

Diễm Cốt

Mông
Yêm
Diên
Hà

Mục lục

- [Chương 1+1: Họa Bì Bên Hồ Trầm Hương \(1\)](#)
- [Chương 1+2: Họa Bì Bên Hồ Trầm Hương \(2\)](#)
- [Chương 2: Ngàn Lượng Đồi Được Mỹ Lang Quân](#)
- [Chương 3: Hương Này Tên Là Triệu Như Thì](#)
- [Chương 4: Một Tay Họa Bì Trao Cuộc Đời Mới](#)
- [Chương 5: Đêm Nay Thức Trọn Cùng Chàng](#)
- [Chương 6: Có Nàng Mỹ Nhân Tên Mạc Sầu](#)
- [Chương 7: Quân Đem Chân Tình Đổi Lòng Ta](#)
- [Chương 8: Thiết Luật Thứ Tư Gây Phong Ba](#)
- [Chương 9: Thê Thiếp Muôn Đời Không Đội Trời Chung](#)
- [Chương 10: Đỗ Quyên Nhỏ Máu Không Người Thương](#)
- [Chương 11: Sắc Phai Hương Nhặt Ai Người Thương Hoa](#)
- [Chương 12: Nam Tử Hiệu Thao Thiết](#)
- [Chương 13: Phượng Hoàng Rụng lông Không Bằng Lông Gà](#)
- [Chương 14: Nhất Kiếm Sương Hàn Thập Tứ Châu](#)
- [Chương 15: Hoa Ta Mà Nở Thì Đẹp Hơn Hẳn Trăm Hoa Khác](#)
- [Chương 16: Mùi Sơn Phấn Nơi Mả Hoang](#)
- [Chương 17: Tìm Nàng Giữa Chốn Trăm Ngàn Lượ](#)
- [Chương 18: Dưới Bóng Sói Hú Gặp Hàn Quang](#)
- [Chương 19: Vẫn Nhớ Thanh Mai Trúc Mã Thuở Nào](#)
- [Chương 20: Đại Sư Huỳnh Gặp Nữ Nhân Xấu Xí](#)
- [Chương 21: Chi Nhật Hoa Rơi Không Nỡ Hái](#)
- [Chương 22: Nương Tử Bốn Lượng Lên Ngàn Vàng](#)
- [Chương 23: Mai Thời Trà Tuyết Một Vài Thoáng Hương](#)
- [Chương 24: Tạ Tiểu Tướng Độc Chiếm Hoa Khôi](#)
- [Chương 25: Một Phen Nổi Giận Bởi Hồng Nhan](#)
- [Chương 26: Bộ Ngựa Bắt Ve Sầu, Chim Sẻ Rình Sau Lưng](#)
- [Chương 27: Kẻ Đa Tình Thường Phải Ôm Mối Hận](#)
- [Chương 28: Ba Hoa Một Cảnh, Ai Mới Là Kẻ Độc Tôn](#)

- Chương 29: Nụ Hôn Đầu**
- Chương 30: Dời Non Lấp Biển Hôn Thư Tới**
- Chương 31: Tuốt Dao Không Thu Lại**
- Chương 32: Phượng Hoàng Chi Tới Phượng Hoàng Đài**
- Chương 33: Vẫn Nhớ Thanh Mai Trúc Mã Thuở Nào**
- Chương 34: Sống Vui Hết Mình Chết Không Hối Hận**
- Chương 35: Sát Ý Giấu Trong Tim**
- Chương 36: Tuyển Chọn Mỹ Nhân Trong Hoàng Cung**
- Chương 37: Tranh Đấu**
- Chương 38: Địa Phủ Có Đường, Trẫm Xuống Trước**
- Chương 39: Đêm Diệt Vong Của Quân Vương Cuối Cùng**
- Chương 40: Tháo Mặt Nạ Xuống Hiện Tu La**
- Chương 41: Kẻ Tóc Trắng Tiễn Kẻ Đầu Xanh**
- Chương 42: Than Ôi! Người Sinh Ra Thì Ta Đã Già**
- Chương 43: Khúc Tận Người Tan Đêm Chứa Tàn**
- Chương 44: Không Cùng Chí Hướng Khó Đi Cùng Đường**
- Chương 45: Hư Danh Chi Là Vật Ngoài Thân**
- Chương 46: Biến Người Mênh Mông Ai Biết Ta**
- Chương 47: Địa Lao Tắm Tội Nhất Hàn Quang**
- Chương 48: Dã Thú Bên Gối Nói Yêu Hận**
- Chương 49: Ta Có Một Kế Hiến Thái Hậu**
- Chương 50: Kế Thành Máu Nhỏ**
- Chương 51: Phượng Huyết Ca Tái Sinh**
- Chương 52: Kiếp Này Không Hận Nghịch Trời Xanh**

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Họa Bì Bên Hồ Trầm Hương (1)

Type: Kayumin

Bến Nương Tử ngoài trấn Trầm Hương tương truyền là nơi danh kỹ Thập Nương Tử nổi giận quang hòm bỏ hòm bảo vật, hương hồn phiêu tán, diễm cốt trầm hương, sóng gợn trên sông như thế cũng vì truyền thuyết này mà nhuộm một màu hồng phấn.

Bên bến Nương Tử có Hồng Dược đường, chủ nhân là nữ y Hoa Diễm Cốt, nhan sắc kiều diễm, phong thái mỹ miều. Ngay cả mỹ nhân đệ nhất kinh thành cũng khó lòng sánh kịp nhan sắc của nàng. Có điều nàng kinh doanh không được khôn ngoan cho lắm, của tiệm thường xuyên vắng vẻ.

Nhưng kỳ lạ một điều, cửa tiệm vắng vẻ là thế, vậy mà nàng chưa bao giờ nhiều nợ tiền nhà.

Đám nữ nhân xúm láng giềng xúm lại buôn chuyện, sau một hồi bàn tán, cuối cùng cũng đưa ra một kết luận.

“Theo ta thì Hoa Diễm Cốt kia rõ ràng là treo đầu dê bán thịt chó, cửa tiệm kia nhìn bề ngoài thì là dược đường vậy thôi, chứ bên trong không biết là nơi ô uế thế nào.”

Nói đoạn, tiểu cô nương nhón lấy một hạt đậu phộng rang muối ớt ở trong đĩa bỏ vào miệng.

“Đúng vậy.” Bà thím vội hòa theo.

“Người nói xem, cô ta chỉ là một nữ nhân, lai lịch không rõ ràng, lại không có bản lĩnh gì, cả ngày nhàn nhã, làm sao trả được tiền nhà, lại còn mua nào là y phục đẹp, trâm ngọc nữa chứ. Hừm, đằng sau chắc chắn là làm việc mờ ám che mắt thiên hạ.”

“Hà hà...” dì nọ ngắt lời bọn họ, cười vẻ thần bí nói: “Chuyện này thì các người phải hỏi ta, cái này gọi là mắt thấy mới là thật, tai nghe chỉ là giả... Nói thật cho các người hay, đêm hôm ấy đi ngang qua cửa nhà ả họ Hoa kia, tuy đã tối muộn, song ta vẫn trông thấy rõ ràng hai nam nhân từ trong nhà ả bước ra...”

“Trông có đẹp trai không?” Mắt tiểu cô nương chột sáng lên.

“Là người có tiền hả?” Lục bà vội hỏi.

“Không nhìn rõ lắm.” Dì nọ chặc chặc hai tiếng: “ Song có một người tấm lưng rộng dài, vừa rắn chắc lại vừa đẹp, bên hông còn giắt theo một thanh đao, người còn lại mặc áo gấm, có lẽ là một thiếu niên trẻ tuổi. Hai người ấy đều cười ngửa đi ra, mà ngửa thì đẹp lắm, con đen thì toàn thân màu đen, còn con trắng thì toàn thân màu trắng, lúc phi ra khỏi cửa thì tựa như hai cơn gió, tiếng võ ngựa vừa cất thì đã phi xa tít...”

Đám nữ nhân say sưa nghe kể, cuối cùng dựa vào thành cửa sổ, chống cằm thở dài mà than: “Nam nhân tốt đều bị hồ ly tinh dụ đi mất rồi.”

Nói đoạn, họ lại than thở: “Hoa Diễm Cốt này xem như là một kỹ nữ ẩn danh, là "nữ hào kiệt" trong giới kỹ nữ, một đêm "tiếp" những hai nam nhân, một người trong võ lâm có tấm lưng vừa đẹp lại vừa rắn chắc, còn người kia là thiếu niên không biết tiết chế, vậy mà ngày hôm sau ả vẫn có thể tung tăng dạo khắp phố...”

Nhìn theo ánh mắt đang hướng ra đằng xa của mấy người họ, trên phoosa người qua kẻ lại, Hoa Diễm Cốt đang đứng trước cửa tiệm son phấn hắt xì nhẹ một tiếng, khi ngước lên, một giọt nước mưa rơi vào mắt nàng.

Nàng mở dù, chiếc dù làm bằng giấy dầu, mực đen nhòe nhoẹt, song ngư đen tựa như đang nghịch nước. Tay cầm dù song ngư, Hoa Diễm Cốt trả tiền rồi cất gọn chiếc tráp đồng vừa mua, quay người trở về nhà.

Hồng Dực đường mà nàng mở nằm ngay bên bờ Trầm Nương, có điều bên sông này lại không phải nơi tốt đẹp gì. Có lẽ vì câu chuyện của Thập Nương Tử trước kia mà những nữ tử tự cho rằng thân mình mang nỗi oan khuất đều thích đến bến này tự vẫn. Song trong số mười người tới đây, có tới chín người là gào thét, những mong phu quân hay tình nhân tới nhận lỗi.

Chỉ có điều, vị ngày hôm nay dường như là thực sự muốn nhảy sông tự vẫn.

Hoa Diễm Cốt đứng bên bờ sông quan sát một hồi, rồi cười nhạt bước lại gần, đưa chiếc dù trong tay về phía nữ tử mặc bạch y, quét ánh mắt thăm dò trên khuôn mặt thanh tú của đối phương.

“Nếu muốn nhảy sông tự vẫn, nơi này không phải là chỗ lý tưởng. Mấy năm nay, do có quá nhiều cô nương nhảy sông nên đám thuyền gia đã mai phục sẵn trong những bụi lau. Chỉ cần cô nương nhảy xuống là họ lập tức đến vớt, vớt xong rồi thì đặt cô nương lên thuyền, chờ nhà chồng hoặc người thân thích của cô nương tới chuộc. Tiểu muội ta khuyên cô nương một câu, chớ có học theo Thập Nương Tử kia, nàng ta đã là một truyền thuyết, còn bây giờ nếu ai nhảy sông tự vẫn thì kẻ đó sẽ trở thành câu chuyện thú vị trong trấn vào sáng hôm sau.

Bạch y nữ tử đoan trang, thanh tú, mình ước lướt thướt, dáng vẻ ai oán, nghe được những lời của Hoa Diễm Cốt, nét mặt lạnh nhạt, thản nhiên, mãi hồi lâu mới từ từ quay đầu lại, thấp giọng hỏi: “Những lời này...là thực ư?”

Hoa Diễm Cốt không lên tiếng đáp lời, chỉ tay về phía trước.

Bạch y nữ tử nhìn theo hướng chỉ của nàng. Quả nhiên trong tầng tầng lớp lớp lá sen màu xanh lục đáng yêu kia, nếu quan sát kỹ sẽ thấy động tĩnh ở khắp nơi, từng chiếc ghe đen nhỏ phủ đầy lá sen, hoặc là tự phết lên màu xanh lục trông không khác gì lá sen, mai phục trong từng tầng lá. Trên thuyền, các thuyền phu đang yên lặng trông chừng, cặp mắt lóe sáng đang nhìn chăm chú về phía bạch y nữ tử, chỉ chực người nhảy xuống là lập tức lao ra vớt người cầu cứu...

Bạch y nữ tử khẽ than thở, vẻ mặt càng thêm u sầu: “Trận mưa này e rằng chưa ngớt ngay được.”

Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười nhìn nàng ta, để lộ lúm đồng tiền nhỏ trên gương mặt.

“Nhà ta ở gần đây, cô nương có thể theo ta về, không thay y phục thì cũng uống một ly trà gừng để xua hàn khí.”

Bạch y nữ tử muốn nói gì đó song lại ngập ngừng.

“Một người sắp chết còn quan tâm tới những việc đó sao?”

(Còn tiếp)

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Họa Bì Bên Hồ Trầm Hương (2)

“Được sinh ra trên đời, lấy chồng, rồi chết đi, ấy chính là cuộc đời của nữ nhi”, Hoa Diễm Cốt đặt cán ô song ngư lên vai, nhàn nhã nhìn gợn sóng trên mặt sông: “Được sinh ra trên đời là do trời định, hôn nhân do cha mẹ sắp đặt, đến cuối cùng, chuyện cô nương có thể lựa chọn đường như cũng chỉ là chết như thế nào thôi...”

Bạch y nữ tử sững người, nghiêng đầu nhìn người con gái mặc đồ đỏ bên cạnh.

Hoa Diễm Cốt cũng đang nghiêng đầu nhìn nàng ta, hoa đào cài trên tóc phất phơ trong gió đến say lòng người, dung mạo của nàng đoạt sắc hoa, còn rực rỡ, kiều diễm hơn cả mười dặm hoa đào.

“Cả đời chỉ có thể chết một lần.” Nàng liếc mắt nhìn bạch y nữ tử, khẽ cười nói: “Cả đời cô nương cũng chỉ được chọn một lần này...chết vội vàng, thậm chí nực cười như vậy, cô nương cũng cam tâm hay sao?”

Sang một tuần trà, bạch y nữ tử đã ngồi trong Hồng Dược đường của Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt đưa cho nàng ta chiếc chén sứ ở trong tay mình, cổ tay nàng trắng ngà như sương tuyết, lại mềm mại như không xương, chẳng cần nhìn dung mạo, chỉ cần ngắm bàn tay này thôi cũng đủ khiến người ta khó lòng dời mắt.

Nữ tử kia nhận lấy chiếc chén nhỏ, cặp mắt vẫn lơ đãng nhìn bàn tay của nàng, sau đó lại than thở: “Nghe nói trấn Trầm Hương có hai vị

mỹ nữ, một là Thập Nương Tử ở dưới sông Trầm Hương, hai là Hoa Diễm Cốt ở bên bờ Trầm Hương... Thiết nghĩ, cô nương phải chẳng chính là Hoa Diễm Cốt, bà chủ của Hồng Dược đường đây.”

“Kỳ thực ta và Thập Nương Tử vốn chẳng chút liên quan, song không hiểu vì cớ gì mà người đời cứ thích đặt hai chúng ta vào cạnh nhau như vậy.”

Hoa Diễm Cốt khẽ than thở, uống một ngụm trà gừng, rồi đặt chén sứ xuống: “Không biết phải xưng hô với cô nương thế nào, sao lại nghĩ không thông như vậy?”

Bạch y nữ tử nghe vậy, khẽ cắn môi dưới, muốn nói song lại ngập ngừng, mãi lâu sau mới thở dài một tiếng: “Chuyện khuê các vốn không nên truyền ra ngoài, song cô nương đã cứu mạng ta, trông mặt mũi lương thiện, ắt hẳn là người biết giữ miệng.”

“Đương nhiên.” Hoa Diễm Cốt từ từ đưa cánh tay trái lên, hai chiếc vòng ngọc bích đeo ở cổ tay va vào nhanh: “Chuyện này từ miệng cô nương nói ra, sẽ không có người thứ ba biết được, Hoa Diễm Cốt ta xin thề với ông trời.”

“... Ta là Triệu Như Thì.” Bạch y nữ tử cuối cùng cũng mở miệng, nét mày lộ vẻ sầu bi, song vẫn toát ra phong thái thanh tú của nhà quyền quý: “Phụ thân ta là Triệu Khuếch, vốn là Binh bộ tả Thị lang. Năm năm trước, ta được gả cho phú thương Cố Triều Huy của trấn này...”

Hoa Diễm Cốt thực không biết Triệu Khuếch là ai, còn Cố Triều Huy thì nàng đã nghe nói đến.

Cố Triều Huy này tuy không phải là mệnh quan của triều đình, song lại là một hào thương nổi danh thiên hạ, trời Nam đất Bắc, đất liền cho tới hải đảo, đâu đâu cũng đều có thương hiệu của hắn. Dùng cụm từ “vô cùng giàu có” cũng không đủ để hình dung về hắn. Tóm lại, nếu hắn đi trên

đường mà bị bùn đất vấy bẩn giày, hẳn thậm chí sẽ không chút do dự mà dùng ngân phiếu mấy vạn lượng để chùi. Từ phương diện này mà nói, hẳn đã đạt tới cảnh giới xem tiền như rác.

Còn phụ thân của Triệu Như Thì - Triệu Khuếch chẳng qua cũng là vì thích sự giàu có của hẳn. Ông ta tuy là tam phẩm Binh bộ tả Thị lang, song đã ở vị trí này mười năm nay, nếu muốn tiến thêm thì phải dùng tiền trải đường. Vì vậy Cố Triều Huy tuy là con lai của người Hồ*, nhưng trong mắt ông ta hẳn thậm chí còn đẹp hơn cả An Phan, Tống Ngọc**. (*Người Hồ: dân tộc du mục phương Bắc. ** Những mỹ nam cổ đại của Trung Quốc)

Vậy là nghe theo sự sắp đặt của phụ mẫu và người mai mối, Triệu Như Thì đã được gả cho Cố Triều Huy làm chính thất.

Vốn là khuê nữ nhà quyền quý, đoan trang, hiền thực, tứ đức vẹn toàn, Triệu Như Thì sớm đã chấp nhận cuộc sống được sắp đặt. Cho dù phu quân tương lai là hạng người gì đi chăng nữa, thì nàng ta vẫn luôn ý thức phải giữ bốn phận làm một thê tử.

“... Nhưng ta yêu phu quân của mình, từ thời khắc người đó vén tấm khăn trùm đầu ra thì ta đã yêu chàng rồi.”

Triệu Như Thì nói tới đây thì nước mắt không ngừng rơi chã lã: “Bởi vì ta yêu phu quân, cho nên hy vọng phu quân cũng yêu mình... Nhưng mà đã năm năm rồi, cuối cùng ta cũng phát hiện ra một điều, nữ nhân có tướng mạo bình thường như ta đây, phu quân căn bản không thèm để ý. Chưa cần kể tới sủng thiếp Liên Liên, mà ngay tới thị tỳ trong nhà thì ai ai cũng kiêu diễm như hoa, đẹp hơn ta không biết bao nhiêu lần... Ta không tranh giành được với bọn họ. Ta chỉ có thể hận ông trời không cho mình một khuôn mặt xinh đẹp. Ta rất muốn đổi một khuôn mặt khác, một khuôn mặt còn đẹp hơn cả Liên Liên kia.”

“Vậy thì hãy đổi lấy một gương mặt khác đi.” Hoa Diễm Cốt thổi lá trà trong chén, nhấp lấy một ngụm, nhỏ nhẹ nói.

Triệu Như Thì chợt im bật, ngược đầu lên nhìn nàng với vẻ kinh ngạc.

Hoa Diễm Cốt đặt ly trà xuống, đứng dậy rời đi. Trong lúc Triệu Như Thì còn đang thấp thỏm bất an, không biết mình đã làm gì sai, và nên xử sự ra sao, thì Hoa Diễm Cốt quay lại, trong tay cầm theo ba chiếc hộp gỗ, người còn chưa đi tới mà mùi hương từ hộp gỗ đàn hương đã xộc vào mũi, khiến cả gian tịnh thất tràn ngập hương thơm.

Ba chiếc hộp gỗ được bày thành một hàng, vẻ mặt Hoa Diễm Cốt lấy làm trang trọng, hai tay chấp lại lẩm nhẩm một hồi, rồi từ từ mở chiếc hộp thứ nhất.

“Á!”

Triệu Như Thì lòng đầy hiếu kỳ ghé mắt lại nhìn, rồi chợt kinh hãi hồn bay phách lạc, hét toáng lên một tiếng, ngồi phục xuống, chén sứ trong tay cũng rớt xuống đất, trà gừng bắn tung tóe khắp nơi.

Bên trong chiếc hộp không ngờ là một tấm “mỹ nhân bì”, mắt mày như họa, nụ cười sống động y như thật.

“Người, người muốn làm gì?” Triệu Như Thì kinh hãi nhìn Hoa Diễm Cốt, cứ như thể ngay một khắc sau đó nàng sẽ hóa thành yêu quái ăn thịt người.

“Không phải ta muốn làm gì, mà là cô nương muốn là gì?” Hoa Diễm Cốt quỳ trước hộp gỗ, mỉm cười nhìn nàng ta, lúm đồng tiền lại lộ ra trông thật đáng yêu: “Xin được giới thiệu lại một lần nữa, tiểu nữ là Hoa Diễm Cốt, nhà ở bên bờ Trầm Hương, là chủ của Hồng Dược đường, không hề tinh thông việc hành y cứu người, duy chỉ có một tuyệt kỹ nuôi thân, đó là họa bì.”

Họa bì sư.

Cái tên chỉ xuất hiện trong những vở kịch và trong những câu chuyện truyền kỳ, giờ lại vang lên trong đầu Triệu Như Thì.

Trong tiểu thuyết truyền kỳ, họa bì sư thường đeo một chiếc gùi trúc trên lưng, hành tẩu khắp nơi, trong chiếc gùi trúc ấy xếp từng chồng từng chồng hộp gỗ đàn hương, trong hộp gỗ là từng tấm da, ngàn vạn loại da khác nhau, loại nào cũng có, nào là phú tiền triều, danh kỹ đương triều, thiếu niên đôi mươi, hay danh sĩ phong lưu...

Còn trong những vở kịch, tiếng đàn ngân vang, tiếng ca trầm bổng, tái hiện lại những câu chuyện truyền kỳ, mà nổi tiếng nhất là vở Ngọc Đài Xuân. Câu chuyện kể về một nữ tử xấu xí và một vị họa bì sư trẻ tuổi yêu nhau, về sau nữ tử kia nhập cung, do tướng mạo xấu xí, cho nên làm việc gì cũng không được như ý, họa bì sư bèn vì nữ tử kia mà ra tay, đổi cho nàng ta một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, nhờ đó mà nữ tử kia một bước lên mây, trở thành hoàng hậu, cả đời được sủng ái, vinh hoa vô tận.

“Người là... họa bì sư?” Triệu Như Thì nhìn chăm chăm vào Hoa Diễm Cốt, hô hấp khó khăn, như thể chỉ một câu nói của nàng cũng có thể phán nàng ta chết.

“Phải.” Hoa Diễm Cốt nhướn môi cười: “Tiểu nữ chính là một họa bì sư.”

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ngàn Lượng Đồi Được Mỹ Lang Quân

Type: Kayumin

Triệu Như Thì quỳ xuống trước mặt Hoa Diễm Cốt, bám lấy ống tay áo nàng như kẻ chết đuối bám được khúc gỗ nổi không chịu buông ra: “Xin cô nương hãy giúp ta!”

Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười, lần lượt mở hai hộp gỗ đàn hương còn lại.

Tấm mỹ nhân bì thứ nhất là một thiếu nữ yêu kiều, tuy không tuyệt sắc, nhưng thanh khiết như nhụy sen.

Tấm mỹ nhân bì thứ hai là một giai nhân tuyệt sắc, vô cùng mỹ lệ, tựa như mẫu đơn Lạc Dương.

Còn khi chiếc hộp thứ ba mở ra, thì rõ ràng khiến hai tấm mỹ nhân bì kia mờ nhạt đi hẳn.

“Đẹp quá...” Triệu Như Thì kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc, ánh mắt dừng lại ở chiếc hộp thứ ba, nhìn đắm đắm thẫn thờ không rời mắt, y như nữ tử đánh mắt trông thấy chiếc trâm phượng ưng ý trong cửa tiệm ngọc châu.

Hoa Diễm Cốt nhìn nàng ta, đóng hai chiếc hộp trước đó lại, đẩy chiếc hộp thứ ba đến trước gối Triệu Như Thì. Hoa đào ngoài cửa sổ đong đưa, hình bóng đan xen vào nhau, nghiêng bóng trước cửa sổ, bóng cây loang lổ in xuống nền đất.

Trong bóng hình ấy, một tấm mỹ nhân bì diễm lệ như hoa đào nằm yên trong hộp gỗ đàn hương, bên cạnh trái đầy những hương liệu đặc chế để giữ cho ngàn năm không bị hỏng, bên khốe môi của người đẹp có một nốt ruồi mỹ nhân, nụ cười yêu mị, tựa như loài yêu mỹ miều ẩn mình trong tranh.

“Ta muốn cái này.” Triệu Như Thì nhìn chăm chăm vào nó, như thể đã bị mê hoặc, thầm thì nói.

“Được.” Hoa Diễm Cốt liếc nhìn tấm mỹ nhân bì mê mị lòng người kia, buông tiếng nói: “Thị thiếp của danh tướng tiền triều Khổng Nguyên, không rõ danh tính, thường được gọi là Hồng Tiêu. Hạnh phúc không được vẹn toàn, vẻ ngoài tuy đẹp đẽ, nhưng cuộc sống lại không được như ý...”

“Không sao.” Triệu Như Thì ngắt lời, nàng ta cầm lấy chiếc hộp gỗ đàn hương, mắt rực lên như lửa, rồi nở nụ cười ma mị: “Nàng ta là nàng ta, còn ta là ta... Chỉ cần đổi được tấm da của nàng ta, thì vận mệnh của ta chắc chắn sẽ tốt hơn nàng ta, thậm chí còn vượt mặt cả Liên Liên, rồi ta sẽ có được hạnh phúc, ta chắc chắn sẽ có được Cổ lang...”

“Mong là như vậy.” Hoa Diễm Cốt bưng ấm trà sứ hồng mai ở bên cạnh lên, nhìn chăm chăm vào Triệu Như Thì, nói: “Một ngàn lượng. Khi nào gom đủ thì khi đó lại đến.”

Nói đoạn, bưng trà, tiễn khách.

Trong nửa tháng sau đó, Hoa Diễm Cốt lại sống những ngày nhàn rỗi, vẻ mặt ngái ngủ, cả ngày nếu không ở trong viện ngủ trưa thì lại đi kiếm các loại điểm tâm để ăn. Người ngoài nhìn vào, chỉ biết lắc đầu mà thở dài, bảo nàng không chịu làm ăn.

Bọn họ nào biết, nàng chỉ là kén chọn khách mà thôi.

Họa bì sư nào mà chẳng thế, ăn ngon, mặc đẹp, lại còn kén chọn khách nữa chứ.

Mãi đến khi nửa tháng đã trôi qua, Triệu Như Thì lại lần nữa xuất hiện ở Hồng Dược đường, thì khi ấy đôi mắt uể oải, lờ biếng của Hoa Diễm Cốt mới mở ra như thể từ trong cơn mơ tỉnh lại. “Chỗ này là năm trăm lượng.”

Triệu Như Thì bỏ chiếc nói trên đầu xuống, khuôn mặt sau tấm sa trắng nay đã tiều tụy thêm, gò má ửng đỏ như mang bệnh, vừa nói vừa thành khẩn dâng một sấp ngân phiếu đến trước mặt Hoa Diễm Cốt: “Đây là số ngân lượng ta phải bán của hồi môn và trang sức mới có được.”

“Năm trăm lượng?” Hoa Diễm Cốt không chìa tay ra nhận, chỉ cười mà như không nhìn nàng ta. “Phu nhân, đây không phải là nơi làm từ thiện. Diễm Cốt đồng ý nhận lời vụ làm ăn này với phu nhân, là bởi thương cho số phận của phu nhân. Song nói cho cùng thì Diễm Cốt cũng chỉ là một nghệ nhân, đã là nghệ nhân, thì cũng phải ăn cơm, mua y phục, thuê nhà... cho nên vẫn xin phu nhân trả hết năm trăm lượng còn lại.”

Triệu Như Thì ngật ngừng nhìn nàng, lúng túng nói: “Có thể cho khát được không...”

Hoa Diễm Cốt nhắm mắt thưởng trà: “Một ngàn lượng, khi nào gom đủ, thì khi đó lại đến... ta sẽ không nói những lời này lần thứ ba.”

Gò má Triệu Như Thì ửng đỏ, nàng ta ôm chặt lấy thân mình, móng tay cơ hồ như muốn cào cấu vào da thịt.

Thấy nàng ta ở im một chỗ không chịu đi, Hoa Diễm Cốt từ từ mở mắt, đẩy ấm trà trong tay về phía nàng ta, xem như tiễn khách.

“Khoan đã.” Một bàn tay khẽ ấn lên tay Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt nhíu mày nhìn Triệu Như Thì.

“Sắp xảy ra chuyện lớn, cô nương nghe xong rồi đuổi người cũng chưa muộn.” Lòng ngực Triệu Như Thì khẽ phập phồng, dường như đánh cược hết trong ván này.

Hoa Diễm Cốt giơ phiến quạt về phía nàng ta, ra chiều bảo nói tiếp.

“Triều đình mới sửa đổi lễ pháp.” Triệu Như Thì nói tiếp: “Mam mười sáu, nữ mười ba là đã có thể hứa hôn. Ngoài ra, nam hai mươi, nữ mười sáu mà chưa thành hôn, thì quan phủ sẽ đứng ra cưỡng chế hứa hôn. Cô nương, ta không có ý thăm dò cô nương, chỉ là... nghe người ta truyền tai nhau, cô nương năm nay đã...”

“Thật không may, mồng bảy tháng Bảy âm lịch năm nay là tròn mười sáu.” Hoa Diễm Cốt một tay chống cằm liếc nhìn nàng ta: “Đa tạ phu nhân đã nhắc nhở, song tin này e là không đáng giá năm trăm lượng...”

“Đương nhiên rồi.” Triệu Như Thì mỉm cười, rồi đột nhiên gọi: “Kính Ảnh!”

“Có.” Một giọng nói trong trẻo cất lên.

Hoa Diễm Cốt ngược đầu nhìn về hướng vọng ra tiếng nói, ánh mắt thoáng vẻ không hài lòng.

Dù sao đây cũng là nơi ở của nàng, tuy Triệu Như Thì thân phận tôn quý thật, nhưng cũng không thể cho phép nàng ta tùy tiện như vậy được. Hoa Diễm Cốt nàng tuy tuổi có hơi lớn, song rốt cuộc cũng là phận nữ nhi chưa thành hôn, chốn này lại là tư viện của nàng, sao có thể tùy tiện gọi nam nô vào như vậy được.

Hoa Diễm Cốt cười lạnh, đang muốn giễu nàng ta là khách lớn ức hiếp chủ nhà thì bỗng nhiên sững sờ.

Mười dặm hoa đào diễm sắc, một thiếu niên áo đen bước đến, gió xuân thổi tới làm hoa rơi đầy người.

“Thiếu niên này có đáng giá năm trăm lượng không?” Triệu Như Thì ở bên cạnh nói: “Kinh Ảnh là người tốt nhất trong số những gia tướng bồi giá* của ta, tướng mạo khôi ngô, võ nghệ xuất chúng...” (*Bồi giá: theo tiểu thư về nhà chồng.)

Người này quả là tướng mạo khôi ngô, bóng cây đổ nghiêng trên khuôn mặt lạnh nhạt của cậu ta. Lông mày như kiếm, cặp mắt tựa sao, tư thế sừng sững giống như là một thanh cổ kiếm cắm trên đỉnh núi, hấp thụ tinh hoa của thiên địa nhật nguyệt, hội tụ phong hoa, khiến người khác không thể rời mắt.

Chỉ có điều, Hoa Diễm Cốt vốn là một họa bì sư, đời này gặp nhiều nhất chính là mỹ nhân của các triều đại, nam nhân có anh tuấn hơn thế nữa thì trong mắt nàng, chẳng qua cũng chỉ là một tấm da mà thôi.

Nàng ngây ngẩn nhìn chàng ta bởi vì một nguyên nhân.

Vị thiếu niên này có tướng mạo giống y hệt sư phụ của nàng, cùng lắm chỉ khác biệt ở mấy nếp nhăn.

“... Buổi sớm xem như gia nô mà sai bảo, ban đêm xem như hộ vệ mà sai khiến, đợi đến khi lễ pháp mới được ban bố, người của quan phủ tới, thì lại có thể coi như phu quân ở rể.” Triệu Như Thì lúc này đã hóa thân thành bà môi, thông thả nói với Hoa Diễm Cốt: “Nam nhân tốt như vậy đi đâu mà tìm được, nếu không phải cậu ta xuất thân thấp hèn, cứ cho là được gả cho cậu ta thì cũng...”

Hai chữ “thấp hèn” khiến Hoa Diễm Cốt phải nhíu mày.

“Đủ rồi.” Hoa Diễm Cốt vung tay ngắt lời. Nếu để Triệu Như Thì nói tiếp, nàng sẽ cảm thấy thân mang trọng tội khi sư diệt tổ: “Vụ làm ăn này ta

nhận, Triệu phu nhân, mời ngày mai lại đến.”

“VẬY còn năm trăm lượng...” Triệu Như Thì ngấn người, rất không yên tâm hỏi lại một câu.

Hoa Diễm Cốt mất kiên nhẫn phúi phúi tay: “Ngược lại ta sẽ bù cho phu nhân một ngàn lượng.”

Sau khi Triệu Như Thì đi khỏi, Hoa Diễm Cốt cho bày một bàn tiệc rượu.

Sườn nướng, vây cá, chim chiên, gà xào trăn châu,... bốn mươi chín đĩa thức ăn được bày biện, món nào cũng đều công phu, cầu kỳ, hội tụ được cả sắc, vị, hương, có thể nhìn ra đều được chế biến từ tay đầu bếp giỏi.

Kinh Ảnh lẳng lẳng ngồi trước bàn nhưng không động đũa.

Hoa Diễm Cốt nhìn cậu ta, vừa bối rối lại vừa ngượng ngùng.

Một đại khuê nữ chưa thành hôn như nàng, vậy mà đã mua về một nam nhân...

Nếu bị đồng môn biết được, chắc chắn họ sẽ cười nhạo nàng là kẻ dục vọng chưa được thỏa mãn, thèm khát nam nhân.

Một đệ tử mẫu mực tôn sư trọng đạo như nàng, cư nhiên lại mua về một nam nhân có tướng mạo y hệt sư phụ mình...

Nếu bị đồng môn biết được, bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng nàng dòm ngó thân thể sư phụ đã nhiều năm.

Song phiền muộn vẫn là phiền muộn, Hoa Diễm Cốt không hối hận khi làm vậy. Chưa cần nhắc tới lòng tự tôn của nàng không cho phép ân sư của mình bị kẻ khác coi là kẻ dưới sai bảo, cho dù chỉ là tướng mạo giống

nhau đi nữa thì cũng không được phép, quan trọng hơn là chàng ta có khuôn mặt như thế này, nếu rơi vào tay họa bì sư có tâm địa hiểm độc thì...

Nghĩ tới đây, Hoa Diễm Cốt cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

“Ăn cơm đi.” Nàng cầm đũa lên, nhìn về phía nam tử đang ngồi yên lặng: “Chờ người ăn xong, ta sẽ thu xếp cho người một căn phòng.”

Kinh Ảnh chậm rãi ngẩng đầu lên: “Bắt đầu từ món nào?”

Kinh Ảnh lập tức đưa tay phải vỗ lên mặt bàn, đôi đũa bằng gỗ đỏ lập tức bay lên, nhanh như chớp, đôi đũa đã nằm gọn trong tay cậu ta, sau đó mỗi món cậu ta đều gắp một ít...

Hoa Diễm Cốt vẫn giữ nguyên động tác cầm đũa, há miệng trở mắt nhìn cậu ta.

“Không có độc.” Kinh Ảnh nhai xong món cuối cùng, hờ hững đưa ra lời đánh giá, sau đó rời khỏi bàn, cung kính đứng một bên.

Hoa Diễm Cốt tuy sớm đã nghe nói một số thế gia quyền quý trước khi dùng bữa sẽ cho gia nô thử độc, song nghe nói cũng chỉ là nghe nói, còn tận mắt trông thấy thì đây là lần đầu tiên: “... Ngồi xuống cùng ăn chứ.”

Hoa Diễm Cốt đặt đũa xuống. Năm đó nàng và sư huynh ở cạnh sư phụ đã được tiếp nhận sự huấn luyện khắc khe, nếu sư phụ chưa động đũa, thì những người khác tuyệt đối không dám động đũa, chứ đừng nói gì tới chuyện để sư phụ đứng nhìn nàng ăn... Nói thật, vừa rồi khi Kinh Ảnh đứng dậy, nàng suýt chút nữa đã nhảy dựng lên mà hô to: “Cung tiễn sư phụ! Sư phụ tiên phúc hưởng, thọ cùng trời đất” gì đó rồi...

“Ta... có thể ăn cơm sao?” Kinh Ảnh kinh ngạc nhìn nàng, cứ như nàng vừa nói những lời gì đó kinh thiên động địa lắm.

“Rốt cuộc trước kia người đã sống ra sao vậy...” Khóe miệng Hoa Diễm Cốt khẽ giật, nàng dùng đũa chỉ vào bàn: “Ngồi xuống ăn đi.”

Kinh Ảnh lập tức ngồi xuống, ôm lấy bát cơm ăn ngẫu nhiên.

“Ta bảo ăn cơm, người cũng không cần chỉ ăn cơm như vậy...”, Tay cầm đũa của Hoa Diễm Cốt hơi run run, cuối cùng không kìm nổi nữa bèn gắp một miếng thịt kho vào trong bát cậu ta. “Ăn thức ăn đi.”

Kinh Ảnh lập tức ngược mắt lên nhìn nàng, đôi mắt rưng rưng như sắp rơi nước mắt: “Đây là... thịt sao?”

“Ừ, ừ, ăn thịt, ăn thịt đi!”

Hoa Diễm Cốt bị cậu ta nhìn đến nổi suýt chút nữa mồ hôi chảy như mưa. Nàng run rẩy cầm đũa bóc cơm, ăn từng miếng như vắt kiệt sức mình, ăn được hai miếng lại ma xui quỷ khiến gắp món ăn cho Kinh Ảnh.

Đương nhiên nàng chỉ gắp những món mà sư phụ thích.

Kinh Ảnh ăn cả thấy ba bát cơm, quét sạch nửa bàn thức ăn, bấy giờ mới thở dài mãn nguyện bỏ đũa xuống.

Vẻ xa cách trên khuôn mặt sớm đã nhạt dần, cậu ta dùng ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa thân thiết nhìn Hoa Diễm Cốt. Sau đó, đột nhiên ôn nhu mỉm cười: “Tạ ơn Diễm Cốt chủ nhân ban cơm.”

Chủ nhân?

“Phụt...” Ngụm trà trong miệng Hoa Diễm Cốt bị phun ra hết cả

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hương Này Tên Là Triệu Như Thì

Type: Phương Phương

Hoa Diễm Cốt vốn định để Kinh Ảnh ở tạm trong nhà nàng một thời gian, chờ khi nào nàng rảnh rang thì sẽ đưa cậu ta đến chỗ sư phụ. Nhưng sau khi nghe cách xưng hô của cậu ta, Hoa Diễm Cốt cảm thấy mình có thể thôi cái ý định ấy đi.

Nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đáng sợ đó.

Vài nhành mai ngoài cửa sổ ngã bóng đan xen vào nhau, hương đưa thoang thoang, trăng đêm như hoàng hôn.

Ân sư nhàn tản nghiêng người ngồi trên sạp mỹ nhân, ba ngàn sợi tóc trắng tựa như tuyết đầu đông, mắt mày thanh nhã như nét mực họa non nước, đôi mắt phượng chứa chan thâm ý lướt nhìn Kinh Ảnh, rồi nở nụ cười lười nhác hỏi: “Người gọi Hoa Diễm Cốt là gì?”.

Kinh Ảnh không chút đắn đo mà trả lời: “Diễm Cốt chủ nhân”.

“Hả?” Giọng nói của ân sư kéo ra thật dài, cười mà như không, nhìn nàng mà nói: “Hay cho một nghịch đồ che giấu họa tâm, thì ra người muốn vi sư gọi người là... chủ nhân?”.

Và rồi, nàng dừng hòng thoát khỏi cái tội danh khi sư diệt tổ.

Sau đó, đại sư huynh sẽ cầm trên tay hình cụ mà đuổi theo nàng tới chân trời góc bể...

“Đổi cách xưng hô khác.” Hoa Diễm Cốt đặt ấm trà xuống, dụi mắt, mong sao những hình ảnh đáng sợ đó biến mất khỏi đầu.

Kinh Ảnh chăm chú suy tư một hồi, sau đó lên tiếng: “Diễm Cốt tiêu mỹ nhân?”

“Hỗn xược!” Hoa Diễm Cốt đập tay xuống bàn, làm nước sôi trong đĩa thức ăn bị bắn ra ngoài. “Những lời khinh bạc này là ai dạy người!”

Kinh Ảnh bình thản nói: “Đối với nữ nhân, cô gia đều gọi như vậy”.

Cô gia? Hoa Diễm Cốt ngẫm nghĩ, bấy giờ mới chợt nhớ tới Cố Triều Huy. Trong hậu viện của gã có tới ba ngàn giai nhân, hằng ngày đi tới đâu cũng đều kết giao thêm mười bảy mươi tám hồng nhan tri kỷ. Lâu ngày, chắc là ngay đến tên của từng người cũng không nhớ nổi, chi bằng tất thảy đều gọi là mỹ nhân cho rồi.

“Gọi là tiêu mỹ nhân không ổn, đổi cách gọi khác đi.”

Kinh Ảnh nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt, thấy sắc mặt nàng khá hơn một chút, lập tức đổi cách xưng hô khác: “Tiểu bảo bối thì thế nào?”

Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật, khỏi cần nghĩ cũng biết đây là cách xưng hô mà Cố Triều Huy thường dùng. “Đổi cách gọi khác...”

“Ái phi?”

“Lại đổi tiếp.”

“Mộng cô?”

“...Đổi tiếp.”

“Tiểu yêu tinh?”

“Có chết cũng không được...”

Sau hơn chục cách xưng hô được xướng lên, Hoa Diễm Cốt đã mệt mỏi rã rời, nàng đưa tay áo lên che mặt, thở dài một tiếng, thảm bại nói: “Gọi ta là Diễm Cốt”.

Một con bướm đỏ bay nhằm vào rèm cửa, đập dờn đập đôi cánh mỏng đầy họa tiết mỹ lệ quanh ngọn nến đỏ. Đèn và bóng giao thoa, trên khuôn mặt Kinh Ảnh như thể gợn lên một nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

“Ừ!” Cậu ta khẽ gọi một tiếng: “Diễm Cốt”.

Một đêm yên bình, miễn cưỡng thì cũng có thể xem như khách chủ cùng vui.

Ngày hôm sau, Triệu Như Thì từ sáng sớm đã tới ghé thăm Hồng Dực đường.

Hôm nay, Hoa Diễm Cốt mặc một bộ y phục màu xanh lá liễu, tay áo rộng, gấu áo thêu lá trúc xanh, dáng vẻ thướt tha như liễu rủ trước gió. Mái tóc đen nhánh được buộc gọn bằng sợi dây trắng tinh, dù cho cách ăn mặc có thanh nhã, đơn giản như vậy, thì Hoa Diễm Cốt vẫn toát lên được vẻ diễm sắc của mình.

“Phu nhân đến rồi đấy à”. Hoa Diễm Cốt đương chớp mắt trong đình nhỏ, ngược mắt lên nhìn Triệu Như Thì.

Sắc mặt Triệu Như Thì chợt ửng đỏ, xem chừng như kích động khôn tả.

“Phu nhân không hối hận chứ?” Ánh mắt Hoa Diễm Cốt hững hờ.

“Không, ta tuyệt đối không hối hận!” Triệu Như Thì lập tức đáp lời.

“VẬY thì được.” Hoa Diễm Cốt quan sát nàng ta hồi lâu, khẽ mỉm cười, đứng dậy nói: “Đi theo ta”.

Triệu Như Thì theo sau Hoa Diễm Cốt, hai người một trước một sau đi vào trong Hồng Dực đường.

Vén rèm thủy tinh, bước xuống bậc thềm lưu ly, càng đi vào bên trong thì Triệu Như Thì càng kinh ngạc. Vốn cứ tưởng Cố gia đã là chốn phú quý bất tận rồi, vậy mà không ngờ nơi ở của vị nữ tử trước mặt đây lại có thể sánh ngang với long cung. Bảy mươi hai hạt đông châu thiên nhiên đồ cống phẩm đã được Hoa Diễm Cốt làm thành tấm rèm. Bậc thềm dưới chân tuy không bắt mắt, nhưng hoàn toàn chẳng nhiễm bụi trần, âm thầm tỏa ra ánh quang, thanh tịnh mỹ lệ. Chỉ nhìn vào hai thứ tưởng chừng như tầm thường mà đã hiếm có vô cùng này, vậy thì những thứ được đặt trên giá gỗ đàn hương kia càng không rõ lai lịch thế nào. Trước kia trong lòng Triệu Như Thì còn ôm mối nghi hoặc, sợ là mình đã liều lĩnh để rồi gặp phải kẻ xấu, rơi vào tay con buôn. Nhưng nay trông thấy cảnh này, nàng ta yên tâm hẳn, sợ rằng có bán cả thân mình đi cũng không mua nổi một viên gạch ở nơi này...

“DỪNG lại.” Hoa Diễm Cốt cắt ngang mạch suy nghĩ của Thiệu Như Thì.

Triệu Như Thì ngẩng đầu lên, phát hiện hai người đã đi tới trước một cánh cửa.

“KÉT” một tiếng, cánh cửa màu đỏ sậm được đẩy ra, hiện ra trước mắt Triệu Như Thì là một bài vị.

Trước bài vị bày một giàn giấy tế, hai bên là cây đèn trường minh ngàn năm không tắt, ánh lửa lập lòe chiếu rọi đôi vế đối.

Triệu Như Thì ngược đầu lên thì nhìn thấy trên giấy đỏ có viết dòng chữ bằng phấn vàng: “Họa long họa hổ nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri

tâm”.

Vế ngang viết: “Nghịch thiên cải mệnh”.

Hoa Diễm Cốt rút một cây nhang ở bên cạnh, đốt lên bằng ngọn lửa của cây đèn trường minh, hai tay chấp trước ngực, cung kính bái một lạy.

Lư hương bằng đồng lưu truyền từ ngàn năm có khắc hình đầu thú, trong lư bốc lên làn khói mỏng lung mịt mùng làm lu mờ đi khuôn mặt diễm sắc vô song của Hoa Diễm Cốt. Trong giờ khắc này, tất cả những gì thuộc về phàm trần trên khuôn mặt nàng đều tiêu tan, chỉ còn lại vẻ thành khẩn và tôn kính thuần túy.

“Ta, Hoa Diễm Cốt.” Nàng từ từ mở mắt, giọng nói như tiếng suối: “Muốn dùng bàn tay này để trao cuộc đời mới”.

Hai ngọn lửa trường minh dưới câu đối không gió mà tự động “phùng” một tiếng, cháy lên ánh lửa sáng rực, tựa như hai con mắt đột nhiên hé mở.

“Hương này, là Triệu Như Thì.” Hai tay cầm nhang đưa lên quá trán, Hoa Diễm Cốt nói: “Muốn bỏ thân này đổi dung mạo đẹp”.

Triệu Như Thì chỉ biết sững người.

Hoa Diễm Cốt khẽ quay đầu lại, hỏi nàng ta lại một lần nữa: “Phu nhân không hối hận chứ?”.

Bị cặp mắt thanh lạnh của Hoa Diễm Cốt lướt nhìn, mọi phiền muộn, hưng phấn, bất an trong lòng Triệu Như Thì đều tiêu tan như mây khói, giờ chỉ còn lại sự thanh tịnh.

Nàng ta từ từ quay đầu nhìn về phía tấm bài vị, bên trên là chữ viết từ thời thượng cổ, tuy đọc không hiểu, song cũng không hề làm giảm đi cảm

giác kính sợ trong lòng nàng ta.

Triệu Như Thì từ từ quỳ xuống, chấp tay trước bài vị, nhắm mắt thành khẩn cầu khẩn: “Thiếp là Triệu Như Thì. Muốn bỏ thân này để đổi lấy dung mạo đẹp. từ giờ không phải tào khang¹, nhưng muốn làm mỹ thiếp, chỉ cầu được Cố lang yêu thương...cả đời không hối hận!”.

Ngọn lửa của cây đèn trường minh quý dị kia nghe được những lời này thì dần yên tĩnh trở lại, cứ như lão pháp sư đang nhắm nghiền hai mắt, thềm chấp nhận lời thỉnh cầu của nàng.

Hoa Diễm Cốt mỉm cười, chậm rãi cầm cây nhanh mang tên Triệu Như Thì vào trong lư hương.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Một Tay Họa Bì Trao Cuộc Đời Mới

Type: Phương Phương

Chuyện phu nhân của Cố phủ Triệu Như Thì mất tích đã qua đi được ba tháng.

Trong tình thất của Hồng Dược đường là một nữ tử y phục màu trắng lộng lẫy quỳ dưới đất.

Trăng đêm chiếu tỏa ánh sáng trong trẻo xuống vai nữ tử, phủ lên thân nàng một vẻ u sầu.

Mười hai tấm gương đồng bao quanh nữ tử, tấm nào cũng cao như người, tựa như ánh trăng đoàn viên, ánh sáng vàng cam đùa nghịch trên thân hình Triệu Như Thì.

Hoa Diễm Cốt đứng cạnh Triệu Như Thì, tay cầm kéo vàng. “Cách” một tiếng đã cắt bỏ dải băng trên khuôn mặt nàng ta.

Từng vòng vải băng dính máu “soạt, soạt” rơi xuống đất.

“Hãy từ từ mở mắt ra.” Giọng nói của Hoa Diễm Cốt khê vang lên.

Mi mắt Triệu Như Thì khê động, sau đó kịch liệt run lên, như thể bướm phá kén vươn rộng đôi cánh của mình.

Hoa Diễm Cốt không hồi thúc mà chỉ đứng trước mặt quan sát nàng ta bằng ánh mắt diễm tĩnh.

Triệu Như Thì bấy giờ mới mở mắt, bắt gặp ánh nhìn của Hoa Diễm Cốt, bàn tay đang đặt trên đầu gối bất giác nắm chặt.

“Không cần phải lo lắng.”

Hoa Diễm Cốt khẽ mỉm cười, như thể họa sư vừa hoàn thành nét vẽ cuối cùng, hài lòng ngắm nhìn tác phẩm của mình.

“Vô cùng hoàn mỹ.” Nàng vừa nói vừa chỉ tay vào tấm gương đồng trước mặt Triệu Như Thì.

Triệu Như Thì khẽ kêu “A” lên một tiếng, sau đó vội vàng khụy gối trước gương, ngón tay thon dài chạm vào mặt gương.

“Hoa lê trong mưa tranh yêu diễm, thược dược lồng yên sinh mỹ trang.”

Nữ tử trong gương kiều diễm vô song, sức mê hoặc của nàng ta toát ra từ cốt thể, từ nét mày cho đến nụ cười. Nếu là phi, tất sẽ là nhất đại ái phi, nếu là thiếp, ắt sẽ cả đời được sủng ái.

“Đây chính là ta, đây chính là ta ư...” Triệu Như Thì ngây ngẩn ngẫm người trong gương, không nén nổi lòng mình mà tuôn trào hai hàng lệ: “Đúng vậy, đúng là như vậy rồi...Có được gương mặt này, chàng nhất định sẽ yêu thích ta...”

Hoa Diễm Cốt vẫn bình thản nhìn nàng ta.

Triệu Như Thì vốn mang nét đẹp trời phú, tuy tư sắc chỉ thuộc hàng trên mức trung đẳng, song mắt mày lại toát ra khí chất u buồn dễ khiến người ta sinh lòng yêu thương. Nhưng nay, cái khí chất ấy đã hoàn toàn bị vẻ yêu mỹ của tấm mỹ nhân bì này áp chế, bây giờ e là ngay đến bản thân nàng ta cũng không nhận ra chính mình nữa.

“Thứ nhất, phu nhân và ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.” Hoa Diễm Cốt đột nhiên cất lời: “Họa bì một khi đã thành thì duyên phận coi như đã tận.”

Triệu Như Thì vẫn bám vào tấm gương, nghe thấy lời của Hoa Diễm Cốt cũng chỉ “Ừ, ừ” hai tiếng không mấy để tâm.

“Thứ hai, phải giữ kín bí mật này.” Hoa Diễm Cốt ra bộ dáng đang thi hành công vụ. Triệu Như Thì tuy rằng không để tâm lắng nghe, song ba cái thiết luật này thì nàng vẫn cần phải nói ra hết.

“Ta sẽ không tiết lộ chuyện phu nhân là Triệu Như Thì, phu nhân cũng không được tiết lộ chuyện ta là họa bì sư.”

“Thứ ba, lấy bì đổi bì.” Hoa Diễm Cốt sau cùng nói: “Tấm da trước kia của phu nhân, giờ thuộc về ta, từ nay không liên quan gì tới phu nhân nữa.”

“Cái gì?” Triệu Như Thì rốt cục cũng định thần, nhíu mày nhìn Hoa Diễm Cốt với vẻ cảnh giác: ”

“ Có gì mà không ổn?” Hoa Diễm Cốt cười lạnh nói.

Triệu Như Thì đánh mắt nhìn tấm da đã theo mình hai mươi năm đang ngâm trong nước thuốc, mi mày ai oán, tựa như vẫn còn sống, dường như sẽ mở mắt ra sống lại bất cứ lúc nào.

Niềm vui sướng ban nãy bỗng chốc tan biến, Triệu Như Thì rùng mình, quay đầu sang nhìn Hoa Diễm Cốt: “Cô nương, chi bằng ta trả thêm ngân lượng cho cô nương, cô nương hãy giúp ta đốt nó đi...”

“Lấy da đổi da, từ xưa đã là như vậy, nếu phu nhân không đồng ý, ta sẽ giúp đổi lại da.” Hoa Diễm Cốt ngắt lời: “Nếu chỉ lấy ra mà không thu

vào, chớp mắt là không còn da để vẽ, chẳng lẽ phu nhân lại bắt ta đi đào mồ để lấy da người hay sao?”.

“Cái gì?” Triệu Như Thì sững sốt: “Ý cô nương là... về sau cô nương sẽ bán da của ta cho người khác?”.

“Da năm nay đem cất, ít nhất cũng phải chờ năm mười năm nữa mới dùng được.” Hoa Diễm Cốt dùng ánh mắt xem Triệu Như Thì như người ngoài nghề: “Mỹ nhân cũng như rượu ngon, phải chưng cất qua một thời gian thì mới sinh ra hương thơm.”

Năm mười năm... nghe thấy con số này, Triệu Như Thì mới an tâm phần nào.

“Vậy cứ thế đi.” Hoa Diễm Cốt dứt khoát kết thúc cuộc đối thoại, nguyên tắc thứ nhất mà họa bì sư phải tuân thủ, nàng đã thực hiện hết sức triệt để, một khi đã hoàn thành công việc họa bì, thì cả hai từ nay về sau như người xa lạ: “Mặc y phục vào rồi theo ta”.

Triệu Như Thì nghe lời “Ừ” một tiếng, cũng không để ý tới thái độ xa cách của Hoa Diễm Cốt, dù sao thì nàng ta đã có được thứ mình muốn.

Triệu Như Thì vừa mặc y phục, vừa ngắm nghía nhan sắc yêu kiều của mình, nụ cười hạnh phúc thoáng hiện trên khuôn mặt. Nàng ta cơ hồ như đã nhìn thấy tương lai tươi đẹp của mình với Cố Triều Huy, nắm lấy tay chàng cùng nhau sống tới đầu bạc răng long...

Vén lại làn tóc đen, khoác trên mình bộ y phục mới thêu hoa hải đường, Triệu Như Thì chỉ ăn vận qua loa cũng đã đủ kiều diễm như hồ ly. Khí chất vốn có của nàng ta nay đã bị tấm da yêu mị che đậy. Nếu trước kia, nam nhân nhìn thấy Triệu Như Thì liền hình dung ra hương lan, trắng lạnh, thì bây giờ nam nhân trông thấy nàng ta chỉ có thể liên tưởng đến một thứ - giường ngủ.

Hoa Diễm Cốt dẫn Triệu Như Thì ra khỏi tịnh thất, hai người một trước một sau giống như lần trước, cùng bước lên bậc thềm lưu ly, vén rèm thủy tinh.

Ra khỏi Hồng Dược đường, một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn ở đó.

Với tướng mạo hiện giờ của Triệu Như Thì thì căn bản không thể giương cờ đánh trống xuất hiện giữa ban ngày ban mặt, bằng không sẽ gây náo loạn. Bởi vậy, Hoa Diễm Cốt chỉ có thể nhân lúc đêm khuya vắng lặng mới đưa nàng ta ra ngoài, cáo biệt từ đây.

“Ân huệ của cô nương, ta suốt đời không quên.”

Triệu Như Thì cúi người bày tỏ lòng cảm ơn với Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt “Ừ” một tiếng, rồi đưa ngân phiếu một ngàn lượng cùng tờ giấy chỉ đường cho nàng ta, nói:

“Đây là phí chuộc thân cho Kinh Ảnh, từ nay về sau, cậu ta và Triệu phủ không còn quan hệ gì nữa.”

Triệu Như Thì không khước từ, không có tiền thì hành sự gian nan, cho dù nàng ta là tiểu thư khuê các thì cũng hiểu được đạo lý này.

Lại một hồi ngàn ân vạn tạ, Triệu Như Thì cất ngân phiếu, cỗ xe ngựa chở nàng ta vội vã lên đường, nhanh chóng rời khỏi trấn Trầm Hương.

Tháng bảy tiết trời nóng nực, triều đình chính thức ban bố tân pháp, nam mười sáu, nữ mười ba tuổi đã có thể hứa hôn. Ngoài ra, nam hai mươi, nữ mười sáu tuổi mà chưa thành hôn, thì quan phủ sẽ cưỡng chế hôn ước.

Trấn Trầm Hương bỗng dưng rơi vào tình cảnh gà bay chó chạy, những kẻ chưa thành hôn cả ngày thấp thỏm không yên. Nguyên nhân không ngoài chuyện nước Sở vốn nhiều nam ít nữ. Ở một số ngôi làng xa

xôi hẻo lánh, mấy huynh đệ cùng lấy một thê tử cũng là chuyện bình thường. Tuy quan phủ ra mặt cường chế có thể giải quyết vấn đề của một số người, song cũng dẫn đến nhiều vấn đề khác. Chẳng hạn như, có người may mắn thì được thành thân với quả phụ xinh đẹp, còn kẻ kém may mắn không chừng lại phải hứa hôn với người vừa già vừa xấu, từ nay phải cung phụng như là mẹ già vậy...

Và thế là, kẻ trồng trọt không lo trồng trọt, kẻ bán đậu phụ không lo bán đậu phụ, kẻ bán hàng cũng không lo bán hàng nữa, bọn họ tất thảy đều bận đi kiếm thê tử. Lúc này, không cần biết xinh đẹp hay không xinh đẹp, hiền đức hay không hiền đức, chỉ cần là nữ thì họ đều có thể hát cho người ta nghe khúc "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu".

Kết quả là tiệc hỷ ở trấn Trầm Hương diễn ra liên miên hết đám nọ đến đám kia. Vải đỏ, pháo mừng, hạt dưa, mứt khô ở trong các cửa tiệm nhất thời được bán hết sạch.

Hoa Diễm Cốt vốn là một người nghiện đồ ngọt, cho nên từ sáng sớm đã vội vã dẫn theo một vị thiếu niên toàn thân hắc y đến tiệm bán mứt khô để giành mua một đồng điểm tâm mang về nhà.

Trên đường về, từng tốp người đi ngang qua Kinh Ảnh, hễ là thiếu nữ yêu kiều thì đều ngược đầu lại, nở nụ cười thẹn thùng xinh tươi. Hoa Diễm Cốt lạnh lùng quay lại, vén tấm sa trắng của chiếc nón đang đội trên đầu ra, nhìn đám thiếu nữ kia rồi nở nụ cười như thế: Hoa ta mà nở thì đẹp hơn hẳn trăm hoa khác...

Sau khi xua đuổi đám tiểu cô nương, Hoa Diễm Cốt lại buông sa che mặt xuống, ưu sầu mà than thở.

Thân là một đệ tử mẫu mực, nàng không thể để cho bất kì son phấn phàm tục nào quyến rũ ân sư của mình, cho dù là người có tướng mạo giống ân sư đi chăng nữa cũng không được phép.

Kinh Ảnh đứng bên cạnh nhìn theo bóng hình đã mất dạng, trầm tư suy nghĩ.

“Sao vậy? Phải lòng tiểu cô nương nào rồi phải không?” Hoa Diễm Cốt cười hỏi.

“Nhiều nữ nhân quá!” Ánh mắt diễm tĩnh của Kinh Ảnh lại lướt sang đám nam nhân đang đứng bên đường, giọng nói hờ hững: “Nhiều kẻ ế vợ thật!”.

Hoa Diễm Cốt hơi sững người rồi liền hiểu ra ngay, giải thích: “Người có tiền thì lấy được cả bày thê thiếp, kẻ không tiền thì không lấy nổi thê tử. Người có tiền thì ở nhà cao cửa rộng, kẻ không có tiền thì không mua nổi một mẫu ruộng. Trấn Trầm Hương tuy xưa nay không thiếu nữ nhân, song những nữ nhân này từ khắp các nơi đổ về đây không để giúp quan phủ giải quyết vấn đề cho những nam nhân ế vợ. Bọn họ chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là được gả vào Cố phủ”.

Nói rồi Hoa Diễm Cốt phát quạt chỉ về phía góc phố, Kinh Ảnh đánh mắt nhìn theo hướng chỉ thì trông thấy một nam tử chừng ba mươi tuổi, mặc bộ bách hoa điệp y màu đỏ tươi, mắt nhỏ, dáng vẻ xảo quyệt, chiếc mũi đỏ ửng không ngừng hít ngửi hương thơm những nữ tử qua đường. Nhưng kỳ lạ thay, những nữ tử kia đa phần không tránh hẳn, trái lại còn cười đùa lấy quạt vỗ vào mặt hẳn.

“Đó là ‘khách hái hoa’ của Cố phủ, cũng chỉ có Cố Triều Huy mới bỏ tiền ra để nuôi loại người này.” Hoa Diễm Cốt khinh bỉ nói: “Công việc hàng ngày của bọn chúng là đi khắp nơi tìm kiếm mỹ nữ, sau đó sẽ nhờ họa sư vẽ lại hình mỹ nhân để Cố Triều Huy chọn lựa. Cố Triều Huy xưa nay đều rộng lượng với mỹ nhân, một khi được chọn thì nhất định cả đời hưởng phú quý... Ta nghĩ, Triệu Như Thì có lẽ sẽ trà trộn vào trong đám người đó.”

“Thì ra là vậy.” Kinh Ảnh quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Hoa Diễm Cốt nói: “Diễm Cốt, người thật là thông minh”.

Hoa Diễm Cốt vẫn đứng nguyên một chỗ, ngậy người nhìn cậu ta.

Giây phút ấy, nàng cảm thấy như ngược dòng thời gian, quay về dưới gối ân sư, người vỗ đầu nàng, khẽ mỉm cười nói:

“Tiểu Diễm Cốt, con thật là thông minh... Quả nhiên để con kế thừa sự nghiệp của sư phụ là lựa chọn sáng suốt, so với con, đại sư huynh của con chỉ là con khỉ trong đầu toàn chuối mà thôi”.

Đêm hôm đó, nàng đã bị đại sư huynh chinh đốn một trận thê thảm... rất là thê thảm...

“Người làm sao vậy?” Kinh Ảnh hỏi.

Hoa Diễm Cốt chợt rùng mình, bấy giờ mới định thần, vẻ mặt mơ hồ nhìn khuôn mặt cậu ta. Trong tay cậu ta còn xách túi lớn túi nhỏ, cảm giác mang tội danh khi sư diệt tổ bất chợt dâng lên trong đầu nàng. Để tiêu tan cái cảm giác ấy, nàng chỉ có thể gượng gạo nói: “Để ta xách giúp một ít”.

Kinh Ảnh quay đầu lại, nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên nói: “Chìa tay ra nào”.

Vậy là Hoa Diễm Cốt bèn chìa tay ra.

Kinh Ảnh vạch một bọc giấy dầu ra, nhón lấy vài quả táo nhỏ nhét vào trong tay nàng, vẻ mặt không tỏ thái độ, nói: “Ăn đi”.

“Ồ!...”

Hoa Diễm Cốt bỏ táo đỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Đợi đã! Nàng đâu phải thèm ăn đâu!

“Ta nói là, để ta xách giúp một ít.” Hoa Diễm Cốt quay đầu lại nói với Kinh Ảnh.

Kinh Ảnh lại nhìn nàng một hồi, sau đó mua một tờ giấy dầu ở quán hàng nhỏ ven đường.

Ngón tay Kinh Ảnh thon dài mà linh hoạt gấp tấm giấy dầu màu nâu ấy thành hình đóa sen, sau đó cậu ta mở lấy một góc của từng bọc đồ ăn ra. Các loại đồ ăn nào là long nhãn, hạt dưa, hạnh đào, táo đỏ, bánh như ý, bánh cát tường... bồng chốc chất đầy trong đóa sen giấy, đỏ đỏ xanh xanh rất đẹp mắt.

“Ăn đi.” Kinh Ảnh đưa đóa sen giấy đựng đầy đồ ăn đến trước mặt Hoa Diễm Cốt, điềm tĩnh nói.

“Ồ!...”

Hoa Diễm Cốt đưa tay lên, đầu ngón tay mềm mại của nàng chạm vào ngón tay chai sạn của cậu ta, đóa sen giấy từ tay Kinh Ảnh trượt vào lòng bàn tay Hoa Diễm Cốt.

Kinh Ảnh cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt muôn thuở tĩnh lặng như nước dường như khẽ nở nụ cười.

Hoa Diễm Cốt nhìn cậu ta, nhón lấy mấy quả long nhãn bỏ vào miệng, trong lòng liên tục thở dài, nàng thực đâu phải thèm ăn như vậy chứ...

“Cùng chàng du ngoạn, gió đông thổi qua trâm ngọc.

Thanh y mỏng manh, hồng nhạn mỉm cười cũng là phong lưu.”

Hai người sánh vai nhau bước đi, tựa như tài tử giai nhân trong tranh. Sau lưng họ, một vài nam tử đánh mắt nhìn nhau, gật đầu như thể lĩnh hội ra điều gì.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đêm Nay Thức Trọn Cùng Chàng

Type: Phương Phương

Đêm khuya, một đám khách không mời xông vào Hồng Dược đường.

Bọn chúng đều là những tên du đãng tuổi ngoài hai mươi, trong nhà hoặc không có già không có trẻ, hoặc là một người ăn no thì cả nhà không đói. Nói đơn giản bọn họ chính là đám độc thân bị quan phủ liệt vào sổ đen, hạ lệnh nội trong năm nay phải thành thân, nếu không sẽ áp giải đi xây Trường Thành.

“Đã điều tra ra chưa?” Một tên nam nhân mặt dài lạnh lùng nói.

“Vẫn chưa điều tra ra, chắc là người nơi khác tới.” Một tên nam nhân mặt tròn đáp lời, nghe giọng có vẻ bất bình.

“Trần Trầm Hương ta vốn ít nữ nhân, chẳng ngờ còn có kẻ mù mắt đến đây giành miếng cơm, giành thì cũng được thôi, lại dám giành Hoa Diễm Cốt nổi danh ở trấn Trầm Hương chúng ta đây, thật không sao nhịn nổi!”

Dứt lời, cả bọn lập tức đồng tâm chống lại địch thủ.

Bọn chúng là một đám côn đồ. Ngay cả khi tân pháp được ban bố, bọn chúng liền để mắt tới Hoa Diễm Cốt. Nữ tử này nổi danh cả trấn, nhan sắc và trí tuệ song toàn, còn là biểu tượng của tiền tài và khế đất. Có được Hoa Diễm Cốt trong tay, đám huynh đệ chí ít cũng không phải lo phần đấu năm trăm năm.

“Mọi người cùng xông lên, nữ nhân đánh ngất rồi lôi đi, còn nam nhân đánh chết đem vứt xác.”

Gã mặt dài “tay phải cầm hoa tươi, tay trái cầm liềm gặt”, xung phong xông về phía phòng ngủ của Hoa Diễm Cốt. Kết quả, vừa xông đến trước cửa thì nghe thấy tiếng nam nhân từ trong phòng vọng ra.

“A...a...”

Đúng lúc này, từ trong khuê phòng lại cất lên tiếng kêu của nam nhân?

Bọn nam nhân độc thân như sét đánh ngang tai, cứng người xoay đầu nhìn về phía rèm cửa sổ.

Trên rèm màu trắng xuất hiện hai bóng người một cao một thấp, một cường tráng một yếu ớt, tựa như cây gỗ lớn và hoa đào, bóng của hai người áp sát vào nhau, như thể một người đè lên thân người kia, bên tai lại truyền tới tiếng của Hoa Diễm Cốt: “Đau!?”.

Hoa Diễm Cốt thanh cao vời vợi kia tại sao lại kêu đau? Đám nam tử độc thân đứng bên ngoài bỗng chốc cảm thấy trước mắt tối sầm, run rẩy như lá rụng trong gió.

“Xin lỗi nhé.” Nam nhân trong phòng thì thầm.

“Không sao, tiếp tục nhé.” Hoa Diễm Cốt ra vẻ hiểu lòng người nói: “Lần này sâu hơn một chút...”.

“Ừm...” Nam nhân kia nhẹ nhàng đáp lời.

Đám nam nhân độc thân không nhẫn nhịn nổi nữa, kẻ nào kẻ nấy mặt mày đăm lệ phá cửa xông vào, nhưng ngay lập tức đã kêu gào thảm thiết bị đánh đuổi ra ngoài.

Hoa Diễm Cốt y phục chỉnh tề đứng bên cửa sổ, dờ khóc dờ cười nhìn đám ô hợp. Sau đó, biểu cảm trên gương mặt dần biến mất.

“Cút!” Nàng lạnh nhạt nói.

Chỉ đúng một chữ cất lên, song có thể cảm nhận từ đầu mày, con mắt, đến đuôi tóc nàng đều toát ra một luồng sát khí mà dường như mắt thường không nhìn thấy được. Nàng đứng yên một chỗ, lông vũ đỏ cài trên tóc, y phục đỏ mặc trên người và cả ánh mắt đều như đang ngùn ngụt bốc lên ngọn lửa, cả thân hình như đóa sen hồng nở tung từ địa ngục. Những kẻ bị ánh mắt của nàng thấu suốt đều cảm thấy một luồng lửa hung hãn đang lan trong cơ thể, thiêu đốt thân xác từ trong ra ngoài thành tro bụi.

Mãi đến khi Hoa Diễm Cốt quay người đóng cửa sổ thì bấy giờ đám nam tử đang ngã lăn dưới đất mới hoàn hồn trở lại, bọn chúng không dám ho he phát ra âm thanh nào, lão đảo tháo chạy khỏi Hồng Dực đường, như thể chậm một chút thì sẽ bị nữ nhân như trong cơn ác mộng kia ăn thịt vậy.

Trong phòng, Kinh Ảnh yên lặng ngồi trên ghế.

Trong lúc Hoa Diễm Cốt xoay người thì luồng sát khí ban nãy đã biến mất, nàng mỉm cười duyên dáng bước tới trước mặt Kinh Ảnh, tiếp tục động tác khi nãy: gắp xương cá.

“Há miệng to ra, a... không được cắn ta!” Hoa Diễm Cốt hết sức cẩn thận gắp xương cá trong cổ họng cậu ta ra, tiện tay dùng khăn lau nước bọt trào ra ngoài. “Ăn cá thì cứ ăn, sao ngay đến xương cá mà người cũng nuốt luôn chứ...?”

Kinh Ảnh đứng dậy, đưa tay ra với lấy ly trà trên bàn uống ừng ực. Ngó quanh rồi mới nhỏ giọng nói: “Không được lãng phí đồ ăn, xương cá mềm như vậy, chỉ cần nhai là ăn được...”.

Hoa Diễm Cốt không kìm nổi, vỗ trán nói: “Người... rất cuộc là trước kia người đã sống ra sao hả?”.

Trầm mặc một hồi lâu, Kinh Ảnh nhìn nàng nói: “Diễm Cốt”.

“Ừ!”

Hoa Diễm Cốt liếc mắt nhìn cậu ta.

“Ta giúp người giết người có được không?” Kinh Ảnh điềm tĩnh nói, giọng điệu ấy như thể đang nói: “Giúp người giết con gà có được không?”.

Hoa Diễm Cốt lặng câm không biết phải nói sao.

“Triệu Như Thì đã gạt người, ta chẳng phải là gia tướng gì hết, mà là tử sỹ.”

Đôi mắt đen láy của Kinh Ảnh nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt: “Ta có thể giúp người giết người, bất luận đối phương ở đâu, cũng bất luận đối phương là ai, chỉ cần người hạ lệnh cho ta”.

Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật, nàng bất giác đưa tay xoa đầu cậu ta: “Bản chất ta vốn lương thiện, hành sự khôn khéo, người đời ái mộ ta còn không kịp nữa là, sao có thể kết oán với ta... Thế nên, ta hoàn toàn không có người muốn giết”.

Kinh Ảnh rất lấy làm thất vọng cúi đầu: “...Vậy ta vẫn được ăn cơm chứ?”.

“Sao lại hỏi vậy?”

Hoa Diễm Cốt cảm thấy cậu ta hình như vẫn còn khúc mắc trong lòng.

“... Lúc ta còn ở trại tử sỹ, mỗi ngày chỉ được ăn một bữa. Kinh Ảnh hạ giọng nói tiếp: “Khi ấy chỉ muốn giết người, bởi chỉ có giết người, lúc

trở về mới được ăn no”.

“...Không cần người giết người ta cũng cho người ăn cơm.” Hoa Diễm Cốt nói chắc như đinh đóng cột: “Còn có cả thịt nữa!”.

Kinh Ảnh bất chợt ngẩng đầu lên, hai con mắt sáng rực nhìn nàng: “Ngày ba bữa?”.

“Bốn bữa cũng được.” Hoa Diễm Cốt hào phóng phất tay nói.

“Còn có thịt thật ư?” Con mắt của Kinh Ảnh càng sáng rực hơn.

“Còn có cả cá nữa.” Hoa Diễm Cốt hào phóng vung cánh tay còn lại.

Kinh Ảnh nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt, gương mặt vốn ít cảm xúc thoáng hiện lên nụ cười, vừa ôn nhu lại vừa thuần khiết, tựa như ánh hào quang chiếu rọi vào đóa sen.

“Diễm Cốt.” Kinh Ảnh chăm chú nhìn Hoa Diễm Cốt với ánh mắt hết sức thân thiết, nói: “...Lần sau, người còn gặp xương cá cho ta không?”.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt Kinh Ảnh cùng cảm xúc trong ánh mắt cậu ta, Hoa Diễm Cốt cảm thấy mình không còn lăm lăm cậu ta với sự phụ nữ...

Ngoài cửa sổ trắng tròn vành vạnh.

Nến đỏ chiếu rọi hai người.

Cũng vào lúc ấy, ở Cổ phủ, Cổ Triều Huy đang nhàn nhã nằm trên sạp, bên cạnh là ba tuyệt đại giai nhân đang bóp chân mời rượu.

“Chủ nhân!”

Một tên khách hái hoa cung kính dâng cuộn tranh cho hần.

Cố Triều Huy lười nhác “Ừ” một tiếng, rồi tự khắc có một mỹ nhân bước đến trước mặt mở cuộn tranh ra cho hẵn.

Vị hào thương nổi danh thiên hạ này có một sở thích, đó là thu thập mỹ nhân thiên hạ. Hẵn đã lập ra một chức vụ - khách hái hoa, chuyên môn sưu tầm tranh mỹ nhân cho hẵn. Nếu như ưng ý ai thì nghĩ cách để thu nạp đối phương vào phủ.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hẵn ta tướng mạo khôi ngô, gia sản đồ sộ, thế gia hiển hách, nữ nhân lọt vào mắt hẵn, ít ai mà cự tuyệt. Thậm chí còn có bao nhiêu mỹ nữ kiều diễm, người đẹp xuất thân bần hàn ban đêm còn chạy đến nương nhờ hẵn. Tuy phú hào trên đời này không chỉ mình hẵn ta, song kẻ có tiền thì không anh tuấn được như hẵn, còn kẻ nào anh tuấn thì không giàu bằng hẵn, nếu được cả hai thì lại không trẻ trung như hẵn... Suy đi tính lại, Cố Triều Huy hẵn vẫn là tốt nhất.

Có điều từ sau khi xem bức họa Hoa Diễm Cốt, hẵn ta đã lâu lắm rồi không nạp mỹ nhân mới.

“Tặng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước Vu sơn bất thị vân¹”, Cố Triều Huy từ từ nhắm mắt lại, chán nản nói.

(1) Hai câu thơ trên được trích trong bài Ly tứ ngũ thủ của thi nhân nổi tiếng đời Đường Nguyên Trấn.

Dịch thơ như sau: “Từng đi biển cả, nước hề chi,

Trừ núi Vu ra, chẳng có mây”.

Dịch nghĩa: ”Từng ra biển lớn thì nước sông hồ khó gọi là nước,

Ngoại trừ mây ở núi Vu, những chỗ khác chưa phải là mây”.

Ba mỹ nhân bên cạnh mặt mày biển sắc.

Tên khách hái hoa lau mờ hôi, từ trong người lấy ra một cuộn tranh.

“Chủ nhân, những bức kia không xem cũng được, nhưng mà bức cuối cùng này không thể không xem.”

“So với Hoa Diễm Cốt thế nào?”

Cố Triều Huy vẫn nhắm mắt, tóc đen xõa sau đầu, một thân Hồ phục Tây Vực hơi xộc xệch để lộ ra cơ ngực khêu gợi.

“Tuy không sánh bằng, nhưng cũng không kém xa”, tên khách hái hoa vội nói.

“Ồ!”, Cố Triều Huy bấy giờ mới có chút tinh thần, hấn búng tay về phía mỹ nhân y phục màu xanh bên cạnh, mỹ nhân kia lập tức hiểu ý bước lên trước nhận lấy bức tranh, trở về trước sạp rồi mở ra.

Cuộn tranh từ từ mở ra, Cố Triều Huy một tay chống sau đầu, từ từ mở mắt.

Khi cuộn tranh mở ra một nửa, Cố Triều Huy hoàn toàn mở to mắt, cặp mắt phượng sáng ngời ấy như thể rượu ngon trong chén, thơm nức làm say mê lòng người.

Cuối cùng, khi cuộn tranh hoàn toàn được mở ra, Cố Triều Huy đã bật dậy khỏi sạp, đoạt lấy cuộn tranh, cặp mắt đầy vẻ chiếm đoạt nhìn chăm chăm vào người trong tranh, ánh mắt hừng hực ngọn lửa khao khát chiếm hữu.

Đó là một bức họa nữ tử du xuân, nữ tử trong tranh ngồi nghiêng mình bên dòng suối, tay cầm hoa, dung nhan tràn trề sức xuân. Chỉ nửa bên mặt cũng đủ toát lên vẻ kiều diễm, ngắm kỹ sẽ cảm thấy toàn thân không chỗ nào là không yêu mị, từng cử chỉ đều vô cùng mê hoặc.

“Ha ha ha... quả là quốc sắc thiên hương!”

Một tràng cười vang lên từ lồng ngực Cố Triều Huy, xem chừng hẳn đã ưng ý lắm rồi. Hắn mở bức họa ra, chẳng bận xỏ giày bước khỏi sạp, chân trần đi qua đi lại trên tấm thảm Ba Tư.

“Nữ tử này ở đâu, mau đưa đến gặp ta.”

Khách hái hoa thấy vậy là biết rằng chủ nhân của mình quyết tâm phải đoạt được nữ tử này, tình huống này chỉ xảy ra hai lần, lần trước, chính là Hoa Diễm Cốt kia.

Hôm đó, một bọn khách hái hoa ngẫu nhiên bắt gặp được Hoa Diễm Cốt, kinh ngạc trước vẻ đẹp tiên nữ của nàng, bọn chúng lập tức tìm họa sư, lén họa một bức vẽ dung nhan Hoa Diễm Cốt, những mong sẽ khiến cho Cố gia vui mừng vô hạn. Cứ ngỡ việc tốt đã thành, Hoa Diễm Cốt kia chẳng qua chỉ là một y nữ sống đơn thân, không có chút thân thế nào, dù tính tình có cứng rắn chẳng qua cũng chỉ là cục xương khó gặm mà thôi, vậy mà khi động đến nàng thì... khách hái hoa cũng phải rùng mình.

Sáu tên khách hái hoa, bỗng chốc mất tích những bốn tên.

Hoa Diễm Cốt kia, căn bản là một cái đằm không rõ nông sâu.

“Lý Phúc!” Giọng nói không mấy vui vẻ của Cố Triều Huy cất lên.

Khách hái hoa bấy giờ mới định thần, vội vã dập đầu thưa: “Vâng, vâng, thưa chủ nhân, ngày mai nô tài sẽ đưa nữ tử này tới”.

“Tốt!”

Cố Triều Huy lúc này mới vừa ý nhếch môi, quay lại sạp, đặt bức tranh kia bên cạnh như muốn ngủ cùng nữ tử trong tranh.

Sắc mặt của ba mỹ nhân hầu hạ hần hết sức khó coi, ánh mắt nhìn tên khách hái hoa cũng trở nên không còn thân thiện nữa.

“Nô tài xin được cáo lui trước.”

Khách hái hoa cũng không muốn ở lại đây để tự rước họa vào thân. Những mỹ nhân đó hận hần thì đã sao? Hần là khách hái hoa, dựa vào việc chọn mỹ nhân mà kiếm sống, trừ phi hần ta chết hoặc không cần ăn cơm, bằng không hần nhất định phải đi khắp chốn mà tìm kiếm giai nhân mỹ mạo trẻ trung về cho chủ nhân.

“Ừ, lui đi”, Cố Triều Huy không để tâm phẩy tay, toàn bộ tâm trí đều đang tập trung vào bức họa kia.

Chứng kiến cảnh này, khách hái hoa vừa vui sướng vừa thở phào nhẹ nhõm.

Vui sướng là bởi vì chủ nhân càng thích mỹ nhân do hần chọn, hần sẽ được càng nhiều tiền thưởng, đám tiểu tử trong nhà sẽ có thể tiếp tục được học hành, rồi sau này sẽ trở thành cử nhân tú tài, không cần phải kể tục cái sự nghiệp hèn mọn của phụ thân chúng.

Thở phào nhẹ nhõm là bởi vì ánh mắt của Cố gia rốt cục cũng rời khỏi Hoa Diễm Cốt, nếu Cố Triều Huy cứ kiên quyết muốn có được Hoa Diễm Cốt, e là... hần ta sớm muộn cũng bước theo vết xe đổ của bốn tên khách hái hoa kia.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Có Nàng Mỹ Nhân Tên Mạc Sầu

Type: Phương Phương

Đội rước tân nương ăn vận y phục màu đỏ dài những mười dặm, tiệc hỷ nạp thiệp liên miên những trăm ngày, khiến cả trấn Trầm Hương ngập tràn mùi rượu thơm. Đây không phải là lần đầu tiên Cố Triều Huy nạp thiệp, song thanh thế rộn ràng như vậy lại là lần đầu.

Đám nam nhân từ tiệc hỷ trở về, gặp ai cũng cất lời khen: “Tiểu thiệp mới nạp của Cố lão gia, chặc chặc, mười ngón tay thon thon, gót sen ba tấc, không nhìn dung mạo, chỉ trông dáng người cũng khiến ta đây cả người si mê...”.

Còn những cô nương, bà thím từ tiệc hỷ trở về đa phần lại căn nhắc: “Cố Triều Huy kia chẳng qua cũng chỉ nạp thiệp, vậy mà nển đỏ, vải đỏ ở ba trấn lân cận đều bị hắn ta mua hết cả, ngay đến những số vải hồng chưa hẳn màu đỏ cũng không chừa lại, rốt cuộc hắn ta nghĩ gì vậy nhỉ? Để nữ nhi nhà người ta mặc đồ trắng mà thành thân hay sao? Rồi đến lúc động phòng hoa chúc lại thắp nến trắng à?”

Gió mưa bên ngoài, Hoa Diễm Cốt hoàn toàn không hay biết.

Kể từ khi tiết trời chuyển nóng, nàng đã nhốt mình trong hầm băng chờ mùa thu tới.

“Diễm Cốt, trong nhà hết gạo rồi.”

Kinh Ảnh đẩy cửa bước vào, ánh nắng từ bên người cậu ta rọi vào trong phòng, chiếu vào mặt Hoa Diễm Cốt.

“A a a! Ta sắp tan chảy rồi!”

Hoa Diễm Cốt hét lên, lấy tay che mặt, trốn vào góc tối của căn phòng. Sau đó ném ra một thỏi bạc.

“Ta không muốn ra ngoài, người đi mua về đây đi.”

Kinh Ảnh “Ừm” một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Kết quả, Hoa Diễm Cốt ngẫm nghĩ một hồi, lại lo cậu ta bị gạt, lại vội vã chải tóc thay y phục mà đuổi theo.

Cho đến khi chạy quanh trên phố được một vòng rồi quay về, Hoa Diễm Cốt mới phát hiện việc mình đuổi theo Kinh Ảnh chỉ là thừa. Cậu ta tuy thường ngày có vẻ hết sức hồ đồ, nhưng chỉ cần động đến chuyện đồ ăn thức uống thì lập tức trở nên dữ dằn như hổ. Cậu ta đến tiệm bán lương thực vốn có tiếng cân gian đếm thiếu, chủ tiệm thấy cậu ta là khách hàng lạ mặt, đong nửa cân nhưng lại nói thành một cân.

Kinh Ảnh xưa nay vốn hiếm khi biểu lộ cảm xúc, rời Hoa Diễm Cốt thì căn bản có thể xem như không có cảm xúc. Thấy chủ tiệm ức hiếp người như vậy, Kinh Ảnh không những không phản nộ, cũng không lộ vẻ hung thần ác sát, mà chỉ từ từ rút thanh trường kiếm ra...

“Đưa gạo cho ta, hoặc là chết”, cậu ta lạnh nhạt nói.

Và thế là khi cậu ta bước ra khỏi cửa tiệm, không những có đủ lượng gạo trắng, chủ tiệm còn tặng cậu ta một bơ gạo nếp đen. Chủ tiệm vừa đong gạo vừa không quên cười trừ: “Cửa tiệm nhỏ nhiều năm thất thu, gạo trắng không trắng, mà gạo nếp thì không được dẻo, ai mua người ấy xui xẻo, ai ăn người ấy phiền muộn. Vậy nên thiếu hiệp à, lần sau đừng đến nữa...”.

“Làm tốt lắm, quay về nấu cháo cho người ăn.”

Hoa Diễm Cốt tươi cười đón đả đón cậu ta trước cửa. Nàng xưa nay luôn bênh vực người nhà, nếu chủ tiệm làm khó Kinh Ảnh, nàng nhất quyết không buông tha. Nay chứng kiến Kinh Ảnh tự giải quyết được sự việc, trong lòng nàng có cảm giác như mẫu thân thấy con mình có được thành tựu vậy... Còn về chủ tiệm kia, nàng sớm đã quên bống.

Kinh Ảnh nghe vậy thì vui sướng lắm, trên khuôn mặt thiếu thốn cảm xúc ấy thoáng hiện ra nụ cười, chỉ có điều nụ cười này phút chốc đã biến mất, ngay sau đó Kinh Ảnh liền trừng mắt, dang cánh tay trái ra kéo Hoa Diễm Cốt vào lòng ôm thật chặt.

Một con ngựa lao nhanh sượt qua chỗ Hoa Diễm Cốt vừa đứng, luồng gió lướt qua khiến sống lưng nàng ớn lạnh.

Hoa Diễm Cốt tức giận ngoái đầu nhìn trừng trừng bóng ngựa đã khuất, đang định biến lời nói thành đao kiếm muốn đâm đối phương mấy chục nhát, thì nghe thấy giọng nói lạnh nhạt cất lên: “Để ta đi giết gã”

“...Quay lại!” Khóe miệng Hoa Diễm Cốt co giật, nàng đưa tay níu lấy tay áo Kinh Ảnh: “Giữa thanh thiên bạch nhật, quan trọng là quanh đây có rất nhiều người làm chứng như vậy, người sao có thể giết người được chứ?”.

Thanh trường kiếm lại được cất vào bao, Kinh Ảnh điềm tĩnh nhìn Hoa Diễm Cốt.

“Hiểu rồi, chờ lúc trời tối, không có bóng người, ta sẽ động thủ.”

“... Khả năng lý giải của người quả nhiên đã tăng thêm một bậc rồi.”

Khóe miệng Hoa Diễm Cốt khẽ giật.

Kinh Ảnh thấy mình được khen ngợi thì lộ vẻ vui sướng.

Lúc này, con ngựa phi điên cuồng kia đã biến mất khỏi tầm mắt sau khi đâm đổ ba sạp hàng, đập nát một đồng trứng gà. Cuối cùng thì dừng lại trước viện lớn cửa hào môn, trước cổng là hai con sư tử đá trắng như ngọc, phía trên có treo một tấm bảng viết hai chữ: Cố phủ.

Một vài tên hạ nhân khấn khoản chạy ra, nhận từ trong tay sứ giả trên lưng ngựa một chiếc hộp gỗ, chiếc hộp đó không những được khắc hoa phượng hết sức tinh xảo, mà còn bốc ra một luồng hàn khí.

Chờ đến khi đám hạ nhân đem hộp gỗ tới nhà bếp, mở ra nhìn mới phát hiện, thì ra là cả một hộp băng. Quan sát kỹ hơn mới thấy bên trong cục đá trong suốt ấy là một xương đỏ tươi mọng nước.

“Mau đi gọi lão gia và phu nhân dậy”, một tỳ nữ y phục màu thanh thiên ngó trái nghiêng phải ra lệnh: “Người đâu, xuống hầm đem ít đá mới tới đây! Người đâu, đem chiếc đĩa mã não trắng đến đây! Người đâu, mau đi hầu hạ lão gia và Tô di nương thức giấc!”.

Từng mệnh lệnh được ban ra, cả Cố phủ bỗng chốc trở nên bận rộn...

Mọi người tuy bận rộn, song có hai người lại nhàn hạ.

Màn phù dung, chăn yên ương, chỉ trách đêm xuân ngắn ngủi.

Trong tân phòng, Triệu Như Thì gối đầu trên cánh tay Cố Triều Huy, mái tóc của cả hai xoắn lên người đối phương, quấn vào nhau tựa như lời thề kết tóc.

“Mạc Sầu, Mạc Sầu...”

Cố Triều Huy cắn tai nàng ta, yêu chiều gọi tên, sau ba tiếng gọi liên tục, Triệu Như Thì mới sực tỉnh lại, hóa ra là đang gọi tên nàng ta.

Vứt bỏ tên gọi, vứt bỏ thân thể, làn da, mái tóc, vứt bỏ phụ mẫu, vứt bỏ quá khứ, vứt bỏ bản thân mình có cái tên là Triệu Như Thì kia, để đổi lấy sự ân cần, sủng ái, những lời nói âu yếm, lòng son sắt của Cố Triều Huy, đổi lấy một hình hài có thể sà vào lòng hắn mà không lo bị đẩy ra... rồi về sau nàng ta sẽ có được tất cả những gì trong mộng.

Hàng ngày có thể gối đầu trên cánh tay hắn tỉnh dậy mà không lo bị quở mắng. Bây giờ cho dù cánh tay có bị tê mỏi thì hắn cũng chỉ đỡ khóc đỡ cười véo mũi nàng, dịu dàng nói: “Nàng cứ ngủ thêm một lát nữa đi”.

Bây giờ có thể bày mười hai loại tơ tằm sắc hoa khác nhau trước mặt hắn, rồi giơ từng tấm ra cho hắn xem, hỏi đi hỏi lại hắn loại này có đẹp không, màu sắc nào hợp với nàng ta, mà không lo hắn cười lạnh lùng, phúi tay áo bỏ đi. Nay hắn chỉ mỉm cười, chờ khi nào nàng ta giận rồi mới giang tay ôm nàng ta vào lòng, cắn tai nàng ta nói: “Nàng đẹp thì mặc gì cũng đẹp, tất cả đều tặng hết cho nàng có được không?”.

Nay nàng ta có thể chính tay hầm canh cho hắn uống mà không lo hắn sẽ lại tiện tay gạt sang một bên, ngày hôm sau một muống cũng chưa động đến đã bị hạ nhân đem đi. Nay nàng ta chỉ là gọt một trái lê thôi, thì hắn cũng sẽ ngồi bên cạnh nhìn nàng ta với ánh mắt đầy tình tứ, đợi đến khi vòng vỏ lê cuối cùng rớt xuống đất, hắn sẽ như đứa trẻ há miệng “A,a” vài tiếng đòi ăn. Nàng ta sẽ cười khúc khích, cắt trái lê thành miếng nhỏ cho vào miệng hắn.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Cố Triều Huy cắt ngang dòng suy tư của Triệu Như Thì, mu bàn tay phải từ khuôn mặt nàng ta vuốt ve xuống xương đòn, bờ vai, vòng eo... Sau cùng, bàn tay mơn trớn kia véo lấy eo nàng.

Triệu Như Thì khẽ kêu một tiếng, thẹn thùng liếc nhìn hắn. Quả là nàng yêu mị khôn cùng, khiến Cố Triều Huy không nén nổi lòng mình, bắt

giác xuân tình trào dâng. Tiếng cười gheo của hai người lại vang lên như đôi uyên ương nghịch nước.

Mãi đến khi hạ nhân gõ cửa buồng nước rửa mặt và điểm tâm sáng vào, hai người mới dừng lại.

Triệu Như Thì phát tay cho hạ nhân lui ra ngoài, đích thân hầu hạ Cố Triều Huy rửa mặt thay y phục.

Cố Triều Huy mỉm cười, búng tay ra lệnh cho đám hạ nhân lui ra, để lại bàn tiệc được chuẩn bị hết sức công phu. Bốn mươi món canh hầm, hai mươi đĩa điểm tâm, ở chính giữa là chiếc đĩa mã não trắng.

Thiện phòng đã khắc khối băng thành một đóa sen trắng, mười mấy trái vải căng tròn mọng nước nằm giữa đóa sen. Mã não trắng điểm tô cho đóa sen trắng, đóa sen trắng điểm tô cho trái vải căng mọng, hơi băng ngun ngút bay lên khiến cả khuê phòng thanh mát hẳn lên.

Cố Triều Huy nhón lấy một trái vải, tận tay đưa đến bên miệng Triệu Như Thì, cười nói: “Mấy bữa trước chẳng phải nàng than rằng tiết trời nóng nực, ăn gì cũng thấy ngán hay sao? Đây là trái vải mà ta sai người đánh ngựa ngày đêm không nghỉ mang từ Lĩnh Nam về...”.

“Phu quân”, Triệu Như Thì hơi nheo mày: “Vậ thì tốn kém quá!”.

“Có hề gì chứ!” Cố Triều Huy không tỏ thái độ nói tiếp: “Vì nàng, ta nguyện học hỏi hôn quân thời cổ”.

“Nhưng thiếp không muốn làm Đát Kỷ, Bao Tự¹ của chàng.”

(1) Đát kỷ: là một mỹ nhân nổi tiếng và cũng là một trong những nguyên nhân gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

(2)

Bao Tự: là mỹ nhân thời nhà Chu, Trung Quốc. Tương truyền Chu U Vương si mê nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên đã ra lệnh, ai làm cho nàng cười sẽ được thưởng nghìn lượng bạc.

Triệu Như Thì nắm lấy tay hắn, đôi mắt sáng trong nhìn hắn chăm chăm.

“Thiếp chỉ muốn làm Mạc Sầu của chàng thôi.”

“Làm vua bốn kỷ đã lâu. Không bằng kẻ có Mạc Sầu họ Lư.1”

(1) Hai câu thơ trên được trích trong bài Mã Ngôi của thi nhân Lý Thương Ẩn đời Đường.

(2)

Dịch âm Hán Việt như sau: “Như hà tứ kỷ vi thiên tử - Bất cập Lư gia hữu Mạc Sầu”.

Dịch nghĩa: Thân phận là thiên tử đã nhiều năm, vậy mà không bằng kẻ họ Lư ngày đêm được ở bên Mạc Sầu.

Thấp giọng ngân nga bài thơ này, Cố Triều Huy mỉm cười véo mũi nàng ta: “Cũng được, ta sẽ làm hôn quân của nàng, nàng sẽ làm Mạc Sầu của ta”.

Triệu Như Thì hờn dỗi đá vào chân hắn. Cố Triều Huy không tránh né cú đá ấy của nàng ta, mà chỉ kêu lên một tiếng: “Ai, ôi” ngã xuống đất.

Triệu Như Thì bị hắn dọa cho giật mình, vội sà xuống, lo lắng xoa chân cho hắn.

“Do thiếp không tốt, phu quân, chàng đau ở đâu?”

Cố Triều Huy cười đùa bỡn, chỉ tay vào một nơi. Triệu Như Thì đánh mắt nhìn theo hướng tay chỉ của hắn, lập tức đỏ mặt, lên tiếng trách hắn: “Không đường hoàng!”

“Ta chỉ không đường hoàng với nàng thôi, trong mắt người khác thì ta hết sức đường hoàng!”

Cố Triều Huy nói lời không biết ngượng, dứt lời, ngay đến bản thân hắn cũng cảm thấy nực cười, bèn kéo Triệu Như Thì vào lòng, ôm lấy nàng ta từ đằng sau, đặt cằm trên vai nàng ta cười không ngớt. Còn Triệu Như Thì ảo não chỉ muốn véo hắn ta.

“Mạc Sầu à! Ta nghĩ, ta thực đã yêu nàng rồi”, Cố Triều Huy dần ngưng cười, hơi thở dịu dàng thổi vào tai nàng ta: “Hận một nỗi không thể cho nàng thứ tốt nhất trên đời, hận một nỗi không thể đáp ứng được tất cả tâm nguyện của nàng. Hắn là bậc hôn quân trong sử sách cũng đều như vậy...”.

“Chàng, hôn quân...”, Triệu Như Thì nghe được những lời này, toàn thân run lên, trào dâng dòng lệ: “Ta đây, ái phi”.

Cố Triều Huy đưa tay lên hứng lấy nước mắt của nàng ta, đưa đến bên miệng mà uống.

“Có thật là... thiệp cầu xin chàng điều gì, chàng cũng đều đồng ý?”, Triệu Như Thì bất chợt quay đầu lại hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Cố Triều Huy bật cười hôn lên nốt ruồi mỹ nhân bên khóe môi nàng ta.

Triệu Như Thì nhìn chăm chăm vào hắn, thấy được hình hài xa lạ của mình trong đôi mắt Cố Triều Huy. Miệng như ngậm châu, tai treo ngọc, từng cái nhú mày, nụ cười đều chứa yêu khí. Dùng đôi tay họa bì trao cuộc đời mới, ban cho nàng ta dung mạo mỹ miều mang tên Mạc Sầu. Song lòng

dạ Triệu Như Thì chưa từng thay đổi, trước kia nàng ta là người như thế nào, bây giờ nàng ta vẫn là người như vậy. Trước kia nàng ta đem lòng yêu ai, thì giờ đây nàng ta vẫn yêu người ấy.

“Thà ở trong nhà rách cùng nhau uống rượu tào khang, trong lòng thiếp chỉ có một nguyện vọng...”, Triệu Như Thì mỉm cười, thốt ra từng chữ: “Xin để thiếp... độc chiếm phu quân”.

Cố Triều Huy nhìn nàng ta, nụ cười trên mặt dần nhạt đi.

Triệu Như Thì rất sợ hãi nỗi giận, nàng ta luôn tìm mọi cách làm vui lòng hắn, nhưng có một số chuyện thì không thể thỏa hiệp. Bằng không nàng ta hà tất phải chịu nỗi khổ họa bì, nỗi đau mổ xẻ da thịt, nàng ta hà tất phải khấu đầu ba lạy trước ngọn đèn trường minh ngàn năm không tắt, vứt bỏ thân mình, vứt bỏ thân nhân bằng hữu, vứt bỏ tất cả! Chỉ mong đạt được ý nguyện.

“Xin chàng hãy cho giải tán ba ngàn tỳ thiếp giai lệ trong hậu viện”, Triệu Như Thì vùng vẫy khỏi vòng tay hắn, từ từ đứng dậy, nhìn hắn, quỳ xuống, cúi đầu cầu xin: “Sinh lão bệnh tử, bần tiện phú quý, thiếp cũng đều nguyện ở bên chàng, chỉ cầu lòng chàng cũng như lòng thiếp, cả đời không hối hận! Xin chàng hãy đồng ý với thiếp.”

Không gian bỗng trở nên tĩnh lặng, Cố Triều Huy nhìn xoáy vào nàng ta hồi lâu, rồi mới lạnh nhạt thốt lên một chữ.

“Được!”

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quân Đem Chân Tình Đổi Lòng Ta

Type: prisma2912

Bảy ngày liên tiếp sau đó, oanh oanh yển yển khóc lóc không thôi trước cửa Cố phủ, những tiểu thiếp bị Cố Triều Huy đuổi ra khỏi phủ, kẻ thì bộ hành, kẻ thì ngồi xe từng tốp lần lượt rời khỏi Cố phủ. Có kẻ còn đứng trước cửa gào khóc không thôi, có kẻ thì bước được vài bước lại ngoảnh đầu lại, lệ rơi làm nhạt nhòa son phấn. Trên đường, hoa trâm rơi vô số, khiến mặt đất ở trấn Trầm Hương phủ một lớp màu phấn.

“Hay lắm!” Chứng kiến cảnh tượng này, Hoa Diễm Cốt đang ung dung ngồi uống trà trên tẩu lâu lên tiếng: “Hoa ta mà nở thì đẹp hơn hẳn trăm hoa khác, màn độc chiếm phu quân này diễn ra hay lắm! Còn nhân tiện giải quyết luôn vấn đề của đám nam tử độc thân trong trấn! Quả là nhất cử lưỡng tiện!”.

Kinh Ảnh không hề hứng thú với những hồng hoa liễu thảm ngoài kia, cậu ta đang cắm đầu vào bát cơm, cặp mắt nhìn chăm chăm đĩa cá hấp trên bàn.

Khóe môi Hoa Diễm Cốt hơi giật, chấp nhận số mệnh nhắc đĩa gờ xương cá, sau đó gấp miếng cá trắng thơm ngon vào trong bát Kinh Ảnh.

Kinh Ảnh ngược đầu lên nhìn nàng, rồi lại gấp hết món thịt ba chỉ khoái khẩu vào trong bát của Hoa Diễm Cốt.

“Trời ơi!”

Hoa Diễm Cốt nhìn những miếng thịt óng ánh mở dưới ánh mặt trời, suýt nữa ngất đi.

“Tiểu nhị, mang thêm một hũ rượu gạo cùng một đĩa cá hấp nữa ra đây!”, Hoa Diễm Cốt đập bàn, quay đầu thét lên. Nhân lúc Kinh Ảnh đang chú ý tới tiểu nhị của quán, nàng vội cầm đĩa gạt đồng thịt ấy vào lại đĩa...

Kinh Ảnh không quay đầu lại đã trở tay đưa đôi đũa gỗ trong tay kẹp lấy đũa của Hoa Diễm Cốt, sau đó từ từ di chuyển trở về.

“Đừng kén ăn.” Kinh Ảnh quay đầu lại, tỏ vẻ hết sức nghiêm túc nhìn nàng: “Chỉ ăn rau thôi không lớn nổi đâu”.

Vẻ mặt của cậu ta y như sư phụ, còn thốt ra những lời mà sư phụ thường nói...

Và thế là khi bước ra khỏi Như Hương lâu, Hoa Diễm Cốt xoa bụng, hai con mắt vô thần, bước đi khó khăn, hỏi thở hển hển, bộ dạng xem chừng như có thể nôn ọe bất cứ lúc nào.

Đám nữ nhân nhàn rỗi ngồi buôn chuyện trên lầu trà, trông thấy cảnh này thì lớn tiếng cười nhạo: “Ai da, đó không phải là Hoa Diễm Cốt sao!”.

“Trông bộ dạng của ả, chắc không phải có mang rồi chứ! Chắc, chắc! Kẻ đi cùng hẳn là nam tử vụng trộm với ả rồi!”.

“Đúng là gia môn bất hạnh! Nếu ta mà có khuê nữ như vậy, thì đánh chết cho rồi!”

Lời qua tiếng lại, rồi một nắm vỏ lạc từ tay bọn họ bị ném ra ngoài, từ trên lầu cao rơi xuống, rớt trúng đầu Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt nhú mày đang muốn nổi giận thì đã trông thấy một bóng đen sượt qua người nàng lao vào lầu trà.

Định thần lại, nàng thầm nghĩ trong bụng: Không hay rồi! Là Kinh Ảnh!

“Dừng đao!”

Hoa Diễm Cốt như lửa bén tới đuôi xông lên lầu trà. Nàng không bận tâm tới sống chết của đám nữ nhân kia, mà chỉ lo Kinh Ảnh giết người giữa phố ít nhất cũng bị lưu đày ba ngàn dặm!

Quan khách trên lầu sớm trà sớm đã tản ra xa khỏi chiếc bàn của đám đàn bà con gái kia, từ xa nhìn vị thiếu niên áo đen đặng đặng sát khí.

Kinh Ảnh hờ hững túm một người đến bên cửa sổ như túm chó, vẻ mặt lạnh nhạt tựa nhìn thấy sinh tử: “Người ném vỏ lạc vào người Diễm Cốt, vậy ta sẽ ném người”.

“Đừng, đừng! Thiếu hiệp tha mạng!” Mụ kia nước mắt đầm đìa bám lấy cánh tay Kinh Ảnh, gào rống: “Thiếu hiệp, vừa nãy người đứng xa quá nên lão thân không nhìn rõ, cho nên đã ăn nói hồ đồ, bây giờ lão thân xin được nói lại... Trông gương mặt này, tấm hông này, bản lĩnh này, mùi dấm tám làng cũng không chọn được ai tốt hơn thiếu hiệp! Với kinh nghiệm mười tám năm làm bà mối của ta, người với Hoa nha đầu rõ là một cặp trời sinh! Kiếp trước nếu thiếu hiệp là Bá Vương thì nàng ta là Ngu Cơ! Nếu người là Hậu Nghệ thì nàng ta là Hằng Nga! Nếu người là Ngưu Lang, thì nàng ta là Chức Nữ! Thiếu hiệp hãy thương lượng với ta một chút có được không, nếu người thả ta ra, ta sẽ làm mai miễn phí cho hai người”.

Nghe mụ đàn bà này càng ăn nói càng không ra sao, trong câu nói còn chứa ẩn ý, những đôi nam nữ mà bà ta nhắc tới có kết cục như thế nào chứ? Bá Vương biệt Cơ, Thường Nga lên cung trăng, Ngưu lang - Chức Nữ sinh ly tử biệt!

Hoa Diễm Cốt dụi mắt, bước lên tách hai người ra, kéo Kinh Ảnh ra khỏi lầu trà. Sau lưng là những quan khách từ trên lầu ló đầu ra chỉ trỏ, còn

đám đàn bà nhiều chuyện thì ôm lấy nhau run lấy bấy như chim cú, ánh mắt nhìn Kinh Ảnh tựa thấy quỷ ma.

Hương trà tỏa ngập ngỏ Giang Nam, nắm lấy tay nhau bước dưới hoa.

Tháng Bảy hoa tử vi nở, trong màu xanh mơn mớn, từng chùm hoa bò qua tường, hương sắc nở rộ như thể thiếu nữ thanh tú diễm tĩnh ngời đầu tường, màu vàng nhạt của tà váy dập dờn bay trong gió, cánh hoa rơi trong gió tựa như tuyết đầu mùa, cánh hoa sắc vàng nhạt vương trên mái tóc bờ vai Hoa Diễm Cốt mang theo mùi hương thoang thoảng.

“Người nóng nảy quá đấy!”

Hoa Diễm Cốt nắm tay Kinh Ảnh, bước thật nhanh về nhà: “Thà đắc tội quân tử, chứ không đắc tội tiểu nhân, thà đắc tội tiểu nhân, chứ không đắc tội nữ nhân! Đặc biệt là với đám nữ nhân nhàn rỗi thích bày đặt đưa chuyện. Bọn họ không giết được người, nhưng có thể khiến người ngày đêm kinh tởm không nuốt nổi cơm. Chờ rồi xem, chỉ ngày mai thôi những tin đồn về người sẽ lan khắp trấn, nào là ba tuổi lén coi tiểu phu nhân tắm, bốn tuổi phá cửa nhà quả phụ, năm tuổi lừa gạt dụ dỗ nữ tử nhà người ta, vân vân...“.

“Ta không quan tâm.” Kinh Ảnh hơi ghé mắt xuống nhìn những ngón tay của hai người đan vào nhau: “Như vậy cũng tốt, bọn họ chỉ nhằm nói ta, như vậy sẽ không nói đến người“.

“Người...” Hoa Diễm Cốt dờ khóc dờ cười quay người đi, hoa tử vi sau lưng đung đưa đầu cành, trời xanh mây trắng, độc chiếm cả một vườn xuân: “Ta cũng chỉ cho người chút cơm ăn...“.

“Trên đời này chỉ có người quan tâm ta thích ăn gì, có ăn no hay không.” Kinh Ảnh đưa tay nhẹ nhàng phủi cánh hoa vương trên vai nàng, diễm tĩnh nói: “Người quan tâm tới ta, vậy thì từ này về sau, chuyện của người cũng là chuyện của ta“.

Ngón tay thô ráp của cậu ta vô tình chạm vào gò má Hoa Diễm Cốt.

Nếu gương mặt của Hoa Diễm Cốt thanh lạnh như tuyết đầu đông, vậy thì ngón tay của Kinh Ảnh lại như ẩn chứa cái nóng của đầu hạ. Chút ửng hồng trên đầu ngón tay Kinh Ảnh nhanh chóng lan tỏa trên gương mặt Hoa Diễm Cốt.

“Thôi được rồi, ta biết rồi.”

Hoa Diễm Cốt vội cúi thấp đầu, ngẫm nghĩ thì cảm thấy vẫn chưa đủ, lại nhanh chóng xoay người đi, quay lưng lại lẩm nhẩm: “Ai dành cho ta tấm chân tình, ta sẽ đáp lại chân tình. Về sau, chuyện của người cũng là chuyện của ta”.

Kinh Ảnh theo sau nàng, đáp lại một tiếng “Ừ”, trong thanh âm xưa nay vẫn bình lặng không gợn sóng tựa như một đầm nước chết, thì nay lại mang theo chút dịu dàng. Như thế trong đầm nước chết vươn ra một nhánh hoa, rồi từ từ nở ra một đóa sen trắng tinh khiết.

“Theo ta đi mua vài con cá.” Hoa Diễm Cốt khẽ nhếch miệng, hơi quay đầu lại, nói: “Tối nay ta sẽ nấu món cá chép chua ngọt cho người...”.

Giọng nói của nàng lập tức im bật. Một chiếc kiệu nhỏ che rèm trắng lướt qua người nàng.

Gió nhẹ thoảng qua thổi cuốn mảnh rèm màu xanh nhạt, người trong kiệu yêu kiều vừa liếc nhìn ra thì rèm đã buông xuống. Nhưng chỉ cần thoáng chốc ấy thôi cũng đủ để Hoa Diễm Cốt nhìn rõ người trong kiệu.

“Không thể nào!”

Hoa Diễm Cốt đánh mắt nhìn theo hướng chiếc kiệu đã đi khỏi, toàn thân như bị sét đánh, ánh mắt đầy kinh ngạc, như thể vừa chứng kiến

chuyện khó xảy ra nhất trong thiên hạ và trông thấy người không nên xuất hiện ở đây.

Kinh Ảnh nhìn chiếc kiệu kia rồi lại quay sang nhìn nàng, tay phải giữ trường kiếm, trầm giọng hỏi: “Là kẻ thù phải không?”.

Hoa Diễm Cốt hồn lìa khỏi xác, giơ tay ra ngăn Kinh Ảnh, mãi hồi lâu mới định thần.

“Mau quay về thôi!” Hoa Diễm Cốt hạ giọng quát: “Xảy ra chuyện lớn rồi!”.

Hoa nở hai đầu, mỗi cánh một vè.

Ở bên này, hai người vợ vã trở về Hồng Dương đường, ở phía kia, chiếc kiệu đã dừng trước Cố phủ. Bấy giờ, Cố Triều Huy đang ở trong khuê phòng của Triệu Như Thì xử lý sổ sách.

Triệu Như Thì ở bên cạnh hầu hạ, mài mực thêm hương cho hần. Thỉnh thoảng lại giúp hần ta xử lý một số sổ sách không mấy quan trọng, cũng có thể xem như phu xướng phụ tùy, hòa hợp vui vẻ.

“Mạc Sầu của ta còn giỏi những thứ này, thật khiến ta lấy làm kinh ngạc.”

Cố Triều Huy thấy nàng ta xử lý sổ sách tươm tất đâu vào đấy, thì tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng. Hần nhắc chén dạ quang lên uống một ngụm rượu nho, sau đó nâng cằm Triệu Như Thì đổ rượu vào miệng nàng ta.

Triệu Như Thì bị sặc, gương mặt kiều diễm bỗng chốc ửng đỏ như hoa đào. Con người Cố Triều Huy sầm lại, hần nở điệu cười ám muội, ghé đầu cắn vành tai nàng ta, thì thầm: “Mạc Sầu bảo bối của ta, đêm nay ta nhất định sẽ thưởng cho nàng”.

Triệu Như Thì cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Nàng ta vốn là trưởng nữ của Triệu phủ, mẫu thân là chủ mẫu của Triệu phủ, chủ trì tất cả nội vụ trong phủ. Nàng ta ở bên cạnh mẫu thân nhận sự giáo dục của đại gia khuê tú, quản lý sổ sách cũng biết ít nhiều, xử lý những việc nhỏ như thế này vốn không thành vấn đề. Cứ cho phải quản lý cả Cổ phủ cũng không làm khó nàng ta.

Ngày ngẩn ngăm nhìn một bên gương mặt Cổ Triều Huy, Triệu Như Thì thầm nghĩ trong lòng: “Thị thiếp cuối cùng cũng đã đuổi đi khỏi, từ nay về sau, trong nhà chỉ có phu quân và thiếp. Sau này, dù cho bần tiện phú quý, thiếp cũng đều ở bên chàng. Thiếp sẽ quản lý sổ sách cho chàng, để ngân lượng tư lự trong khố ngày càng chất cao. Thiếp sẽ quản lý nội viện cho chàng, để trong nhà có quy củ lễ nghi. Thiếp sẽ cho lập trường, rồi mời thầy về dạy dỗ con cháu trong gia tộc. Trong ba đời, phải trở thành thế gia hào môn phú quý, quan cao chức lớn. Ta nguyện đánh đổi hết những gì mình có, chỉ cầu mãi được ở bên chàng tới đầu bạc răng long”.

Cổ Triều Huy nắm tay nàng ta đưa lên trước mặt mình, rồi khẽ hôn lên ngón tay, cười hỏi: “Nàng nhìn ta như vậy làm gì? Ta không chịu nổi sự mê hoặc này đâu, còn nhìn nữa thì ta chỉ còn cách làm chuyện dâm loạn giữa ban ngày thôi”.

Triệu Như Thì phì cười, tỳ trán vào mi mày Cổ Triều Huy. Cổ Triều Huy cựa quậy nói: “Làm gì thế?”.

“Đừng cử động”, Triệu Như Thì thầm thì: “Thiếp nghe mẫu thân nói, nếu phu thê có thể ngày ngày như thế này, Phật tổ thấy được sẽ cho hai người lúc sống đắp cùng chăn, khi chết chôn cùng mộ”.

“Xin ông ta chẳng bằng xin ta.” Cổ Triều Huy hôn lên môi nàng ta: “Ta cho phép nàng là được”.

Triệu Như Thì ngẩng đầu, cặp mắt nhìn hấn sáng rực như pháo hoa rằm tháng Giêng.

“Thật ư?”

Thiếp dành cho chàng tấm chân tình, chàng quả đã dùng thành ý đáp lại thiếp.

Cố Triều Huy cười ha hả, đang định nói gì thì cánh cửa phòng đã bị đẩy ra “két” một tiếng.

Rèm cửa sổ thạch lựu trong suốt, một nữ tử áo trắng đứng trước cửa, mỉm cười nhìn hai người họ.

Khi bốn mắt chạm nhau, sắc mặt Triệu Như Thì bỗng chốc trắng bệch như giấy.

Không thể nào! Tiếng kêu thét vang lên trong lòng nàng ta, không thể nào lại như vậy được!

Đôi giày thêu hoa bạch ngọc lan bước qua thềm cửa, bạch y nữ tử khoan thai bước vào, cúi người trước mặt Cố Triều Huy.

“Phu quân, thiếp trở về rồi. “Nữ tử kia cung kính nói: “Trước đó ra đi không lời từ biệt, thực ra là về nhà thăm người thân, rồi tiện đường lên núi Tản Đà thắp hương cầu phúc cho phu quân...”

“Ừ!” Cố Triều Huy lạnh lùng ngắt lời nữ tử kia, kéo Triệu Như Thì đến bên cạnh: “Đây là tiểu thiếp mới nạp của ta, tên là Mạc Sầu, hằng ngày đã có Mạc Sầu ở cạnh, nàng không có chuyện gì thì đừng tới tìm ta”.

“Dạ.” Nữ tử kia quay sang nhìn Triệu Như Thì, trên gương mặt thanh tú trang nhã lộ ra điệu cười bí hiểm khó đoán: “Hôm nay được gặp muội

muội rồi. Ta là phu nhân chính thất của Cố lang, tên Triệu Như Thì. Chiếc vòng này xem như lễ vật gặp mặt của ta với muội“.

Triệu Như Thì sững người nhìn nữ tử kia, lúc thì cảm thấy như mình đang soi gương, khi thì cảm thấy như mình đang gặp cơn ác mộng. Mãi tới khi nữ tử kia kéo tay Triệu Như Thì đeo chiếc vòng phỉ thúy vào tay nàng ta, thì khi ấy nàng ta mới toát mồ hôi toàn thân, định thần lại.

Nữ tử trước mặt tại sao lại có gương mặt giống hệt với gương mặt của nàng ta. Như thế đã khoác lên tấm mỹ nhân bì của Triệu Như Thì?

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiết Luật Thứ Tư Gây Phong Ba

Type: prisma2912

Triệu Như Thì kiểm cố trốn ra ngoài khuê phòng để tìm nữ tử kia, vừa ập tới đã lập tức hỏi ngay: “Người là ai?”.

Nữ tử ấy ngồi dựa lưng trên chiếc ghế gỗ lê vàng, tay phải giữ ly trà sứ màu xanh, còn tay kia cầm nắp ly trà khế cọ vào vành chén, đoạn từ tốn nhấp một ngụm trà, từ từ ngẩng đầu lên, thản nhiên cười nói: “Ta là Triệu Như Thì”.

“Người nói dối!”, Triệu Như Thì tức giận đến nỗi bờ vai run rẩy, mang nỗi khổ không thể cất lên lời.

Nữ tử kia sau khi phất tay ra lệnh cho hạ nhân lui ra ngoài thì đứng dậy, tà váy màu ngọc lan quét dưới đất, nàng ta diện mực hết sức thanh tú, mái tóc đen chỉ dùng một cây trâm búi gọn trên đỉnh đầu, một hạt đông châu toát ra chút lạnh lẽo u buồn.

Nữ tử kia chậm rãi đi vòng quanh Triệu Như Thì, cười giễu cợt: “Muội muội quả là có nhan sắc, thân hình cũng đẹp, khó trách phu quân chỉ vì một câu nói của muội mà liền đuổi hết thị thiếp. Thiết nghĩ, ngày nào muội còn ở đây, thì ngày đó phu quân vẫn sẽ chẳng ngó ngang đến ta”.

“Im miệng, ai là muội muội của người?” Triệu Như Thì lạnh lùng ngắt lời nữ tử kia: “Phu quân là của mình ta, người là cái thá gì chứ?”.

“Phải! Ta chẳng là cái thá gì...”, nữ tử kia từ từ nhích đến trước mặt Triệu Như Thì, mặt đối mặt, mũi đối mũi, mắt đối mắt, sau đó ngũ quan đột ngột nhăn rúm, bộ mặt dữ dằn như ác quỷ đến từ địa ngục, giọng nói hung ác sắc lạnh: “Còn người thì là cái thá gì hả? Triệu Như Thì! Người tưởng chỉ người mới gặp được vận may hay sao? Người tưởng rằng mọi chuyện tốt đẹp trong thiên hạ đều bị người chiếm sạch hay sao? Người có thể gặp được họa bì sư, vậy thì tại sao ta lại không thể? Người có thể hoán đổi da thịt để có được cuộc đời mới, vậy tại sao ta lại không thể chứ!”.

Lời nói của nữ tử kia khiến Triệu Như Thì kinh sợ lùi ra sau một bước, trong lòng thốt lên một tiếng gào: “Hoa Diễm Cốt, đây quả là việc tốt do người tạo ra!”.

Trọng tinh thất của Hồng Dược đường mùi hương lan tỏa.

Dưới ánh đèn, Hoa Diễm Cốt mở chiếc hộp gỗ đàn hương khắc hình hoa ngọc lan, song chỉ trông thấy hương liệu, không thấy thứ quan trọng nhất đặt bên trong - tấm mỹ nhân bì của Triệu Như Thì.

“Thiết luật thứ tư...”, Hoa Diễm Cốt lẩm bẩm, vẻ mặt hoang mang, tất thấy sự vật trước mắt đều trở nên mơ hồ, chỉ có ký ức ngày càng hiện ra rõ rệt.

Nàng nhớ lại hai năm trước, cái ngày cùng đại sư huynh làm lễ xuất sư*.

Chú thích - Xuất sư(*): Hoàn thành quá trình học tập, bắt đầu hành nghề.

Hai người được tắm bên trong bồn thơm, thân xác và tâm can điều thanh tịnh, người hầu mù còn thay cho họ bộ bạch y tay áo thêu hoa, lại có

hầu nữ nhỏ tuổi dùng lông sói điểm phấn vàng, vẽ từng đường phù vân màu vàng kim dưới chân họ.

Bạch y kim văn, ngụ ý muốn chỉ tay bắt đêm tối, chân đạp hoàng tuyền.

Bọn họ từ nay không còn phải lo sợ, có thể nghịch thiên cải mệnh, trở thành nhất đại họa bì sư. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị, giờ tốt đã đến, nhưng lại thiếu một khâu quan trọng nhất - không thấy sư phụ đâu cả!

Hoa Diễm Cốt và đại sư huynh đợi trước bài vị của sư tổ ba ngày ba đêm, nhiệt huyết đầy mình rồi cũng biến thành lãnh huyết, tháng Chạp năm ấy trời đất giá lạnh, trước tình cảnh y phục không đủ mặc, đồ ăn cạn dần, chỉ còn cách dựa vào lễ phẩm trên bàn mà sống qua ngày, không những vậy còn phải vừa ăn vừa suy tính làm sao để hết tội ăn vụng lễ phẩm lên người đối phương.

Mãi tới ba ngày sau sư phụ mới xuất hiện, còn tỏ ý xin lỗi hai người.

“Kỳ thực vi sư không cố ý đến trễ”, nụ cười của sư phụ rạng ngời như gió mát trăng thanh: “Chẳng qua trên đường đến đây mới chợt nhớ ra đã quên mang lễ vật xuất sư cho hai con, cho nên chỉ đành lên rừng xuống biển suốt ba ngày, cuối cùng cũng tìm được hai thứ bảo vật...”.

“Hàn Quang, đưa tay ra.”

Đại sư huynh tỏ vẻ cảm kích, quỳ gối trước mặt sư phụ, hai tay đưa cao. Sư phụ mỉm cười đặt một trái chuối vào lòng bàn tay đại sư huynh...

Đại sư huynh nhìn trái chuối với ánh mắt đáng sợ, dè nén thanh âm, hồi lâu mới mở miệng: “Đây là vật gì?”.

“Ngu đồ, đây là chuối càn khôn lục hợp chỉ có ta độc tôn, vi sư đã phải tốn bao nhiêu công sức mới kiếm được về đây cho con.” Sư phụ đưa

tay vỗ vai đại sư huynh, mỉm cười nói: “Sao vậy! Cảm động đến nỗi mất khả năng tư duy rồi à... Hừm! Sao lại nhìn vi sư bằng ánh mắt đó, không lẽ con định đối địch với ta?”.

Đại sư huynh nhìn sư phụ, rồi lại quay sang nhìn bàn tay đang ấn trên vai mình. Thoáng chốc, đại sư huynh nhớ lại những tên phương trượng, chủ trì, chưởng môn, tổng đà chủ, trưởng lão ma giáo, diệt tuyệt sư thái... đã từng chết dưới bàn tay này.

Vậy là đại sư huynh chỉ còn cách than thở, ngồi xõm ở góc tường ăn chuối...

“Tiểu Diễm Cốt, đưa tay ra.”

Dùng một trái chuối đuối khéo đại sư huynh, sư phụ nhìn Hoa Diễm Cốt với ánh mắt yêu thương.

“... Xin sư phụ ban chuối.” Hoa Diễm Cốt không còn lựa chọn nào khác bèn đưa tay ra.

Sư phụ mỉm cười mang phong thái của một tông sư đúng mực, mái tóc bạc tung bay phảng phất như một tấm áo choàng màu trắng tuyết...

Sau đó, người đặt một trái sầu riêng vào trong tay nàng... Hoa Diễm Cốt dùng ánh mắt đáng sợ nhìn trái sầu riêng ấy.

“Vật này cho con, dùng để phòng thân.” Sư phụ ra chiều nghiêm túc dặn dò: “Còn chuyện này sư phụ quên chưa nói với con...”.

Thông thường, chuyện sư phụ quên không nói, thực ra là cố ý không nói mà thôi...

Hoa Diễm Cốt tay giữ trái sầu riêng, hít sâu một hơi.

“Sư phụ... đồ nhi đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Ừ, thực ra cũng chẳng phải chuyện gì hệ trọng.” Sư phụ mỉm cười: “Chẳng qua là ngoài ba đại giới luật, còn có một điều luật bất thành văn quen chưa nói với con, có liên quan đến... đấu pháp giữa các họa bì sư”.

Đại sư huynh ưa tranh đấu với người khác sớm đã vênh tai, nín thở lắng nghe, còn Hoa Diễm Cốt lại thầm cảm thấy bất an trong lòng, mi mắt giật liên hồi, cảm giác lời tiếp sau đây của sư phụ sẽ trực tiếp hoặc gián tiếp ảnh hưởng đến nửa đời còn lại của nàng.

“Số lượng họa bì sư không nhiều, mà cũng đều là đời đời tiếp nối, nhưng tiếc rằng không phải ai cũng có tài hoa và khí nộ nghịch thiên cải mệnh. Dù cho là danh môn lưu phái cũng khó tránh khỏi hồ phụ sinh khuyến tử, song hạng người này vừa sinh ra đã được kế thừa vô số mỹ nhân bì danh chấn thiên cổ từ tay trường bối.”

Sư phụ nheo mắt cười nói, cặp mắt như họa thoáng qua một tia sắc lạnh như đao: “Để tránh mỹ nhân bì rơi vào tay hạng người bất tài này, để rồi mình châu nhuộm bụi trần, những năm gần đây trong giới họa bì sư đã lập ra thiết luật bất thành văn thứ tư. Giữa các họa bì sư đều có thể tranh đấu với nhau, kẻ thắng có thể tùy ý chọn lấy ba tấm mỹ nhân bì từ tay kẻ thua cuộc. Từ đó, kẻ mạnh ngày càng mạnh, kẻ yếu thì ngày càng đuối, cũng là nhằm loại bỏ những kẻ hạ đẳng và kém cỏi ra khỏi hàng ngũ họa bì sư mà thôi”.

“Thì ra là vậy.” Hoa Diễm Cốt thở phào nhẹ nhõm, ưỡn ngực kiêu ngạo nói: “Sư phụ yên tâm, Diễm Cốt tuyệt đối không để thua bất cứ kẻ nào!”.

“Mong là như vậy...” ân sư vén một lọn tóc, mặc cho tóc bạc trượt theo đầu ngón tay, từ tốn nói: “Hàn Quang thua cũng không sao, nhưng nếu con thua thì sư phụ sẽ rất phiền não”.

“Tại sao?” Hoa Diễm cốt và đại sư huynh đồng thanh hỏi.

“Bởi vì con là nữ nhi”, Sư phụ thương hại nhìn nàng,”Hàn Quang cùng lắm cũng chỉ thua ba tấm mỹ nhân bì, còn nếu như con thua, chiếu theo thiết luật thứ tư thì phải gả cho họa bì sư thắng con, trừ phi đối phương là nữ nhân. Thật là bi ai quá! Ái đồ! Sinh ra làm phận nữ nhi như con thật bất hạnh, quả nhiên vẫn là không nên xuất sư thì hơn, cả đời sống dưới đôi cánh che chở của vi sư là được rồi.”

“Tên khốn nào đã đặt ra thiết luật này vậy!” Hoa Diễm Cốt ngây người, rốt cuộc cũng không kìm nén nổi mà phát tiết.

“Là vi sư đó.” Sư phụ mỉm cười, tay phải từ từ đặt lên vai nàng. Hoa Diễm Cốt nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình, trong thoáng chốc, nhớ lại bàn tay này từng san bằng biết bao nhiêu chùa chiền, đạo quán, tổng đà, ma giáo và nửa ngọn núi Nga My...

“Khụ khụ, sư phụ, nghĩ kỹ lại thì thấy hành động này quả hàm chứa ẩn ý thâm sâu... có điều đồ nhi ngu muội vô tri, cho nên không sao lý giải cho được... À, đồ nhi tuyệt đối không oán trách, chẳng qua là đang cảm thán cho sự chênh lệch về trí tuệ và tài năng giữa đồ nhi và sư phụ mà thôi”, Hoa Diễm Cốt gượng cười ha hả nói.

“Hà hà, vi sư tự khắc có cách nghĩ của vi sư”, sư phụ ôn tồn an ủi: “Con cũng không cần phải tỏ bộ mặt khổ sở như vậy, vi sư sớm đã nghĩ cho con một kế sách vẹn toàn”.

“Thật sao?” Cặp mắt Hoa Diễm Cốt chợt lóe sáng.

Sư phụ chỉ tay về phía đại sư huynh đang ngồi xồm ở góc tường vừa ăn chuối vừa xem kịch.

“Lập tức gả cho đại sư huynh con là được.”

Đại sư huynh nghe vậy giật nảy mình, trái chuối trên tay rớt xuống đất. Hoa Diễm Cốt đau khổ nhắm nghiền mắt: “... Còn lựa chọn nào khác

nữa không?”.

“Phù sa không chảy ruộng ngoài”, sư phụ nhướn mày lạnh nhạt nói: “Sư phụ cực khổ nuôi con khôn lớn, sao có thể để những tên nam nhân lai lịch không rõ ràng ngồi hưởng thành quả được chứ? Muốn ta may mắn cưới cho kẻ khác ư... chẳng bằng ta tự làm tự bán. Đờnhi, nếu con không muốn gả cho địa sư huynh của con, vậy thì gả cho vi sư cũng được”.

Hoa Diễm Cốt lập tức quay mặt đi.

“Đại sư huynh, bây giờ chúng ta đi thành thân chứ...”

Đại sư huynh lườm nàng, khua đao mà ca rằng: “Ta mười bước giết một người, đánh chết tới cả ngàn dặm! Ta chém hết đầu lâu của hồng phấn thế gian...”.

Hoa Diễm Cốt nổi giận: “Đầu lâu hồng phấn cái gì chứ, huynh là hòa thượng hay sao?”.

Đại sư huynh cũng nổi giận.

“Bắt ta lấy muội, ta thà bước chân vào cửa Phật!”.

Tiếp đến, hai người bất chấp sự có mặt của sư phụ, túm vào mà đánh nhau...

“Ha ha ha...”

Sư phụ cười hồi lâu mới bước lên trước, mỗi tay giữ một người ôm cả vào lòng, mái tóc bạc tựa như nguyệt hoa, xoa trên người Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang, bao bọc hai người trong ánh bạc dịu dàng.

“Được rồi, được rồi, nếu Tiêu Diễm Cốt được gả cho người ta, thì vi sư và Hàn Quang sẽ cùng theo qua đó là được, tới lúc ấy để cả nhà bọn họ hầu hạ chúng ta, nếu phu quân con tam thê tứ thiếp, vi sư sẽ giết hết cả nhà

họ, nếu như mẹ chồng hay tâu tấu của hủn ý già ức hiếp con, vì sư sẽ tru di cửu tộc nhà hủn... đến khi cả nhà bọn họ chết hết, ba sư đồ chúng ta sẽ lại nương tựa vào nhau, hành tâu thiên hạ.”

Hoa Diễm Cốt và đại sư huynh muốn mở miệng nhưng không cất lên lời, lặng lẽ nằm gọn trong lòng ân sư.

Một tuổi được sư phụ nhặt rồi bỏ vào trong giỏ trúc sau lưng người kiếm rau dại nấu thành cháo, đút cho hai người từng muỗng.

Hai tuổi, hai người nắm lấy bàn tay to lớn của sư phụ, chập chững từng bước học đi, bi bô học nói.

Ba tuổi, ngủ trong miếu hoa bị muỗi cắn không chợp nổi mắt. Sư phụ mỉm cười ngồi dậy, phe phẩy chiếc quạt mỏng trong tay để xua muỗi cho hai người.

Bốn tuổi, mùa đông năm ấy tuyết rơi nhiều, sư phụ để lại ngân lượng, dặn dò hai người ngoan ngoãn ở trong quán trọ chờ người quay về. Cũng vào năm ấy, ông chủ quán trọ ức hiếp hai người họ nhỏ dại, lấy hết ngân lượng rồi đuổi hai người ra khỏi quán trọ. Tuyết lớn phủ đầy người, Hoa Diễm Cốt nắm tay Hàn quang, run rẩy nói: “Chúng ta đừng bỏ đi, chúng ta hãy đợi sư phụ quay về”.

Hàn Quang ôm chặt lấy nàng, gật đầu, ánh mắt tựa đao, sắc lạnh nhìn về hướng khách điếm.

Năm tuổi, Hàn Quang lại tới quán trọ kia trộm đồ, nhưng không may bị bắt. Ông chủ quán trọ tàn độc quát Hàn Quang trên phố, còn sai người đánh đập tươi bời sau cùng còn đòi chặt hai tay của Hàn Quang. Hoa Diễm Cốt chỉ còn biết sà lên người Hàn Quang, khóc lóc van xin, song chỉ đổi lại điệu cười bạc bẽo của ông chủ, lão vung con dao sáng loáng trong tay lên.

“Tránh ra”, Hàn Quang ho ra máu hét lên.

Hoa Diễm Cốt quay lưng lại với Hàn Quang, giơ lên hai cánh tay nhỏ đang run rẩy, khóc lóc nước nở nói: “Thúc thúc... lấy đôi tay của ta đổi lấy đôi tay của huynh ấy có được không”.

Ánh đao giáng xuống, đầu ông chủ rớt xuống đất.

Đám đông xôn xao, một người cười hắc mã từ trên cao nhìn bọn họ, bên cạnh là ba mươi sáu thiết kỵ vung roi ngựa, vô tình xua đuổi đám người vây quanh.

Người kia quăng thanh trường kiếm đang nhỏ máu xuống đất, xoay người xuống ngựa, chỉ vài bước đã nhào tới cạnh hai người, ôm hai người vào trong lòng.

“Lần này ta phải cảm tạ ông trời...”

Mái tóc trắng xóa trên vai người ấy, khiến cả hai chìm ngập trong ánh bạc, người kia ôm chặt lấy họ, thành kính nhắm nghiền mắt, thì thầm: “Cảm tạ ông trời đã cho hai đứa con của ta sống sót...”.

Huân hương cháy cạn, hồi ức cũng nhạt dần.

Trong Hồng Dược đường, Hoa Diễm Cốt dần mở mắt, giận dữ nói: “Con tuyệt đối không để thua! Đại sư huynh làm a hoàn bồi giá cũng không sao, chứ sư phụ thì tuyệt đối không được, bất luận thế nào cũng không được. Tuyệt đối không tha cho kẻ nào mạo phạm đến sư phụ”.

Sau khi hạ quyết tâm, ý thức của Hoa Diễm Cốt cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

Diện mạo của họa bì sư kia cũng dần hiện lên qua một đêm mất ngủ để mà suy đoán của nàng...

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thê Thiếp Muôn Đời Không Đội Trời Chung

Type: prisma2912

Ở bên này, Hoa Diễm Cốt bị họa bì sư đối địch giày vò đến nỗi cả đêm mất ngủ, trần trọc suy nghĩ nếu muốn biết kẻ đó là ai thì ngày mai nhất định phải tới Cổ phủ một chuyến, viếng thăm nữ tử khoác lên người tấm mỹ nhân bì của Triệu Như Thì. Còn ở bên kia, Triệu Như Thì đã sớm hơn nàng một bước tìm đến đối phương.

Đêm khuya, trăng khuyết như lưỡi câu, tựa như một con mắt khẽ nheo lại, rọi ánh sáng lạnh lùng thiếu thiện ý.

Trong Cổ phủ, hai nữ tử, một người mặc y phục màu trắng, một người khoác y phục màu đỏ đang giương cung tuốt kiếm.

Triệu Như Thì nhìn xoáy vào đối phương, thần sắc nghiêm nghị: “Người tốt cuộc là...”.

“Trước kia ta là ai đã không còn quan trọng, điều quan trọng là từ nay về sau ta chính là chủ mẫu Triệu Như Thì của Cổ phủ”, nữ tử kia ngắt lời Triệu Như Thì, nở điệu cười hết sức đắc ý.

“... Người muốn lấy thân phận này để tranh đoạt Cổ lang với ta sao?” Triệu Như Thì ngây người, rồi lập tức bật cười: “Bàn tính như ý của người đã tính sai rồi. Người cũng đã thấy chàng không muốn trông thấy người tới mức nào rồi đấy. Chỉ e là đến cuối cùng, ngoài một căn phòng rách, vài con hầu đi theo, cùng cái hư danh phu nhân chính thất kia ra thì người cũng chẳng còn gì nữa”.

“Thứ ta cần chính là cái hư danh này.” Nữ tử kia cười giễu cợt nói: “Cố Triều Huy là cái thá gì, người cần thì cứ việc lấy đi, ta tuyệt đối không tranh giành với người!”.

“Người lại có lòng tốt như vậy hay sao?” Triệu Như Thì chau mày nhìn nữ tử kia, nàng ta không tin nữ tử này chịu nổi khổ họa bì lại chỉ để quay về làm phu nhân chính thất gần như là ở giá.

“Là do người ngu ngốc!”, nữ tử kia không chút khách khí buông lời chửi rủa: “Cái danh phu nhân chính thất tốt như vậy lại bỏ đi không làm, một mực muốn làm chính thiếp. Ha, cô nương ta mười ba tuổi bước chân vào Cố phủ, sủng thiếp bên cạnh Cố gia đối hết người này tới người khác, sao ta lại không nhìn thấy được con người hãn chú? Tên khốn này có mới nói cũ, vô tình vô nghĩa, dù cho ta đã leo lên giường của hãn, đã từng là sủng thiếp đầu tiên của hãn cũng phỏng có ích gì? Cho đến khi tuổi xuân qua đi, sẽ lại có người mới đến thay thế... Chỉ là ta không ngờ, kẻ này lại là phu nhân người, người là đại tiểu thư xuất thân thế gia, lại cam tâm tình nguyện làm một sủng thiếp không có tương lai, ha ha, thật là khiến ta buồn cười muốn chết!”.

“... Liên Liên?”

Chuyện đến nước này, Triệu Như Thì còn không nhận ra nữ tử trước mặt là ai hay sao.

Ngày hôm đó, nàng ta đã xin Diễm Cốt cho mình được đổi một khuôn mặt khác, một khuôn mặt còn đẹp hơn cả sủng thiếp Liên Liên. Nàng ta không ngờ rằng, Liên Liên kiêu diễm mỹ lệ kia cũng họa bì, không những vậy còn chọn tấm da chính là khuôn mặt mình.

Liên Liên bật cười hồi lâu, rồi mới thở dài một tiếng, nhìn Triệu Như Thì với thần sắc phức tạp.

Thế sự khó lường, vận mệnh do ông trời sắp đặt. Hai kiều thê mỹ thiếp năm ấy đấu đá nhau người sống kẻ chết, sau khi đối dung mạo thì lại có được cuộc đời của đối phương.

“Người thật ngu ngốc!” Liên Liên hạ giọng lầm nhảm: “Người có biết là ta vẫn luôn rất ngưỡng mộ người”.

Triệu Như Thì sững người, ánh mắt lóe lên, ngoảnh đầu đi: “Ta thì có gì đáng ngưỡng mộ...”.

Kẻ thu hút ánh nhìn khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ, chính là Liên Liên người.

Kẻ luôn được phu quân yêu thương nhưng nhớ chính là Liên Liên người.

Người mới là người khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ.

“Người được sống trong cảnh phú quý, vừa sinh ra đã là đại tiểu thư của Triệu phủ, cầm kỳ thi họa đối với người chẳng qua chỉ là học chơi. Nhưng đối với ta, nếu đàn không hay, múa không đẹp thì ngày mai sẽ không có cơm ăn.” Liên Liên gượng cười, hồi ức khiến đôi mắt nàng ta nhòa lệ: “Người căn bản không cần lo cho tương lai, gia môn người đã sắp đặt hôn sự tốt đẹp cho người, chỉ cần người được gả đi thì lập tức sẽ là phu nhân chính thất. Còn ta ư? Ta đã trao tuổi xuân tươi đẹp nhất của mình cho Cố Triều Huy, chỉ mong khi về già, hắn sẽ niệm tình xưa mà cho ta bát cơm, vậy mà kết cục chỉ vì một câu nói của người ta đã bị đuổi đi... Đại tiểu thư, người có biết năm nay ta bao nhiêu tuổi rồi không? Ta ngày ngày uống đào hoa tán nhưng có thể giữ được bao nhiêu năm mỹ mạo? Người như ta nếu ngay cả mỹ mạo cũng không còn thì dựa vào đâu mà sống trên đời này nữa?”.

“Ta có thể cho người bạc... cũng có thể giúp người tìm một đám tử tế, cả đời bình an, về già có nơi nương tựa.”

Triệu Như Thì còn chưa dứt lời thì đã bị Liên Liên ngắt lời: “Quá muộn rồi!”.

Liên Liên mỉm cười, giơ tay ra để Triệu Như Thì xem, trên đôi tay nhỏ mềm mại không vết chai sạn, quý phái như thể tiểu thư trong khuê các vậy: “Trông thấy chưa? Ngoài gảy đàn nhảy múa ra, ta không biết làm gì cả. Từ khi trở thành sủng thiếp, ngay cả đàn cũng ko gảy. Lúc Cố Triều Huy còn yêu thương ta thì yêu cả từng ngón tay. Ta được hăn nuôi trong lụa là gấm vóc bấy nhiêu năm, đã biến thành một con khuyển phú quý, không còn ăn được những thức ăn tầm thường nữa. Ha ha, nói ra thực nực cười, ta không hề yêu hăn, song nếu rời khỏi hăn thì ta lại không sống nổi...”.

Triệu Như Thì nhìn Liên Liên, ánh mắt lúc hận lúc oán, lúc thương lúc tiếc. Cuối cùng, nỗi thương tiếc tan biến đi, Triệu Như Thì nhìn Liên Liên, vẻ oán hận dần lan tỏa, nhuộm đầy đôi mắt.

Cả hai đều đã từng nếu chịu nổi đau đớn da, nỗi khổ họa bì, cả hai đều vì một người mà suýt bỏ tính mạng, không ai đáng thương hơn ai! Cả hai đều có thứ cần phải truy cầu, thắng hay là bại, được hay là mất, đều dựa vào bản lĩnh của mỗi người.

“Người quyết tâm ở lại đây ư?” Triệu Như Thì nhếch môi cười, nụ cười diễm lệ động lòng khó diễn tả, phảng phất như từng luồng yêu khí màu đỏ toát ra từ tấm mỹ nhân bì trên người nàng ta, quấn lấy thân thể nàng ta, rồi dần thấm vào trong xương tủy nàng ta. Lúc này đây, tư thế đứng nghiêng người, rồi cả nụ cười, điệu bộ quan sát người khác ấy của Triệu Như Thì đều giống hệt chủ nhân thực sự của tấm mỹ nhân bì này, kiêu thiếp của danh tướng tiền triều Khổng Nguyên, Hồng Tiêu.

Liên Liên dường như đã bị dáng vẻ ấy của Triệu Như Thì làm cho sợ hãi, song bản tính nàng ta vốn chua ngoa, nào dễ chịu lép vế, ngược đầu cười lạnh, nói: “Đúng vậy!”.

“Chỉ vì để mỗi ngày sau khi ta và Cố lang dùng bữa xong ban cho người ít cơm thừa canh nguội?” Triệu Như Thì tay cầm phiến quạt che mặt, nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn, lãng hoa đỏ giữa trán kiêu diễm tựa như máu.

“...Triệu Như Thì, người chó đắ ỷ!” Sắc mặt Liên Liên trở nên trắng bệch: “Người dùng huyết nhục của người để nuôi dưỡng tấm mỹ nhân bì này, song tấm da này rồi cũng sẽ già đi! Ha, ta thực muốn xem người đắ ỷ được bao lâu. Năm năm? Mười năm? Cùng lắm là hai mươi năm! Hồng nhan bạc mệnh, tới khi ấy người có thể cút tới kho chứa củi mà ăn cơm thừa canh nguội! Mà hai mươi năm sau, ta vẫn là phu nhân chính thất, con trai ta sẽ là đại thiếu gia của Cố phủ. Sau này, đợi Cố Triều Huy chết đi, ta sẽ trở thành nữ nhân có địa vị cao nhất của Cố phủ này”.

Triệu Như Thì nhìn xoáy vào Liên Liên, cặp mắt như thể chứa hai ngọn lửa quỷ, khiến Liên Liên chỉ nhìn một lần không dám nhìn lần thứ hai.

“Người nói đúng... Nếu để người sống, sẽ có ngày người cười lên đầu ta, con trai người cũng sẽ cười lên đầu con trai ta.” Triệu Như Thì mỉm cười, mặc dù trong ánh mắt chứa đầy oán hận, song trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười tươi rói: “Nhưng nếu người không còn, với sự yêu thương mà Cố lang dành cho ta, cùng với tài năng của ta, sau này ta ắ ể có thể trở về vị trí chính thê. Khi ấy ta được cả người lẫn tiền tài. Nếu có thời gian, biết đâu sẽ đến trước mộ hoang của người đốt giấy vàng”.

Liên Liên thở dốc, dùng hết khí lực mới ngăn được ngọn lửa phẫn nộ trong lòng.

“Như vậy đi, hai người chúng ta mỗi người lùi một bước.” Liên Liên nói tiếp: “Người muốn sao cũng được, ta chỉ cần hai thứ, một là danh phận của ta, hai là danh phận của con ta...”.

Triệu Như Thì dùng một tràng cười ngắt lời Liên Liên, bộ dạng nghiêng ngả như thể vừa nghe được chuyện nực cười nhất thiên hạ.

Liên Liên lạnh lùng nhìn Triệu Như Thì, không gào thét cũng không nổi giận, song cũng không chịu lùi thêm bước nào nữa. Liên Liên đã không còn đường lui, muốn tránh cũng không thể tránh, hai việc này đã là cuucwj hạn của nàng ta. Lúc được vị công tử kia đối da, Liên Liên đã quỳ trước ngọn lửa của cây đèn trường minh và đã thề trước bài vị rằng, dù có chết cũng phải an nghỉ trong phần mộ tổ tiên của Cố phủ, để người trong Cố phủ trên dưới phải khóc lóc bên quan tài của mình. Vì vậy, Liên Liên nguyện đem bỏ mỹ mạo, không cầu làm sủng thiếp, chỉ cầu được trở thành chính thất.

“Chuyện này không thể được.” Triệu Như Thì liếc mắt nhìn Liên Liên, lạnh lùng nói: “Danh phận chính thất, danh phận của đích tôn, ngay từ đầu đã thuộc về ta. Dựa vào đâu mà ta phải nhường cho người?”.

“Ha ha, Triệu Như Thì, người còn muốn chiếm đoạt hết mọi chuyện tốt trong thiên hạ hay sao?” Liên Liên cười lạnh một tiếng: “Đáng tiếc! Giờ đây người chẳng qua cũng chỉ là một sủng thiếp không có tương lai, chuyện trong phủ, rồi chuyện danh phận, không tới lượt người xen vào”.

Hai người đang trong tình thế giương cung tuốt kiếm, thì có hạ nhân gõ cửa, bên ngoài cất lên giọng nói cung kính: “Tô di nương, Cố gia tìm người đã lâu”.

“Biết rồi, ta sẽ qua đó ngay.” Triệu Như Thì đáp lại một tiếng sau đó gót sen liền di chuyển, bước tới cạnh Liên Liên, vai phải lướt qua vai trái của Liên Liên, hơi nghiêng người, bò mờ môi đỏ thăm khẽ áp sát tai Liên liên, như thể tỷ muội thân thiết nói cho nhau nghe những lời thầm kín.

“Người Cố lang yêu chỉ có mình ta.” Triệu Như Thì nhếch miệng, thì thào: “Ta sẽ có được tất cả những gì mình muốn, còn người... hãy ngoan

ngoãn ở trong biệt viện bị mọi người quên lãng đi”.

“Con dâu rồi cũng có ngày thành mẫu thân. Ta ở biệt viện chờ người. Chờ người nhan sắc phai tàn, chờ tới khi người bị Cổ lang chán ghét ruồng bỏ, chờ con ta khôn lớn, chờ đến khi nó kế thừa cả Cổ phủ... ha ha, ta sẽ chờ người.”

Triệu Như Thì gượng cười.

Liên Liên cũng bật cười, tiếng cười hết sức giả tạo.

Trong lúc cả hai đối mặt cười, tiếng cười ấy thực sự hết sức ghê rợn, nếu như có ai ở gần lúc này thì toàn thân ắt sẽ nổi da gà, không những vậy cả mùa hạ cũng tiêu biến mất.

“Quả nhiên”, Triệu Như Thì dứt tiếng cười trước, lạnh nhạt nói: “Giữ chúng ta, ắt có một kẻ phải chết”.

“Thê thiếp muôn thưở không đội trời chung, đúng là như vậy”, Liên Liên lần đầu tiên đồng tình với Triệu Như Thì.

Triệu Như Thì “Ha” một tiếng, lướt ngang qua vai Liên Liên. Hai người quay lưng vào nhau, nhưng trong lòng đều đang hừng hực một ý nghĩ, đó là làm sao để đối phương sớm chết, sớm siêu sinh.

Song có lẽ là nghiệt duyên kiếp trước, kiếp này báo, suy đi tính lại, hai người đột nhiên lại nghĩ ra cùng một cách...

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đỗ Quyên Nhỏ Máu Không Người Thương

Type: prisma2912

Mục tiêu hôm nay của Cố Triều Huy là xem xong một cuốn sổ.

Kết quả, hắn vừa đọc được một dòng, đang cầm bút điểm mực định đánh dấu ở cuối trang thì Liên Liên đã hỏa tốc xông vào: “Nhân chứng vật chứng đủ cả, xin phu quân hãy làm chủ cho thiếp!”.

Liên Liên chỉ vài bước đã đến trước bàn hắn, thị tỳ sau lưng thở dốc bưng khay ngọc trong tay đưa tới bên cạnh, Liên Liên trở tay nhắc chiếc bát sứ đặt trong khay lên rồi để thật mạnh lên bàn của Cố Triều Huy.

“Đây là thứ gì?”, Cố Triều Huy nhíu mày, hờ hững hỏi.

“Là thuốc bổ mà ái thiếp của chàng sai người đưa tới”, Liên Liên cười lạnh lùng: “Trong ấy có Mã tiền tử, Khiên ngư, sợ thiếp mạng lớn còn bỏ thêm một bát độc dịch của rết trăm chân. Thứ thuốc cực độc này mà uống vào, chỉ e đêm nay phu quân phải làm tang sự cho thiếp rồi”.

Cố Triều Huy trầm mặc nhìn nàng ta.

“Phu quân phải tin thiếp”, Liên Liên lạnh nhạt nói: “Thuốc này là do chính thị tỳ thân cận của ả tiện nhân đó đưa đến, không phải ả ta thì còn ai nữa?”.

A hoàn bồi giá của Liên Liên lập tức lôi một thị tỳ đầu tóc rối bù vào trong thư phòng. Thị tỳ đó bị đánh đập đến nổi mặt mũi bầm tím, bật khóc

nước nở: “Nô tỳ bị oan!”.

Nàng ta chẳng qua chỉ là đi ngang qua thị tỳ của phu nhân, đối phương mượn cớ đau bụng nhờ nàng ta đem bát thuốc bổ này cho phu nhân. Nàng ta vốn định vờ như không nghe thấy, song đối phương lại lấy ra một lượng bạc... Con người nàng ta không có tật gì, chỉ mỗi tội thấy tiền là mắt sáng, khi đó đã bị ngân lượng làm mờ mắt, lại không suy nghĩ cho cẩn thận bạc này có dễ nuốt hay không.

“Hừ! Chuyện này quả thực làm quá lắm...”. Cố Triều Huy mím môi, đương muốn nói gì thì đã nghe thấy tiếng khóc bật lên.

“Nhân chứng vật chứng đủ cả, phu quân, chàng phải làm chủ cho thiếp”, Triệu Như Thì mảnh sa che mặt, dẫn theo một thị tỳ xông vào.

Thị tỳ ấy tay bưng khay ngọc, trong khay là một bát thuốc nóng hổi...

Mãi hồi lâu Liên Liên mới định thần, nhìn Triệu Như Thì vẻ mặt phức tạp: “Đây là thứ gì?”.

“Phu nhân, dám làm thì chớ không dám nhận”, Triệu Như Thì vừa trông thấy Liên Liên thì lập tức chủ động bước vào trạng thái chiến đấu. Triệu Như Thì uốn éo đi về phía Cố Triều Huy, sà vào người hắn, lưỡi nhác như thể cơ thể không xương, giống như mèo Ba Tư đang tuyên bố địa bàn của mình, cười yêu mị nhìn Liên Liên: “Đây không phải thuốc phá thai phu nhân sai người mang tới cho ta sao... Người đâu, đưa tiện tỳ đó lên đây”.

Một bầy tiểu thị nữ quăng một thị tỳ vào, thị tỳ ấy một bên mặt sưng tấy lên, mặt đẫm lệ: “Nô tỳ bị oan!”.

Liên Liên đau khổ quay mặt đi.

Cố Triều Huy lại lần nữa trầm ngâm không nói.

Còn Triệu Như Thì ngán người nhìn Liên Liên, bị vu oan giá họa như vậy, nữ nhân này lại nhẫn nhịn được hay sao? Nàng ta dĩ nhiên không tranh biên, cũng không nổi giận. Rốt cuộc nữ nhân này đang mang tâm tư gì...

Trong lòng Liên Liên oán hận ông trời. Nếu đã sinh ra Chu Du hà tất sinh Gia Cát Lượng! Sao ta lại nghĩ ra kế sách hết với tiện nhân người! Âm mưu có hay đến đâu, nếu như xuất hiện hai lần, thì đều sẽ trở thành trò cười.

Cố Triều Huy cuộn tròn quyển sổ lại, gõ sau đầu, bất đắc dĩ nói: “Hai người rốt cuộc muốn giở trò gì?”.

Liên Liên và Triệu Như Thì đánh mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói với Cố Triều Huy: “Xin phu quân làm chủ”.

“Chẳng qua là một trò đùa, muốn vi phu làm chủ thế nào đây?”, Cố Triều Huy dở khóc dở cười: “Nếu như cả hai đều có lỗi, chi bằng xin lỗi lẫn nhau, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không là được rồi”.

Liên Liên cười lạnh ba tiếng, đưa tay đoạt lấy bát thuốc độc trên bàn, kề bên miệng: “Chuyện nhỏ?”.

Cố Triều Huy lạng người nhìn nàng ta.

“Lần này chàng bỏ mặc sẽ có lần sau, lần này thiếp không chết, lần sau sẽ chết”, Liên Liên mỉm cười ép hẳn đến đường cùng: “Cố Triều Huy, thiếp không sợ chết, thiếp chỉ muốn chàng biết, lúc thiếp còn sống, chàng không đối xử tử tế với thiếp. Vậy lúc thiếp chết đi chàng cũng đừng hòng yên thân. Thiếp rất muốn biết, chàng sẽ báo tang thế nào với gia đình thiếp, nói rằng chàng đã trơ mắt nhìn một ả thị thiếp đầu độc chết phu nhân chính thất của chàng ư!”.

Triệu Như Thì nghe không lọt tai nữa, vùng ra khỏi vòng tay Cố Triều Huy, lên tiếng quát Liên Liên: “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, sao

người có thể lôi gia thế ra để chèn ép phu quân”.

Liên Liên đáp trả lại bằng ánh mắt giễu cợt, như thể đang cười nhạo Triệu Như Thì, hào môn thế gia không biết lợi dụng để đến nỗi rơi vào nước này...

“Người không hiểu!” Triệu Như Thì nhìn chăm chăm Liên Liên, cặp mắt đăm lẹ, như muốn thốt lên tiếng lòng. Nếu đổi là người khác, đổi thành người mà nàng ta không ưa, nếu dám khiến nàng ta nổi giận, nàng ta sẽ về nhà mách người thân, rồi người nhà cũng không để hấn yên thân. Nhưng người này lại là Cố Triều Huy, nơi có hấn là nơi có trái tim nàng ta, thử hỏi nàng ta sao mà nhẫn tâm ra tay đây? Hấn đối xử với nàng ta không tốt, lúc gặp người thân, nàng ta chỉ lựa những điểm tốt của hấn mà kể. Hấn thường bỏ mặc nàng ta, tìm đến phòng của nữ nhân khác. Nàng ta chỉ biết quỳ lạy trước Phật tổ cầu xin, vạn phần đau khổ nàng ta đều tự nguyện một mình gánh chịu, chỉ cầu hấn cả đời vô ưu, cát tường bình an...

Trên đời này có tất nhiều người nguyện cùng hấn tận hưởng phú quý, nhưng xưa nay chỉ có nàng ta nguyện cùng hấn trọn nghĩa tào khang.

Một bàn tay lớn đặt lên vai Triệu Như Thì, khoeo mắt nàng ta bỗng cay sè, rồi chọt sà vào lòng hấn, như thể bèo mất rễ trôi theo dòng nước, tìm kiếm nơi chốn của mình.

“Phu quân...”, Triệu Như Thì khó khăn quay đầu lại, lúc này đây, kỳ thực... nàng ta đang định nhún nhường. Địa vị chính thất, danh phận đích tôn đều nhường cả cho Liên Liên. Nàng ta đã tỉnh ngộ, nhận ra thân mình như bèo trôi, chỉ có thể dựa vào sự yêu thương của hấn mà tồn tại, không cần thiết phải làm những việc khiến hấn ghét bỏ. Chỉ cần hai người được ở bên nhau, thì những hư danh kia bỏ đi có tiếc gì. Dù sao, nàng ta vì hấn mà ngay cả những thứ quan trọng cũng đều vứt bỏ...

Có gì đau khổ hơn khi bất giác quay đầu lại thì người ấy lại nhìn đi nơi khác. Cố Triều Huy đứng cạnh nàng ta, nhưng lại nhìn về phía Liên Liên. Hắn lên tiếng: “Ta sẽ trả lại lẽ phải cho nàng”.

Sau đó, hắn cầm bát thuốc phá thai lên, đưa đến trước mặt Triệu Như Thì. Triệu Như Thì nhìn vào gương mặt mỹ miều soi bóng trong bát thuốc, rồi lại nhìn ngón tay thon dài đang cầm bát thuốc, sau đó nhìn vào mắt hắn ta.

Cố Triều Huy lau nước mắt cho Triệu Như Thì, ân cần cười nói: “Mạc Sâu, nhân lúc còn nóng hãy uống đi”.

Ngàn vạn lời nói dâng lên trong lòng Triệu Như Thì, nhưng cuối cùng chỉ có thể run rẩy thốt ra: “Sao chàng lại đứng về phía ả ta? Chàng không còn thương thiệp nữa sao?”.

“Ta đương nhiên thương yêu nàng rồi.”

Nói đoạn Cố Triều Huy mỉm cười ôm nàng ta vào lòng, một tay giữ lấy cằm nàng ta, tay kia đã chuẩn bị đổ thuốc phá thai vào miệng nàng ta: “Vậy nên, sau này chúng ta sẽ còn có rất nhiều con, đứa này... xem như tặng cho phu nhân để tạ tội, ai khiến nàng chọc phu nhân nổi giận như vậy?”.

Triệu Như Thì sững người, lập tức dùng hết sức lực vùng ra khỏi vòng tay của hắn, trong lòng vừa sợ hãi tránh hắn ngày càng xa, vừa ôm chặt lấy bụng mình.

“Nhưng đây cũng là con của chàng mà...” Một hàng lệ lăn dài từ khóe mắt, Triệu Như Thì sững người nhìn hắn.

“Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ.” Cố Triều Huy vẫn thản nhiên: “Nàng vẫn có thể sinh đứa khác”.

“Đứa trẻ sau này là của sau này, đứa trẻ bây giờ là của bây giờ, đứa trẻ cũng có số mệnh của mình, chúng ta không thể quyết định thay cho nó”, Triệu Như Thì bật khóc, vùng chạy ra khỏi cửa.

Từ sau khi biết mình mang thai, nàng ta ngày ngày ôm bụng nói chuyện với bào thai, nói với nó rằng, nó có một đôi phụ mẫu ân ái, họ đã chuẩn bị mọi thứ tốt nhất cho nó, sẽ mời thầy đức cao vọng trọng nhất về dạy dỗ nó, sẽ nhìn nó khôn lớn, cưới thê tử, sinh con... Nó sẽ là đứa trẻ được yêu thương!

Đôi chân nhỏ của Triệu Như Thì nào bì lại được đáng người lực lưỡng của Cố Triều Huy, chỉ cần vài bước, hắn đã đuổi tới bên Triệu Như Thì. Hắn cười ha ha, vừa lắc đầu, vừa kéo nàng ta vào lòng, bê bát thuốc phá thai lên nhấp một ngụm, rồi kề môi bón vào miệng Triệu Như Thì.

Chỉ trong thoáng chốc, Triệu Như Thì cất lên tiếng kêu ái oán tựa đổ quỳên nhỏ máu, hai tay níu chặt vai đối phương, trừng to mắt khóc: “Phu quân, đau quá... đau quá! Cứu thiếp với!”.

“Ta yêu nàng, Mạc Sầu” Cố Triều Huy dịu dàng cười nói: “Nàng đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng”.

Dứt lời, hắn giữ lấy cằm Triệu Như Thì, nhấp một ngụm thuốc, đưa đầu lưỡi cạy răng nàng ta, rồi đưa thuốc vào trong không sót một giọt.

Máu nhỏ ra từ miệng Triệu Như Thì, nàng ta nhìn Cố Triều Huy, khóc nức nở: “Cứu thiếp... hãy cứu lấy con của thiếp...”.

“Ta yêu nàng, ngoan nào”, giọng điệu của Cố Triều Huy nhẹ nhàng, như thể một phu quân tốt đang an ủi tiểu nương tử không nghe lời uống thuốc, sau đó lại siết cằm nàng ta, bón ngụm tiếp theo...

Trên bát sứ xanh có họa hình đôi uyên ương nghịch nước, trong bát thuốc in bóng hai người môi kề nhau, triền miên vô tận, nhưng chỉ thấy

nàng ta nhỏ máu.

Cuối cùng, bát đã cạn. Cả một đống thuốc đầy đã được uống hết.

Triệu Như Thì nhũn người ngã vào lòng Cố Triều Huy, cặp mắt vô thần nhìn về phía bầu trời.

Bát thuốc phá thai ấy vốn để hãm hại Liên Liên, cho nên dùng thuốc cực mạnh, bên trong còn bỏ vào vài vị thuốc cực độc. Triệu Như Thì chưa từng nghĩ đến kết cục sẽ như thế này, thực chưa từng nghĩ... lại chính tay Cố Triều Huy chuộc bát thuốc này vào bụng nàng ta.

Nàng ta đâu chỉ mất đứa con này... Có thể, cả đời này nàng ta sẽ không thể có con được nữa...

“Vi phu sẽ ở bên cạnh nàng”, Cố Triều Huy thì thầm bên tai Triệu Như Thì an ủi: “Mạc Sầu, vi phu sẽ yêu thương nàng, mãi mãi yêu thương nàng...”.

Lời nói vừa dứt thì cánh cửa bị đẩy ra. Một tên khách hái hoa phủ tay áo họa đầy cành hoa đào, bước vào như chốn không người.

“Cố gia, có một nữ tử tuyệt sắc vừa vào phủ”, kẻ đến ra sức hít hà bằng chiếc mũi đồ au, sà tới trước mắt Cố Triều Huy: “Cả đời này nô tài chưa từng gặp nữ tử nào xinh đẹp như vậy, quả đúng là người đẹp như tên, Hoa Diễm Cốt đấy ạ”.

Bàn tay đang vuốt ve sống lưng Triệu Như Thì đột ngột dừng lại, Cố Triều Huy nhìn đối phương bằng ánh mắt kỳ dị, khóe môi khẽ nhếch, mỉm cười lặp lại cái tên hút hồn như mộng: “Hoa Diễm Cốt?”.

Triệu Như Thì khi này còn được hãnh yêu thương ôm trong lòng sợ bị ngã kia, lúc này đã bị quăng sang một bên.

“Người đâu”, hấn phui tay áo, nét mặt phơi phới gió xuân, như thể thiếu niên sắp đi hẹn hò với tình nhân: “Chăm sóc chu đáo Tô di nương”.

Đám hạ nhân này giờ vẫn đứng cạnh bên, xem mình là câm điếc mù lòa, nhanh chóng phục hồi thính giác, lữ lượt bước lên vậy quanh Triệu Như Thì.

“Phu quân...”

Bóng người hỗn loạn, tiếng nói ồn ào, ánh mắt vô hồn của Triệu Như Thì chỉ đuổi theo một bóng hình, một bóng hình đang dần rời xa. Nàng ta quờ cánh tay yếu ớt, đầu ngón tay nhuộm đầy phụng đàn* hay là máy tươi, nàng ta đã không còn nhớ nữa.

*Chú thích – Phụng đàn: giống như sơn móng tay bây giờ.

Thân như bèo nước trôi dạt, sinh ra là để yêu thương, đến lúc cuối, lại bị người ta bứt cả rễ, toàn thân nhuộm máu.

“Phu quân... đừng bỏ lại thiếp... một mình...”

Nàng ta khuyu gối xuống đất, rướn người theo bóng lưng của hấn, vậy mà chẳng nahanj được một cái ngoái đầu.

Tiếng gọi thê lương kia, rốt cuộc cũng chỉ là đồ quyên nhỏ máu không người thương mà thôi.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sắc Phai Hương Nhặt Ai Người Thương Hoa

Type: prisma2912

Chiếc dù giấy dầu họa mai xanh, Hoa Diễm Cốt khoác trên mình bộ y phục trắng toát, dáng người thanh tú, trầm tĩnh, tựa như một nhành mai, bị tuyết phủ, đẹp và thanh cao vô cùng.

Đứng trước mỹ sắc như thế này, khách hái hoa của Cổ phủ kẻ nào kẻ nấy đều như gặp phải nguy hiểm lớn.

Từ ngày tên khách hái hoa lâu năm trong nghề Lý Phúc may mắn thoát chết trong tay nàng, thì hẳn sớm đã kể hết cho các văn bối nghe về chuyện của nàng, còn ngấn lệ căn dặn: Chỉ cần nàng vẫn chưa chết thì nhất định phải truyền dạy hết đời này đến đời khác, nếu trân trọng mạng sống thì phải tránh xa Hoa Diễm Cốt, trong nhà có mẹ già tám mươi tuổi thì hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, dưới còn con nhỏ ba tuổi thì hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, nhà có nương tử đợi người về ăn cơm thì hãy tránh xa Hoa Diễm Cốt, ngay cả bọn chưa có nương tử, cũng phải tránh xa Hoa Diễm Cốt trên ngàn dặm...

Bởi vậy mà khi Hoa Diễm Cốt vừa bước vào cửa lớn thì bọn khách hái hoa đã lên ra từ cửa sau chạy bán mạng.

Chỉ còn lại một tên bị lòng tham che mắt, ngu si đi rước họa vào thân, báo tin nàng đến cho Cổ Triều Huy.

Cổ Triều Huy lập tức cho bày tiệc chiêu đãi Hoa Diễm Cốt, Trên bàn tiệc, hẳn lệnh cho thị tỳ bưng một chiếc hộp ngọc đưa đến bàn của nàng.

“Diễm Cốt”, hẩn thân mật gọi tên đối phương, ánh mắt chứa chan tình ý: “Trong lòng ta nàng cũng như vật trong hộp này”.

“Đa tạ!”

Hoa Diễm Cốt đón lấy chiếc hộp, chẳng thèm nhìn đã quăng sang một bên.

Cố Triều Huy sững người, phiến muộn uống vài hớp rượu sâu. Thấy nàng vẫn không có ý định mở chiếc hộp ra, hẩn buộc phải lên tiếng: “Kỳ thực, bây giờ nàng có thể mở ra xem”.

“Nào dám không tuân lệnh”, Hoa Diễm Cốt mỉm cười nhìn hẩn ta, rồi đưa tay mở chiếc hộp.

Bỗng chốc tia sáng tỏa ngập, chỉ thấy một hạt đông châu to như mắt rồng nằm yên trong chiếc hộp đang nhả hàn khí, tựa như giao long nuốt mây nhả sương, đứng gần bên có thể cảm nhận từng trận khí lạnh phả vào mặt, quả là một vật vô giá.

Chỉ đáng tiếc, những thứ Hoa Diễm Cốt không thiếu nhất lại chính là những vật vô giá này.

“Không tệ!”, nàng tùy ý đưa ra một lời bình luận, mặt không đổi sắc đóng chiếc hộp lại.

“Không biết Diễm Cốt muội định lấy vật gì đáp trả ta”, lần này Cố Triều Huy mặt dày chủ động: “Cố mỗ thật sự muốn biết, trong lòng Diễm Cốt muội, ta đây rốt cuộc là người như thế nào?”.

Lời này của hẩn àm muội vô cùng, Hoa Diễm Cốt chỉ mỉm cười đáp trả. Với thân phận của nàng, nàng nhận lễ vật của hẩn đã là ban ân huệ lớn cho hẩn, là cơ duyên lớn lao dành cho hẩn rồi. Hai người căn bản là khác biệt như mây và bùn, về tình về lý điều không tồn tại chuyện phải trả lễ.

“Mời ông chủ Cố nhắm mắt lại”, Hoa Diễm Cốt nói.

Cố Triều Huy là một hảo thương, nhưng nếu muốn nàng cho hắn một cách xưng hô, thì đó chỉ có thể là “ông chủ” mà thôi.

Nghe lời nàng nói, Cố Triều Huy nhắm mắt mỉm cười, trong lòng đang vẽ ra bức họa ly kỳ tuyệt mỹ. Ví như Hoa Diễm Cốt cẩn trọng lấy ngọc bội bất ly thân ra, hay là vẽ mặt thẹn thùng khi lây ra vật luôn mang theo bên mình. Không, không, không với vẻ đẹp lạnh lùng bất phàm của nàng, thì nhất định sẽ vung kiếm chém đứt một đoạn tóc làm vật trao tình.

“Được rồi”, Hoa Diễm Cốt cất tiếng nói.

Cố Triều Huy vội vàng mở mắt, nhưng chỉ thấy nàng vồ vồ vào chiếc hộp ngọc trên bàn, nở nụ cười, nói với hắn: “Vật ấy nằm ở đây, trong tim ta, ông chủ Cố cũng giống như nó vậy. À, lần này tiểu nữ tới đây kỳ thực là muốn thăm cố nhân Tô Mạc Sâu, nhân tiện muốn nàng ta dẫn tới gặp Triệu phu nhân. Nếu ông chủ Cố đã ở đây, vậy thì mời ông chủ Cố làm chủ cho”.

“Được, được!”

Cặp mắt và con tim của Cố Triều Huy giờ đây điều hướng về chiếc hộp ngọc kia. Huống chi trong lòng hắn đã cho rằng sủng thiếp chẳng qua là muốn nói vài lời với phu nhân của mình, có gì mà không được? Vậy là hắn bèn căn dặn Liên Liên rời khỏi bàn tiệc, đưa Hoa Diễm Cốt đến phòng của nàng ta mà nói chuyện.

Chờ hai người rời khỏi, hắn mới vội đứng dậy đi đến bên bàn của Hoa Diễm Cốt, ôm lấy chiếc hộp ngọc rồi từ từ mở ra... Hạt đông châu vô giá vẫn nằm yên trong đó, ngụ ý vật quy nguyên chủ.

Và cạnh hạt đông châu còn đặt một quan tiền đang bốc ra mùi hôi thối.

Cố Triều Huy thất tần đứng yên tại chỗ, nhìn về hướng mà bóng hình Hoa Diễm Cốt đã mất dạng, cả thân hình nhuộm vẻ sầu thương...

Liên Liên đưa Hoa Diễm Cốt tới phòng mình, lúc ngoảnh đầu lại nàng ta cười mà như không: “Một quan tiền... muội muội còn chưa nhập môn mà đã muốn thử tình khí của phu quân ư?”.

Hoa Diễm Cốt nhướn mày.

“Trong lòng ta, hãn chỉ đáng một quan tiền.”

Liên Liên bật cười thành tiếng, vừa ra lệnh hạ nhân lui ra, vừa đánh mắt quan sát thân hình Hoa Diễm Cốt từ trên xuống dưới, nói với giọng giễu cợt:

“Nếu như hãn chỉ đánh giá một quan tiền, sao người lại hạ mình đến tìm hãn? Thôi bỏ đi, nữ nhân chỉ có miệng nói một đấng lòng nghĩ một nẻo mà thôi, ta không quan tâm. Ta chỉ muốn nói người hay, đừng cho rằng người có mỹ mạo là có thể làm càn. Sau này, nếu ta mặc y phục màu đỏ, thì người sẽ phải mặc y phục màu hồng, ta muốn ăn ngọt, thì người phải ăn cay, ta bảo người đi bên trái, thì người cũng không được phép đi bên phải...”

Lời còn chưa dứt, Hoa Diễm Cốt đã cười lạnh, phiến quạt trong tay nâng cầm Liên Liên lên, ép nàng ta nhìn thẳng vào nàng: “ Trên đời này chưa ai dám nói những lời này với ta, người cũng không có tư cách đó”.

Má lúm đồng tiền trên khuôn mặt Hoa Diễm Cốt khẽ hiện, nàng đưa tay vuốt nhẹ gò má Liên Liên: “ Nói thử lần nữa xem, người có tin, ta sẽ lột da người trần như tắm...”.

Da?

Đây chính là điều cấm kỵ cả đời của Liên Liên, và cũng là bí mật lớn nhất trong đời nàng ta. Ai có thể chi thoáng nhìn đã hận ra điều này chứ?

Liên Liên lùi lại một bước, thoáng chốc, mồ hôi tuôn như mưa, cứ như thể bị người ta ném vào hố băng, toàn thân run lẩy bẩy.

“Người, người là...” Nàng ta nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt, run rẩy hỏi.

“Trong lòng người chẳng phải đã có đáp án rồi hay sao?”

Hoa Diễm Cốt khẽ phe phẩy phiến quạt, đi quanh nàng ta. Lần này lại đến lượt nàng đánh mắt quan sát khắp thân hình đối phương từ trên xuống dưới: “Ta bỏ ngàn lượng bạc trắng để mua nó, lại dùng được liệu giá ngàn vàng để cất giữ nó, không ngờ lại bị người lấy trộm. Ha ha, Người tốt nhất hãy nghĩ cho kỹ làm sao thuyết phục được ta đừng lấy lại thù thuộc về mình”.

“Cô nương... cô nương, người muốn gì?” Liên Liên bị nàng dọa suýt chút nữa quỳ xuống, ngay cả cơ hội mặc cả cũng không còn.

Thân phận, địa vị, tiền tài, tương lai, tất cả những gì nàng ta cá và tất cả những gì nàng ta sắp có đều gửi gắm cả vào tấm da này, nàng ta tuyệt đối không thể mất nó...

“Nói! Tên trộm đó là kẻ nào!”, nàng nghiêm giọng quát: “Tướng mạo, tuổi tác, còn nữa, hiện giờ hắn ta ở đâu?”.

“Ta, ta không biết”, Liên Liên khóc nói: “Ân công lúc nào cũng mang mặt nạ, cho nên ta chưa từng thấy mặt người...”.

Nàng ta vừa khóc vừa run rẩy rút từ trong tay áo ra một con hạc giấy dâng đến trước mặt Hoa Diễm Cốt.

“Đây là thứ gì?”, Hoa Diễm Cốt nhíu mày hỏi.

“Tuy ta không biết ân công bây giờ ở đâu, song ngày đó khi họa bì cho ta, người đã bảo ta rằng, tấm da trên người ta là do người trộm mà có được, hơn nữa chủ nhân của nó sẽ có ngày tìm đến”, Liên Liên thận trọng nói: “Sau đó, người đã giao cho ta bức thư này...nói rằng, khi nào gặp chủ nhân của tấm da này thì hãy chính tay giao bức thư cho người ấy...”.

Hoa Diễm Cốt ngậy người, nhanh chóng gỡ con hạc giấy màu đỏ trong tay ra.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết một bài thơ nét chữ như rồng lượn.

“Đột nhiên quay đầu, người ngay trước mắt. Ánh lửa đèn tàn soi bóng lệ.”

Phía dưới bài thơ còn đề một dòng chữ nhỏ: “Nơi ánh lửa đèn tàn nằm ở đình mười dặm ngoài thành. Mừng bảy tháng bảy, không gặp không về”.

Đây là một bức thư ước chiến mà trông có vẻ như thư tình...

“Hay lắm, ta chưa tìm đến người, người lại đến khiêu chiến với ta!”.

Nàng vò nát tờ giấy trong tay, phúi tay áo đi khỏi, mặc kệ người và việc ở Cổ Phủ.

Cổ Triều Huy lấy lại tinh thần tìm đến nhưng không gặp được nàng. Không nơi phát tiết, mà hãn vốn không phải kẻ thích để bản thân chịu thiệt thòi, vậy là bèn tới khuê phòng của Triệu Như Thì.

Ngọn đèn tàn rọi vào màn sa, mái tóc dài rủ lên người lang quân. Triệu Như Thì thở dốc nằm trên giường, mặc cho Cổ Triều Huy mơn trớn trên thân thể nàng ta.

Thân thể nóng hực nhưng những con tim lại nguội lạnh. Triệu Như Thì cảm thấy mình như ngọn nến đỏ trên bàn kia, vì hấn mà thiêu đốt hết mình, nhưng lại không soi sáng được chính bản thân.

“Diễm Cốt... ôi, Diễm Cốt!”.

Cố Triều Huy ôm chặt nàng ta, song miệng lại gọi tên của nữ nhân khác.

Cơ thể trống rỗng, con tim lại càng trống trải hơn. Triệu Như Thì khẽ thở dài một tiếng, mọi thứ trước mắt mơ hồ hóa thành khói nước mông lung bên bờ Trầm Hương. Nàng ta nhớ lại cái ngày gặp Hoa Diễm Cốt bên sông. Dưới chiếc dù giấy dầu, nụ cười của nữ tử ấy đằm thắm như hoa đào: “Sinh ra trên đời, lấy chồng, rồi chết đi, ấy chính là cuộc đời của nữ nhi. Được sinh ra là do trời định, hôn nhân do cha mẹ sắp đặt, đến cuối cùng, chuyên cô nương có thể chọn lựa đường như cũng chỉ là chết như thế nào thôi...”.

Triệu Như Thì khẽ ôm nam nhân bên mình, cười nhẹ một tiếng, một giọt lệ nhỏ ra từ khóe mắt: “Cố lang, thiếp vốn nghĩ sẽ cùng chàng sống tới đầu bạc răng long, rồi sau này sẽ nắm lấy tay chàng mỉm cười ra đi”.

Chi tiết một nỗi, lòng chàng không như lòng thiếp.

Ta yêu chàng, ta có thể từ bỏ tất cả, ngay cả chính bản thân ta.

Chàng yêu ta, chỉ có đêm xuân một khắc, rồi chốt lát hóa thành hư không.

Những lời ta nói với chàng, từng câu từng chữ đều chân tình thật lòng, trời đất có thể chứng giám.

Những lời chàng nói với ta, lại thật giả lẫn lộn, hoặc cũng có thể không câu nào là thật.

Ta cứ ngỡ rằng ta có được chàng, nhưng thực ra là chàng có được ta... chỉ vậy mà thôi.

Triệu Như Thì rút cây trâm bạc trên đầu xuống, mỉm cười nhớ lại ngày ấy, cái ngày lang quân vui vẻ cài cây trâm này lên đầu nàng ta. Triệu Như Thì hét to một tiếng, trở người đè lên mình Cố Triều Huy, hai tay cầm trâm đâm vào cổ họng hắn.

Cố Triều Huy kinh hãi vội bắt lấy tay nàng ta, đẩy đôi tay nàng ta ra.

“Người điên rồi.” Hắn ta lớn giọng quát.

Từng giọt lệ rớt lên mặt Cố Triều Huy. Triệu Như Thì nghẹn ngào nói: “Thiếp đã không còn gì nữa, chỉ còn có chàng... Thiếp không cần gì hết, chỉ cần chàng thôi... phu quân, chàng từng hứa sẽ cùng thiếp đắp chung chăn, chết chung huyết, ha ha, tuy chàng đã quên, nhưng thiếp thì chưa quên. Hôm nay ngày lành cảnh đẹp, xin phu quân hãy cùng thiếp xuống tuổi vàng!”.

Cố Triều Huy sao chịu thỏa ý nguyện nàng ta, hấn ra sức vùng vẫy.

Tuy hấn vừa trải qua chuyện ân ái, còn đang đuối sức, song Triệu Như Thì còn yếu ớt hơn, chuyện phá thai sớm đã vắt kiệt sức lực của nàng ta. Chưa đầy lát sau, cây trâm bạc đã bị Cố Triều Huy đoạt lấy.

Hấn không chút do dự đâm cây trâm bạc vào ngực Triệu Như Thì, sau đó đạp nàng ta xuống giường.

“Người đâu!”

Hấn tiện tay ới lấy một chiếc áo bào khoác lên người, cây trâm bạc đâm trên ta vẫn còn đang nhỏ máu. Hạ nhân nghe tiếng gọi của hấn liền đẩy cửa bước vào. Trông thấy cảnh tượng trong phòng thì nhất thời kinh hãi lặng người đi.

“Dọn dẹp đi.”

Cố Triều Huy chau mày, bộ mặt tỏ vẻ xúi quẩy phũ tay, sau đó ráo bước thật nhanh khỏi phòng Triệu Như Thì.

“Phu quân...”, Triệu Như Thì tay ôm ngực, máu tươi tuôn ra từ kẽ tay, nàng ta nhìn theo bóng người Cố Triều Huy, yếu ớt lên tiếng, thanh âm thâm thiết: “Trong lòng chàng, ta là gì? Triệu Như Thì là gì?”.

Cố Triều Huy chột ngừng bước chân, ngoảnh đầu lại, bộ mặt đầy vẻ phong tình Tây vực như thể một đóa hoa mạn đà la tím diễm lệ.

“Người là sủng vật của ta, còn nàng là thê tử của ta”, hãnh nở nụ cười liếc nhìn nàng ta: “Ta có thể vì người mà trừng phạt những sủng vật khác, nhưng không thể vì người mà trừng phạt chình thê của ta”.

“Người chàng yêu thương thật sự... rốt cuộc là ai? Lẽ nào... là Triệu Như Thì?”

Thanh âm của Triệu Như Thì mỗi lúc một yếu ớt, ánh mắt ngày càng sáng hơn. Trong khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, tàn bộ tinh hoa nhục thể của nàng ta điều bị hút vào tấm da này. Đó là một vẻ đẹp cực điểm của thê lương, tựa như đóa hoa nở rộ rồi rời khỏi cành.

Nàng cũng như hoa phượng, trong thời khắc đẹp nhất của cuộc đời, thịt nát xương tan hào vào hồng trần.

“Yêu?”

Cố Triều Huy như thể bị vẻ thê lương mà diễm lệ của nàng ta mê hoặc. Hãnh bỗng quay người trở lại bên nàng ta, ngồi khụy xuống, vuốt ve gương mặt nàng ta, giọng nói ôn tồn dịu dàng như thường ngày: “ Ta cũng không biết ta yêu ai, nhưng tóm lại không phải là Triệu Như Thì. Ta chỉ biết, thê tử thuở tào khang thì không thể xua đuổi, cũng bởi vì nàng ta là

chính thê được cưới gả đàng hoàng, ta lấy nàng ta, nàng ta sẽ giúp ta mở ra con đường sáng lạng phía trước... Ha ha, hôn nhân thực ra chỉ là liên kết giữa hai gia tộc, tình yêu là gì chứ? Rồi cũng phải nhường đường cho hiện thực mà thôi”.

Triệu Như Thì nhìn xoáy vào mắt hắn, nghe xong lời này, liền cười thê lương: “Thì ra... là vậy...”.

Thì ra người mà nam nhân này yêu chỉ có một, đó chính là bản thân hắn...

Nàng ta lại vì một kẻ như vậy mà vứt bỏ tất cả. Đến lúc cuối đời, bên cạnh ngoài tên nam nhân này thì không còn gì cả, sau này cỏ dại mọc đầy mộ hoang, liệu ai còn nhớ nàng ta nằm dưới mộ?

“Cố Triều Huy.” Đôi mắt của Triệu Như Thì tựa như mắt cá dần không còn thấy ánh sáng, vô hồn Nhìn Cố Triều Huy, thốt lên câu cuối cùng của cuộc đời để hắn nghe: “Hãy nhớ lấy thiếp”.

Cố Triều Huy “Ừ” một tiếng.

Triệu Như Thì khẽ mỉm cười, từ biệt cõi trần dưới chân hắn.

Sau khi nàng ta chết đi, thi thể còn chưa lạnh, cúng bảy ngày còn chưa qua, Cố phủ đã giăng đèn kết hoa nghênh đón người mới.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nam Tử Hiệu Thao Thiết

Type: prisl2912

Tiến hay lùi, dường như điều nằm trong lòng bàn tay hãn.

Hoa Diễm Cốt ra khỏi Cỗ phủ mới sức nhớ hôm nay là ngày mừng bảy tháng Bảy, thời gian ước chiến ở đình mười dặm ngoài thành chính là vào hôm nay.

Phàm là kẻ muốn khoe khoang trí khôn với Hoa Diễm Cốt, thì nàng đều lấy vũ lực ra đáp trả lại kẻ đó. Vậy là Hoa Diễm Cốt đằng đằng sát khí lao tới chỗ hện, nhưng đi được nửa đường lại đột nhiên nhớ tới một chuyện đáng sợ...

Nàng quên cho Kinh Ảnh ăn cơm.

“Cũng chỉ một đêm không ăn cơm thôi mà, chắc không đến nỗi chết đói...”, Hoa Diễm Cốt vừa đi vừa nghĩ: “Cùng lắm nữa tháng trời đều làm món thịt kho để an ủi cậu ta...”.

Ý niệm vừa trôi dậy, thì trong lòng chợt cất tiếng phản bác: “Cậu ta là kẻ ham ăn... Nếu mình và kẻ địch chiến đấu liền ba ngày ba đêm, trên đường quay về khỏi cần mua thịt kho nữa, cứ trực tiếp chặt mấy cây gỗ bách về làm quan tài cho cậu ta là được!”.

Bước chân của Hoa Diễm Cốt chợt chững lại, không chút do dự, nàng quay người chạy thục mạng về nhà, vừa chạy vừa tự nhủ: “Dẹp ngoại ắt

phải yên nội... muốn quyết đấu thì lúc nào cũng được, chứ nếu để cho cảnh nhà thi thể ngổn ngang thì tuyệt đối không được”.

Chừng một canh giờ sau, Hoa Diễm Cốt cầm trên tay hộp đựng thức ăn họa hình phượng múa, khẽ đẩy cửa phòng.

Căn phòng của Kinh Ảnh vô cùng đơn sơ, một chiếc bàn hai cái ghế, một giường bốn vách. Trên bàn bày bốn món một canh, cơm đã lạnh canh đã nguội. Hoa Diễm Cốt thở dài một tiếng bước đến phía sau chiếc bàn.

Kinh Ảnh đang ngồi dưới đất, lưng dựa chân bàn, ôm kiếm rử đầu, bộ dạng uể oải, như con thú non bị bỏ rơi.

“Sao không ăn cơm?”, Hoa Diễm CỐT đứng cạnh cậu ta, khẽ khàng hỏi.

“KHông nhìn thấy người, ta không muốn ăn”, Kinh Ảnh cúi thấp đầu, buồn bã nói.

“Chẳng phải đã dặn rồi hay sao? Hôm nay ta có chuyện phải đến Cổ phủ, nếu như về người hãy ăn cơm một mình.”

Hoa Diễm Cốt quỳ xuống, đặt hộp thức ăn cạnh cậu ta, mở nắp lấy từng đĩa thức ăn vẫn còn nóng bên trong ra.

“Cố Triều Huy không phải người tốt, tại sao không cho ta đi theo người?”

Kinh Ảnh bị mùi thơm của thức ăn dụ dỗ, hơi ngược đầu lên, song rất nhanh đã khiêm chế, một tay giữ trường kiếm, trán áp sát bao kiếm, mái tóc xõa xuống che đi khuôn mặt của cậu ta. Giọng điệu mang theo vẻ làm nũng.

Hoa Diễm Cốt nhìn cậu ta, vừa buồn cười vừa mềm lòng.

Nàng bấm ngón tay tính, Kinh Ảnh ở trong nhà nàng cũng được một thời gian rồi.

Cậu ta gì cũng tốt, ngoài cái tội ăn nhiều thì không có gì sãm soi. Rửa bát nấu cơm, lợp mái hộ viện, cái gì cũng làm được, cả ngày cứ giống như một con ngao Tây Tạng trung thành trông coi nhà cửa, duy chỉ có một khuyết điểm, ấy chính là bám riết nàng quá đáng.

Ban đầu cậu ta còn ngủ trong phòng của mình, về sau lại ngủ trước cửa phòng nàng, sau nữa thì lấy ánh trăng làm chăn đắp ngủ dưới cửa sổ phòng nàng.

Một đêm khi nàng trở mình thì bỗng rút vào trong một vòng tay rộng lớn, cứng như nhan thạch, song lại ấm nồng khiến nàng chột tỉnh giấc.

Sau đó, nàng và Kinh Ảnh bốn mắt nhìn nhau.

Một tiếng thét xuyên thấu màn đêm vọng lên, đến bản thân Hoa Diễm Cốt cũng không tin thanh âm đó do mình phát ra.

Kinh Ảnh biết mình đã phạm lỗi, nhanh chóng xuống giường, sau đó không chút do dự quỳ xuống, dâng thanh kiếm trong tay cho nàng.

Thanh kiếm này là vật bất ly thân của Kinh Ảnh, cậu ta xem nó như đôi tay của mình. Vậy mà bây giờ lại không chút do dự giao nó cho Hoa Diễm Cốt.

“Lột da róc thịt hay là chặt đứt hai cánh tay ta cũng không sao... chỉ cần đừng đuổi ta đi.”

Nói tới đây, Kinh Ảnh đột nhiên nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó ra bộ khăn khăn nói với Hoa Diễm Cốt.

“Hay là chặt một cánh tay thôi... cầu thang ở nhà kho bị hỏng rồi, ngày mai ta phải sửa lại, để lại cho ta một cánh tay để cầm búa...”

Hoa Diễm Cốt vốn định dùng cực hình với cậu ta, nhưng sau khi nghe những lời này thì quả thực giận cũng không được, mà cười cũng không xong, chỉ cảm thấy toàn thân không còn sức lực.

“Ra ngoài!” Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể xoa mày thốt ra được như vậy.

Kinh Ảnh đánh mắt nhìn nàng rồi lui ra ngoài.

Sáng hôm sau, khi thức giấc, Hoa Diễm Cốt lặng lẽ nhìn ra cái bóng đen đang co quắp ở góc tường.

Đến hôm nay nàng hỏi, thì Kinh Ảnh chỉ trả lời một câu đơn giản: “Nhìn thấy người, ta mới ăn ngon ngủ yên”.

Câu nói này khiến cho Hoa Diễm Cốt không biết làm sao cho phải. Nhưng chung quy cũng không nỡ lòng nào để hấn mang gương mặt của sư phụ rồi chết đói trước mặt nàng.

“Lần sau người muốn tới thì cứ theo ta. “Hoa Diễm Cốt bất lực thở dài, vò rối tóc cậu ta như để hả giận: “Ăn cơm thôi!”.

Kinh Ảnh lập tức ngẩng đầu lên, mừng rỡ nhìn nàng. Hai người cùng nhau ăn bữa tối. Sau bữa cơm, Hoa Diễm Cốt mượn cớ phải đi mua dầu muối và điếm tâm để ra ngoài một mình.

“Đi sớm về sớm.”

Trong lòng Kinh Ảnh, những người bán đồ ăn điều có một trái tim lương thiện. Bởi vậy mà khi bảo ở lại trong nhà, cậu ta cũng không có thái độ gì. Hoa Diễm Cốt thở phào nhẹ nhõm.

“Trăng treo ngọn cây liễu, người hẹn lúc hoàng hôn”, siết chặt bức ược chiến trong tay, Hoa Diễm Cốt hít thật sâu một hơi sương đêm, lẩm nhẩm: “Chiến nhanh quyết nhanh, đi sớm về sớm...”.

Tay trái giữ pháo hoa, tay phải cầm bức ược chiến. Hoa Diễm Cốt hít sâu một hơi, để hai vật hợp vào nhau, sau dùng lửa đốt cháy.

Pháo hoa xông thẳng lên trời nổ thành một đóa sen đỏ, kinh động cả màn trời đêm, diễm lệ vô cùng. Còn bức ược chiến kia cũng được mật chế mà thành, gặp lửa thì phát ra âm thanh, như thể tiếng hạt kê vậy.

“Hong liên, Hoa Diễm Cốt ta ở đây, kẻ nào hẹn ta thì hãy mau ra đây!”, Hoa Diễm Cốt nghiêng răng thốt lên danh hiệu của mình.

Mỗi một họa bì sư lúc xuất sư đều được sư phụ đặt cho một danh hiệu. Xét ở phương diện nào đó, chỉ cần nghe danh hiệu là có thể biết được tính cách hoặc đặt trưng của một họa bì sư. Chẳng hạn như cái danh hiệu “Họa Dao” của đại sư huynh... Nếu đem ra so sánh thì danh hiệu của nàng không được lợi hại cho lắm.

Vậy còn đối phương thì sao?

Pháo hoa trên bầu trời dần biến mất, dưới mặt đất nổi từng trận gió lạnh.

Hạt giấy hóa thành tro tàn màu đỏ, lượn qua ngón tay thon dài của người kia.

Đôi tay ẩn vờn đến từ sau lưng Hoa Diễm Cốt, như thể cơn ác mộng, dễ dàng giam hãm nàng trong vòng tay.

“Thao thiết1, Vân Tà”, người kia vác cầm trên vai nàng, ra bộ lười nhác nói, giọng nói đầy vẻ đùa cợt: “Chẳng qua chỉ thử một chút, không ngờ nàng tới thật... ha ha ha, nếu đã tới, đêm nay chớ có quay về...”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phượng Hoàng Rụng lông Không Bằng Lông Gà

Type: prisma2912

Hành tẩu giang hồ chớ động tới ba loại người, một là tăng nhân ẩn sỹ, hai là nữ nhân, ba là trẻ nhỏ. Đặc biệt là hai loại người phía sau. Trên giang hồ lòng người hiểm ác, nữ nhân và trẻ nhỏ mà dám đơn độc hành tẩu, nếu không phải có thực lực cường hành, thì cũng là có thân thể hiển hách.

Không may, cả hai thứ này Hoa Diễm Cốt lại đều chiếm trọn.

Nếu khai ra tên của sư phụ, chỉ e quá nửa số loài người trong thiên hạ sẽ phải rằm rắp nghe theo lời nàng, và nàng lại có được chân truyền của sư phụ, vung roi xuất thần nhập hoá, những tợn hạ lưu trong giang hồ, cứ cho một chọi mười thì cũng chẳng phải là đối thủ của nàng.

Song trên đời này, không phải bất cứ ai cũng đều nể mặt sư phụ nàng. Tuy nàng có thể một đánh bại mười. Nhưng, nếu đối phương không phải kẻ tầm thường, mà là cao thủ hàng đầu, thì cứ cho có một trăm Hoa Diễm Cốt cũng đánh không lại một mình hấn.

Nếu đối phương đều có cả hai thứ trên, cho dù là Hoa Cốt Diễm thì cũng phải chịu thiệt hại nặng nề.

Hoa Cốt Diễm chưa từng đánh giá cao bản thân, nhưng cho tới khi lao tới chỗ hện, nàng mới phát hiện, thì ra nàng đã đánh giá thấp kẻ địch.

Bên đình mười dặm ngoài thành, cỏ úa tiêu điều, phất phơ trong gió.

Hoa Diễm cốt tay cầm chiếc roi dài thờ dốc nhìn đối phương. Trên cánh tay, trước lòng ngực, hông, đùi đều có rất nhiều vết thương đang nhỏ máu, khiến nàng như thể đóa hoa đẹp mà thê lương nở giữa thảo nguyên hoang dại.

Vân Tà đứng trước mắt nàng không xa, cổ áo lông thú màu đen lay động trong gió, hăng kè thanh đao bán nguyệt bên môi, chiếc lưỡi đỏ tươi liếm lên đao, sau đó bật tiếng cười lên như dã thú, giọng trầm thấp nói với Diễm Cốt: “Mùi vị của nàng...khiến ta phát cuồng”.

Mây tản trắng sáng, một đường ánh trăng rơi lên gương mặt hắc, chiếc mặt nạ Thao thiết thô kệch phát ra tia sáng dữ tợn, che đi nửa trên khuôn mặt. Khoé môi hắc nhếch một nụ cười, khiến Hoa Diễm Cốt toàn thân run rẩy.

“Người tốt cuộc là kẻ nào?”, Hoa Diễm Cốt không nén nổi lòng mình, nghiêng răng nói. “Cứ cho phải chết, chí ít hãy để ta chết cho rõ ràng.”

Họa bì sư của tam đại bi sư tông môn, tốt cuộc là từ khi nào xuất hiện một quái vật như thế này!.

Hơn nữa một quái vật phản bội sư môn như thế này, mà tại sao nàng không hề nghe nói tới.

“Tại sao ta phải giết nàng?”, Vân Tà liếm môi, lưỡi nhán nhìn nàng: “Nàng là mỹ nhân trong lòng ta, ta không những không giết nàng, nói không chừng còn bảo vệ nàng...”.

Dứt lời phất tay áo, thanh đao bán nguyệt chế bằng xương thú rút ra khỏi bao hướng ngược về sau, đâm vào nam tử lẳng lặng lần tới gần sau lưng hắc.

Thanh đao từ từ rút ra, kẻ mặc đồ đen ngã xuống sau lưng Vân Tà. Hắc đưa tay vung dao, sau đó cười mà không nhìn Hoa Diễm Cốt: “Song

nếu đã có ta, thì đám ve bọ xung quanh nàng vẫn không tồn tại thì nên...Ai ôi, đừng nhìn ta như vậy, nam nhân đều là dã thú có khát vọng chiếm hữu rất mạnh.

Ba bóng đen xuất hiện trước mặt Hoa Diễm Cốt kẻ dẫn đầu thấp giọng nói: "Chủ nhân, chúng thuộc hạ tới đây, để ngăn chặn hẳn, xin người hay nhanh chóng quay về bên Quốc sư"

Bọn họ và nam nhân vừa bị Vân Tà giết chết đều là tử sỹ sư phụ ban cho hoa Hoa Diễm Cốt.

Sư phụ yêu thương che chở hai đồ đệ như thể yêu thương che chở cho đôi mắt của mình. Bởi vậy người không cho phép xảy ra bất kì sai sót nào, mặc cho hai người phản đối, vẫn lệnh cho bốn tử sỹ tùy tùng. Khi ấy Hoa Diễm Cốt chi hận sau ngày đó chi cần bốn tử sỹ, đáng ra phải cần bốn trăm tử sỹ mới phải....

"Hay lắm", Vân Tà từ từ tiến về phía Hoa Diễm Cốt: Cho dù là sâu bọ, nuôi lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm. Nàng chạy ra xa một chút, không trông thấy thi thể, không nghe thấy tiếng kêu của chúng thì không sẽ đau lòng...".

Sắc mặt Hoa Diễm Cốt chợt trắng bệch.

Xin chớ lời nói của hẳn làm lung lay", tử sỹ dẫn đầu nói: "Nếu người sống, chúng thuộc hạ chết cũng đáng. Nhưng nếu người chết, thì thuộc hạ cũng không muốn sống.

Không biết có gì mà nghe những lời này của họ, Hoa Diễm Cốt không nén nổi lòng mình nhớ tới tiểu sỹ tử đang ở nhà đợ nàng về. Nàng khẽ lắc đầu, nhắm mắt nói: "Hãy khai tên ra".

Ánh mắt của ba tử sỹ lập tức lộ vẻ kích động.

“Thư Long”

“Ô Kiếm.”

“Lưu Dụ và vị huynh đệ vừa chết tên là Lâm Cường”.

“Ta nhớ rồi”, Hoa Diễm Cốt chậm rãi đáp lời, sau đó không chần chừ thêm nữa, quay người trốn thoát.

Sau lưng nàng, ba tử sỹ đã hạ quyết tâm cho dù lần này có bỏ mạng cũng phải ngăn kẻ địch lại cho nàng. Hành động khi nãy của nàng tức là đã thừa nhận bọn họ, dầu có thân vong thì tên tuổi của họ vẫn sẽ đi theo sau tên của nàng lưu vào sử sách tông tộc. Từ nay về sau bọn họ không còn là kẻ buôn dân, mà sẽ là tấm gương cho tất cả tử sỹ trong dân tộc, mà con cháu người thân của họ cũng sẽ được bù đắp xứng đáng...

Nếu được như vậy thì chết có tiếc gì?

Ba sỹ tử nhìn Vân Tà bằng ánh mắt kiên định, từ từ bày ra sắc trận, bao vây lấy hắn.

Mây đen cuồn cuộn kéo tới lần nữa che phủ bầu trời, vòm trời đen kịt ấy rơi xuống khuôn mặt Vân Tà. Hắn giống như một con ác quỷ hút lấy màn đêm và tà niệm, điệu cười lười nhác mà quỷ mị...

“Bữa tiệc của Thao thiết...” trận gió lớn thổi tạc ống tây áo, Vân Tà giơ cốt đao lên, chỉ vào ba tử sỹ, lười nhác nói:”Bắt đầu từ các người trước...”.

Vừa dứt lời, một luồng huyết khí ngút trời chạy khắp cơ thể Vân Tà, như thể bữa tiệc phủ đầy sắc máu, dần trùm lấy cả ba người bọn họ vào bên trong...

Bọn họ không phải là đối thủ của hắn.

Điều này, Vân Tà biết, ba tử sỹ biết và Hoa Diễm Cốt cũng biết.

Nàng vận khinh công, lướt nhanh trên con đường rải đá xanh nhỏ, trong lòng biết rõ ba tử sỹ kia ắt phải chết, song nếu nàng ở lại thì cũng chỉ tăng thêm một thi thể nữa mà thôi. Mà nàng không thể chết vào lúc này, xuất hện một quái vật như thế mà nàng không hề hay biết, điều này chứng tỏ cả đại sư huynh và sư phụ cũng không biết chuyện này.

Điều này có nghĩa là gì?

Đại sư huynh chuyên lo chuyện tình báo, rốt cuộc huynh ấy đã gặp chuyện gì?

Hoa Diễm Cốt nghĩ bụng: "Hay là tam đại tông môn kia có phản đồ nhưng lại cố ý dấu tin tức này, nhưng tại sao phải dấu chứ? Không lẽ tên này mang theo bí mật nào đó không thể tiết lộ, cho nên không thể để hãn ta bị người khác bắt được?"

"Đang nghĩ gì vậy"

Một giọng nói đầy tà khí vang lên sau lưng nàng.

Ngay sau đó, cốt đao nhuộm máu sượt qua sống lưng Hoa Diễm Cốt.

Nàng thét lên một tiếng ngã xuống, nhưng từ phía sau lưng đã có một đôi tay dang ra ôm chặt nàng vào lòng.

"Nghiệt súc! Ta liều mạng với ngươi!"

Hoa Diễm Cốt chưa bao giờ chịu nổi nhục nhã như vậy, nàng vừa tức giận vừa thẹn thùng rút roi ra quyết sống còn với Vân Tà. Song nàng ra tay nhanh, Vân Tà còn nhanh hơn nàng.

"Rắc" một tiếng, cánh tay trái cầm roi của Hoa Diễm Cốt gãy trong tay hăng.

Cơn đau ập đến, nàng choáng váng, suýt nữa là trút hơi thở.

Vân Tà khẽ ôm lấy nàng hôn nhẹ lên cái trán rồi đưa răng cắn y phục trên vai nàng, kéo xuống cho tới khi lộ ra bờ vai, khi ấy mới hài lòng cúi đầu cắn mạnh vào vai nàng, cất giọng nói trầm khàn thân mật bên tai nàng: “Cho nàng một bài học nhỏ đáng yêu, để nàng ghi nhớ lời nói của ta...Diễm Cốt nàng là người được ta để mắt tới, từ nay về sau chỉ ta mới có thể bảo vệ nàng và cũng chỉ ta mới có thể khiến nàng bị thương”.

Cánh tay hắn khẽ dùng lực nắn lại cánh tay phải của Hoa Diễm Cốt, sau đó mỉm cười buông nàng ra.

Vết thương của Hoa Diễm Cốt tuy không đến nỗi chí mạng, song do mất máu quá nhiều nên khó tránh cơ thể suy yếu mất sức. Nàng loạng choạng cất bước, sau đó lạnh lùng ngẩng đầu lên nhìn nam tử trên mái nhà.

“Người không có cơ hội đó đâu...”, Hoa Diễm Cốt hằn học trừng trừng nhìn hăn yếu ớt nói.

Bởi vì thời gian thử thách của nàng đã hết, những ngày tiếp sau đây nàng sẽ trở về bên sư phụ

“Ha ha ha”

Mây đen kéo tới, cho đến khi mây tầng trắng ló thì bóng hình Vân Tà đã mất dạng trước mặt nàng, chỉ cần giọng nói của hăn thấp thoáng gần xa vọng lại, như thể ở ngay sau lưng nàng mà cũng như xa tận chân trời “Con mồi biết quấy mới là con mồi ngon...”.

“...Người cũng chỉ có thể ngạo mạng thoáng chốc mà thôi!”.

Hoa Diễm Cốt ôm vết thương, loạng choạng xoay người.

Lúc này đã là canh hai, trấn Trầm Hương sớm đã không một bóng người chỉ có tiếng nước suối róc rách bên vắng vắng bên tai.

Cầu nhỏ, nước chảy, những mái nhà...trận đại chiến ban nãy cứ như một giấc mơ.

Nhớ đến bốn tử sỹ đi theo bảo vệ mình suốt hai năm nhưng chưa từng lộ diện, trong lòng Hoa Diễm Cốt gợn cảm giác đau thương, có lẽ chuyện này may mắn chỉ có một...

“Cũng may lúc ra khỏi cửa không dẫn theo Kinh Ảnh”, nàng lẩm nhẩm nói, cơ thể mệt mỏi không ai đụng vào một người.

“Ai da người muốn chết hả!”, đối phương đã phát ra tiếng kêu chói tai, nhưng ngay lập tức giật nảy mình: “Người...người là...?”.

Hoa Diễm Cốt chau mày, nàng cảm thấy giọng nói này khá quen thuộc. Nàng ngược lên thì thấy một khuôn mặt hết sức gian xảo, trên bộ mặt phóng đảng quá độ, chiếc mũi đỏ au cứ không ngừng khịt khịt, khiến người khác khó mà quên được. Và còn cả bộ y phục họa đầy những hoa đào ông bướm kia đã nói lên thân phận.

“Khách lái hoa...”

Hoa Diễm Cốt khinh miệt thốt ra ba chữ, sau đó điềm nhiên bước qua người hẳn.

“Hung danh” của Hoa Diễm Cốt đã lan rộng trong giới khách hái hoa. Song cộp xuống đồng bằng thì bị chó bắt nạt, phượng hoàng rụng lông không bằng gà. Cứ cho ngày thường lợi hại tới đâu, lúc này nhìn bộ dạng thương tích đầy mình, hơi thở thoi thóp của nàng trái tim của tên khách hái hoa kia cũng được vức dậy.

“Hoa muội muội, nhìn bộ dạng muội bị thương cũng không nhẹ đâu, có cần ta mời đại phu về cho muội không?” Hãn giả bộ từ tế dìu lấy tay Hoa Diễm Cốt.

“Tránh ra!” Hoa Diễm Cốt tức giận hất hãn ta ra, sau đó đi một mạch về phía Hồng Dực đường.

Nàng không biết hành động vờ dìu nàng khi này, thực ra là muốn thăm dò sức lực hiện giờ của nàng mà thôi.

Sau lưng Hoa Diễm Cốt, tên khách hái hoa nhìn theo sống lưng bị thương và làn da lộ ra dưới lớp y phục rách, hãn không khống chế nổi, trong con mắt ra hai tia sáng đầy tham lam.

Giữa lúc ấy, trong lòng hãn hiện lên lời hứa của gia chủ Cổ Triều Huy:”Kẻ nào giúp ta có được Hoa Diễm Cốt, ta sẽ thưởng cho kẻ đó ngàn lượng vàng!”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhất Kiếm Sương Hàn Thập Tứ Châu

Type: prisma2912

Chân trời hừng sáng, mưa phùn lất phất.

Mưa khó Giang Nam làm ướt nhòa lối ngõ rải đá xanh.

Tiếng bước chân hỗn loạn phá vỡ không gian yên tĩnh nơi trấn nhỏ. Tên khách hái hoa phúi ống tay áo hoạ đầy hoa đào dẫn đầu đoàn người, chốc lại xoa chiếc mũi đỏ au dưới cánh kẹp vài món lễ vật, lên giọng quát đám tùy tùng phía sau: “Mau lên, mau lên! Làm hồng đại sự của Cố Gia, cẩn thận ta lột da của các ngươi!”.

Đám tùy tùng theo sau, một nữa là thị nữ tay bê tráp lễ vật lụng là, một nữa là gia đình cường tráng. Đây rõ là muốn tiên lễ hậu binh.

Hoa Diễm Cốt không hề hay biết mình thoát khỏi ổ rồng thì lại bị một lũ chuột nhắm vào, khó khăn lắm nàng mới lần tới nhà, thì liền bị người trực trước cửa bế thốc lên.

Kinh Ảnh hiển nhiên đã trực trước cửa nhà suốt đêm, đêm lạnh sương giá rửa mái tóc cậu ta thêm đen bóng, cặp mắt lược nhìn khuôn mặt Hoa Diễm Cốt tựa như hai đầu bút lông đã điểm mực.

“Nhiều người giành điểm tâm lắm à?” Kinh Ảnh bế Hoa Diễm Cốt, vội vã chạy vào phòng.

Hoa Diễm Cốt ngậy người, lúc này mới nhớ ra lý do nàng ra ngoài là đi mua diễm tâm.

“Lần sau hãy để ta đi”. Kinh Ảnh đẩy cánh cửa phòng ra, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, kiên định nói: “Mấy chuyện giành đồ ăn... ta tuyệt đối không để thua”.

Khoé môi nàng khẽ giật, không biết vì sau vết thương không còn đau nữa.

“Kinh Ảnh”, nàng nhìn xoáy và Kinh Ảnh, có lẽ do mất máu quá nhiều nên giọng nàng có chút khàn khàn: “Ta có thể tin người không?”.

Kinh Ảnh sững người cặp mắt đen láy chăm chú nhìn vào khuôn mặt nàng. Nàng cũng nín thở, lặng lẽ nhìn cậu ta.

Hoạ nhân hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Hoa Diễm Cốt là một hoạ bì sư, nàng rõ hơn ai hết lòng người hiểm ác. Ngoài sư phụ và đại sư huynh, nàng chưa từng khinh suất tin tưởng bất kì ai. Nàng hỏi cậu ta, thực ra là đang hỏi chính mình.

“Người muốn ta là gì?”, Kinh Ảnh quỳ một chân bên giường nàng điềm tĩnh hỏi

“...Đi mua một ít lương khô về đây, rồi thuê một cỗ xe ngựa, chúng ta sẽ tới kinh thành”, Hoa Diễm Cốt mỉm cười nhợt nhạt nói tiếp: “Nếu tóm được một đại phu lên đường thì càng tốt”.

Kinh Ảnh chống kiếm đứng dậy, nói với vẻ chắc nịch: “giờ ta sẽ đi tóm”.

Nhìn theo bóng dáng xa dần của Kinh Ảnh, Hoa Diễm Cốt thở dài, rút từ dưới giường ra một tấm kim bài đưa đến trước mặt. Ánh ki lột vào trong

mắt, thần sắc nàng trở nên phức tạp, lăm bằm: “Có lẽ cậu ta là người tốt, nhưng..., hiện giờ không thể mạo hiểm..”.

Nàng khẽ thở dài, lại cất cái tấm kim bài xuống dưới giường. Sau đó lấy từ trong ngăn bí mật ra một lọ thuốc màu trắng. Nàng cởi bỏ y phục, cẩn thận bôi thuốc lên vết thương, nhưng chẳng mới bôi đcợ một nửa thì nghe tiếng bước chân hỗn loạn từ xa vọng lại.

Nàng hoảng hốt mặc y phục, nhưng sau đó cánh cửa phòng thô bạo đã bị đẩy ra.

“Hoa cô nương, ta tới đây báo tin hỷ cho cô nương đây!”.

Một tên khách hái hoa dáng bộ xảo trá phất tay áo màu hồng ngang nhiên bước vào, vừa đứng vững lên phất tay.

Một nàng thị nức y phục sắc sỡ từ phía tay trái hần lữ lượt kéo ra, tay bê lễ vật tứ sắc xông vào, cúi đầu đứng một bên.

Lại một hàng gia đình áo xanh từ bên tay phải hần cũng bộc tốc xông vào, kẻ nào kẻ nấy lưng hùm vai gấu, vẻ mặt hung tợn đứng một bên.

Hoa Diễm Cốt lạnh lùng đánh mắt nhìn bọn chúng, tay phải lên mò lấy chiếc roi màu đỏ đặt bên người

“Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, tam kiếp được nguyệt lão xe tơ hồng”

Tên khách hái hoa ném một bức văn thư của quan phủ lên bàn, một chân đạp ghế, một tay nhắc chiếc bình từ xa trên bàn nốc ừng ực cho tới khi không sót một giọt. Đoạn mới cất chiếc bình từ sa vào tay áo, rồi nói với Hoa Diễm Cốt: “Cố Gia nhà chúng ta ái mộ cô nương đã lâu, tân pháp ban ra khiến người một phen ăn không ngon ngủ không yên, chỉ lo quan phủ gả cô nương cho tên hạ lưu thô bi nào đó. Nhưng không ngờ văn thư của quan

phủ ban ra lại làm mối cho hai người thành một đôi, đây có lẽ là ý trời như trong truyền thuyết”.

“Bỏ bạc ra mua phải không”, Hoa Diễm Cốt lướt nhìn bức văn thư được cho là của qun phủ, vẻ mặt hồ hởi nói.

“Hoa cô nương, người nói đùa rồi, nào, mời vui vẻ lên kiệu”, tên khách hái hoa cười khà khà, đưa tay ra hiệu cho đám gia đình lực lưỡng bọn chúng lập tức nhe nanh giương vút xông lên, nhưng sau đó bị Hoa Diễm Cốt vung roi quật trở lại.

Vút vút vút! Tiếng roi của Hoa Diễm Cốt quất xuống nền đất cất lên tiếng kêu, nàng cười lạnh lùng nhìn bọn chúng: “Muốn ta bằng lòng lên kiệu? Đơn giản thôi, hãy làm ta vui vẻ trước đã”.

Đám người đánh mắt nhìn nhau, kẻ nói đùn đẩy kẻ kia.

Vút vút vút, chiếc roi của nàng quất xuống chân tên khách hái hoa: “Để ta vui vẻ chút đã!”.

“Nô tài lập tức đi mời nhạc công, đội tạp kỹ về đây...”

Dứt lời, tên khách hái hoa đã mất dạng.

Hắn bỏ chạy, đám thuộc hạ cũng tự khắc rút lui, chỉ còn lại Hoa Diễm Cốt vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, dờ khóc dờ cười.

“Cọp xuống đồng bằng... thì bị chó bắt nạt.”

Nàng phun ra một ngụm máu, thở dốc ngồi xuống ghế, vì sợ vết thương thêm nặng nên nàng đã tự điểm các huyệt đạo trên người, vì trận hỗn loạn khi nãy mà phải mất một nửa. Hoa Diễm Cốt bỗng chốc khí huyết dâng trào, vết thương càng thêm nặng hơn.

Cánh cửa “Két” một tiếng rồi đẩy ra, Hoa Diễm Cốt cứ ngỡ lên khách hái hoa quay lại, nàng vội cầm roi quất một nhát: “Hãy làm ta vui!”.

Kinh Ảnh không tỏ thái độ giữ lấy chiếc roi, bình tình hỏi: “Người... muốn ta làm gì để mua vui?”.

“Là người à...”

Trông thấy cậu ta, nàng thở phào một hơi dài, sau đó ngã vào vòng tay cậu ta.

Giấc ngủ của nàng kéo dài ba ngày ba đêm.

Buổi trưa thứ nhất, nàng mê man tỉnh lại, trông thấy người ngồi ở đầu giường, nàng gượng cười nói: “Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi chứ?”.

Kinh Ảnh gật đầu, chỉ tay về phía góc giường. Một bao lương khô to, cùng một đại phu bị trói lại cũng to như bao lương khô chất ở góc tường.

Hoa Diễm Cốt và đại phu nước mắt đang đầm đìa bốn mắt nhìn nhau, nàng khẻ than thở: “Ta có thuốc, người hãy thả hãn ta ra đi”.

Kinh Ảnh bèn tiện tay đưa kiếm cắt đứt sợi dây thừng trói trên người đại phu.

Hoa Diễm Cốt đưa mắt nhìn theo đại phu hấp tấp chạy thoát, lúc quay đầu lại thì đã thấy Kinh Ảnh ôm một ống lọ thuốc xanh đỏ ngồi bên giường, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

“Uống hết à?”

“Người muốn tiễn ta đi gặp Diêm Vương hay sao?”

Hoa Diễm Cốt mắt tối sầm, khó khăn mồm ở dưới gối ra lọ thuốc màu trắng mới dùng được một nửa, run rẩy giao vào trong tay Kinh Ảnh, đang

muốn nói gì đó thì đã nhắm mắt.

Đêm hôm sau nàng mới lặng lẽ tỉnh lại.

“Diễm Cốt...”, giọng nói khản đặc của Kinh Ảnh vang vọng bên tai, nàng quay đầu lại liền thấy ngay gương mặt tiêu tụy của cậu ta

“Người đã bao lâu không ngủ rồi?”, Hoa Diễm Cốt mơ màng cất tiếng nói.

Ta sợ nếu ta không gọi người thì người sẽ không tỉnh dậy nữa, Kinh Ảnh nhẹ giọng nói, sau đó nhẹ nhàng gối mặt vào lòng bàn tay nàng, vừa nhắm mắt lại thì nhanh chóng mở ra ngay: “Người chờ một chút, ta đi lấy cháo”.

Hoa Diễm Cốt toan gật đầu nhưng cơn buồn ngủ đột nhiên ập đến, không sao mở mắt cho được.

Cho đến ngày hôm sau tỉnh dậy, thì thấy Kinh Ảnh một tay bưng bát, một tay cầm thuốc, điềm tĩnh hỏi nàng: “Ăn cơm trước hay uống thuốc trước?”.

“Thuốc đó dùng để bồi bên ngoài...”, Hoa Diễm Cốt rớt cuộc cũng tìm ra cơ hội nói câu này.

“Vậy thì ăn cháo trước”, Kinh Ảnh lập tức dìu Hoa Diễm Cốt dậy để nàng dựa vào cậu ta, tay chân lóng ngóng đút cháo cho nàng.

Hoa Diễm Cốt tuy không muốn chút nào cũng ráng gượng ăn nữa bát cháo.

“Ta ăn đủ rồi.”

Ăn nữa bát cháo vào bụng, nàng từ từ đẩy bát ra.

“Vậy giờ cởi y phục ra chứ, Kinh Ảnh từ từ đổ lọ thuốc ra lòng bàn tay”.

“...Đưa cháo lai đây, ta ăn thêm nửa bát nữa, Hoa Diễm Cốt lập tức nói”.

“Đợi lát nữa hãy ăn, bôi thuốc quan trọng hơn”, Kinh Ảnh khẩn khoản nhìn nàng: “Người tự cởi hay ta giúp người tự cởi”.

Hoa Diễm Cốt vốn muốn nói để mình tự cởi, song lúc này nàng bị ai phát hiện, sức lực còn lại chỉ đủ để cử động đầu ngón tay.

Tình thế cấp bách, nàng chỉ đành than thở, bất lực nói: “Để ta tự cởi, người... lát nữa xoa thuốc cho ta có thể che mắt lại không?”.

“Che mắt làm sao xoa thuốc được chứ?”, Kinh Ảnh khó xử nói: “Cho ta nhìn một cái thôi trí nhớ của ta tốt lắm, cho dù vết thương nằm ở đâu, ta chỉ cần nhìn một lần mười năm cũng không quên...”.

“...Thôi được rồi nghe che mắt ta lại đi.” Hoa Diễm Cốt nhoà lệ nhắm mắt lại”.

“Vâng!”.

Một dải thắt lưng từ phía sau bịt lấy mắt Hoa Diễm Cốt, sau đó nhẹ nhàng cột lại sau đầu nàng.

Hoa Diễm Cốt giật mình, nàng chỉ là nói đùa thôi đâu chứ muốn bịt mắt thật.

Vừa định cất lời thì nàng đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, một ngón tay thô ráp đang áp lên vết thương sau lưng nàng, ngón tay nóng như lửa, thiêu đốt cơ thể nàng....

Trăng mát tựa như nước ngập hồ, gó nhẹ khè đưa nòng hương hoa.

Kinh Ảnh đóng cửa phòng Hoa Diễm Cốt lại, rồi đưa tay lau mồ hôi trên trán.

“Mau quên, mau quên đi...”.

Cậu ta luôn miệng lẩm bẩm như hoà thượng niệm kinh, nhưng tiếc thay cũng như cậu ta đã nói, chỉ e mười năm sau cũng chẳng có thể nào quên được tấm thân dưới ngón tay của mình.

“Tiểu tử kia lại ra ngoài rồi kìa!”.

Tiếng động huyền ảo vang lên, Kinh Ảnh từ từ ngược đầu nhìn về phía rừng đuốc trước mặt.

Tên khách hái hoa mặt mài xanh tím đứng phía sau đội ngũ chỉ tay về phía Kinh Ảnh lớn tiếng ra lệnh: “Hãy giết hẳn đi! Cố Gia có thưởng! Cố Gia có thưởng!”.

Kinh Ảnh đánh mắt nhìn về phía bọn chúng, ánh mắt bình tĩnh nhìn tên khách hái hoa đang nhảy dựng rồi đánh sang nhìn bọn hung thần ác sát.

Ba ngày liền, khách hái của Cố phủ cứ như ruồi nhặng hút máu xua mãi không đi. Hẳn cần trong tay văn thư của quan phủ, lấy danh nghĩa Hoa Diễm Cốt chống lại mệnh lệnh triều đình để gây nhiễu loạn. Cuối cùng hăng được quan phủ phê chuẩn, cho phép bỏ tiền thuê lũ liều chết, ngày đêm rình rập Hồng Dực đường, ý đồ cướp Hoa Diễm Cốt bên trong đi.

Quan ải khó qua nhất của bọn chúng chính là Kinh Ảnh, cậu ta một thân một kiếm, trấn thủ ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, cũng không trốn tránh. Mục cho uy hiếp dụ dỗ thế nào, cậu ta vẫn một mực trấn thủ.

“Chúng ta cũng nhận tiền mà hành sự, huynh đệ, đắc tội rồi.”

Những kẻ liều mạng được tên khách hái hoa thuê tới lần này lại là một toán sát thủ nổi danh tiếng giang hồ. Bọn chúng bày bố sát trận bao vây Kinh Ảnh. Các loại vũ khí trong tay như đao, thương thích in bóng xuống mặt đất, trông hung tợn vô cùng thể bày ác thú muốn phá đất xông lên bất cứ lúc nào.

Kinh Ảnh một mình đứng tại chỗ, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Sau đó, ”Kengmoojt tiếng, trường kiếm trong tay trái tuốt ra khỏi bao, ánh kiếm chiếu trên khuôn mặt Kinh Ảnh. Cậu ta từ từ mở mắt, ánh mắt cũng loé ánh sáng như kiếm vậy. Kẻ nào bị ánh mắt của cậu ta thâm tóm, rồi cũng bị thanh kiếm đó trên đời của cậu ta chĩa mũi vào cổ họng.

Mãn đương hoa sayba ngàn khách nhất kiếm sương hàn thập tứ châu.

Cớ hoa ắt phải có kiếm, có lẽ trong âm thầm lặng lẽ, Hoa Diễm Cốt đến trấn Trầm Hương chính là để gặp gỡ thanh kiếm của nàng.

Hữu danh vô tính, hữu tử vô sinh.

Thanh kiếm trong tay Kinh Ảnh vạch ra một vệt sáng loán giọng nói bình tĩnh văng lên bên tai từng người bọn chúng: “Ta, Kinh Ảnh, là tử sỹ của Hoa Diễm Cốt, kẻ nào muốn làm hại Hoa Diễm Cốt thì hãy bước qua xác ta trước”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hoa Ta Mà Nở Thì Đẹp Hơn Hẳn Trăm Hoa Khác

Type: neko tama

Văng dương đang lấp ló đằng đông, chim chóc thức dậy từ sớm ríu rít đậu đầu cành, chốc chốc lại mổ vào nhụy hoa. Nhành hoa đung đưa, hoa rơi trong gió tạt vào mái hiên cửa sổ, rớt lên trán Hoa Diễm Cốt nơi đầu giường.

Nàng khẽ nhú mày, từ từ mở mắt ra.

“Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Nàng cất tiếng hỏi nhưng không ai đáp, mãi hồi lâu, nàng mới phát hiện ra Kinh Ảnh đã không còn ở bên cạnh nàng.

Đặt tay trái lên cổ tay phải, Hoa Diễm Cốt tự bắt mạch cho mình, thấy mạch tượng đã ổn định, có điều vẫn hơi yếu, nàng biết mình đã không còn đáng ngại nữa. Rồi nàng khoác y phục, đẩy cửa ra ngoài muốn đi kiếm chút đồ ăn.

Trước khi đẩy cửa, nàng đã nghĩ bụng: “Cái tên ham ăn Kinh Ảnh kia nếu không ở cạnh mình, thì ắt hẳn là đang lục lọi đồ ăn trong bếp”.

Cho tới khi cánh cửa chạm hoa mở ra “Két” một tiếng, một cơn gió mang thoe mùi tanh phả vào mặt, khiến nàng sững người đứng bên cửa.

Sân nhỏ trước nhà, dưới đất đầy những vết máu, tựa như vô số cánh hoa đỏ rơi vãi trong cơn mưa gió. Mười mấy thi thể lấp đầy các góc nhìn

trong tầm mắt, cạnh những xác chết còn có những đoạn kiếm gãy bồi táng, điểm xuyết cho chiếc sân nhỏ thành một sa trường vừa trải qua mưa máu gió tanh.

Ánh mặt trời dịu nhẹ gột rửa vết máu trên mặt đất, và cũng treo lơ lửng trên đuôi kiếm màu xanh lam của cậu ta.

Dưới chân cửa, Kinh Ảnh đang ôm kiếm ngủ quy lưng với Hoa Diễm Cốt. Dải dây kiếm màu xanh lam bị gió thổi bay rất dài rất dài trong gió.

Cậu ta một tay giữ kiếm, ngồi trên bậc thềm trước cửa phòng Hoa Diễm Cốt, đầu dựa kiếm ngủ với vẻ đầy bất an.

Hoa Diễm Cốt khẽ khàng bước đến bên cậu ta, từ từ ngồi xổm xuống, nhìn vào một bên mặt đầy vết thương của cậu ta.

Tiếng đung đưa của trâm cài trên đầu nàng làm Kinh Ảnh tỉnh giấc.

Kinh Ảnh bất chợt mở bừng mắt, ánh mắt sắc lạnh như kiếm, đến khi nhìn rõ khuôn mặt của người trước mắt, cả người cậu ta như thanh kiếm thu vào trong bao, trở nên dịu dàng vô hại:

“Diễm Cốt.” Kinh Ảnh nghiêng đầu, ánh mặt trời rơi vào trong cặp mắt trong veo của cậu ta.

“Ta đói rồi”, cậu ta lẩm nhẩm.

Hoa Diễm Cốt đưa tay lau đi vệt đất vàng bên khoé môi cậu ta, nhỏ nhẹ hỏi: “Mấy hôm nay... người đã ăn những gì vậy?”.

“Cái gì cũng ăn.” Kinh Ảnh bình tĩnh nhìn nàng, thành thực nói: “Cọng cỏ cũng được, vỏ cây cũng được, mà gạo sống cũng không sao, nếu không có thời gian thì ăn luôn bùn đất... Diễm Cốt, người sao vậy?”.

Hoa Diễm Cốt không phải kẻ ngốc, chứng kiến cảnh tượng này, nàng vừa nhìn là biết ngay đã xảy ra chuyện gì và ai đã bảo vệ nàng khỏi kẻ gian suốt bấy lâu nay.

“Không có gì.” Nàng cúi đầu, khẽ hỏi: “Giờ người muốn ăn gì? Ta sẽ đi nấu cho người”.

“Ta muốn ăn thật nhiều cơm... có cả thịt nữa.”

Kinh Ảnh mừng rỡ, sau đó như thể sực nhớ ra điều gì, cậu ta móc từ trong người ra một cái bọc được gói bằng giấy dầu, đưa đến trước mặt Hoa Diễm Cốt: “Cho người này”.

“Đây là thứ gì vậy?”, Hoa Diễm Cốt nghi hoặc nhìn cậu ta, rồi đưa tay nhận lấy.

“Ngày sinh của người là mừng bảy tháng Bảy, đây là lễ vật...” Gói giấy dầu nhuộm bẩn từ ngón tay Kinh Ảnh trượt vào lòng bàn tay Hoa Diễm Cốt: “Vốn định tặng cho người sớm hơn, nhưng người cứ ngủ suốt thôi... cho nên mãi mà chưa có cơ hội”.

Hoa Diễm Cốt ngăn người nhìn gói giấy dầu trong tay.

Bọc giấy dầu này là do Kinh Ảnh gói, cậu ta rất khéo tay, vừa mở gói giấy dầu ra thì một đoá hoa sen đẹp mắt liề nở tung trong tay Hoa Diễm Cốt.

Chỉ tiếc mút khô và kẹo hoa quế được gói bên trong đã bị chảy nước và còn nhuộm máu.

Kinh Ảnh thấy vậy thì tỏ vẻ căng thẳng nhìn Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt cầm đoá sen trong tay mãi hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: “tại sao lại tặng ta lễ vật?”.

“Các đại nương ở tiệm bán cá, tiệm bán gạo, tiệm bán diêm đều bảo rằng, nếu ta tặng người lễ vật, biết đâu người sẽ không đuổi ta xuống giường”, Kinh Ảnh thản nhiên nói.

Hoa Diễm Cốt lặng người hồi lâu, sau đó trừng mắt nhìn cậu ta nói: “Về sau chuyện này hai chúng ta không được phép nói cho kẻ khác biết. Cho dù bọn họ có đem đồ ăn ra để dụ dỗ, người cũng không được nói”.

“Được”, Kinh Ảnh đáp lời.

Hoa Diễm Cốt than một tiếng, nhón một viên kẹo hoa quế lên, vừa đùa bỡn vừa nói: “Tên gốc nhà người... Thứ ta có thể cho người, Cổ Triều Huy cũng có thể cho người. Thứ ta không thể cho người, có lẽ hẳn ta vẫn có thể cho người. Nói cho cùng, tại sao người lại đứng về phía ta... Người muốn có được thứ gì từ ta?”.

“Cho ta một bát cơm trộn cá là được”, Kinh Ảnh điềm tĩnh nhìn nàng.

Hoa Diễm Cốt cười mà như không nhìn cậu ta: “Người chỉ cần có vậy thôi sao? Ta không tin đâu”.

“Hồi nhỏ những lúc phải chịu đói, ta cảm thấy thiên hạ rộng lớn, thứ tốt nhất chẳng qua là một bát cơm có thịt không lẫn cát”, Kinh Ảnh mỉm cười, nét mặt thoáng vẻ tang thương: “Nhân gian có nỗi khổ nào bằng chuyện cầu mà không được... càng muốn có được nhiều thứ thì càng sống đau khổ, càng tham vọng ít thì cuộc sống càng đơn giản, càng vui vẻ... Bây giờ chỉ cần có một bát cơm trộn thịt cá là ta đã có thể vui sướng cả ngày rồi. Diễm Cốt, người hãy cho ta hay, ta nên vọng tưởng nhiều thứ hơn nữa sao?”.

Hoa Diễm Cốt trầm mặc nhìn cậu ta.

“Mong ngày được ba bữa, đêm có chốn nương thân”, Kinh Ảnh nhìn nàng: “Vọng tưởng có nhiều hơn nữa, cũng chỉ mong lúc chết đi có manh

chiếu cỏ, có chỗ chôn thân, rồi những khi năm mới Tết đến hay tiết Tham minh còn có người nhớ đến ta... ta có thể hy vọng người ấy là người không, Diễm Cốt?”.

Hoa Diễm Cốt nhìn cậu ta, ngập ngừng nói mãi “Ta...ta...ta”, sau cùng thì thở dài một tiếng, tiến thêm một bước, áp trán vào ngực cậu ta, thấp giọng ảo não nói: “Ta thua rồi...”.

Kinh Ảnh nghiêng đầu, ra bộ không hiểu nhìn nàng.

“Ta biết, ta không nên dễ tin người”, nàng chua chát nói: “ta cũng biết nếu ta tin lầm người, sư phụ và đại sư huynh sẽ vì ta mà chịu liên lụy... Nhưng người đã cứu ta một mạng, ta đương nhiên sẽ trả lại người một mạng, sau này nếu phụ lòng nhau, người cứ hại một mình ta, không được động tới sư phụ ta”.

Cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng cậu ta.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài sư phụ và đại sư huynh, thì những kẻ khác đều có ý đồ với nàng, bọn họ muốn có được thứ gì đó từ nàng hoặc là trực tiếp muốn chiếm đoạt được con người nàng.

Nàng giỏi ăn nói, có thanh thế, cho dù là vương công quý tộc cũng dễ bị nàng cự tuyệt. Vậy mà giờ đây lại không thể xua đuổi vị thiếu niên trước mắt này, nàng chỉ đành thở dài, vô quyết dầy có móng tay nhọn.

“Bản tính ta đa nghi, nhưng nếu đã tin ai thì sẽ tin suốt đời suốt kiếp”, Hoa Diễm Cốt nhắm mắt lại, than thở: “Ta tin người, người... không được phụ ta”.

“Keng” một tiếng, trường kiếm rút xuống đất, Kinh Ảnh vòng tay ôm lấy Hoa Diễm Cốt.

Trời xanh nước trong, gió cuốn tung hồng trần, thổi bay cánh hoa tử vi, chứ không thổi bay được nhân duyên tơ hồng.

“Tiểu tử bên trong kia, mau bỏ kiếm đi! Buông đồ đao xuống, tìm chỗ thành Phật đi thôi! Cổ gia nhà chúng ta sẽ cho người tiền, sẽ cho người tiền!”, giọng nói của tên khách hái hoa truyền tới thật không đúng lúc chút nào, khiến hai người giật mình.

Hoa Diễm Cốt ngoảnh đầu lại thì trông thấy một đám quan sai cùng bọn giang hồ xông vào, còn tên khách hái hoa đầu đội vung nôi né tránh đằng sau đám người, đang cất lời dụ dỗ, uy hiếp.

“Đến đúng lúc lắm!”, Hoa Diễm Cốt trừng mắt nhìn chúng, cười lạnh lùng.

“Để ta”, Kinh Ảnh dường như đã quá quen với chuyện này, cậu ta nhặt trường kiếm dưới đất lên, ánh mắt nhìn đối phương hết như đang nhìn bọn người chết.

“Đừng vội ra tay”, Hoa Diễm Cốt lên tiếng can dặn, quay người vào trong, lúc đi ra tay đã cầm theo một tấm kim bài.

Cúi đầu nhìn tấm kim bài, Hoa Diễm Cốt nhớ lại ngày xuất sư, sau khi tiễn sư phụ đi khỏi, đại sư huynh đi theo đằng sau gọi nàng lại, rồi ném tấm kim bài này cho nàng, còn dặn: “Bốn đại gia tuyệt đối không thể làm bõ giá cho muội, tấm kim bài này muội hãy đem đi dương oai diểu võ!”.

Đại sư huynh vồ vể ngạo nghễ nhìn Hoa Diễm Cốt.

“Nhưng mà nếu muội có ngày dùng tới nó... ha ha ha, thì hãy nhớ quay về báo đáp bốn đại gia!”

Nếu không phải đã đến đường cùng, nàng thực sự không muốn dùng đến thứ đồ của tên đại sư huynh kia...

Hoa Diễm Cốt nghĩ bụng như vậy, nét mặt không tỏ thái độ, tiện tay ném tấm kim bài ấy đến trước mặt bọn chúng, lạnh lùng nói: “Nhặt lên đi!”.

Đám người rùng mình trước khí thế của nàng, chỉ biết đánh mắt nhìn nhau.

“Đây là thứ gì?”

Một tên quan sai đến bắt người tiện tay đưa đao khều tấm kim bài dưới đất, đưa tay ra nhặt lấy, rồi giơ tấm kim bài trước mắt, vừa nhìn một cái mà đã biến sắc hẳn.

Những kẻ bên cạnh thấy vậy cũng sinh lòng hiếu kỳ, vờn cổ ra nhìn.

Tấm kim bài ấy được chế tác tinh xảo, tay nghề dân gian khó lòng mà tạo ra được món đồ như vậy, chữ viết trên ấy mới thực sự khiến người ta kinh hãi.

Tám chữ được viết với nét bút rồng bay phượng múa, đủ khiến tim gan người khác phải nhảy ra ngoài.

“Cấm y vệ chỉ huy sứ - Hàn Quang.”

Quan sai cất tiếng đọc từng chữ trên tấm lệnh bài. Ánh mắt nhìn Hoa Diễm Cốt lúc này đã không khác gì nhìn thấy hổ.

“Người... người là?”

“Hành sự dưới trướng Cấm y vệ, có chỗ để người xen vào hay sao?” Hoa Diễm Cốt chấp tay đứng vờn người, nghênh ngang bước đi: “còn không ra đây?”.

Quả đúng như nàng nghĩ, một toán Cấm y vệ mặc đồ phi ngư, lưng mang tú xuân đao (*) bay từ đầu tường ra.

(*) Y phục và vũ khí của Cấm y vệ.

Trong lòng thầm thở phào một tiếng, Hoa Diễm Cốt biết lần này xem như mình đã bình an vô sự. Cấm y vệ là hệ thống đặc vụ tiếng tăm bậc nhất ở nước Sở này. Song mấy chuyện như khách hái hoa cưỡng nạp tiểu thiếp này, bọn họ cũng chẳng buồn để mắt tới. Nếu lúc trước nàng lấy kim bài ra, chỉ e không những không dọa nạt được bọn chúng, mà trái lại ngay cả kim bài cũng không giữ nổi. Nhưng không ngờ, sự tình lại bị tên khách hái hoa làm lớn đến vậy... Đến nước này mà Cấm y vệ không xen vào, thì xem như tổn cơm nuôi bọn họ.

Tên khách hái hoa kia xem như là gậy ông đập lưng ông.

Thủ lĩnh của Cấm y vệ thoát một cái đã đứng bên cạnh viên quan binh, đoạt lấy tấm kim bài, sau khi giám định tấm kim bài là thật, người này bèn tỏ bộ mặt thân mật như người nhà, nở nụ cười như muốn lấy lòng nàng: “Không biết vị này với Chỉ huy sứ đại nhân là... thoáng nhìn là biết ngay có quan hệ mật thiết rồi!”.

Khoé môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật, đang định giải thích thì đã thấy đối phương quay đầu đi, tỏ vẻ hung thần ác sát phất tay: “To gan lắm! Giữ thanh thiên bạch nhật các ngươi lại dám bắt cướp dân nữ... còn dám bắt người của Chỉ huy sứ đại nhân, toàn bộ bắt hết đưa vào Đông Xưởng(*)”.

(*) Đây là cơ quan đặc vụ bí mật, do nội thị đảm nhiệm, có trọng trách giám thị toàn bộ tử nội các đến trong quân đội, quan viên, nhân sĩ trí thức, học giả danh gia, mọi cơ quan quyền lực của triều đình. Kết quả giám thị này nếu điều tra ra tội nhẹ thì Đông Xưởng toàn quyền liệu lý, không cần phải trình qua cơ quan tư pháp, trọng tội thì trực tiếp báo cáo với hoàng đế để ngài định đoạt. Được giao quyền lực nghiêng trời, Đông Xưởng có thể khảo tra bất kỳ hoàng thân quý tộc nào.

Một toán Cấm y vệ như hổ sói gầm gừ xông lên. Ứng khuyến triều đình bắt người như vây mồi. Kể từ hôm đó, cả Cố phủ trên dưới đều không yên ổn suốt ba ngày, còn về bọn chúng bị Cấm y vệ làm tổn hao thế nào, thì đó không phải là chuyện Hoa Diễm Cốt quan tâm.

Trước cửa hoa đào phai, chỉ chờ gió xuân tới.

Hoa Diễm Cốt gài khoá trên cánh cửa ngang dọc những vết, sau cùng nàng đánh mắt nhìn ra chiếc sân nhỏ nơi nàng đã ở hai năm nay.

“Ngày này năm sau, rượu hoa đào ta chôn dưới gốc có thể uống được rồi”, nàng quay người lại, mỉm cười nói với Kinh Ảnh ngồi trên xe ngựa: “Tới lúc ấy ta sẽ mời người uống rượu”.

Kinh Ảnh đang bưng bát cơm trộn thịt cá, ngồi trên xe ngựa ăn ngon lành, nghe Hoa Diễm Cốt nói vậy, bèn ngược đầu lên nhìn nàng cười.

Bánh xe lăn tròn, cuốn qua ngõ nhỏ rải đá xanh tĩnh lặng, mưa phùn Giang Nam, cổ trấn Trầm Hương dần nhạt nhoà, chỉ để lại trên nền đất một nỗi buồn man mác.

Lúc này, Hoa Diễm Cốt không ngờ được rằng, thứ chờ nàng phía trước không chỉ có phồn hoa phú quý chốn kinh thành, mà còn là một trận đại chiến long trời lở đất.

Hàng ngàn hàng vạn hoạ bì sư từ khắp nơi ồ ạt đổ về, áo trắng chân trần, lưng mang hộp gỗ, tay cầm binh khí, từ tứ phía hướng kéo về kinh thành Có khác nào rừng hoa trăm ngàn tư thái, bất kể xuân, hạ, thu, đông cũng đều muốn tranh nhau khoe sắc.

Rốt cuộc, kẻ nào có thể “hoa ta mà nở thì đẹp hơn hẳn trăm hoa khác, khiến muôn vàn loài hoa điêu đứng phai tàn”?

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mùi Sơn Phấn Nơi Mả Hoang

Type: neko tama

Trấn nhỏ miền Giang Nam tất nhiên không thể sánh bằng chốn kinh thành phồn hoa.

Xe ngựa chạy vào một con phố náo nhiệt, sầm uất. hàng quán san sát, những quầy hàng bày đồ dưới mặt đất bán nào là bình phong, tranh chữ, đồ cổ, tượng Di Lặc chạm trổ bằng gỗ và cả đèn lưu ly thủy tinh do thuyền hải ngoại mang đến... Trong lồng hấp là những chiếc bánh hoa quế, bánh bao nóng hổi... tiếng chào mời nồng nhiệt cùng hương thơm lừng của bánh tràn ngập khắp kinh thành.

Người ưa thích đồ ngọt như Hoa Diễm Cốt đương nhiên không cưỡng lại được sức mê hoặc này, nàng lập tức ra lệnh dừng xe, sai Kinh Ảnh đi mua một bọc đồ ăn vặt về.

“Tiểu thư, có phải bây giờ sẽ tới trạch viện của CHỈ huy sứ đại nhân không?”, Cẩm y vệ đánh xe ngựa thừa cơ hỏi nàng.

Hoa Diễm Cốt ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu nói: “Tay không mà đến thì thật là vô lễ, ngộ nhờ bị Hàn Quang cười nhạo, ta sao mà sống nổi... đi đến phía trước để ta xuống xe mua chút lễ vật mang tới”.

Xe ngựa dừng lại bên đường, Hoa Diễm Cốt thong thả đi xuống, nàng dẫn theo Kinh Ảnh đi được một đoạn mới đánh mắt nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi: “Bánh hoa quế này ngon tuyệt, mua ở đâu vậy?”.

Kinh Ảnh trầm mặc nhìn nàng một hồi, sau đó đưa nàng đi mua thêm bánh hoa quế.

Sau khi mua được những ba bọc bánh hoa quế to sụ, Hoa Diễm Cốt mới hài lòng bước vào một tiệm châu ngọc, nàng chọn mua cho sư phụ một cây trầm thượng hạng, còn về đại sư huynh thì...

“Lấy cây trầm rẻ tiền nhất ở tiệm các người ra đây”, Hoa Diễm Cốt mỉm cười nói với chủ tiệm.

Chủ tiệm vốn đã đem hết bảo vật của tiệm ra với hy vọng mài thêm ngân lượng của Hoa Diễm Cốt, lúc này sắc mặt bỗng sững lại, nghi hoặc hỏi: “Rẻ nhất ư?”.

“Đúng, rẻ nhất”, Hoa Diễm Cốt nhú mày nhìn ông ta: “Bao nhiêu tiền?”.

Sau khi nghe chủ tiệm nói ra con số, Hoa Diễm Cốt vừa nghe xong thì liền dẫn Kinh Ảnh rời khỏi tiệm ngay.

“Người không mua nữa sao?”, Kinh Ảnh bình tĩnh nhìn nàng: “Chỉ có chút tiền ấy thôi, ta có thể trả cho người”.

“Tặng cho đại sư huynh đâu cần phải tốn kém thế”, Hoa Diễm Cốt tỏ vẻ mặt hờ hững: “Đi thôi nào, đi mua nải chuối tặng cho huynh ấy là được”.

Lúc tới kinh thành đã là hoàng hôn, hai người một trước một sau lại tốn không ít thời gian nữa. Cho đến khi ra khỏi cửa lớn của tiệm ngọc, trăng sáng đã treo cao, phố đêm nơi kinh thành phồn hoa đã âm thầm mở màn tự lúc nào.

Nhà nào nhà nấy đều giăng đèn lồng, trăng và đèn giao thoa ánh sáng, đẹp không sao tả nổi. Tài tử gian nhân nắm tay nhau dập dìu, thì thào trao

đôi câu chuyện. Chàng mua ngọc bội tặng ta, ta lại mua ngọc mai tặng cho chàng. Chẳng khác nào như trong những vở kịch, thần tiên vô số, cất bước thêm hoa, đắm say ánh nhìn.

“Thất tịch đã qua, sao phố đêm vẫn mở nhỉ?”, Hoa Diễm Cốt ra bộ khó hiểu, lăm nhăm hỏi.

Một nam nhân đứng cạnh nghe được những lời này của nàng, cười mà giải thích: “Muội chắc từ nơi khác tới phải không? Một tháng trước, Quốc se đã ban ra một đạo lệnh, cho phép phố đêm chốn kinh thành sáng trưng như ban ngày, đêm nào cũng như ngày Thất tịch... Ha ha... mọi người đều đoán, Quốc sư sát phạt quả quyết, thì sao có thể ban ra đạo luật như thế này, ắt hẳn là vì một nữ tử nào đó... chỉ là chuyện này rất cuộc như thế nào, e rằng chỉ có trong lòng Quốc sư và nữ tử kia biết rõ thôi”.

Nghe vậy, Hoa Diễm Cốt đã hiểu, một luồng khí ấm áp tràn vào trong tim, nàng khẽ than thở: “Sao phải tổn kém như vậy...”.

Nàng cứ ngỡ sư phụ đã quên ngày sinh của nàng từ lâu, vậy mà hoá ra, người đã chuẩn bị mọi thứ từ trước, chỉ đợi nàng trở về.

“Chuyện này là như thế nào vậy?”, giọng Kinh Ảnh đột nhiên cất lên.

Hoa Diễm Cốt bấy giờ mới hoàn hồn, nàng ngược lên nhìn thì thấy trước mặt có hai toán gia đình mặc thanh y đang tiến lại, ai nấy cường tráng lực lưỡng, trên tay đang cầm hai dải lụa dài, vây quanh hết nửa con phố, những bá tánh thường dân đều bị bọn họ xua ra khỏi vòng vải lụa.

Dân chúng đông đúc, Hoa Diễm Cốt bất cẩn bị đám đông xô đẩy, tách khỏi Kinh Ảnh.

“Đó là thứ gì vậy nhỉ?”

Hoa Diễm Cốt nhùi mày nhìn đám đông chen lấn kia. Rồi nàng thầm nghĩ bụng: “Mình chẳng qua cũng chỉ rời khỏi kinh thành hai năm thôi, sao lại sinh ra lắm chuyện kỳ lạ đến vậy”.

“Tử đệ thế gia đều gọi vật này là Cấm bộ trưởng (*) hoặc là Tử la tẩu trưởng”, trả lời nàng vẫn là nam nhân lúc trước: “Phố đêm như Thất tịch, dù là quý nữ nhà quan cũng thích ra ngoài nhìn ngắm. Chỉ có điều dạo gần đây kinh thành không được thanh tịnh cho lắm, một bọn buôn người chuyên hành nghề trên phố đê, bọn chúng nhân lúc hỗn loạn sẽ ra tay với những nữ tử trẻ trung xinh đẹp, mấy hôm trước, con gái của Lễ bộ thị lang cũng bị bắt cóc. Cho nên mấy hôm nay, phàm là nữ tử quý tộc xuất hành, thì nhất định phải giăng loại trưởng này. Một là để ngăn thường dân chen lấn va chạm vào người bọn họ, mất hết thể diện, hai là để cảnh báo bọn buôn người, nữ tử ở trong Cấm bộ trưởng, các người đừng hòng động vào”.

(*) có nghĩa là dải lụa ngăn không cho người ngoài xâm phạm.

“Người biết rõ thật đấy”, Hoa Diễm Cốt buột miệng ứng lời, song cặp mắt của nàng lại đang tìm kiếm bóng dáng Kinh Ảnh trong đám đông.

Lật thuyền trong mơ, chính là để chỉ Hoa Diễm Cốt lúc này đây.

Cho tới khi nàng mơ màng mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đầu gối trên đá và trăng, bên cạnh alf những bụi cỏ dại, gió lạnh thoảng qua, từng lớp từng lớp gò má vẩy lấy những bụi cỏ dại lổn nhổn.

Nơi này, là mã hoang ngoài thành.

“Hôm nay xem như câu được con cá bự”, một bàn tay thô ráp vịn khuôn mặt nàng qua, tên đầu sỏ của bọn buôn người xoay mặt Hoa Diễm Cốt lại cho bọn nam nhân bên cạnh nhìn, khiến bọn chúng kẻ nào kẻ nấy đều nhỏ dãi.

“Đại ca, đại ca, tiền công tháng này ta không cần nữa, cho ta... cho ta hưởng thụ chỉ một lần này có được không?”, một tên đàn ông lỗ mãng chùi nước dãi, ánh mắt dâm tà nhìn Hoa Diễm Cốt.

“Mẹ kiếp!”, tên đầu sỏ cho gã kia một bạt tai khiến gã xoay như con quay, rồi chửi rủa: “Đại ca dẫn các người đến kinh thành là để phát tài, chứ không phải là để chơi bởi nữ nhân. Nếu người thèm không chịu nổi, được, đằng kia vẫn còn một đũa nữa”.

Gã đàn ông lỗ mãng xoay người nhìn ra, thì thấy ở phía trước không xa có một nữ tử trẻ tuổi, mặc y phục màu đỏ sẫm ống tay rộng, son phấn lộng lẫy đang nằm co ro.

Dẫu cách một dòng trường giang vẫn có thể ngửi thấy mùi son phấn, xem chừng nữ tử kia thức dậy sớm hơn Hoa Diễm Cốt, lúc này đang bưng mặt khóc thút thít.

Tên thổ phi lỗ mãng không dám làm trái ý đại ca, vả lại thứ không mất tiền, không ăn không uống! Sau khi cảm tạ tên đầu sỏ thì bổ nhào về phía nữ tử đằng kia.

“A a a...”, một tiếng thét thảm thiết vang vọng khắp mả hoang.

“Đại ca!”, tên lỗ mãng vừa khóc vừa bò trở về bên tên đầu sỏ. “Đại ca, huynh không thể đối xử với ta như vậy được, nếu huynh cảm thấy ta đã làm sai chuyện, vậy thì cứ đánh ta, mắng ta, thậm chí phạt tiền công của ta cũng được... Nhưng mà ả ta... hừ hừ... đại ca, ta muốn chơi ả, không bằng để huynh chơi ta còn hơn”.

“Muốn chết hả!”, tên đầu sỏ thường ngay cho gã mấy cái bạt tai, buột miệng nói: “Cô nương đó say khướt bên đường, ta tiện tay nhặt về. Sao thế? Xấu xí lắm hay sao?”.

“Đại ca, để chúng đệ đi xem cho huynh”, mấy tên tiểu đệ lập tức hăng hái thay tên đầu sỏ tiến về phía trước “kiểm hàng”... Mới chỉ liếc nhìn một cái, bọn chúng đã khóc lóc toan tẩu thoát, thậm chí còn có kẻ gào thét...

Tên đầu sỏ thấy bọn thủ hạ mất đi sức chiến đấu, rùng mình nói: “Tà môn đến thế sao... chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân thôi mà...”.

Dứt lời, hắn ta như thể đã hạ quyết tâm, nhổ hai miếng nước bọt vào hai tay xoa xoa, đoạn nghênh ngang đi về phía nữ tử mặt y phục màu đỏ kia.

Hoa Diễm Cốt ở dưới đất lạnh lùng nhìn hắn, nắm đấm xú siết chặt lại buông lỏng. Nàng cảm thấy thuốc mê dần tan đi, sức lực được hồi phục, còn nghĩ bụng, chỉ cần kéo dài thời gian thêm chút nữa, nàng sẽ cho bọn buôn người này biết sự lợi hại của chiếc roi trên người nàng.

Chỉ đáng tiếc, bọn buôn người này dường như đại hạn chưa đến, vẫn chưa tới nước tuyệt mạng sống.

“Ngẩng đầu lên”, tên đầu sỏ ra vẻ hung thần ác sát quát nữ tử kia, vừa quát vừa nuốt nước bọt, lòng thầm nghĩ, có lẽ nào vì hắn làm nhiều chuyện thất đức quá, nên mới dẫn dụ những thứ không sạch sẽ tìm đến...

Nữ tử kia ngẩng khuôn mặt đẫm lệ lên, mây tan, trăng sáng tựa như chiếc đèn lồng.

Trăng treo cạnh nữ tử ấy, soi tỏ cả khuôn mặt của nàng ta trước mắt tên đầu sỏ.

Trong đầu như nổ “đùng” một tiếng, thất khiếu (*) dường như muốn trào máu, cặp mắt tên đầu sỏ tối sầm lại, cực lắm mới nuốt xuống được máu đã trào lên tận họng, sau đó liên tục lui ra sau, loạng choạng ngã vào đám tiểu đệ.

(*) là để chỉ hai mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi và miệng.

“Mau... mau đưa tiền cho ả!”, tên đầu sỏ thở hổn hển nói: “ Cho ả ta tiền, mời ả đi đi”.

Cả bọn nam nhân, vậy mà không kẻ nào dám đến gần nữ tử kia một bước, chỉ dám từ xa ném tiền đến chân nàng ta.

“Nô gia là Yên Chi, tuy chỉ là ca kỹ, nhưng bán thân không bán nghệ, thân thể lành lặn, sao có thể nhận tiền mà không làm việc?”, nữ tử áo đỏ vừa khóc vừa nhặt quan tiền dưới đất lên, bỏ vào trong hầu bao mang theo bên người, rồi lại vui vẻ cười nói: “Nếu các vị đại gia trả đủ ngân lượng, đêm nay hãy để Yên Chi hầu hạ các vị”.

Một đồng ngân lượng quăng vào mặt nàng ta.

“Cút đi! Cút đi!”

Bọn buôn người như thế gặp yêu quái, trong lúc hoảng sợ, chỉ còn nhớ dùng ngân lượng để xua tà.

“Ai da, từ ngày nô gia làm nghề tới nay, chưa từng nhận khoản tiền nào lớn như thế này”, Yên Chi lau vết máu trên trán, nở điệu cười quý dị với bọn chúng: “Xem chừng phải đem tấm thân này ra để hầu hạ các vị đại gia nửa năm hoặc cả năm mới đủ”.

Trông thấy điệu cười của nàng ta, mấy tên buôn người không thể cầm cự được nữa, cơm trong dạ dày đều nôn ra hết cả.

“Đi, đi, đi! Bọn ta đi thôi.”

Tên đầu sỏ nôn thốc nôn tháo như kẻ mang thai ba tháng, gần như không còn đứng vững được nữa, đành phải quàng hai cánh tay lên vai huynh đệ, để bọn chúng lê hăn đi như lê một con chó chết.

Thấy bọn chúng đi xa, Yên Chi liền nhào ngay tới bên cạnh Hoa Diễm Cốt, cặp mắt sáng ôn hoà trên gương mặt không lấy gì làm đẹp để chăm chăm nhìn nàng.

“Cô nương, không sao chứ?”, Yên Chi mỉm cười dịu hiền, trên khuôn mặt từng mảng xanh tím lẫn lộn: “Bọn tiện nhân đã bị nô gia dọa chạy mất rồi, đề phòng bọn chúng còn quay lại, nô gia dìu cô nương về nhà, được không?”.

Hoa Diễm Cốt ngậy người nhìn nàng ta.

Vốn là một hoạ bì sư, lại là đệ tử được sư phụ yêu thương hết mực, đời này Hoa Diễm Cốt đã từng thấy vô số tấm da khuôn mặt người, cứ tưởng rằng bản thân mình sớm đã đạt tới cảnh giới chí cao, nhìn mỹ nhân bì như da heo. Nhưng hôm nay, khi ngược đầu lên, nàng mới phát hiện ra, thế gian rộng lớn không hiếm những điều lạ. Mãi hồi lâu sau, Hoa Diễm Cốt mới ma xui quỷ khiến thốt ra một câu: “Yêu nghiệt phương nào, lại dám tác quái ở đây...”.

Nàng và Yên Chi đều sửng người.

Bấy giờ Hoa Diễm Cốt mới ý thức được những lời mình nói, tức thời mặt nàng đỏ ửng lên.

Yên Chi lại mỉm cười như không, đỡ nàng dậy, vừa đi vừa nói: “Không sao, không sao, có khi nửa đêm nô gia trở dậy đi kiểm đồ ăn cũng bị cái bóng của chính mình hù dọa, cho nên... nô gia thực sự không bận tâm đâu...”.

Nhìn vẻ mặt u buồn của Yên Chi, Hoa Diễm Cốt nào có thể tiếp tục im lặng.

“Chuyện hôm nay, xin được đa tạ tỷ tỷ”, Hoa Diễm Cốt vội nói: “Ơn cứu mạng này, nếu không báo đền, trong lòng ta sẽ cảm thấy bất an, hơn

nữa nếu gia sư biết được, e rằng sẽ đánh gãy chân ta!”.

“Vậy thì hãy cho nô gia chút tiền đi”, Yên Chi mỉm cười thân thiện nói: “Nô gia thích nhất là tiền, muội muội, muội dùng tiền trả ơn nô gia là được”.

Nàng ta xấu xí ma chê quỷ hờn nhưng lại có trái tim thánh thiện. Biết nữ tử trước mặt trời sinh phú quý, cách biệt nàng ta như mây với bùn, nên chỉ mong nhận chút tiền để Hoa Diễm Cốt yên lòng.

Hoa Diễm Cốt thấu hiểu tâm tư của nàng ta, trái lại còn sinh lòng muốn kết giao.

Nữ tử trên thế gian, kẻ có tướng mạo đẹp nhưng lòng dạ xấu xa nhiều như lông trâu, mà kẻ có tướng mạo lẫn lòng dạ đều xấu cũng không ít. Nhưng người như Yên Chi, sinh ra trong bùn, chịu đủ những gièm pha và khinh miệt của người đời, vậy mà trái tim vẫn thuần khiết, hiền hoà như dòng nước suối thì quả là hiếm có.

“Trên người tiểu muội không đem theo tiền”, Hoa Diễm Cốt giơ hai tay lên, nhìn nàng ta mỉm cười nói: “Chỉ có vật này muốn tặng tỷ tỷ, mong Yên Chi tỷ tỷ không chê...”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tìm Nàng Giữa Chốn Trăm Ngàn Lượ

Type: neko tama

Sự lạ năm nào chẳng có, nhưng năm nay thì đặc biệt nhiều.

Sau khi Hoa Diễm Cốt tiết lộ thân phận của mình, đồng thời còn ngụ ý sẽ lấy việc hoạ bì để báo đáp ơn cứu mạng. Yên Chi chỉ than thở, vuốt lên khuôn mặt xấu xí của mình.

“Nô gia nhờ cả vào khuôn mặt này để kiếm cơm đó...”, Yên Chi ai oán nói.

Nhìn nàng ta hồi lâu, Hoa Diễm Cốt mới định thần, rồi tự nhủ, vừa này chắc do lốc bụi lớn quá nên nàng đã nghe nhầm...

Chỉ khi cả hai cùng trở về kinh thành, nàng mới nhận ra, thì ra lời Yên Chi nói không phải giả.

Phố đêm không vì sự biến mất thoáng chốc của Yên Chi và Hoa Diễm Cốt mà hạ màn, tiếng người vẫn huyền ảo, đêm sáng như ban ngày.

“Đi đường lâu như vậy, muội có đói không?”, Yên Chi dừng bước, cười mà như không nhìn Hoa Diễm Cốt.

Từ lúc nhìn thấy những chiếc bánh hoa quế trong lồng hấp bốc hơi nghi ngút và ngửi thấy mùi thơm phức, thì cặp mắt của Hoa Diễm Cốt đã không dời đi được. Nàng đang do dự nên cố nhìn, hay là mượn Yên Chi vài

đồng để mua ăn cho đỡ thèm, thì Yên Chi đã uốn éo cái eo đến bên quầy hàng, sau đó nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh hoa quế...

Nàng ta nhìn đăm đăm, hàng dài người xếp hàng trước quầy bỗng đứng biến mất.

Bị nàng ta nhìn, trong vòng bán kính mười mét, đừng nói là nam nhân, mà ngay tới chó đực cũng phải lượn đường khác mà chạy.

Nàng ta đăm đăm mắt nhìn, cậu chủ quán cũng phải mếu máo hất chiếc khăn tay trên vai, vừa chạy vừa la lối: “Lão tử không làm nữa!”.

“Người muốn gì! Người muốn gì!”, mẫu thân của chủ quán vội chạy đến bảo vệ con trai, khua trên tay cây chày cán bột như hổ dữ ra uy, bộ dạng như thể sợ Yên Chi tha con trai bà ta về yêu động không bằng.

“Nô gia muốn bánh hoa quế, hay là muốn tiêu lang quân nhà người nhi?”, Yên Chi từ từ ngẩng đầu lên nhìn bà ta, nở một nụ cười, bỗng chốc, sơn hà biến sắc, trăm quý gào khóc, ngày đêm đảo lộn, đủ khiến người sống chết đi, mà người chết sống lại...

Sau đó, nàng ta bưng một khăn tay đựng đầy bánh hoa quế trở về trước mặt Hoa Diễm Cốt.

“Thế nào?”, Yên Chi nhét bánh hoa quế vào tay Hoa Diễm Cốt, sau đó lại lộ vẻ mặt u buồn, sờ lên khuôn mặt, than thở: “Sinh ra với khuôn mặt này, thực là ông trời muốn ban cơm ăn cho mà”.

Đây có thể xem như trời không tuyệt đường người hay là vật cực tất phản(*)?

(*) Ý muốn nói sự vật, sự việc một khi đã tới cực điểm trong giới hạn của nó thì ắt sẽ phản ngược lại tình trạng đang có của nó.

Hoa Diễm Cốt kinh ngạc nhìn đối phương, đang muốn nói gì đó, thì đã bị một bàn tay kéo lại từ phía sau.

Nàng đột ngột ngoái đầu, chỉ thấy Kinh Ảnh thờ hồn hển đứng trước mặt, tay giữ chặt vai nàng, hai mắt lẳng lẳng nhìn về phía nàng một hồi lâu, rồi mới khàn giọng nói: “Tìm thấy người rồi”.

“Đêm nguyên tiêu, hoa đăng tựa ngàn hoa nở

Pháo hoa rụng ngập trời như mưa rơi.

Xe ngựa hào hoa, hương bay ngập đường,

Tiếng sáo dập dìu, trăng soi bóng, đèn lồng rồng bay cá lượn rục trong đêm.

Mũ ngày, tuyết liễu, kim lâu, rộn ràng cười nói, hương thềm đưa.

Tìm nàng giữ chốn trăm ngàn lượt,

Chợt quay đầu lại, người ngay trước mắt, ánh lửa đèn tàn soi bóng lệ.
(*”

(*) đây là bài từ Thanh ngọc án của tác giả Tân Khí Tật, đời nhà Tống. Nửa đầu của bài từ miêu tả cảnh đèn hoa rục rờ, không khí nô nức trong dịp tết Nguyên tiêu. Nửa câu sau lại tập trung khắc họa hình ảnh nhân vật chính đang tìm kiếm giữa chốn đông người một người con gái đứng dưới ánh lửa đèn tàn.

Trong lòng Hoa Diễm Cốt chợt hiện lên bài từ này, nãng bồng cảm thấy mặt mình nóng bừng, vội cúi đầu, đẩy chiếc khăn tay đựng đầy bánh hoa quế đến trước mặt cậu ta, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn ăn không?”.

Kinh Ảnh nhìn bánh hoa quế, rồi lại đánh mắt nhìn về tiệm bán bánh sau lưng Hoa Diễm Cốt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Hôm nay ta sẽ đi học

làm bánh hoa quế”.

Ánh mắt đầy thù địch của cậu ta lướt về phía chủ quán, sau đó nhìn Hoa Diễm Cốt với vẻ khẫn khoản, nói: “Người chớ bị hấn dụ dỗ”.

“...”

Khoé môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật, trông nàng... giống một kẻ ham ăn đến vậy hay sao?

Yên Chi đứng cạnh đó, đánh mắt nhìn Hoa Diễm Cốt, rồi lại quay sang nhìn Kinh Ảnh, khuôn mặt hiện lên điệu cười ám muội. Nàng ta huých nhẹ khuỷu tay vào vai Hoa Diễm Cốt, thấp giọng nói: “Nếu đã có người tới đón muội, vậy nô gia không làm lỡ thì giờ của hai người nữa. Ai! ‘Tiếc chi tấm áo son vàng, khuyên chàng hãy tiếc thưở xuân xanh, hoa còn khoe sắc, bẻ liền tay, đừng chờ hoa rụng, bẻ cành trơ(*)...’”.

(*) Đây là bài thơ Kim lữ y được sáng tác vào đời Đường, không rõ tác giả, có người cho rằng là của Đỗ Thu Nương.

Kinh Ảnh nhìn theo bóng dáng xa dần của Yên Chi, sau đó mang vẻ nghi hoặc nhìn sang Hoa Diễm Cốt.

“Nàng ta vừa nói gì vậy?”

“Không có gì...”

Hoa Diễm Cốt bắt đầu mừng thầm vì có kẻ xuất thân nhà võ nhưng không giỏi văn thơ.

“Nhưng ta lại cứ cảm thấy ẩn ý sâu xa trong từng câu chữ...”, Kinh Ảnh một tay chống cằm, trầm tư suy nghĩ: “Hoa còn khoe sắc bẻ liền tay... hoa này là ám chỉ người phải không?”.

“Không, không phải ta”, Hoa Diễm Cốt liếc mắt nhìn quanh, có ý muốn chuyển chủ đề.

“Diễm Cốt”, Kinh Ảnh bước đến bên cạnh nàng, ra bộ nghĩ ngợi hỏi: “Người hy vọng... ta sẽ ‘bẻ’ người như thế nào?”.

Hoa Diễm Cốt trong lòng giật thót: “Ta hơi đói rồi, hoành thánh phía trước xem chừng cũng ngon đó, qua đó ăn một bát đã”.

Nàng chỉ mong chuyển chủ đề, trong lúc bất đắc dĩ, chỉ đành vờ đóng vai một kẻ ham ăn, sau đó lướt nhanh như bay về phía trước.

Kết quả, một bàn tay lớn ấm áp đã vươn tới từ đằng sau, nắm chặt lấy tay nàng.

“... Người làm gì vậy?”, Hoa Diễm Cốt quay lưng với Kinh Ảnh, thấp giọng nói: “Buông tay”.

“Không buông”, Kinh Ảnh cố chấp nói.

“Giữa thanh thiên bạch nhật mà lại...”, Hoa Diễm Cốt cắn răng nghiêng lợi nói.

“Bây giờ đang là ban đêm”, Kinh Ảnh điềm tĩnh đáp.

“Quan trọng nhất là quanh đây có bao nhiêu nhân chứng như vậy!”, Hoa Diễm Cốt nổi giận.

“...” Kinh Ảnh ngẫm nghĩ, mặt không biểu cảm nói: “Bọn họ nhìn thấy ta”.

“Này, này, người chó có lừa người lừa ta như vậy chứ”, Hoa Diễm Cốt dở khóc dở cười nói, cố rút tay ra nhưng không sao làm được, chỉ đành hậm hực làu bàu: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người có buông tay ra hay không!”.

“Ta không thể buông ra được”, giọng nói của Kinh Ảnh trở nên khẩn khoản, bàn tay đang nắm lấy tay Hoa Diễm Cốt cũng siết chặt hơn: “Ta sợ hễ buông tay ra... thì sẽ lại để lạc mất người”.

Con tim Hoa Diễm Cốt đập thành thịch không sao kìm nén được lòng mình.

Muốn mở lời song lại thẹn thùng, muốn ngoảnh đầu lại nhưng lại sợ cậu ta trông thấy khuôn mặt đỏ ửng của mình, nàng chỉ còn biết để mặc cậu ta nắm lấy tay, kẻ trước người sau mà đi.

Dòng người tấp nập không ngớt, tựa như từng đợt sóng lớn ập đến, nhưng không xô tan được bàn tay lớn đang nắm bàn tay nhỏ kia...

Cùng lúc ấy, trong Vạn Hoa lâu, Yên Chi xoè tay đón lấy chén cơm trong tay ma ma, đó đều là thức ăn thừa của khách, nàng ta ăn ngẫu nhiên.

“Yên Chi à, người ăn nhanh lên”, ma ma phe phẩy phiến quạt nhỏ trong tay, đứng cạnh nàng ta, lẩm nhẩm dặn dò: “Ăn xong hãy mau tới trước cửa Thuý Hồng Viện ở đối diện làng vàng ở đó, dọa cho khách của bọn chúng chạy hết đi! Hừm! Để xem sau này còn ai dám mở thanh lâu đối diện với lão nương ta!”.

Yên Chi gật đầu, lại vùi đầu ăn tiếp.

Đây chính là công việc của nàng ta, hàng tối ăn vận loè loẹt đi làng vàng trước cửa thanh lâu của đối thủ để đả kích việc làm ăn của họ. Có khi nàng ta bị người ta đánh đập rất thảm, song nàng ta không bận tâm, chỉ cần xong việc thì được nhận mấy đồng từ tay ma ma, là nàng ta đã cảm thấy xứng đáng lắm rồi.

Nàng ta sinh ra trong thanh lâu, lớn lên ở thanh lâu, những nữ tử phong trần ở đây, người một chén canh, một bát gạo, kẻ thì một chút điểm tâm nuôi nàng ta khôn lớn. Cho nên, đám cô nương lâu năm của Vạn Hoa

lâu này, ai cũng đều là mẫu thân nuôi của nàng cả. Sau này, các “mẫu thân”, người thì chuộc thân, có người lại được thương nhân mua về làm tiểu thiếp, có người vẫn bám trụ lại trong thanh lâu, sống cuộc đời cô quạnh, chỉ dựa vào việc dạy các tiểu cô nương mới mua về gảy đàn hát xướng kiếm chút tiền qua ngày.

Bất luận là ra đi hay ở lại, thì bọn họ cũng đều kéo lấy nàng ta, dặn nàng ta cùng một câu: “Nam nhân trên đời này, chẳng kẻ nào là người tốt. Vậy nên Yên Chi à, người phải trở thành người có tiền. Đến khi nào có tiền rồi, người sẽ phát hiện, thì ra tiền có thể mua được mọi thứ trên đời, bao gồm cả nam nhân”.

Những lời này, Yên Chi đều tin, cho nên nàng ta luôn tìm đủ mọi cách để kiếm tiền, còn tính về sau sẽ nuôi một tình nhân.

Nam hoan nữ ái, là đạo lý muôn thuở, vả lại nam nhân có tiền nuôi rất nhiều tiểu thiếp, so với đó, nàng ta chỉ nuôi một tình nhân thì đâu có gì đáng kinh ngạc.

Song mọi điều xảy ra dường như là để kiểm chứng cho lời của các “mẫu thân”. Yên Chi đã từng phải lòng ba người, mà người nào cũng được nàng ta đối đãi hết sức dịu hiền: Lúc đói thì nấu cơm cho ăn, trời lạnh thì may áo, quan tâm hết mực. Kết quả, bọn chúng chỉ hòng cuỗm hết số tiền mà nàng ta có, sau đó thì dứt áo quay lưng đi tìm những tiểu cô nương trẻ đẹp khác.

Yên Chi nuôi tình nhân là định nuôi cả đời, hai người cùng nhau chung sống cho tới chết. Chứ nàng đâu muốn nuôi cả tình nhân mới của bọn họ.

Trái qua ba lần hợp tan, tuổi tác của Yên Chi cũng lớn dần, trái tim cũng dần nguội lạnh. Nhìn gió mưa triền miên bên ngoài, nàng ta lại âm lo sau này về già, nằm trên giường bệnh ngay đến người chăm lo thuốc

thang cũng không có. Cho nên khi Chu Sai của nhà hàng xóm bưng thuốc tới ngồi ở đầu giường, nàng ta nhìn hẳn, rôiig tự nhủ với lòng mình, có lẽ hẳn ta là ngoại lệ chăng?

Có tiền là có thể mua được tất cả, có tiền là có thể thay đổi được mọi thứ, có tiền là có thể trở thành đại gia, tiểu thư. Nhưng khi nàng ta uống từng ngụm thuốc do Chu Sai đút, thì lại cảm thấy, thật lòng thật dạ, không phải là thứ mà tiền có thể mua được.

Nàng ta muốn tin tưởng một lần, muốn yêu thực sự một lần, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Nếu ngay cả hậu sinh có nụ cười thuần khiết trước mắt đây cũng do hám tiền mà đến với nàng, vậy thì từ nay về sau, nàng thực sự sẽ không tin bất cứ thứ gì ngoài tiền.

“Yên Chi tỷ tỷ, không hay rồi!”, tiếng kêu từ xa vọng lại.

Yên Chi hoàn hồn, bàn tay đang gấp thức ăn khựng ngay giữa không trung.

Một tiểu kỹ nữ tay xách túi bánh ngọt, thở hổn hển vịn tường đi tới: “Không hay rồi, không hay rồi! Tỷ mau về nhà đi! Chu Sai, Chu Sai...”.

Đũa trượt khỏi đầu ngón tay, chén cơm cũng lăn xuống đất. Yên Chi lảng lảng đứng dậy ra khỏi cửa, bước chân nặng nề như thể đang lao ra pháp trường vậy.

Đến khi nàng ta trở về nơi ở, chỉ thấy căn nhà trống trơn. Vaik đựng tiền, bàn trang điểm xũ của mẫu thân nuôi tặng, cây lược gỗ cũng không thấy đâu nữa... Còn những thứ đồ không mang đi được như bát, nồi, thau, gáo, chum gạo, vại dưa, toàn bộ đều bị đập vỡ, nằm ngổn ngang dưới đất.

Yên Chi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, dần dần khụy xuống, mãi lâu sau mới than thở: “Ngay cả người cũng vậy...”.

“Yên Chi tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”, tiểu kỹ nữ đứng sau lưng không nén nổi lòng mình, ấn nhẹ lên vai nàng ta.

Yên Chi đưa tay giữ lấy tay của tiểu kỹ nữ, trầm mặc không nói. Tiểu kỹ nữ này là đệ tử của các mẫu thân nuôi. Từ ngày đám mẫu thân của nàng ta người được gả đi, người thì bỏ xứ, có kẻ còn bỏ mạng, khiến cho Vạn Hoa lâu rộng lớn như vậy dần trở nên xa lạ với nàng ta. Người đối xử tốt với nàng ta ngày càng ít, mà kẻ đánh đập, khinh miệt nàng ta thì ngày càng nhiều. Còn về lý do thì đều như nhau...

“Đám nam nhân ăn của ta, mặc đồ của ta, dùng đồ của ta, sau cùng vẫn cảm thấy thiệt thân, chỉ vì ta xấu xí”, Yên Chi cười trong nước mắt, nói: “Ngay cả nơi sinh ta ra cũng không có chỗ cho ta dung thân, chỉ vì ta xấu xí...”.

“Yên Chi tỷ tỷ, tỷ đừng khóc, tiền bị trộm mất, tỷ vẫn có thể kiếm lại...”, tiểu kỹ nữ vội vàng an ủi.

“Vì ta xấu, cho nên nấu cơm giặt giũ ta đều học làm cả, gảy đàn xướng ca món nào cũng tinh thông, đối nhân hoà hợp, hành sự khiêm nhường. CHi mong một ngày nào đó có một người yêu thương không vì dung mạo, mà vì tính cách của ta mà đem lòng yêu thương ta...”.

Yên Chi đã không còn nghe thấy lời của tiểu kỹ nữ nữa, cổ họng ứ nghẹn, đôi mắt nàng ta như muốn chọc thủng màn đêm, nàng ta cắn phần gào rống: “Ông trời ruồng bỏ ta, ta vẫn không ruồng bỏ bản thân mình! Nhưng những gì ta bỏ ra... lại nhận được kết cục này hay sao! Chỉ vì ta xấu xí mà những gã nam nhân kia có thể mặc sức cười nhạo ta, chà đạp ta, ruồng bỏ ta! Dựa vào đâu! Dựa vào đâu chứ!”.

Ngược đầu hỏi ông trời, dư âm vang vọng. Sau đó, Yên Chi liền quay người chạy ra ngoài, mặc cho tiểu kỹ nữ sau lưng hô gọi thế nào, nàng ta cũng không quay đầu lại.

Nàng ta đầu tóc rối bù khiến hành nhân trên phố sợ hãi mà bỏ chạy tứ tung, rồi sau đó bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ, cười nhạo sau lưng.

“Ma chê quý hờn, xấu quá đi thôi...”

Phải gánh cái biệt danh này, Yên Chi cảm thấy bản thân mình cũng xem như được nổi danh. Nàng ta quả thực rất giống với Hoàng hậu xấu xí trong hý kịch, dầu có dành cho bậc đế vương bao nhiêu thâm tình, dầu có vì đế vương đánh thắng bao nhiêu trận chiến, thì trái tim của đế vương vẫn chỉ hướng về hồ ly tinh có sắc đẹp mà thôi...

Thoát ra khỏi đám người, nàng ta cuối cùng cũng tìm được bóng hình của người đó.

“Hoa muội.”

Nàng ta từng bước từng bước đi về phía người đó, bước chân gian nan, như thể chân trần bước trên con đường đầy rẫy đao thương không lối về.

Nữ tử kia nghe thấy tiếng gọi bèn ngoảnh đầu lại, dung mạo tuyệt trần tựa như ngọn hoa đăng treo cao nhất trong tết Nguyên tiêu, có thể thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Yên Chi đứng trước mặt nữ tử kia, vuốt mái tóc rối, cười khì khì nói: “Hoa muội, chẳng hay món lễ vật muội nói trước kia, có còn tính nữa hay không?”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Dưới Bóng Sói Hú Gặp Hàn Quang

Type: neko tama

Hộp gỗ đàn hương chạm ba nhành mai tinh xảo được Hoa Diễm Cốt nhẹ nhàng lấy đến trước mặt Yên Chi.

Một hộp là tiểu gia bích ngọc(*), một hộp là đại gia khuê tú, còn hộp cuối cùng thì dung mạo đoan trang diễm lệ, đầu mày ngậm toát ra khí chất thanh cao, tựa như đoá mai trắng đội sương tuyết nở đầu cành.

(*) là để chỉ nữ tử trẻ đẹp sinh ra trong gia đình bình dân.

Nhưng Yên Chi chỉ thoáng nhìn liền quả quyết ngẩng đầu lên ngày.

“Chúng đều rất đẹp... song lại không phải thứ nô gia cần.”

“Ồ?”, Hoa Diễm Cốt ngạc nhiên: “Vậy tử muốn gì?”.

“Hoa khô.” Cặp mắt Yên Chi sáng rực, cười nói: “Nô gia muốn một khuôn mặt hoa khô”.

Hoa Diễm Cốt than thở, biết nàng ta đã sa vào ma chướng, từ nay về sau, chỉ hại người hại mình, tuy mang thân xác con người, nhưng tâm địa đã thành yêu. Trừ phi có một ngày, người nào đó có thể bù đắp trái tim tan nát của nàng ta, bằng không nàng ta sẽ mãi mãi không tha cho kẻ khác, và cũng không tha cho chính mình.

Sống chết của kẻ khác liên quan gì tới nàng, nàng chỉ biết mình có duyên với người trước mắt, cũng chỉ biết người trước mắt là người đáng

thương, muốn giúp thì giúp, còn không muốn giúp thì gạt đi, phóng khoáng như vậy mới giống một họa bì sư.

“Yên tâm, ta sẽ giúp tử”, Hoa Diễm Cốt đưa tay lau nước mắt cho nàng ta, mỉm cười bất lực: “Chỉ là, trong tay ta thực không có tấm da của hoa khô”.

“Vậy... là không được sao?”, ánh mắt Yên Chi hiện lên vẻ thất vọng khôn cùng.

“Sao lại không được?”, Hoa Diễm Cốt khoác áo vào, ánh nến đỏ soi trên khuôn mặt nàng khiến cho nụ cười của nàng trở nên đẹp mà yêu dị: “Ta không có thì có thể mượn của người khác mà...”.

Dứt lời, nàng để Yên Chi ở lại, một mình bước ra khỏi quán trọ.

Lúc này phố đêm đã tàn, trên phố không một bóng người, chỉ có tiếng gió đêm thổi vi vu, mang theo vài tiếng mèo kêu sắc lạnh như thể móng tay của nữ nhân khê cào lên sống lưng người.

Nơi đó là Huyết Đô, cái tên này được lấy từ một chữ trong tên của sư phụ. Đó là một toà địa cung rộng lớn hết như kinh thành, hoặc có thể nói nó hoàn toàn là một toà bóng của kinh thành.

Toà thành dưới lòng đất của giới họa bì sư.

Cửa vào được đặt ở trong một quán ăn đối diện với Đông Xưởng, chỉ cần bước vào và gọi một tô mì “Quốc sư tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất” hoặc là “Ta yêu sư phụ một vạn năm không đổi”, chủ quán sẽ tùy tình hình mà đưa cho người đó một thẻ bài, sau đó sai người hầu nam dẫn xuống phía dưới.

Thông thường thì thế lực đối địch sẽ không làm chuyện này... Bởi vì, cứ cho là người của mình thì cũng cảm thấy rất mất mặt.

“Có thể cho qua được không?”

Hoa Diễm Cốt cười gượng gạo với chủ quán, thú thực, từ lúc lên năm tuổi, nàng đã bắt đầu nảy ra ý đồ mua chuộc vị chủ quán đại gia này...

“Không được”, chủ quán vẫn nằm trên ghế, lấy nón cỏ đập mặt mà ngủ như thường lệ, miệng làu bàu: “Còn nữa, lão phu dạo này tuổi già lắm lắm, chứng lãng tai ngày càng nặng, người gọi mỳ thì nhớ gọi to lên một chút”.

Hoa Diễm Cốt chỉ đành nhắm mắt, bất đắc dĩ nghển cổ lên mà rống thật to: “Ta yêu sư phụ một vạn năm...”.

Chủ quán nhất mực trung thành với sư phụ bấy giờ mới cười hề hà giao thẻ bài cho nàng, rồi gõ cật hầu nam đang ngủ gật dậy, ra lệnh cho cật ta dẫn Hoa Diễm Cốt xuống phía dưới.

Bên trong địa cung không phân ngày đêm, chỉ có dạ châu khảm đầy trên tường, dẹt thành một dải thiên hà không bao giờ tắt, lạng lẽ chiếu toả ánh sáng dịu nhẹ.

Đưa mắt mà nhìn thì thấy dưới mặt đất cũng có tiểu điểm, quán trọ, thậm chí còn có cả Đông Xưởng, chỉ có điều những người có thể bày hàng rao bán ở chốn này chỉ có hoạ bì sư mà thôi. Tuy bây giờ trông có vẻ vắng vẻ hiu quạnh, nhưng Hoa Diễm Cốt từng theo sư phụ tới đây vào dịp đông đúc.

Khi ấy, địa cung mới thực sự gọi là náo nhiệt vô cùng, những hoạ bì sư ăn vận kì dị qua lại tấp nập, bạch y chân trần, người tuần tú, kẻ mỹ miều. những thứ được bày bán đều là những bảo bối hiếm có mới chỉ nghe thấy chứ chưa nhìn thấy bao giờ, chẳng hạn như nước mắt mỹ nhân ngư, viên ngọc ngậm trong miệng thi thể cổ đại ngàn năm... thậm chí còn có cả một công chúa ngoại quốc còn sống sờ sờ!

Chỉ là thứ nào càng hiếm, giá cả càng đắt, thứ đắt đỏ nhất thì phải đem mỹ nhân bì ra mà đổi.

So với bọn họ, thì một kẻ mới xuất sư như Hoa Diễm Cốt phải gọi là nghèo kiệt xác.

Nhưng nếu đem bọn họ ra so bì với sư phụ, thì lại bị ví thành ăn mày...

Hoa Diễm Cốt định thần, lắc đầu mỉm cười, sau đó tiến về cửa lớn của toà bóng Đông Xưởng.

Từ khi sư phụ khống chế thiên tử để sai khiến chư hầu, bèn lập ra Đông Xưởng, còn nhận nuôi một đám cô nhi, sau khi trưởng thành thì đám cô nhi này trở thành Cẩm y vệ của Đông Xưởng. Bọn họ coi sư phụ như phụ thân, người nào cũng trung thành hết mực với sư phụ, nếu muốn bọn họ chết, bọn họ lập tức sẽ chết, nếu muốn bọn họ giám sát quan lại trong triều đình, bọn họ sẽ ngấm ngấm đê mắt tới đám đại thần như ưng khuyển vây bắt con mồi.

Mà phía dưới Đông Xưởng vẫn còn có một toà bóng Đông Xưởng nữa, trong đó có những hình giả, người nào cũng có tài năng thiên phú, có thể nhận biết được giọng nói trong vòng mười mét, có thể thoáng nhìn là biết ngay đối phương đã từng hoạ bì hay chưa, có thể dùng mũi để nhận biết hoạ bì sư trong dòng người, vân vân... Bọn họ cũng trung thành hết mực với sư phụ, giúp người canh giữ Huyết Đô và giết bỏ những hoạ bì sư đối địch.

Chỉ huy sứ của hai toà Đông Xưởng lại là cùng một người. Người đó chính là đại sư huynh của nàng, Hàn Quang.

Hai con chó già phục trước cửa của toà bóng Đông Xưởng trông thấy Hoa Diễm Cốt, chỉ hơi nhếch mắt lên nhìn rồi chẳng thèm để ý tới nàng, mặc nàng bước vào.

Lúc này, bên trong vẫn bận rộn như ngày thường, người thì đang bận thăm tra phạm nhân, người thì đang bận nghiên cứu vũ khí mới, trông thấy Hoa Diễm Cốt bọn họ đều gật đầu thay lời chào hỏi.

“Đại sư huynh đâu?”, Hoa Diễm Cốt cũng đáp lễ lại với từng người.

“Không dám!”, một nam tử trẻ tuổi trên vai hoạ hình én lượn vôi vàng đáp lời, bỏ việc đấy, đi lại dẫn đường cho nàng: “Chỉ huy sứ đại nhân đang thi hành án, bên này”.

Cậu ta dẫn Hoa Diễm Cốt đến hình thất(*). Đó là một gian tĩnh thất hình vuông, căn phòng trống trơn, chỉ có bốn giá vũ khí đặt ở bốn góc, trên giá từ phương thiên hoạ kích tới đoản kiếm, không thứ nào mà không có.

(*) Gian phòng dùng để tra tấn phạm nhân.

Sợi xích đen kịt được chôn chặt trên tường, xích trên cổ sáu gã nam nhân cường tráng, bọn họ cứ hể cử động, sợi xích liền phát ra tiếng kêu loảng xoảng. Chỉ cần bọn họ chạy ra hơi xa một chút, sợi xích kia sẽ kéo căng, hết như xích chó lôi bọn họ lại.

Đám hoạ bì sư phong quang vô hạn ngày nào, giờ lại như bầy chó mất nhà, rụt đầu rụt đuôi nhìn nam tử trước mắt.

Nam tử kia ngồi chính giữa căn tĩnh thất, trên vai khoác một tấm bào, tay áo thêu mây trắng bông bành, hai cánh tay lười nhác đặt lên thân con sói trắng sau lưng. Thân hình sói trắng thon dài, lông mọc dày, như thể thần linh của núi tuyết được hoạ trong cổ thư, tư thế nằm phục đó hết như một pho tượng sói tổ được đắp bằng tuyết trắng. Lúc này đã thu lại ánh mắt ngạo nghễ ngông cuồng, nó nằm phục ở phía sau nam tử kia, cặp mắt đen nửa tỉnh nửa mê, thấp thoáng toả ra ánh tuyết.

Bên chân nam tử ấy là một hũ rượu nhỏ màu đồng và một chiếc chén bạch ngọc nhỏ nhắn.

Ngón tay thon dài nhấc hũ rượu lên, mỹ tửu thơm nồng hoá thành một chuỗi trắng ngần rơi vào chén bạch ngọc. Nam tử kia đưa chén bạch ngọc rót đầy mỹ tửu sang bên cạnh, sỏi trắng bèn cúi đầu, liếm từng chút từng chút mỹ tửu, tư thái hết sức nho nhã. Còn nam tử kia tay lại nhấc sợi dây đỏ buộc quanh hũ rượu, sau đó ngửa đầu lên, đổ rượu ừng ực vào trong miệng.

Cho đến khi không dốc được một giọt rượu nào nữa, nam tử mới quẳng hũ rượu đi, ánh mắt mơ màng nhìn sáu gã kia, lên tiếng: “Đã chọn xong chưa? Muốn tự kết liễu hay để bọn đại gia đích thân động thủ?”.

“Hàn Quang đại nhân! Ta và người đều là hoạ bì sư, sinh ra trong cao quý, người tội gì phải vì một lũ phàm nhân mà ra mặt!”, có kẻ không cam tâm gào lên.

“Sinh ra trong cao quý là để nói bốn đại gia ta, tên khốn nhà người thì liên quan gì”, Hàn Quang liếc mắt nhìn gã ta: “Cách thu thập mỹ nhân bì của ta đâu giống như cách các người làm, lột hết da của một thôn thì hay ho lắm sao?”.

“Chúng ta có bù đắp...”, có kẻ đến chết cũng không chịu hối cải.

“Bù đắp? Ý người là chất người của cả thôn rồi thiêu cho đến khi chỉ còn sót lại xá lỵ(*) phải không?”, Hàn Quang lắc đầu: “Nếu các người ăn hết đồng xá lỵ kia, bốn đại gia có thể sẽ nghĩ lại mà thả các người ra”.

(*)Là hạt nhỏ có dạng viên tròn hình thành sau khi thi thể được hoá táng.

Hoạ bì sư vốn là những người thích ăn ngon mặc đẹp thì sao có thể chấp nhận điều kiện này.

Vậy là bọn chúng chỉ còn một lựa chọn.

“Đi lấy vũ khí đi”, Hàn Quang mỉm cười đứng dậy, tư thế giống như một thanh danh đao được gột rửa bằng rượu trắng, toát ra hương rượu và sắc máu: “Các người cùng lên cả đi, nếu giết được ta thì sống sót bước ra khỏi cánh cửa lớn phía sau”.

Sáu gã kia kinh hãi nhìn Hàn Quang, sau đó đánh mắt nhìn nhau, rồi cùng quay người lao về phía giá vũ khí.

Hàn Quang mỉm cười nhìn bọn chúng, sau đó đột ngột ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoa Diễm Cốt đang đứng: “Nhắm mắt lại”.

Cậu ta nở điệu cười để lộ ra hai chiếc răng cọp nhỏ đáng yêu.

Hoa Diễm Cốt lập tức vén ống tay áo lên che mắt y như trẻ nhỏ.

Nàng nghe thấy tiếng xuất đao, sau đó là tiếng đao được cất lại vào bao.

Còn sáu gã kia, đến chết cũng không kịp phát ra tiếng gào thét nào.

Một bàn tay to màu cổ đồng khẽ ấn trên tay Hoa Diễm Cốt, nàng mở mắt ra thì thấy thân hình Hàn Quang sừng sững thẳng tựa thương đứng trước mặt. Nàng lau bầu: “Huynh chớ coi muội như con nít nha...”.

Hàn Quang chẳng ngó tới nàng, mà chau mày mắng nam tử trẻ tuổi đưa nàng tới đây: “Người dẫn tiểu nha đầu vào trong này, ngộ nhờ người ta sợ quá mà phát bệnh thì biết làm sao!”.

Hoa Diễm Cốt dúi một đấm vào ngực Hàn Quang, nói: “Huynh có nghe muội nói gì không đấy?”.

Hàn Quang cúi đầu mỉm cười, hai năm không gặp, vẻ mồm mỉm trên gương mặt cậu ta đã hoàn toàn biến mất, người đứng trước mặt Hoa Diễm Cốt bây giờ rõ ràng là một đại tướng quân anh dũng bất phàm.

“Vẫn đang nghe đấy chứ”, cậu ta nhìn nàng chăm chăm, rồi dần thu lại nụ cười, hỏi bằng giọng bằng giá thấu xương: “Kẻ nào đã đả thương muội?”.

Trên đường từ trấn Trầm Hương tới kinh thành, vết thương của Hoa Diễm Cốt cũng đã khỏi được sau phần, song dù gì cũng đã bị thương gân cốt nhiều ngày, huống hồ nàng trúng nội thương, người tinh tường chỉ thoáng nhìn là có thể nhận ra.

“Chút chuyện nhỏ để sau hẵng nói”, Hoa Diễm Cốt nói tiếp: “Chúng ta bàn việc chính trước đã...”.

“Chuyện nhỏ?” Điệu cười của Hàn Quang khiến người khác không ớn lạnh cũng phải phát run. Sau đó, cậu ta đột nhiên giơ tay ra, xốc Hoa Diễm Cốt lên trên vai, vừa đi về phía phòng riêng vừa bực bội nói: “Chính sự cái gì đó, chúng ta lên giường rồi nói!”.

Sau lưng, nam tử hoạ trên vai hình én lượn đánh mắt nhìn hai người rời khỏi, khi quay về, giao cho tùy tùng một cuốn thư tín.

Nửa canh giờ sau, cuốn thư tín này đã ở trên bàn của sứ phụ.

Tiểu hoàng đế thực chất bị giam lỏng, cho nên quốc gia đại sự đều đè nặng lên vai sứ phụ.

Đêm đã khuya, canh tàn điểm keng, sứ phụ vừa phê duyệt xong một cuốn tấu chương, sau đó đưa cho tế tướng theo hầu bên cạnh.

“Đại Sở khôi phục, quốc thái dân an, Quốc sư, người phải chăng nên nghĩ đến chuyện phế đế xưng vương...”, viên tế tướng bên cạnh thao thao không ngớt.

Mái tóc trắng xoá như tuyết đầu đông, mắt mày thanh tú tựa nét mực hoạ sơn thủy, người một tay chống cằm, mỉm cười mở cuốn tấu chương

khác ra, giọng nói như tiếng đàn tranh, hay không thể tả: “Biết làm sao đây? Từ ngày thu nhận hai đồ đệ bại hoại, sở thích của ta cũng theo đó mà thay đổi, từ chỗ ưa chinh chiến thiên hạ... lại thành ra ham hố dạy dỗ hoặc là chọc đùa đệ tử...”.

Tể tướng trầm mặc hồi lâu mới trãi chuốt lại ngôn từ: “Coi như vì hai vị đệ tử bại hoại, người càng phải phấn chấn tinh thần, giành lấy giang sơn tươi đẹp cho họ. Cho nên, xin người hãy phế đế xưng vương...”.

“Hử?”, sư phụ cầm bức thư trên bàn lên, khẽ nhíu mày, thở dài một tiếng.

“Sao vậy? Cuối cùng Quốc sư cũng quyết định phế đế xưng vương rồi sao?”, cặp mắt tể tướng nhìn chăm chăm vào sư phụ.

“Tiểu Diễm Cốt của ta đã hồi kinh rồi?”

Sư phụ cầm lấy bức thư, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, khiến vầng trăng non trên trời đêm cũng bỗng chốc nhạt nhoà kém sắc.

Người tựa như vầng trăng tròn được sinh ra trong nhân gian, đoạt lấy hết những ánh trăng sáng trong đất trời, đi tới đâu là chiếu rọi ánh sáng trong lành rực rỡ khắp muôn nơi.

“Ta đã già, không còn mê lực nữa rồi”, người đứng quay lưng với tể tướng, giọng điệu vừa ra chiều đùa cợt nhưng vẫn dấy lên nỗi buồn rầu: “Thế nên... người đầu tiên mà Tiểu Diễm Cốt tìm gặp sau khi trở về lại không phải là ta”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vẫn Nhớ Thanh Mai Trúc Mã Thuở Nào

Type: Kayumin

Hàn Quang đặt Hoa Diễm Cốt lên giường, bàn tay màu đồng ấn lên sống lưng mềm mại của nàng, rồi truyền sang một luồng nội lực.

Đối với nhân sỹ võ lâm mà nói, để biết một người có thực sự tốt với mình hay không, thì không thể chỉ dựa vào biểu hiện hằng ngày mà đánh giá, còn phải xem lúc mình bị thương, người đó tự nguyện dùng bao nhiêu nội lực để trị thương cho mình.

“Xem bốn đại gia nhét đầy người muội đây này!”

Diệu cười của Hàn Quang như thể muốn giết người, song nội lực từ tay cậu ta truyền vào người Hoa Diễm Cốt lại vừa dồi dào vừa ấm áp, như ánh mặt trời rạo rức khôn nguôi, như từng dòng máu chảy từ tim được truyền hết cho tiểu sư muội đang bị thương.

“Có bản lĩnh thì huynh đừng dừng lại!”

Hoa Diễm Cốt mang trong lòng ân tình, song ngoài miệng lại không thừa nhận mặt tốt của cậu ta, còn bám lên vai đại sư huynh, giống như một con mèo được cưng chiều mà tỏ vẻ ngạo mạn, giương nanh múa vuốt bôn cợt cậu ta.

“Vất kiệt sức huynh luôn!”

“Cứ việc, cứ việc! Mọi cứ thử xem!”, Hàn Quang khẽ nhếch môi, điệu cười bông đùa: “Có bản lĩnh thì cứ moi sạch bốn đại gia đi! Thử xem mọi gục trước hay là bốn đại gia gục trước!”

Ngoài cửa, nam tử trẻ tuổi trên vai họa hình én lượn vẫn lẳng lẳng lẳng nghe nghe bên góc tường, sau đó trung thực ghi chép lại cuộc đối thoại của hai người, chuẩn bị lựa ngày dâng bức mật thư này lên bàn của Quốc sư.

Cuối cùng, người phải gục trước đương nhiên là Hoa Diễm Cốt.

Toàn thân nàng ấm nóng nằm ườn trên giường, nội lực của Hàn Quang đối với nàng cũng như một thứ bù đắp tốt lắm rồi. Còn Hàn Quang lúc này đang khoan chân ngồi cạnh nàng, hít sâu rồi dần thở ra.

“Nói đi”, Hàn Quang nhắm nghiền mắt, lông mi dày như phiến quạt: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Diễm Cốt cũng không giấu giếm, nàng đem kể hết những chuyện gặp phải ở trấn Trầm Hương, sau cùng, không quên mục đích tới đây, chẳng chút khách khí chìa tay ra đòi: “Cho mọi mượn tấm da hoa khôi nương tử của huynh đi.”

Hàn Quang quay mặt về phía nàng nằm, mắt vẫn nhắm nghiền, nghiêng rảnh nói: “... Những thứ mọi mượn từ tay bốn đại gia, đã khi nào trả lại hay chưa hả?”

“Vậy để mọi đi hỏi mượn sư phụ vậy.”

Hoa Diễm Cốt ngẫm nghĩ, lại cũng có chút ngại ngùng.

Hàn Quang trầm mặc hồi lâu, rồi mới phun ra một luồng nộ khí.

“Mọi không thể cầu xin ta thêm một lúc nữa hay sao?”

Hoa Diễm Cốt lập tức như đứa trẻ lên ba, xán lại day tay áo cậu ta: “Ca ca...”

Sinh ra trong buổi loạn lạc, nhân tình bạc bẽo. Nhìn Hoa Diễm Cốt, Hàn Quang giờ đây vẫn có thể hình dung lại ánh mắt thuở nhỏ của nàng. Thuở ấy, cơm ăn không đủ no, cho nên tiểu sư muội đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ, tay chân cũng nhỏ, ngay cả giọng nói lúc níu ngón tay cậu ta đòi đồ ăn cũng thật nhỏ nhẹ.

Thoáng chốc đã mười năm, gió xuân lặng lẽ vun đắp vạn vật, không những khiến nhánh mai xanh đầu cành nảy nở, mà còn làm cho cả tiểu sư muội của cậu ta lớn khôn.

Tĩnh lặng như đóa sen chúm chím nở trong dòng nước xanh, nụ cười tươi tắn như hoa đào nở rộ, lúc nhỏ lệ thì như hoa lê rơi trong mưa, khi cáu giận như đóa sen hồng ngút trong lửa. Không biết tự lúc nào, tiểu sư muội ò cậu ta đã trở thành mỹ nhân thuộc hàng quốc sắc thiên hương đương thời.

Song trong lòng cậu ta, nàng vẫn là tiểu sư muội nhỏ bé năm nào. Tiểu muội muội mà năm xưa khi cậu ta bị người ta ức hiếp, chửi rủa, đòi chặt đi hai cánh tay đã nhào tới che thân cho cậu ta, khóc lóc giơ cánh tay nhỏ bé ra, nói... “Ta nguyện dùng đôi tay của ta để đổi lấy hai cánh tay của huynh ấy.”

Dẫu thời gian ngưng đọng thành hồ phách, thì cậu ta vẫn có thể nhìn xuyên thời gian như hồ phách kia, để mà thấy lại cảnh tượng năm xưa.

Đôi tay nhỏ bé chắn trước mặt cậu ta... và cả ánh sáng len lỏi qua kẽ ngón tay của nàng, rơi vào trong mắt cậu ta...

“Thôi được rồi,” Hàn Quang thô lỗ xoa mái tóc Hoa Diễm Cốt, nhếch môi cười nói: “Nể tình muội ngoan ngoãn, sau khi về nhà cũng biết người đầu tiên thỉnh an là bốn đại gia, muốn thứ gì thì cứ lấy đi.”

Hoa Diễm Cốt lập tức tươi rói như hoa, theo sau cậu ta đi vào tịnh thất.

Khắc hẳn với căn tịnh thất đầy vẻ ủy mị của Hoa Diễm Cốt, tinh thất của Hàn Quang lại toát lên vẻ kiêu hùng khiến người ta liên tưởng tới sa trường.

Từng thanh danh đao hiểm có trên đời được bày trên giá đao, những thanh đao này đều đã từng thuộc về một vị hiệp khách, kỵ tướng, hay là một trận chiến cửu tử nhất sinh.

Bên góc tường đặt từng hũ mỹ tửu, từ Nữ nhi hồng tới Thiêu đao tử, đều là rượu mạnh, chỉ cần uống một ngụm cũng đủ bóng rât cổ họng.

Quan sát nơi ở thì biết con người, đó chính là cuộc đời của Hàn Quang.

Bi ca thành nhất tiểu, liệt tửu quá thiên tuần*. (* Lời ca bi tráng hóa thành nụ cười, chúc rượu cả ngàn tuần.)

“Muội muốn cái này, cái này, cả cái này nữa!” Hoa Diễm Cốt thành thoi dạo quanh tịnh thất một vòng thì đã tìm được đồ tốt. Nàng chỉ ngón tay thon thon vào chiếc gối giao châu được nước Nam cống nạp, rồi trượt sang chiếc lược ngà trắng ngần như ngọc, cuối cùng thì chỉ vào mình con sói trắng cận kề Hàn Quang như hình với bóng. Nàng nheo mắt cười: “Cái này cũng cho muội luôn nhé.”

Sói trắng bèn nhe răng nhìn nàng.

Hoa Diễm Cốt đã lựa hết những đồ dùng hằng ngày của nó đi rồi! Ngay cả cây lược để chải lông cho nó cũng không bỏ qua.

Hàn Quang than thở, đã khôn lớn như vậy rồi mà con mắt của nha đầu này chẳng tiến bộ chút nào, những thứ người dùng thì chẳng chọn được

một món, những thứ ưng ý thì đều là vật dụng của súng vật... Cứ như thế này thì không ổn! Sớm muộn cũng bị người ta dùng kẹo dụ đi mất thôi!

Hàn Quang “Khụ, khụ” một tiếng, rồi thương hại nhìn Hoa Diễm Cốt: “Cho muội cũng được thôi, lát nữa bốn đại gia sẽ viết thực đơn cho muội. Con sói nhỏ này tuy hằng ngày đều phải ăn hai con hổ và một bộ gan rắn, nhưng mười tử sỹ cũng không bì được một mình nó, có nó theo cạnh muội, bốn đại gia cũng...”

“Hai con hổ... một bộ gan rắn...” Hàn Quang còn chưa dứt lời, sắc mặt Hoa Diễm Cốt đã trắng bệnh: “Ăn còn ngon hơn cả muội, muội không cần nữa...”

Sói trắng trườn tới bên chân Hàn Quang, lườm ai đó nghèo nàn kia.

Hàn Quang dụi mắt nói: “VẬY muội chọn thêm những thứ khác đi.”

Hoa Diễm Cốt lại phẫn chấn chọn tiếp bảo bối.

Hàn Quang và sói trắng im lặng đứng sau nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại.

Quả nhiên, nàng lại chọn những thứ chỉ đẹp mà không thực, chẳng hạn như mấy cái mai rùa có hoa văn đặc biệt, thứ ấy là khi sói trắng còn non dùng để mài răng. Còn cả tấm vải tơ tằm đẹp mắt nữa, thứ ấy sói trắng dùng để lau lông sau khi tắm. Còn cả một chiếc bát đồng thau cổ đại... Thôi được rồi, lần này ngay tới bát đựng đồ ăn của sói trắng cũng lấy đi nốt...

Sói trắng ngoảnh đầu lại, nhỏ tiếng gầm gừ với chủ nhân.

Hàn Quang cố nhịn cười, đưa tay xoa đầu sói trắng.

“Tạm thời lấy từng này thứ,” Hoa Diễm Cốt mặt tươi rói, quay người lại bảo Hàn Quang: “Muội còn muốn một tấm da của hoa khô nữa, cái đó xem như muội mượn, sau này sẽ trả lại cho huynh.”

Hàn Quang giả bộ như bị nàng lợi dụng, tỏ vẻ xót của, nói: “Muội nhất định phải nhớ trả lại đó...”

Hoa Diễm Cốt tự cảm thấy mình lợi dụng đại sư huynh quá ư nhiều thứ, phe phẩy phiến quạt, ra bộ đắc ý “Ừ” một tiếng. Nhìn Hàn Quang quay lưng lại chọn mỹ nhân bì, nhất là khi nhìn thấy vai cậu ta thỉnh thoảng run rẩy vài cái, lòng Hoa Diễm Cốt lại không nở, đại sư huynh tội nghiệp, chắc không phải bị nàng chèn ép quá mà đau đứt ruột chứ...

Tình cảnh thực sự thì...

Đại sư huynh đứng quay lưng với nàng, khuôn mặt nhăn nhó, lầm nhẫm niệm Tam tự kinh: “Nhân chi sơ tính bổn thiện, bổn đại gia không cười! Tính tương cận, tập tương viễn... Bổn đại gia, nhẫn, nhẫn, nhẫn! Cầu bất giáo, tính nãi thiên... Xong đời rồi, bổn đại gia sắp không nhìn nổi nữa rồi... Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên*... Ha ha ha...” (*"Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn. Cầu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên." Được trích trong Tam tự kinh, đại ý là: con người mới sinh ra, bản tính vốn lương thiện. Tính cách ban đầu đều giống nhau, nhưng thói quen dần khác xa nhau. Nếu không được giáo dục, bản tính sẽ thay đổi. Con đường để giáo dục, quan trọng ở sự chuyên cần.)

Lúc bước ra khỏi tòa bóng kinh thành, chân trời đã hừng sáng, chim chóc thức giấc ríu rít đầu cành, trên phố đã nghe tiếng rao bán điểm tâm sáng.

Hoa Diễm Cốt cầm trên tay chiếc hộp gỗ đàn hương chạm hình mai đỏ bước ra khỏi địa thành, gương mặt nhỏ ửng hồng. Còn Hàn Quang chấp hai tay sau gáy theo sau Hoa Diễm Cốt, vừa đi vừa cười... Thậm chí sỏi trắng

theo dưới chân cậu ta cũng nheo cả hai mắt, dáng bộ nhe răng như thể đang cười...

“Huynh đã cười đủ chưa!” Hoa Diễm Cốt không nhẫn nhịn được nữa, bộ dạng hệt như muốn cầm lấy cục đá ném cậu ta.

“Một nụ cười trẻ ra chục tuổi cơ mà!” Hàn Quang hớn hở nói.

“Chẳng ai lại cười cái kiểu như huynh! Còn cười nữa coi chừng huynh sẽ biến thành trẻ con!” Hoa Diễm Cốt giận dữ: “Tức chết đi được! Lại còn đem cả bát cho chó ăn cơm để tặng muội...”

“Tiểu Lang không phải là chó, mà là sói trắng.” Hàn Quang cười ha hả nói: “Vả lại cái bát đó là do muội chọn đấy chứ... Thôi được rồi, đừng giận nữa, chuyện này bốn đại gia cam đoan sẽ nuốt vào trong bụng, trời biết đất biết muội biết ta biết, được chưa nào?”

“Huynh nói phải giữ lời!” Hoa Diễm Cốt vội nói.

“VẬY còn phí giữ mồm mép thì sao đây...” Hàn Quang xoa đầu sói trắng, ánh mắt xa xăm.

“Muội... muội mời huynh bữa sáng nhé.” Hoa Diễm Cốt đến chết cũng muốn giữ sĩ diện, nên chỉ đành nhẫn nhịn: “Bánh hoa quế và bánh bao hấp đã đủ bịt miệng huynh hay chưa!”

“Thêm một bát bánh trôi nếp nữa.”

Hàn Quang bấy giờ mới ngoảnh đầu lại, nháy mắt nhìn nàng. Sau lưng mây trắng như rèm vải, vén ra theo gió, làm lấp ló ánh bình minh rực rỡ. Cậu ta đứng đó, ánh bình minh rọi trên vai, hóa thành một tấm áo bào tỏa hào quang rực rỡ.

“Mặt trời hừng sáng ở phương Đông, soi lan can ta a cây phù tang*.”
(* Câu đầu trong bài Đông quân, Sở từ, của Khuất Nguyên.)

Ánh bình minh tỏa rạng tấm áo hồng thiếu niên.

Hoa Diễm Cốt dẫn vị nam tử kia về quán trọ nơi nàng ở.

Lúc này, Yên Chi cả đêm không chợp mắt, dựa người bên cửa sổ chống mắt ngóng trông. Vừa trông thấy nàng từ xa đi đến, nàng ta lập tức phát chiếc khăn trong tay, kích động thốt lên: “Hoa muội muội! Có phải đã được rồi không?”

Hoa Diễm Cốt ngược lên, còn chưa kịp đáp lời, đã thấy một bóng đen từ trên trời ập xuống rơi xuống trước mắt nàng.

Y phục màu đen, mái tóc đen, Kinh Ảnh từ từ đứng thẳng người, đôi mắt bình lặng nhìn Hoa Diễm Cốt... và cả vị nam tử bên cạnh nàng.

Hoa Diễm Cốt cũng nhìn theo ánh mắt của cậu ta, thú thật, nàng cũng rất muốn biết đại sư huynh sẽ tỏ thái độ như thế nào khi trông thấy một nam nhân giống gần như y hết sư phụ?

Vẻ mặt của Hàn Quang quả thực đã biến đổi.

Nhưng đó lại không phải là sự sùng kính khi đối diện với sư phụ, cũng chẳng phải sự kinh ngạc giống như Hoa Diễm Cốt lần đầu gặp Kinh Ảnh... Mà giống như hình giả nhìn thấy phạm nhân.

Hàn Quang kéo Hoa Diễm Cốt ra sau lưng, sau đó lạnh lùng nhìn Kinh Ảnh.

“... Hừm, muid chuột thúí... “

Hàn Quang chun mũi, để lộ ra vẻ mặt như con thú đang săn mồi, lúc cười mỉm để lộ hai chiếc răng cọp đáng yêu.

Sau đó, “Keng” một tiếng.

Trong nháy mắt xuất đao, cơ thể cậu ta như thể đã hóa thành ánh sáng.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đại Sư Huynh Gặp Nữ Nhân Xấu Xí

Type: Kayumin

Hàn Quang xuất đao nào biết nể tình, cứ như nước sông Hoàng Hà từ trên trời đổ xuống, cuồn cuộn chảy ra biển lớn, ra thế tấn công, xuất đao không rút lại.

Đối mặt với sự hống hách của Hàn Quang, Kinh Ảnh chẳng hề rút kiếm khỏi bao, ra thế phòng thủ, chỉ chặn bao kiếm trước thanh chiến đao của Hàn Quang, tựa như ánh trăng dưới giếng, dầu có rút đao chém nước cũng chẳng thể nào chém phẳng đi được vầng trăng kia.

“Đại sư huynh! Huynh đang làm gì vậy?” Hoa Diễm Cốt hét lên với Hàn Quang.

Hàn Quang không chút máy may, vẫn ra sức ép thanh đao trên bao kiếm của Kinh Ảnh, chà xát làm tóa ra tia lửa.

“Rốt cuộc người là ai?” Cậu ta lạnh lùng nhìn Kinh Ảnh.

Kinh Ảnh nhìn cậu ta, trầm mặc không nói.

“Cậu ta là tử sỹ của muội!” Không ngờ Hoa Diễm Cốt lại trả lời thay cho Kinh Ảnh.

“Hả? Tử sỹ?” Ánh mắt của Hàn Quang càng trở nên lạnh lùng đáng sợ, trông giống như một pho ác thần rừng rục thiêu trong biển lửa, cười

lạnh nói: “Tử sỹ đâu có mùi vị như thế này! Sức mạnh này... ánh mắt này... người rõ ràng là...”

Kinh Ảnh bình thần nhìn Hàn Quang, tay phải dần ấn lên chuôi kiếm.

“Đủ rồi đấy!”

Đúng lúc này, một chiếc roi đỏ từ trên trời giáng xuống, quật vào giữa hai người, cả hai cùng ngược mắt nhìn, thì thấy Hoa Diễm Cốt đang cầm trên tay cây roi dài, chau mày nói: “Không có tội thì không được phạt, đại sư huynh, huynh không thể vô cớ giết chết tử sỹ ngay trước mặt muội.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt của Kinh Ảnh thoáng qua một nụ cười, đoạn thân kiếm trắng như tuyết mới vừa hơi rút ra lại bị cậu ta ấn trở vào trong bao.

“Nuôi giặc trong nhà!” Hàn Quang chỉ mũi kiếm về phía Kinh Ảnh, cười lạnh mà bảo Hoa Diễm Cốt: “Hôm nay nếu bốn đại gia không giết hẳn, sớm muộn cũng có ngày muội bị hẳn đẩy vào chỗ chết!”

“Muội chẳng phải còn có huynh hay sao!” Hoa Diễm Cốt buột miệng nói, luồn một tay vào trong ống tay áo của Hàn Quang, rồi diềm nhiên móc vào ngón tay cậu ta.

Hàn Quang ngậy người.

Gang thép bách luyện cũng thua ngón tay mềm.

Từ xưa tới nay, tơ hồng giấu ngón tay, thường khơi dậy nơi yếu mềm nhất trong trái tim con người.

Dẫu cậu ta sát phạt quyết đoán, máu nhuộm sa trường, cũng không vượt qua nổi cử chỉ níu ngón út của nàng.

“Phải, muội còn có ta.” Hàn Quang nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt, mãi lâu sau mới mỉm cười bất đắc dĩ, nói: “Nếu có ngày như vậy, bốn đại gia sao mà nhẫn tâm cho được...”

Hàn Quang than thở, rồi giữ chặt ngón út của Hoa Diễm Cốt, liếc nhìn Kinh Ảnh bằng ánh mắt căm hơn. Sau đó bảo nàng: “Đi thôi, đi gặp vị khách lần này của muội.”

Thái độ của Hàn Quang cực kỳ cứng rắn, Hoa Diễm Cốt không giấu nổi lòng mình, đành ngoảnh đầu lại mỉm cười tạ lỗi với Kinh Ảnh.

“Hai người lần đầu gặp mặt, theo lý mà nói, đại sư huynh không nên có thành kiến sâu sắc như vậy với người.” Hoa Diễm Cốt bất lực nói: “Song người cứ yên tâm, người không có lỗi làm gì cả. Ta sẽ thử thuyết phục huynh ấy.”

“Không sao.” Kinh Ảnh đứng trước cửa quán trọ, bóng hình lẻ loi như con nhạn đơn cô, đứng ở nơi xa theo dõi nàng, khẽ cười nói: “Chỉ cần người tin ta là đủ rồi.”

Hàn Quang đưa chân đá cửa, cánh cửa lớn của quán trọ đánh “rầm” một tiếng đóng lại, khóa Kinh Ảnh và nụ cười của cậu ta ở bên ngoài.

“Cái gì thế này...” Hàn Quang quay đầu lại, vẻ mặt không lấy gì làm thiện cảm, vừa hay cùng Yên Chi bốn mắt chạm nhau.

Yên Chi sớm đã nhận ra người tới chính là Hàn Quang - Chỉ huy sứ Cẩm y vệ đại danh lẫy lừng chốn kinh thành, ngoại hiệu Hung khí nhân gian. Tuy tướng mạo cũng oai vệ thật đấy, song khi nghĩ đến những lời đồn đại đáng sợ về cậu ta, Yên Chi lại cảm thấy hai chân mềm nhũn, hận một nỗi không thể hét lên, quay người bỏ trốn dưới gầm bàn, sấn số vào chỗ của ông chủ và bà chủ quán trọ...

“Keng” một tiếng.

Thanh chiến đao trong tay Hàn Quang rút xuống đất.

Cậu ta nhìn Yên Chi, trố to hai mắt, cơ bắp căng chặt, tóc mai lã chã mồ hôi...

Cái bộ dạng ấy cũng hệt như hồi nhỏ cậu ta đi trộm thức ăn của mèo, kết cục lại chạm mặt với con mèo nổi tiếng hung dữ khắp ba con phố...

Ánh mắt Hàn Quang thần thờ hồi lâu, khó khăn lắm mới hoàn hồn, lập tức lùi ra sau một bước, kéo Hoa Diễm Cốt theo, sao đó chỉ bao kiếm vào mặt Yên Chi, quát bằng giọng sắc lạnh: “Yêu nghiệt phương nào! Dám ở đây tác quái! Tiểu lang! Căn chết nó cho ta!”

Yên Chi và Hoa Diễm Cốt im lặng hồi lâu, sau đó cả hai cùng đánh mắt nhìn vào găm bàn nơi ông chủ quán trọ đang lẩn trốn.

Chỉ thấy sói trắng khẽ quệt đuôi dưới đất, ra chiều đã nhận được mệnh lệnh, chỉ tiếc rằng lực bất tòng tâm...

Yên Chi bật cười, bảo Hoa Diễm Cốt: “Lại khiến nô gia nhớ tới cái đêm đầu tiên gặp muội muội... phản ứng của vị tiểu ca này quả giống hệt như muội muội.”

“Biết sao được, người một nhà mà.” Hoa Diễm Cốt phẩy tay nói.

Hàn Quang nhìn Hoa Diễm Cốt, lại nhìn sang Yên Chi, chột ngộ ra điều gì đó, bèn nói: “Hai người quen nhau? Chắc không phải... người chính là...”

“Khà khà, nô gia chính là khách của Hoa muội muội.” Yên Chi vội tiết lộ thân phận.

Hàn Quang đánh mắt quan sát nàng ta, rồi đột nhiên lên tiếng: “Mỗi tháng năm mươi lượng bạc.”

“Hả?”

Vẻ mặt Yên Chi đầy nghi hoặc.

“Mỗi tháng năm mươi lượng bạc, người đến Đông Xưởng của chúng ta đi.” Hàn Quang phấn chấn mua chuộc: “Tấm da như thiên binh lợi khí này ngay cả bốn đại gia nhìn thấy cũng phải khiếp sợ, hoàn toàn có thể trở thành hung khí giết người vô hình. Phải rồi, người còn tử muội hay không? Có bao nhiêu cần bấy nhiêu, về đầu quân hết dưới trướng của bốn đại gia, lập quân đoàn thần thú báo trung Tổ quốc!”

Yên Chi quay đầu đi mặt không biểu cảm, hít sâu một hơi, nói với Hoa Diễm Cốt bằng giọng run rẩy: “Không thể chờ được nữa... hôm nay động thủ luôn có được không...”

Hàn Quang cố khuyên nhủ thêm vài lần, song lòng Yên Chi đã quyết, phải họa bì cho bằng được.

Bởi vậy mà Hàn Quang không biết đã thử bao nhiêu lần, còn siết chặt tay than vãn: “Quả là đáng tiếc! Tuy bản thân tấm da rất đáng sợ, song chung quy người sống vẫn có sức lay động lòng người ghê gớm hơn. Không muốn gia nhập Đông Xưởng của ta thật ư? Chưa tới ba năm, người có thể lưu danh sử sách.”

Yên Chi lập tức quay đầu sang nhìn Hoa Diễm Cốt, hơi thở gấp gáp: “Bắt đầu đi, hãy bắt đầu ngay đi... nô gia, nô gia không còn niềm tin để sống tiếp nữa rồi...”

Diễn biến của sự tình thực khiến Hoa Diễm Cốt dờ khóc dờ cười, nàng vội an ủi Yên Chi vài lời, sau đó liếc nhìn Hàn Quang.

“Biết rồi, tình thất của bốn đại gia cho muội mượn, được liệu bên trong cứ tùy ý dùng.” Hàn Quang không nhiều lời mà đồng ý ngay. Tuy mỗi lần họa bì đều phải hao tổn những dược liệu giá trị ngàn vàng, nhưng

cậu ta lại không để tâm tới ngân lượng tầm thường. So với những thứ ấy, cậu ta có hứng thú với tấm da của Yên Chi hơn. Ngón tay Hàn Quang gõ lên mặt bàn, cậu ta nói với Hoa Diễm Cốt: “Có điều bốn đại gia phải ra điều kiện... Lần này họa bì, bốn đại gia cũng muốn tham gia.”

“Cái gì?” Hoa Diễm Cốt ngơ ngác: “Huynh muốn hợp tác với muội?”

Không thể trách sao nàng lại kinh ngạc. Bởi vì họa bì sư xưa nay đơn độc hành sự đã quen, từ ngày Huyết Đô được dựng lên, quan hệ giữa các họa bì sư cũng dần mật thiết hơn. Nhưng nếu hai người cùng họa một tấm da, chuyện này chỉ xảy ra với một loại người.

Đó là những họa bì sư đã có hôn ước.

Mồm mép Hàn Quang hoạt động nhanh hơn cái đầu, lời thốt ra rồi mới ý thức được mình đã nói gì.

Đối với họa bì sư thì lời cậu ta vừa nói đồng nghĩa với cầu hôn.

Cùng lúc ấy, một nam tử giả trang thành người hầu bước qua cửa chính rồi tạt chéo vào một gian phòng, cởi y phục màu xanh, để lộ ra hình ến lượn trên vai, xong xuôi rồi thì bày giấy trắng lên bàn, rút cây bút lông giắt bên hông ra, dùng lưỡi liềm đầu bút, lượn nét chữ như rồng rắn, vừa viết vừa thầm than thở: “Hôm nay ta nhất định phải từ chức... gần đây... ta đã biết quá nhiều rồi...”

Hàn Quang không hề hay biết gần đây mình đã phạm Thái tuế, mỗi một hành động và lời nói đều bị ghi chép lại, từng bức mật thư đã được đưa tới bàn của ân sư cứ như thư tốc chiến vậy.

Đêm đến, Hàn Quang đưa mấy người Hoa Diễm Cốt vào phủ.

Kinh Ảnh bốn phương là nhà, bất luận ở chỗ nào, cậu ta cũng đều nuốt trôi cơm.

Ngồi trước một bàn đầy những sơn hào hải vị, vậy mà Yên Chi không nuốt nổi, nàng ta chỉ gượng ăn vài miếng rau cải đã bông đũa xuống, thần thờ ngồi trên ghế, cho tới khi từng đĩa thức ăn được dọn đi trước mắt và bên cạnh không còn một ai, màn đêm sâu thẳm, thỏ ngọc treo cao, sương trắng phủ đầy mặt đất, rọi vào hai đôi chân trần.

Yên Chi ngược đầu nhìn lên phía trên hai đôi chân ấy, mắt chợt hiện vẻ kinh ngạc.

Hai người ăn vận hết như nhau, đều khoác trên mình bộ bạch y tay áo thêu hoa cỏ, trên đôi chân trần được họa hình én lượn màu phấn vàng. Ánh trăng rọi vào, họ hết như tiên nhân từ cung trăng giáng phàm, thần bí mà mỹ lệ.

Điểm khác nhau duy nhất, có lẽ chỉ là mặt nạ gỗ đeo trên mặt hai người. Chiếc mặt nạ đeo trên khuôn mặt Hàn Quang, phía bên trái có họa hình một thanh chiến đao tinh xảo.

Còn chiếc mặt nạ trên khuôn mặt Hoa Diễm Cốt, phía bên phải lại họa một đóa sen hồng kiêu sa.

Thanh lệ tựa Tru Tiên, thần bí tựa Sở U, như tiên nhân, mà càng như yêu ma, đó chính là họa bì sư.

Yên Chi từ từ đứng dậy, bước về phía hai người, sau đó thành khẩn quỳ xuống.

“Thân thể đáng vóc là do cha mẹ ban cho, còn số mệnh là do ông trời định đoạt.” nàng ta cúi đầu nói: “Hôm nay hưởng ân tái tạo của ân công, còn nặng hơn cả ơn của phụ mẫu và trời xanh, xin hãy nhận của nô gia một lộ!”

Dứt lời, nàng ta khấu đầu liền ba cái.

Hàn Quang không tránh né, họa bì sư nghịch thiên cải mệnh, cái lễ này, cậu ta vẫn còn kham được.

Hoa Diễm Cốt lần đầu tiên gặp một kỳ nữ như Yên Chi, so với bách tính thường dân, thì nàng ta giống với một họa bì sư hơn, không tin mệnh trời, chỉ tin ở bản thân.

Đợi đến khi nén hương mang tên Yên Chi được cắm vào trong lư hương của Hàn Quang, Yên Chi không chút do dự bưng bát thuốc trên bàn lên, uống cạn một hơi hết bát thuốc mê, sau đó nằm xuống giường, điềm nhiên nhắm mắt.

Hoa Diễm Cốt rất nể phục Yên Chi, quyết phải đổi một tấm mỹ nhân bì phong hoa tuyệt diễm cho nàng ta.

Chỉ tiếc khi nàng vừa cầm thanh đao mỏng lên thì Hàn Quang đã xông vào.

“Đại sư huynh!” Hoa Diễm Cốt thét lên: “Huynh đang làm gì vậy?”

“Bổn đại gia chỉ muốn làm cho mắt nàng ta cho to hơn thôi mà.” Hàn Quang ra vẻ phẫn chấn nói: “Làm người, đương nhiên phải làm một người có ánh mắt như đao rồi...”

“Huynh đừng tay cho muội!” Hoa Diễm Cốt bất lực nói: “Ánh mắt như đao... Huynh cũng không cần phải làm mắt người ta thành hình thanh đao như vậy chứ! Huynh chỉ muốn làm cho tấm da trở nên đáng sợ hơn để tiện bề cất giữ chứ gì!”

“Làm rồi! Bổn đại gia tính ngày mai hễ trông thấy kẻ nào chướng mắt, sẽ nhân lúc đêm khuya họa bì cho kẻ đó! Đảm bảo ngày hôm sau tỉnh dậy, chỉ cần soi gương thì kẻ đó sẽ lập tức máu phun cao ba trượng! Ha ha...”

Hàn Quang cất lên một tràng tiếng cười.

Đây cũng là câu đối thoại cuối cùng mà Yên Chi nghe được.

Thuốc mê bắt đầu ngấm, nàng ta ngay tới sức lực cất chân bỏ chạy cũng chẳng còn...

Một dòng lệ tuôn rơi nơi khóe mắt.

Mẫu thân đã mất ơi... Yên Chi của người e rằng sắp xuống địa phủ đoàn tụ với người rồi...

Nếu như có cơ hội bò ra khỏi mộ, nàng ta nhất định sẽ dùng móng tay mà cào lên mộ mình tám chữ máu: “Người này chết do gặp phải kẻ xấu.”

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Chi Nhật Hoa Rơi Không Nữ Hái

Type: Kayumin

Tháng Tám, ở nước Nam Chiếu.

Sứ thần tiến kinh, hiến ngọc tỷ xưng thần, sứ phụ bện đến nỗi chân không chạm đất, cả hai tháng liền, thăng triều bãi triều đều dùng khinh công bay tới bay lui, biểu diễn một màn thiên ngoại phi tiên.

Còn về Hàn Quang, tháng này sứ phụ đã giao cả việc chăm lo tam quân cho cậu ta, cuối tháng lại cảm thấy cậu ta chưa đủ thắm, vậy là quăng luôn chuyện thưởng phạt tam quân cho cậu ta phụ trách... Nhân sỹ tinh mắt trong triều đều cho rằng Quốc sứ làm vậy là muốn nhượng quyền, vun đắp tài cán cho Chi huy sứ đại nhân. Nhưng Hoa Diễm Cốt chỉ thấy cặp mắt Hàn Quang thâm quầng, bước đi loạng choạng, bộ dạng thảm thương không thể tả...

Chi tiếc, Hoa Diễm Cốt chẳng am hiểu gì về chính sự, tuy rằng muốn giúp, song lại nghĩ bên cạnh sứ phụ mưu thần kế sỹ nhiều vô số kể, một kẻ ngoại đạo như nàng mà nhúng tay vào, e rằng chỉ khiến mọi chuyện rối loạn hơn mà thôi. Bởi vậy, nàng chỉ có thể nhẫn nại chờ hai người xong việc, trong lúc chờ đợi thì làm điểm tâm đồ ăn mang tới để động viên hai người, thời gian còn lại đều ở bên cạnh Yên Chi.

Đình viện sâu ngút, hoa rơi lá tả.

“Tỷ đã quyết định rồi sao?” Hoa Diễm Cốt nhìn nữ tử đang đứng bên cửa sổ, cất tiếng hỏi.

“Ừ.” Nữ tử kia đứng quay lưng về phía nàng, đáp lại một tiếng.

Chỉ mỗi bóng hình ấy thôi cũng đẹp hơn cả vô số mỹ cảnh nhân gian, như thể hình cắt ra từ trong bức họa sương khói chốn cố đô, bút mực khó họa ra được nụ cười phong lưu ấy.

“Trên đời này, nam tử có tình có nghĩa tuy hiếm, song cũng không phải không có.” Hoa Diễm Cốt nói: “Yên Chi tử tử, tử hà tất phải quay về lăn lộn trong chốn phong trần.”

“Bởi vì nô gia đã nhìn thấu.” Yên Chi ngược mặt nhìn trời, mỉm cười nói: “Nam tử trên đời này, bất luận là già hay trẻ, cao quý hay thấp hèn, kỳ thực đều như nhau cả thôi. Thiếu niên thì thích nữ tử mỹ mạo tuổi trăng rằm, cả kẻ thất phu cũng yêu thích thiếu nữ có nhan sắc. Một nữ nhân nếu vừa có tuổi xuân phơi phới, lại vừa có nhan sắc, thì đã chiếm trọn một nửa nam tử trong thiên hạ. Nếu tính tình dịu dàng, chu đáo, hiểu lòng người, vậy thì nam tử trong thiên hạ này sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta.”

Nói tới đây, Yên Chi xoay người lại, nhếch môi mỉm cười nhìn Hoa Diễm Cốt.

Một vài cánh hoa bay sượt qua tóc mai nàng ta, rớt xuống mi mày, song cũng không điểm tô thêm chút hương sắc nào. Bởi vì, nhan sắc nàng ta đã đạt tới vẻ tuyệt trần rồi.

Nàng ta đứng bên cửa sổ, như nhành mai trắng nhuộm phấn hồng, nơi đầu mày toát ra vẻ cô độc thuần khiết, nhưng lại bất lực bởi sắc trắng đã vậy bản, không thể đứng độc lập trên đời được nữa.

“Nhưng vậy thì đã sao? Hoa mới nở thay hoa tàn phai, nữ tử dù xinh đẹp đến mấy cũng sẽ có ngày già đi. Gửi gắm cả đời mình vào một nam tử, lúc còn trẻ thì bị đùa giỡn, khi về già lại bị ruồng bỏ. Sống cuộc đời như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nam nhân, rốt cuộc có chỗ nào tốt đẹp?” Yên

Chi giơ tay ra, mặc cho cánh hoa rơi vào lòng bàn tay, rồi hờ hững nói: “Thay vì tin tưởng nam tử bạc tình trên đời này, chẳng bằng nô gia tin vào chính bản thân mình, thay vì giao số mệnh cho bọn nam nhân dễ thay lòng đổi da, chẳng bằng nô gia đem cái mạng này đi tranh giành danh vị hoa khôi! Từ nay về sau tiền tai như nước, muốn mua vài thửa ruộng hay vài nam kỹ thì cứ bỏ tiền ra mà mua về, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, cố chi phải giữ tam tông tứ đức, chiều lòng bọn nam nhân thói tha kia!”

Dứt lời, Yên Chi siết chặt cánh hoa trong tay, cứ như thể nắm trong lòng bàn tay nàng ta không phải cánh hoa, mà là vận mệnh của nàng ta vậy.

Hôm sau, nàng ta từ biệt Hoa Diễm Cốt, một thân đi về Vạn Hoa lâu.

Tú bà nào có thể tưởng tượng được nàng ta chính là nha đầu xấu xí năm xưa. Khi được biết Yên Chi muốn dựng biển ở đây, bèn lộ ra vẻ mặt như thể vớ được bánh ngon từ trên trời rơi xuống, chẳng những coi nàng ta là bảo bối ngoan ngoãn, mà còn thu xếp cho nàng ta gian viện tử tốt nhất. Xong rồi còn đem cuốn sổ đặt tên ra, không ngừng chọn tên cho nàng ta. Từ Ngao Tuyết đến Mai Cơ, hết cái tên nọ đến cái tên kia, vậy mà không ngờ nữ tử tuyệt sắc này lại trở ngón tay vào một cái tên.

“Cái tên này... phạm tục quá!” Tú bà chau mày.

“”Không sao, đại tục đại nhã, nô gia muốn cái tên này.” Yên Chi mỉm cười.

Cái tên dưới ngón tay chính là Yên Chi.

Tháng Mười, chọn hoa khôi.

Tết Trùng dương* sắp tới gần, lễ hội hoa cúc diễn ra liên miên, thu hút văn nhân mặc khách tới thưởng ngoạn, vừa ngắm hoa vừa ngâm thơ. Tiểu thư khuê các thướt tha bên hoa, chỉ nhật hoa rơi không nở hái. Nhưng khi

nhắc tới lễ hội phồn hoa nhất, thì phải kể đến hội chọn hoa khôi nơi phố hoa ngô liễu. (*: ngày mừng chín tháng Chín âm lịch, còn được gọi là tết Đạp thu. Vào ngày này, người ta thường đi thưởng ngoạn cảnh thu và ngắm hoa cúc.)

Trong lễ hội, đám cô nương của các lầu hoa trên những chiếc thuyền sặc sỡ, tay bưng bình hoa cúc, yếu điệu thướt tha để người ta thưởng ngoạn.

Hoa cúc ấy, dĩ nhiên đều là danh phẩm, rèm rủ mười trượng che bóng liễu Tây Hồ, hồng y, lục y, gót phượng, thật là sánh cùng Hoàng Thạch Công* và Ngọc hồ xuân**, giống hoa Thái chân hàm tiếu và Độc lập hàn thu, quả làm si mê con mắt người xem. (*Hoàng Thạch Công: tương truyền là một trong năm đại ẩn sỹ cuối Tần đầu Hán, sau đắc đạo thành tiên. **Ngọc hồ xuân: là một loại bình điển hình thời nhà Tống, cổ hẹp, thân tròn.)

Còn mỹ nhân, ai nấy đều thoát tục, mỗi cái nhú mày, mỗi một nụ cười đều toát lên vẻ phong lưu chẳng ai giống ai. Lúc cất bước thì thướt tha như liễu, khi mỉm cười còn đẹp hơn hoa. Lúc khoe sắc cùng với danh hoa, bỗng chốc hoa đã không còn là hoa, sương cũng không còn là sương, khiến người ta không thể nào nhận ra là hoa đẹp hơn người, hay người đẹp hơn hoa.

Khi ấy, đạt quan quý nhân, hào thương cự phú tụ tập về đây, thưởng hoa ngắm mỹ nhân, sau cùng, thường là bỏ ra vài ngàn vàng.

“Đây là thanh quan nhân* của Lục Thúy quán, Ngọc Liễu Nhi.” (*: chỉ những kỹ nữ thanh lâu chỉ mãi nghệ mua vui chứ không bán thân, nhan sắc nổi trội hơn người.)

Tú bà trên đài cao kéo một thiếu nữ đang ôm trên tay bình hoa cúc màu vàng rực, cười mà nói với đám đông: “Chớ bảo cảnh chẳng tiêu hồn,

người mảnh mai còn hơn cả hoa vàng. Vị đại gia nào chịu vì nàng mà tô điểm?”

Thiếu nữ ấy cũng có vài phần tư sắc, lại thêm dáng vẻ liễu yếu đào tơ, chẳng bao lâu đã có một vị hào thương giơ biển chọn.

Song cá lớn đích thực thì vẫn ngồi yên thưởng trà. Những người này lăn lộn phong nguyệt đã lâu, dĩ nhiên biết được con át chủ bài luôn ở sau cùng.

Hoa Diễm Cốt trà trộn trong số họ, cải trang thành một nam tử bình thường, đầu đội nón, mảnh sa đen rủ xuống che đi khuôn mặt tuyệt sắc vô song.

Đã giúp phải giúp tới cùng, nàng tới đây là để giúp Yên Chi một tay.

Hoa khôi cũng phân phẩm cấp, nếu nói cụ thể sẽ rất phức tạp, song giá bán thân tuyệt đối là điều quan trọng hơn cả.

“Đây là Yên Chi cô nương của Vạn Hoa lâu!”

Trong tiếng huyền não, một nữ tử bưng trên tay bình hoa mỹ nhân gồm thanh hoa, uyển chuyển bước ra đài.

Ngay cả những khách làng chơi phong lưu có tiếng cũng phải tặc lưỡi, hướng chi đám nam tử tầm thường kia.

Đóa sen nở ở miệng bình, nữ tử ấy cất bước trong gió thoảng hương đưa, khoác trên mình bộ y phục trắng tinh như được thêu dệt bởi hàng ngàn cánh hoa mai trắng, cổ áo thêu một đôi hoa mai đỏ. Trên gương mặt không biểu lộ một chút e thẹn của thanh quan, cũng chẳng có vẻ ẻo lả của một kỹ nữ thanh lâu, mà là vẻ sần muện như được gột rửa bởi sương nước cổ đô.

Nữ tử phong trần hàng ngàn hàng vạn, nhưng để xứng danh hoa khôi thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mãnh liệt hoặc hiền dịu, ma mị hoặc ngây thơ, mỗi một hoa khôi đều toát ra vẻ độc nhất vô nhị khó lòng diễn tả.

Vẻ sâu muện của Yên Chi cũng chính là nét độc nhất vô nhị của nàng ta.

Cánh tay đang định ra giá của Hoa Diễm Cốt từ từ hạ xuống. Nàng nghĩ bụng, có lẽ không cần mình ra mặt, Yên Chi chỉ dựa vào bản thân cũng có thể đạt được tất cả những gì nàng ta muốn.

Nghĩ tới đây, nàng mỉm cười, quay người toan rời đi.

Cũng nhờ được nàng ta cứu, nên mới kết nhân duyên. Chỉ tiếc một người chí ở hồng trần, còn một kẻ chỉ muốn phi ngựa bốn tẩu chân trời góc bể. Không cùng chí hướng, khó mà tương ngộ, thôi thì từ biệt ở đây, cũng không biết ngày sau còn có cơ hội gặp gỡ hay không...

Hoa Diễm Cốt vừa ngậm ngùi vừa xoay người ra đi.

Sau đó, nàng trông thấy một khuôn mặt tuấn tú.

Hai tháng không gặp, người ấy trông gầy hơn, song ánh mắt dường như đã chín chắn hơn, người đứng đó mà cứ như một thanh danh đao được mài giữa sắc bén, khiến người khác không dám nhìn.

Áo giáp trên người vẫn còn nguyên, áo choàng cũng chưa cởi, ngay cả sỏi trắng dưới chân cũng phur một lớp bụi, xem ra đã vội vã tới đây...

“Đại sư huynh, huynh sao ấy?” Hoa Diễm Cốt cười nói.

Hàn Quang nhìn nàng chăm chăm, mãi lâu sau mới điềm nhiên cười đáp: “Đến gặp muội chứ sao nữa!”

Nụ cười của cậu ta rạng rỡ như ánh mặt trời, sau lưng, một toán Cẩm y vệ lưng giắt Tú xuân đao ồ ạt xông vào, một nửa phục ở phía sau Hàn Quang để chờ mệnh lệnh, còn một nửa bao vây toàn bộ thường hoa đường, ánh mắt như hổ sói nhắm nhe những người có mặt.

Lễ hội chọn mỹ nhân vừa xong còn náo nhiệt vô cùng, nay bỗng chốc đã giống như đám tang.

Sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, không ai dám lớn tiếng huyên náo, chỉ ghé đầu chụm tai nhau xì xầm bàn tán, rốt cuộc là kẻ nào không sạch sẽ khiến Cẩm y vệ phải tìm đến đây...

Trên đài cao, Yên Chi bị đám đông quên lãng tỏ bộ mặt ngượng ngùng.

Dưới đài, Hoa Diễm Cốt còn khó xử hơn nàng ta. Cẩm y vệ là thế lực nào chứ, giám sát bách quan, trị gia diệt môn, tầng lớp sỹ đồ, kẻ nào lại dám bỏ ngàn vàng mua kỹ nữ dưới con mắt giám sát như hổ sói của bọn họ?

“Đại sư huynh... chuyện đã tới nước này, xin huynh hãy gánh vác trách nhiệm.” Hoa Diễm Cốt bất lực chỉ tay về phía Yên Chi đang lẻ loi trên đài cao: “Hãy mua nàng ta đi.”

Hàn Quang đưa mắt nhìn theo, sắc mặt hết sức khó coi: “Có làm không đó? Bổng đại gia không thích, sao phải mua nàng ta chứ?”

“Đâu phải bắt huynh mua thật... chỉ muốn huynh ngã giá mà thôi.”

Ngã giá rồi, cũng có nghĩa Hàn Quang sẽ chẳng khác gì đám người bên dưới, cũng là tới ngắm hoa chọn kỹ nữ. Như vậy thì chẳng cần ái ngại gì nữa, ai mua được thì mỹ nhân là của kẻ nấy, chỉ là...

“Bốn lượng.” Hàn Quang giơ tay ngã giá, thanh âm văng vẳng trong thướng hoa đường.

Hoa Diễm Cốt cảm thấy đồng tử mình giãn to.

Cả thướng hoa đường im phăng phắc, chỉ còn tiếng sắc nước trà của một số người.

Bốn lượng...

Chỉ e từ ngày lễ hội chọn mỹ nhân được tổ chức tới nay, chưa từng xuất hiện cái giá nào thấp hơn giá này.

“Khốn khiếp! Huynh đến phá đám phải không!” Hoa Diễm Cốt khó khăn lắm mới định thần lại được, nổi giận nói.

Ánh mắt Hàn Quang khê đảo, dè thấp giọng, hơi thở ấm nóng phả bên tai nàng: “Bốn đại gia đến vội vàng, trên người chỉ mang theo bốn lượng bạc thôi!”

Ngay sau đó, đám người trong thướng hoa đường cũng hoàn hồn, bọn họ tỏ vẻ khó xử nhìn nhau, không hiểu vị Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ kia rốt cuộc muốn làm gì. Nếu nói ngài ta tới đây để chơi bời... vậy thì bốn lượng kia là có ý gì? Nếu nói ngài ta tới để phá đám, chẳng qua cũng chỉ là thanh lâu kỹ quán, ngài ta muốn phá, chỉ cần động miệng là được, đâu cần động tới đầu ngón tay.

Hoa Diễm Cốt che mặt than vãn, sau đó kéo tay Hàn Quang, khóc không ra nước mắt nói: “Huynh ngã giá thêm lần nữa đi, ngã giá một ngàn lượng, ngân phiếu muội cho huynh mượn!”

“Đùa gì vậy chứ?” Hàn Quang ôm lấy đầu nàng, dè thấp giọng, thanh âm thoảng chút tức giận: “Mượn tiền của nữ nhân chơi thanh lâu, muốn thể diện của bốn đại gia quét đất hay sao!”

“VẬY MUỘI... MUỘI LÀM RỚT TÚI TIỀN XUỐNG ĐẤT, HUYNH CỨ COI NHƯ NHẶT ĐƯỢC...” Hoa Diễm Cốt đã bắt đầu gạt mình gạt người.

“... Chủ ý này cũng được đấy, vậy muội hãy ném đi.” Hàn Quang cũng không nghĩ ra cách nào khác, nghe xong ý kiến thì chau mày hồi lâu, cuối cùng chỉ đành cùng nàng gạt mình gạt người.

“Một ngàn lượng!”

Đúng lúc ấy thì một thanh âm sang sảng vang lên.

Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt cùng ngược đầu nhìn, chỉ thấy một nam tử tướng mạo tuấn tú tựa chim hạc đứng giữa bầy gà, cặp mắt sáng rực nhìn Yên Chi trên đài cao.

Yên Chi như đóa hoa nở trái mùa, đứng cô độc trên đài cao, tựa như một nhành mai có thể bị phong ba bão táp thổi rơi bất cứ lúc nào.

Mãi cho tới khi nam tử ất cật bước đi lên đài, cởi chiếc áo bào lông cáo ra, cẩn thận khoác lên người nàng ta, như thể một ngọn núi nhỏ nguy nga nhô lên khỏi mặt đất, che chở nàng khỏi phong ba bão táp, trả lại cho nàng ta bầu trời trong xanh.

“Hoa nở vào xuân nên ngắt sớm, đừng để mai sau ngắt nhánh tàn*...” Bên cạnh, giọng tú bà lạnh lạnh ra giá cho Yên Chi: “Một ngàn lượng, đêm nay, Yên Chi cô nương sẽ thuộc về vị đại nhân này.” (*: là hai câu thơ trong bài Kim lữ y của Đỗ Thu Nương.)

“Hoa nở vào xuân nên ngắt sớm, đừng để mai sau ngắt nhánh tàn...” Nam tử tuấn tú lẩm nhẩm câu thơ này, rồi điềm nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng buộc áo bào lông cáo cho Yên Chi, giọng nói êm dịu như dòng suối: “Tiểu tướng là Tạ Thư Hiền, chỉ nhặt hoa rơi không nở hái.”

Chung quanh, mỗi người tỏ một thái độ, kẻ thì cười rủa, có kẻ lại nhạo báng, cho rằng nam tử kia chỉ là một viên kỹ tướng nhãi nhép, không nên vì một nữ tử thanh lâu mà làm mất mặt Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ, chỉ e về sau đường quan khó tiến...

Nhưng bọn họ đâu hay, ở đằng xa, vị Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ mất hết hình tượng kia đang nằm bò trên bàn, từ xa nhìn viên tiểu tướng nọ, lẩm bẩm: “Người đã cứu mạng bốn đại gia ta...”

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nương Tử Bốn Lượng Lên Ngân Vàng

Type: Phương Phương

Suốt mấy tháng trời họa bì, hao tâm tổn sức, Hoa Diễm Cốt tưởng rằng hôm nay sẽ được ngủ ngon giấc. Vậy mà chẳng ngờ, về tới phủ, vừa đóng cửa phòng thì ngọn đèn sau lưng đã bị thổi tắt.

“Đêm nay, ta không muốn về...”, kẻ lạ gói cầm lên vai nàng, giọng nói kéo dài đầy vẻ lười nhác.

Nghe thấy ngữ điệu quen thuộc này, Hoa Diễm Cốt chợt lạnh dựng tóc gáy.

“Vân Tà!”, nàng quay người lại, dữ dằn quát roi về phía đối phương: “Sao người lại ở đây!”.

Vân Tà một tay giữ lấy chiếc roi trên tay nàng, cười ha hả, ánh trăng xuyên qua tấm rèm cửa sổ, rọi vào khuôn mặt đeo mặt nạ của hắn. Hắn bỗng nói: “Mấy ngày không gặp, lòng nhiệt tình của tiểu nương tử dâng lên như lửa, không lẽ thực muốn giữ ta lại?”.

“Nếu đã tới thì đừng hòng rời khỏi!”, Hoa Diễm Cốt quát lên.

“Ồ!”, thanh âm của Vân Tà kéo ra thật dài, hắn ta cười nói bằng giọng đầy ẩn ý: “Vậy thì hay quá, nàng muốn giữ, mà ta cũng không muốn đi, ta và nàng tình đầu ý hợp, hà tất lãng phí thời gian? Nhân sinh ngắn ngủi, chẳng bằng...”

Đúng lúc ấy, cánh cửa lớn bị bật tung, một đám thị vệ đen thui đứng phía sau Hoa Diễm Cốt. Trông thấy Vân Tà, bọn họ chẳng nói chẳng rằng giơ binh khí trong tay lên xông thẳng vào.

“Chậc, muốn phá đám hay sao!”

Vân Tà vừa hất tay thì đám thị vệ đã bị bay ngược ra sau. Đến khi Hàn Quang đặng đặng sát khí lao tới, thì Vân Tà đã hóa thành đám mây đen bay ra khỏi nóc nhà, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười.

“Tiểu Diễm Cốt, nếu nàng đã kén được người rồi, vậy trò chơi sẽ bắt đầu.”

Ánh trăng như sương đêm, thanh âm của hân từ đặng xa vắng lại, vang vọng bên tai Hoa Diễm Cốt: “Cứ như chúng ta đã nói với nhau từ trước, lần này nếu nàng thua, ta nhất định sẽ chiếm đoạt nàng!”.

“Hân ta là ai?”

Hàn Quang lạnh lùng hất tay về hướng Vân Tà vừa biến mất. Lập tức, một toán Cẩm y vệ như hổ sói nhào ra ngoài, khuấy động cả kinh thành yên tĩnh, từng bó đuốc nối đuôi dài, soi sáng rực cả màn đêm.

“Không ngờ hân ta lại to gan đến vậy, dám bám theo muội về đây”, Hoa Diễm Cốt cắn môi, lo âu một hồi, rồi bất lực than thở: “Đại sư huynh, nếu như huynh và sư phụ gần đây không bận... xin cho muội được bẩm báo một chuyện...”.

Hàn Quang nhíu chặt mày, có chút tức giận quay đầu lại, nói với nàng: “Yêu nước, yêu nhà, yêu sư muội, chuyện của muội cũng là quốc gia đại sự, về sau chớ có lười thôi như thế nữa. Mau! Mau nói cho bọn đại gia nghe!”.

Hoa Diễm Cốt bèn đem kể hết những chuyện đã xảy ra ở trấn Trầm Hương cho Hàn Quang nghe. Từ Triệu Như Thì tới Cố Triều Huy, từ Cố Triều Huy tới Liên Liên, từ Liên Liên tới Vân Tà, rồi nàng sực nhớ tới Yên Chi.

“Kiều thê hà tất phải ngưỡng mộ mỹ thiếp, Triệu Như Thì tranh đấu với Liên Liên, coi như muội đã thua”, Hoa Diễm Cốt chau mày: “Chỉ là chẳng hay lần này hẳn muốn đối phó với Yên Chi tỷ tỷ thế nào...”.

Không giống Triệu Như Thì, yêu lắm người để rồi lờ cả một đời, Yên Chi không yêu bất kì ai, nàng ta chỉ yêu ngân lượng thôi...

Trong lễ hội thưởng hoa, Yên Chi đã thỏa lòng mong mỏi bán mình với giá cao nhất. Song lại vì Hàn Quang phá đám mà đã bị những kẻ lăm chuyện phong cho một ngoại hiệu: Nương tử bốn lượng.

Tú bà vốn định đổi cái tên khác cho nàng ta, song lại bị nàng ta cười mà cự tuyệt.

“Kinh thành mười mấy hoa khôi, đa phần đều lấy hoa cỏ cầm sắt để đặt tên, song chưa thấy ai lấy vật tầm thường để đặt tên như nô gia”, Yên Chi ngồi trước gương mặc cho hai hầu gái bên cạnh chải tóc cài trâm, hờ hững nói: “Nếu như là độc nhất, nô gia sao lại không cần?”.

“Nhưng cái tên này, quả thực hơi...”, tú bà hết sức khó xử, nếu đổi là người khác ngoan cố không nghe lời, bà ta sớm đã cho một cái bạt tai rồi. Nhưng Yên Chi lại không ký khế ước bán thân với bà ta, chẳng qua là dựng biển ở đây mà thôi, vô cơ đuổi một hoa khôi, bà ta đâu dại làm chuyện ngu ngốc đến vậy.

Yên Chi đột nhiên đứng dậy, y phục mới họa hình hoa hải đường đỏ tầng tầng lớp lớp rũ xuống, như thể cánh hoa đỏ tươi buông lơi nở rộ: “Từ nay trở đi, chỉ có kẻ khác theo đuổi nô gia, chỉ có kẻ khác nghe lời nô gia”.

Nàng ta ngược đầu cao mỉm cười, như thể đang đưa mắt nhìn khắp thế nhân, mà cũng như là đang tự nhủ với chính mình: “Nô gia là nương tử bốn lượng, về sau sẽ xuất hiện nương tử năm lượng, nương tử sáu lượng, nhưng sẽ không xuất hiện nương tử ba lượng... chỉ cần một ngày nô gia còn sống, bọn họ sẽ phải học theo nô gia, nhưng sẽ không bao giờ vượt mặt được nô gia...”.

Lời Yên Chi nói không phải giả.

Trên đời có lắm kẻ có mới nới cũ, đám người lắm tiền kiêu thế mỹ thiếp đây nhà kia chỉ ham mê cái mới, không thì mười dặm phượng hoa, ngựa gầy Dương Châu, dựa vào ai mà được nuôi sống chứ?

Thường thức cái mới là một chuyện, nhưng nếu không có thủ đoạn, làm sao giữ được khách quen. Hoa khôi năm nào cũng có, nhưng mấy ai giữ được danh hiệu này dài lâu. Trăm hoa đua nở, song chỉ có đào hoàng, nguyệt tử (*) xưng hậu, không sợ lụi tàn.

(*) Tên loài hoa thuộc giống Mẫu Đơn.

Yên Chi đã làm được điều đó.

Các lão đương triều Bùi Nguyên Cấp đã qua tuổi cổ lai hy (*), tuy chăm sóc sức khỏe tốt, tóc và râu vẫn còn đấy, nhưng lưng và chân thì xem chừng cũng kém lắm rồi. Vậy mà sau khi vào khuê phòng của Yên Chi, lúc ra về mặt ngập tràn gió xuân, cứ như trẻ ra cả chục tuổi vậy. Gặp ai cũng khen: “Yên Chi kia tuyệt thật đấy... tuyệt thật đấy...”.

(*) Cổ lai hy: ý chỉ bảy mươi tuổi, thường có câu “thất thập cổ lai hy”, ý muốn nói tuổi bảy mươi xưa nay hiếm.

Người ngoài hiếu kỳ, bèn hỏi ông ta: “Tuyệt ở chỗ nào?”.

Bùi các lão chỉ mỉm cười ra vẻ thần bí, im lặng không nói.

Lòng hiếu kỳ của nam nhân cứ hễ trời dậy là y như mèo vậy, chưa tới vài ngày bọn họ đều đổ xô tới Vạn Hoa lâu, những mong đích thân tìm hiểu chân tướng. Thế nên sự đời vốn thường hay được đồn thổi, sự tình được truyền đi qua miệng lưỡi thế gian, càng đồn càng bay xa, mà càng đồn thì lại càng thần kỳ. Họ truyền tai nhau rằng, Yên Chi là thần tiên giữ chiếu thư của Bành Tổ (*), hoặc cũng có thể là hồ tiên hóa thân thành người phàm du ngoạn nhân gian.

(*) Bành Tổ: Tương truyền là cận thần bên cạnh Ngọc hoàng đại đế trên thiên cung.

Chân tướng thế nào thì tới nay chưa ai rõ, chỉ thấy ngày càng nhiều kẻ kéo tới Vạn Hoa Lâu.

Trong số ấy cũng không ít kẻ tính tình cổ quái, cố ý làm khó người khác. Chẳng hạn như nam nhân đến Vạn Hoa lâu bỏ ra ngàn vàng để chọn Yên Chi hôm nay, vốn là khách quen của phường hoa ngô liễu, chỉ là gã ta thường hay lui tới tiểu quan kỹ năm đối diện. Trong rừng hoa, gã chỉ ưa hoa cúc, những hoa khác dầu có đẹp nhường nào cũng như không nhìn thấy.

Tú bà biết gã ta sẽ đến để gây rối, nên viện cớ Yên Chi không được khỏe mà khước từ. Song vị đại gia này ra bộ hung hãn, móc từ trong tay áo ra một thỏi vàng, ném xuống dưới chân tú bà, rồi ôm hai nam kỹ tướng mạo tuấn tú, nghênh ngang bước lên lầu.

Mọi người trông thấy gã ta đưa chân đá tung cửa phòng Yên Chi thì không dám thở mạnh, chỉ e một khắc sau đó sẽ phải lao vào cứu mạng.

Vậy mà sau một tuần trà, vị đại gia kia lại đẩy cửa bước ra, vẻ mặt dễ chịu vô cùng, còn kêu xuống dưới lầu rằng: “Tiếp khách kiểu gì vậy hả! Bánh trái trà nước chẳng thấy mang lên, bốn đại gia chịu khát thì không

sao, chứ để Yên Chi cô nương chịu khát thì là tội tà trời đó có biết không!”.

Nói đoạn, gã lại ném một thỏi bạc xuống dưới.

Đám khách dưới lầu phẫn khích đến nỗi muốn trào nước mắt, kẻ nào kẻ nấy vươn cổ ngóng còn dài hơn cổ ngỗng, hận một nỗi không thể lập tức mọc thêm đôi cánh, quạc quạc quạc... bay vào trong phòng để điều tra ngọn ngành. Rốt cuộc Yên Chi kia đã giữ thủ đoạn gì mà hầu hạ chu đáo được vị đại gia này.

Tú bà lệ nhòa khóe mắt, lại hận một nỗi không thể lập tức gọi cả đám cô nương trong thanh lâu lại để khấu đầu theo Yên Chi học nghệ. Nếu bọn họ học được bản lĩnh này, thì còn lo gì đám kỹ nam đối diện giành mỗi làm ăn. Chỉ ngày mai thôi đã có thể khiến bọn chúng đóng cửa, rồi đám kỹ nam đó sẽ phải cuốn gói khỏi kỹ viện, gặm cỏ sống qua ngày.

Nếu không phải lúc tới Hoa Diễm Cốt vừa hay chạm mặt Yên Chi, chỉ e nàng phải xếp hàng tới mùa xuân năm sau mới gặp được nàng ta.

Yên Chi và Hoa Diễm Cốt kết thân trong hoạn nạn, lại có chung sở thích ăn uống. Khi Hoa Diễm Cốt nhắc tới những lời đồn li kì về nàng ta, Yên Chi chỉ phì cười, cũng không giấu diếm, bèn đem kể hết căn nguyên của sự tình cho Hoa Diễm Cốt nghe.

“Trên đời này đâu lắm chuyện cổ quái li kì như vậy, mọi chuyện chẳng qua đều do con người làm ra mà thôi”, Yên Chi mỉm cười rót trà cho Hoa Diễm Cốt. Lúc rử mày mỉm cười, trâm cài trên tóc nàng ta rũ xuống một lọn hoa trâm, cánh hoa màu đỏ nhạt áp trên mặt nàng, song hoa chưa đủ sắc để tô điểm cho dung nhan ấy.

Yên Chi đẩy tách trà Long Tĩnh búp non tới trước mặt Hoa Diễm Cốt, rồi cười nói: “Cầm kỳ thi họa, hát ca, nô gia món nào cũng biết, nhưng tiếc là chẳng thứ nào tinh thông. Nếu đem so với tài bảy bước thành thơ của

Ngô Cơ bên Xuân Hương lâu, giọng nói hay như hoàng oanh của Lý Tân Hoa bên Lục Hồng Viện, hay là bầy vũ cơ Ba Tư của Vân Ngoại lâu, chỉ e nô gia còn chẳng xứng để xách giày cho bọn họ. Chỉ có điều... thân là một nữ tử, nô gia không cần phải tài hoa như vậy”.

Hai tách trà mới, tỏa rạng hai dung nhan tuyệt sắc.

“Thói đời ganh tỵ, nam nhân cũng vậy thôi, tài hoa của nô gia, không phải là để vượt mặt bọn họ, mà chỉ để mua vui cho bọn họ mà thôi... cứ như Bùi các lão kia, chơi cờ dờ tẻ, nô gia muốn thắng ông ta chỉ là chuyện đơn giản, nhưng muốn chỉ thắng có một nửa thôi, thì mới hao tổn tâm trí. Cũng may công sức bỏ ra được đền đáp, đêm đó, ông ta được tận hứng, sau khi trở về, gặp ai cũng khen nô gia hay. Hay gì chứ? Hay ở chỗ hiểu lòng người, hay ở tâm trạng của ông ta:, Yên Chi thổi lá trà trong tách, khẽ nhấp một ngụm, cười nói: “Còn những kẻ cố ý đến gây rối, kỳ thực nô gia cũng không còn cách nào, chỉ có thể cố gắng hết sức. Kể như vị đại gia mấy hôm trước tới đây, rõ ràng chỉ thích nam nhân, vậy mà lại chọn nô gia. Ông ta lại chịu bỏ tiền ra mua nô gia, vậy thì nô gia đương nhiên phải nể tiền của ông ta rồi, thôi thì để ông ta tận hứng... Vậy nên, nô gia bèn hẹn ông ta lần sau cùng nhau đi dạo các thanh lâu của những mỹ nam, nhân tiện bình phẩm về nam sắc, cũng vì nể tình đồng chí hướng nên ông ta cũng không làm khó nô gia”.

Hoa Diễm Cốt giờ đây mới rõ tại sao trong kinh thành lại nổi lên một bài đồng dao mang tên: “Nương tử bốn lượng lên ngàn vàng”.

Kinh thành không hiếm hoa khôi, nhưng tận tụy với nghề như Yên Chi thì cơ hồ không có ai. Trong khi những hoa khôi khác nhốt mình trong thanh lâu than thân trách phận, thì Yên Chi sớm đã bạt mạng cho sự nghiệp hoa khôi. Mỹ mạo như kia, lại thêm tính cách liêu lĩnh, thử hỏi tiền tài của nàng ta sao lại không dồi dào được chứ?

Sau khi cảm thán, Hoa Diễm Cốt trở lại chuyện chính: “Trong số những khách ghé tới gần đây, có kẻ nào tướng mạo hoặc tính cách kỳ quái hay không?”.

Hoa Diễm Cốt cân nhắc ngôn từ, rồi nói tiếp: “Ví như ... nam tử thích đeo mặt nạ, tính tình khó ưa, xong thân hình cao lớn, lưng dắt đao...”.

Hoa Diễm Cốt vốn không ôm hy vọng gì, chỉ muốn nhắc nhở Yên Chi chú ý an toàn. Vậy mà chẳng ngờ, Yên Chi thoáng vẻ trầm ngâm, ngẩng đầu cười một cách cổ quái đáp: “Có”.

“Thật ư?”, Hoa Diễm Cốt giật mình: “Kẻ đó là ai? Có biết hành tung của hắn không?”.

“Thích đeo mặt nạ, tính tình khó ưa, thân hình cao lớn, còn có sở trường dùng đao...”, Yên Chi từ từ giơ một ngón tay thon lên, chỉ vào Hoa Diễm Cốt, bật cười, nói: “Chẳng phải là đại sư huynh của muội hay sao?”.

Hoa Diễm Cốt lặng người nhìn nàng ta.

Yên Chi cười đầy ẩn ý, hai tay từ từ đặt lên vai nàng: “Yên tâm đi, đại sư huynh của muội tuy tính cách dở tệ, người thấy thì hận, quỷ thấy thì hờn, song về phương diện này thì vẫn còn biết giữ mình lắm.. Nếu muội vẫn không yên tâm, nô gia sẽ cho các tỷ muội quen biết giám sát giúp muội, nếu có hành vi khác thường, lập tức gọi muội tới bắt gian”.

“...Không, không cần đâu”, khéo môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật: “Yên Chi tỷ tỷ đã hiểu lầm rồi...”.

Nàng còn chưa giải thích xong, thì cửa phòng đã bị người ta đập tung.

“Nương tử bốn lượng có đây không?”, một nam nhân mặc tướng phục công nông xông vào, từ đầu chí cuối không xem ai ra gì, ngay cả hai thiếu niên dù hắn cũng tỏ bộ mặt ngạo mạn.

Hoa Diễm Cốt và Yên Chi đánh mắt nhìn nhau. Sau đó, Yên Chi ung dung đứng dậy, cười mà thưa: “Chính là nô gia, chẳng hay vị công tử này là...”.

“Nghe đồn nương tử bốn lượng thân mang tuyệt kỹ, bất quản đối phương là ông lão tám mươi tuổi hay là ấu đồng tám tuổi, chỉ cần cho tiền, thì đều hầu hạ được cả. Không biết chuyện này có thật hay không?”, nam nhân kia đánh mắt dò xét Yên Chi.

Hắn ta ăn nói bất nhã, song Yên Chi không mảy may bận tâm, chỉ khẽ mỉm cười đáp: “Đúng vậy?”.

“Vậy thì tốt... khiêng vào đây!”, nam nhân kia ngoảnh đầu lại gọi, lập tức hai tên hầu khiêng vào phòng một nam tử.

Nam tử kia cũng mặc tướng phục, song lại nhuốm máu, sắc mặt trắng bệch, không chút hơi thở, rõ ràng là người chết!

“Một ngàn lượng bạc!”, nam nhân kia giơ một ngón tay ra: “Nương tử bốn lượng chịu ngủ cùng ông lão, chịu ngủ cùng nhi đồng, chẳng hay có chịu ngủ cùng người chết hay không?”.

Ngón tay hắn dựng đứng trước mắt Yên Chi.

Nhưng cặp mắt của Yên Chi lại đang nhìn về phía người chết.

Đó là một nam tử chừng ngoài hai mươi, khuôn mặt tuấn tú, tựa như thân trúc đứng độc lập, ngạo nghễ vô cùng. Người ấy nằm lặng dưới đất, như thể đang ngủ trong một vùng lá trúc, thanh nhã động lòng người đến khó tả.

“Sao lại là chàng?” Yên Chi nhìn chăm chăm vào người ấy, giống như trong lễ hội chọn mỹ nhân, chàng ta từng bước tiến đến bên nàng, khoác áo bào lông cáo lên vai nàng.

Buổi đầu gặp gỡ, chỉ nhật hoa rơi không nở hái.

Đến ngày gặp lại, Tướng quân ôn hòa ngày ấy... nay đã chết rồi?

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Mai Thời Trà Tuyết Một Vài Thoáng Hương

Type: Phương Phương

Tạ Thư Hiền sinh ra trong dòng dõi thư hương môn đệ(*), vốn đã đang khoa thi cử, nhưng chẳng may gặp buổi chiến loạn liên miên ba tháng, chiến sự Nam Man (*) nổ ra, nên buộc phải gác bút tòng quân.

(*) Thư hương môn đệ: chỉ gia tộc có truyền thống học hành.

(*) Nam Man: chỉ những bộ tộc thường gây chiến loạn ở phương Nam, Trung Quốc.

Bàn tay nhuộm đầy hương mực giữ thanh bảo kiếm, đôi mắt sáng trong như ngọc ngập sắc máu. Chàng ta thay chủ tướng lâm trận tháo chạy trốn giữ Vân Thành hai mươi ngày, nếu không có chàng ta, sẽ không có đại thắng Nam Man tháng Tám.

Nhưng khi tin thắng trận được báo về, người lĩnh đại công lại là tên chủ tướng nhất gan vô dụng kia.

Phụ thân của tên chủ tướng ấy là Binh bộ thị lang Triệu Khuếch, ông ta cố tình hẹn Tạ Thư Hiền đến lễ hội chọn mỹ nhân, trước hết là để ra sức trách cứ chàng ta không nên tự ý thay chủ tướng, sau đó, nhắp một ngụm trà Long Tỉnh, sai người dâng lên chàng ta ngàn lượng bạc trắng.

Ngân lượng bày trên mâm ngọc, ánh bạc trắng ngần rọi lên gương mặt ghê tởm của Triệu Khuếch.

Vào sinh ra tử, máu nhuộm sơn hà, cuối cùng chẳng qua chỉ làm lợi cho hạng người này.

Giờ khắc ấy, nhiệt huyết trong người Tạ Thư Hiền bỗng chốc nguội lạnh.

Mãi tới khi một thanh âm át đi tiếng huyền não của đám đông, vang lên trong lễ hội chọn mỹ nhân, song lại mang tới nhiều hơn những tiếng cười nhạt.

“Bốn lượng!”

Tạ Thư Hiền ngược đầu nhìn nữ tử đang đứng trên đài cao.

Nàng ta mang vẻ đẹp cô độc, như thể hoa mai nở trái mùa.

“Chẳng muốn giành xuân, cỏ hoa ganh sắc. Tan nát thành bùn rồi hóa bụi, mà hương vẫn như xưa.” (*)

(*) Trích trong bài từ Bốc toàn tử -Mai của tác giả Lục Du thời Nam Tống.

Ngắm dung nhan sâu muện như nhìn thấu nhân thế của nàng ta, Tạ Thư Hiền bất chợt nảy sinh nỗi đồng cảm, đến khi định thần lại, người đã ở trên đài cao, dang rộng tấm áo bào lông cáo tựa như tuyết trắng tung bay, nhẹ nhàng choàng lên vai nàng.

Chàng ta mỉm cười nói với nàng: “Tiểu tướng là Tạ Thư Hiền, chỉ nhạt hoa rơi không nở hái”.

Ngàn lượng bạc bán, cuối cùng đã được chàng ta chất hết cả dưới chân Yên Chi, trở thành đá lót đường đẹp mắt cho nàng ta.

Chàng ta dịu dàng dìu tay Yên Chi, bế nàng ta lên thật cao. Chẳng ngờ về sau lại bị kẻ xấu hạ độc thủ.

Triệu Khuyếch gian trá xảo quyết, con trai lão là thứ bất tài vô dụng.

Hắn cướp công lao cái thế của Tạ Thư Hiền, nhưng lại cảm thấy đó là lẽ đương nhiên. Hắn còn cảm thấy, Tạ Thư Hiền kia bỗng dưng vô cớ được nhận nhiều tiền như vậy từ nhà hắn, khiến hắn không nuốt nổi mỗi hận này. Vậy là hắn lấy danh nghĩa chủ tướng, hẹn chàng ta ra ngoài thành đua ngựa, trên đường đua, còn giả bộ bất cẩn quất roi vào mặt Tạ Thư Hiền, khiến chàng ta rơi xuống ngựa.

Đáng thương thay, Tạ Thư Hiền là một viên nho tướng, sau khi ngã ngựa, đã không thể mở mắt ra được nữa.

Đại thiếu gia của Triệu gia còn thấy chưa đủ, không những không vờ thu lượm thi thể, còn sai người mang chàng ta vào kỹ viện. Hắn nghĩ bụng, lúc còn sống người giữ thân trong sạch, ta muốn thấy lúc chết người dơ dáy thế nào, bốn thiếu gia ta tổng người vào trong kỹ viện, rồi sau sẽ cho người hồi báo rằng, người còm rệu no say xong thì chết trên người kỹ nữ thanh lâu.

Yên Chi không biết ân oán giữa họ. Nhưng nàng ta vẫn giữ thi thể nguội lạnh của Tạ Thư Hiền lại.

Không vì lý do nào khác, mà bởi ngày hôm đó Tạ Thư Hiền bỏ số tiền lớn ra để mua nàng ta, nhưng ngay tới một ngón tay của nàng ta cũng chưa động đến.

Nàng ta nợ Tạ Thư Hiền một đêm.

Đêm hôm ấy, Yên Chi khoác trên người hồng y như tân nương, lặng lẽ quỳ bên thi thể của Tạ Thư Hiền, nàng ta xắn tay áo, vớt khăn mặt trong thau bạc lên, vắt khô, rồi cẩn thận lau đi vết máu và bùn đất trên khuôn mặt chàng ta.

Hai tên gia đình bên cạnh là người mà công tử Triệu gia sai ở lại để giám sát Yên Chi, đề phòng nàng ta nhận tiền mà không hành sự. Khi trời còn sớm bọn chúng vẫn ổn, nhưng khi màn đêm vừa buông xuống thì hai tên này đã đứng ngồi không yên.

Thanh lâu là chốn tiếp đón nam nhân, chứ không phải nơi tiếp đón nam nhân đã chết, lại cộng thêm việc sợ bị khách bắt gặp, nên tú bà đã bố trí để Yên Chi đến một lạc viện hẻo lánh. Nơi này nhiều năm không tu sửa, tường đổ vách nứt, thỉnh thoảng có vài cơn gió lạnh ùa vào, luồn qua cổ áo, lạnh lẽo mà mềm mại như mái tóc của nữ nhân, thực khiến người ta ớn lạnh.

Ngay từ đầu hai tên gia đình đã cảm thấy chốn này hết sức ghê rợn rồi, chẳng ngờ ngay sau đó Yên Chi đã khiến bọn chúng còn kinh hãi hơn thế...

Nàng vác Tạ Thư Hiền lên, đặt lên giường...

“Người, người, người...”, một tên gia đình sợ thót tim mà thốt lên.

“Để các người cười nhạo rồi”. Yên Chi thẹn thùng quay đầu lại: “Gia cảnh nô gia nghèo hèn, lúc trước từng cải trang thành nam nhi, một thời gian dài khuôn vác thuê cho người ta...”.

“Ai lo chuyện người làm cái gì!”, tên gia đình khác sợ hãi đến nổi hồn lìa khỏi xác: “Người, người, người... ngay tới thi thể cũng không chịu bỏ qua hay sao? Cô nương, cô nương, người và quý khác biệt, chuyện hại thân như thế này...”

“Cũng không còn cách nào khác, nhận tiền thì phải hành sự, cũng phải tận tâm tận lực mà làm chứ.”

Dứt lời, Yên Chi đã hất bỏ đôi giày thêu hoa, trèo lên giường.

Giường rất nhỏ, Yên Chi chỉ có thể nằm áp sát Tạ Thư Hiền, mặt đối mặt, môi kề môi, ngực áp ngực.

Nam tử trước mắt trẻ trung anh tuấn, từ ngón tay đến ngọn tóc đều toát ra khí chất thanh tao cao quý. Yên Chi có ngắm nhìn thế nào cũng không thể tưởng tượng ra nổi dáng vẻ tung hoành sa trường của chàng ta. Nằm lấy ngón tay chàng ta mà ngửi, cũng chỉ thấy hương mực thoảng đưa.

Bị tấm lưng rộng lớn của Tạ Thư Hiền che khuất, hai tên gia đình không thấy Yên Chi rốt cuộc đang làm gì, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt, nghĩ bụng rằng nàng ta đang làm chuyện ân ái, nhất thời hồn lìa khỏi xác.

“Khâu vị nặng quá! Thật nặng quá đi thôi!”, một tên gia đình nước mắt đầm đìa.

“Dừng tay! Dừng tay đi!”, tên gia đình khác khóc lóc không thôi: “Bọn ta sẽ ứng phó với công tử! Người, người bỏ qua cho vị này đi, cho hẳn sớm được yên nghỉ”.

Yên Chi dờ khóc dờ cười, bàn tay đang nắm lấy tay Tạ Thư Hiền đành khẽ buông, sau đó lặng lẽ nằm xuống cạnh chàng ta.

Viền cổ áo màu xanh trên y phục màu trắng, dáng vẻ nhắm mắt ngủ của Tạ Thư Hiền, tựa như hoa mai trong tuyết, mây trôi bên trăng tỏ, thanh nhã vô song.

“Tướng quân, xin chàng hãy yên nghỉ”, Yên Chi nhắm mắt, khẽ nói: “Diễm cốt muội muội có vị ca ca là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, muện ấy bảo rằng sẽ giúp chàng, sau này sẽ có người đòi lại công đạo cho chàng... Nô gia chỉ có thể làm cho chàng được bấy nhiêu thôi, trên đường tới hoàng tuyền, xin chàng hãy thông thả mà đi”.

Nàng không trông thấy, mi mắt Tạ Thư Hiền khẽ động đậy.

“Người, người, người... đang làm gì vậy?”, hai tên gia đình run sợ nói: “Sao lại vô cớ nói chuyện với người chết?”.

“Nô gia niệm kinh Phật không được hay sao?”, Yên Chi chỉ đành mở mắt, chẳng lấy gì làm dễ chịu đáp lời bọn chúng.

Hai tên gia đình bấy giờ mới vỡ lẽ, sau khi dọn dò nàng niệm kinh lâu một chút thì lui đến bên góc tường cách hai người xa nhất, uống rượu lấy can đảm.

Yên Chi mỉm cười, lại nằm trở xuống, đối mắt với Tạ Thư Hiền, hơi thở kéo dài, một lát sau, bỗng nhiên “Hở” một tiếng.

“Lại... lại sao nữa thế?”, hai tên gia đình đang trong trạng thái hoảng loạn, vừa nghe thấy thanh âm của Yên Chi, thì ngay tối rượu trong chén cũng tràn ra.

Yên Chi chẳng thèm để ý tới bọn chúng, nàng trở dậy, vạch y phục của chàng ta ra, áp mặt xuống.

“Người muốn làm gì?”, hai tên gia đình kinh hãi đến độ đụng đổ cả vào rượu.

Yên Chi chẳng qua là áp mặt trái lên ngực Tạ Thư Hiền.

Tim vẫn còn đập, tay chân vẫn còn ấm. Tuy sắc mặt trắng bệch, song Yên Chi từng ở bến phà khuân vác cho người ta, từng thấy thuyền gia cứu những người đuối nước, có người được kéo lên trên bờ, tuy không còn hơi thở nhưng vẫn chưa chết, mà chỉ là hơi thở không được lưu thông. Những thuyền gia giàu kinh nghiệm sẽ cậy miệng họ ra, ép cho nước ra ngoài, sau đó sẽ kê miệng tiếp ba hơi cho họ, nếu may mắn, người đó vẫn có thể sống lại.

Nghĩ tới đây, Yên Chi không dám chần chừ, hai tay giữ chặt mặt Tạ Thư Hiền, áp mặt lại gần.

“A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! Người làm vậy sẽ bị xuống địa ngục đó!”, hai tên gia đình chột hét toáng lên.

Mây che trăng mờ, ánh nến chột tắt, bọn chúng vừa dứt lời thì một cơn gió lạ thổi vào trong căn phòng rách, làm rơi trâm vàng trên đầu Yên Chi, xoa tung mái tóc đen dài, trông giống như diễm quý câu hồn vậy.

Cơn gió ấy vây lấy Tạ Thư Hiền, như bước chân của Hắc Bạch Vô Thường, chân không dính bụi trần, chỉ làm nổi lên những cơn gió âm giới, để báo cho nhân thế mau mau tránh đường, chớ có cản trở tiếng chuông gọi hồn.

Yên Chi đón lấy cơn gió lạ ấy, phục người xuống, bờ môi thoảng hương mai kè lên cánh môi lạnh băng như tuyết của chàng ta.

Buổi đầu gặp gỡ, chỉ nhật hoa rơi không nở hái.

Đến ngày gặp lại, Tướng quân đã lìa trần như tuyết trắng.

Vì ơn chàng, mai thời trả tuyết một vài thoảng hương.

Trên giường, mười ngón tay của hai người dần đan vào nhau. Trong tiếng la hét của bọn gia đình, Tướng quân Tạ Thư Hiền cuối cùng cũng dần mở đôi mắt sáng trong như ngọc ra.

Cơn gió lạ như câu hồn kia lúc này cũng đột nhiên dừng hẳn, như thể là hơi thở, sượt qua tai Yên Chi, vút ra ngoài cửa sổ, nháy mắt đã không còn tung tích.

“Quý nhập tràng, á á á...!!!”, một tên gia đình sợ tè ra quần lao ra ngoài.

“Không liên quan đến ta a! Người muốn tìm thì cứ tìm công tử ấy! Tất cả đều do công tử không tốt”, tên gia đình khác rùng rùng nước mắt toan bỏ chạy.

“Cút đi! Người và ta phải chia nhau ra chạy mới phải!”, gia đình kia rủa.

“Mau chết đi! Ta chỉ cần chạy nhanh hơn người là được an toàn”, gia đình nọ không chút giấu diếm lòng dạ hiểm ác của mình.

Hai tên đó, người đuổi ta chạy, chẳng chóng đã mất dạng.

Trong căn phòng nhỏ rách nát, chỉ còn lại Yên Chi và Tạ Thư Hiền, bốn mắt nhìn nhau..

Ngọn nến đã lạnh, nàng ta như thể khoác lên mình ánh trăng lấp đầy đôi mắt Tạ Như Hiền.

“Chàng vẫn còn sống”, Yên chi nhìn chàng ta, mỉm cười nói: “Tốt quá”.

Tạ Thư Hiền yên lặng nhìn Yên Chi, mãi lâu sau mới cầm tay nàng ta đặt lên trên ngực.

Trái tim vì nhìn thấy sự đen tối chốn quan trường mà nguội lạnh, trái tim vì hồng trần thế tục mà mệt mỏi, chán chường, nay lại đập mạnh dưới đầu ngón tay nàng.

“Ta vẫn còn sống, tốt quá!”, ánh trăng như sương đêm rơi xuống đầu mày, chàng ta nhìn vào đôi mắt Yên Chi, dịu dàng mỉm cười nói: “Vẫn được nhìn thấy nàng, tốt quá...”

“E ấp trên cành nghiêng bóng nước, hương thầm lan tỏa lúc trăng lên.”

(*)

(*) Hai câu thơ được trích trong bài Sơn viên tiểu mai của thi sĩ Lâm Bô đời Tống.

Hai người ở chốn này “tình trong như đã mặt ngoài còn e”. Còn Hoa Diễm Cốt sau khi trở về nơi ở của Hàn Quang, đem chuyện này kể cho cậu ta nghe, quả nhiên đã gây ra một phen chấn động quan trường.

Hàn Quang lo chuyện thưởng phạt tam quân theo mệnh lệnh của sư phụ, bức thư chiến báo về chuyện đại thiếu gia của Triệu Gia trấn thủ Vân Thành đã chuyển đến tay Hàn Quang.

Về chuyện này, Binh bộ thị lang Triệu Khuếch sớm đã lo liệu hết cho con trai, trừ phi tận mắt chứng kiến cảnh trấn giữ Vân Thành, bằng không sẽ không thể nào tìm ra được điểm sơ hở bất lợi nào cho con trai ông ta.

Nhưng tệ hại ở chỗ con trai ông ta duyên phúc quá bạc, bao kẻ không đụng, lại đụng tới Hoa Diễm Cốt.

Yêu nước, yêu nhà, yêu sư muội, động tới Hoa Diễm Cốt cũng có nghĩa là động tới Hàn Quang, động tới Hàn Quang... cũng có nghĩa là đã động tới Cẩm y vệ.

Mà cẩm y vệ là thế lực nào chứ? Như ruồi bu máu, như hổ đói vồ mồi... Tóm lại, bọn họ không lỗ nào không chui, cho dù một quả trứng không có khe cũng có thể bị bọn họ hút ra máu, huống chi Triệu gia kia vốn dĩ đã không sạch sẽ.

Không tra ra thì yên ổn, cứ hễ tra ra thì chân tướng sẽ bại lộ hết.

“Lừa gạt để lĩnh công trạng quân binh, lâm trận tháo chạy, nhận hối lộ, tham ô quân lương...”, Hàn Quang nhìn chòng tòi chứng chất còn cao hơn người trước mắt, chấp tay sau lưng mà đứng dậy, lát sau mới quay đầu lại, cười với vẻ thần bí, nói với Hoa Diễm Cốt: “Lâu rồi không tịch thu tài sản,

móng vuốt của Lang Nhi sắp cùn đi rồi đây này, không ngờ lão ta tự dưng đến cửa, hừm...”.

Hoa Diễm Cốt ngẫm nghĩ, nhận thấy chuyện này dính líu tới nhiều người, liên quan cả đến hai vị quan tam phẩm, không khỏi lo âu, nói: “Chuyện trong triều muội không hiểu lắm, song chuyện này liên quan đến nhiều người như vậy... Huynh thực sự không cần thông báo cho sứ phụ sao? Không chừng sứ phụ sẽ coi trọng đại cục, sẽ tạm thời chưa dò xét tới?”.

Hàn Quang nhìn nàng, nhặt ra một bức thư trong đồng tội chứng, đưa cho nam tử trên vai họa hình én lượn ở phía sau, nói: “Bách Lý Độ, người mang bức thư này tới cho Quốc sư”.

“Đó là gì vậy?”, Hoa Diễm Cốt hết sức tò mò, tội chứng nhiều như vậy, sao huynh ấy chỉ chọn bức thư nằm dưới cùng.

“Lúc tịch thu tài sản sẽ cho muội”, Hàn Quang vỗ vai nàng.

Ngay trong đêm hội ấy, Bách Lý Độ chuyên rong ruổi khắp nơi đã dâng bản tội chứng kia lên bàn của sứ phụ.

Sứ phụ chỉ thoáng đọc đã siết gãy bút lông trong tay.

“Hãy đi điều tra Binh bộ thị lang Triệu Khuếch cho ta”, sứ phụ lạnh lùng nói.

“Quốc sư, người khi nào mới phế đế xưng vương... ờ, lão thần đi ngay đây”, viên tể tướng thấy sắc mặt của người không tốt, cũng không dám chạm tới chuyện không vui của người. Chỉ cảm thấy kì lạ, rốt cuộc là mật thư gì đã khiến Quốc sư hiếm khi tỏ thái độ lại nổi giận tới mức này.

Cho tới ba ngày sau, khi cuộc làm sạch Binh bộ bắt đầu, Triệu Khuếch là kẻ đầu tiên bị đem ra xử lý, tịch thu tài sản, trị gia diệt tộc, một nửa số

gia sản được xung công, nửa còn lại ban cho tân nhiệm Tả bộ thị lang Tạ Thư Hiền.

Lúc ấy, Hàn Quang không chịu nổi sự truy vấn ráo riết của Hoa Diễm Cốt, bèn nói nội dung của bức mật thư này cho nàng hay.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tạ Tiểu Tướng Độc Chiếm Hoa Khôi

Type: Phương Phương

Gió nổi, làm gợn sóng hồ nước trong xanh.

Hoa rơi, làm hao gãy nhành hoa.

Mọi chuyện dường như xảy ra chỉ trong một đêm.

Triệu gia quyền thế ngất trời là thế bỗng dưng sụp đổ, Tạ Thư Hiền vô danh được thăng liền ba cấp, trở thành đại quan tam phẩm trẻ tuổi nhất đương triều. Yên Chi cũng vì chuyện Tạ Thư Hiền cải tử hoàn sinh mà càng trở nên thần bí. Những cô nương trong thanh lâu xem nàng ta là hồ tiên mà sùng bái, những thuyết thư tiên sinh (*) còn đem sự tích về nàng ta viết thành câu chuyện truyền kỳ. Người truyền kể tụng, thành ra không ai mà không biết. Bỗng chốc, không ai bì được với Yên Chi, những tướng tử đây khách sẽ lui tới như mây, chẳng ngờ thoáng chốc đã bị một người bao trọn.

(*) Thuyết thư tiên sinh: người kể chuyện.

Người đó chính là Tạ Thư Hiền.

Chốn yên hoa, chốn yên hoa... yên hoa (*), chỉ có thể nở giữa bầu trời đêm, dù có rực rỡ nhường nào cũng không thể nở tới sáng. Cho nên ân khách thường nhân lúc đêm xuống mới tìm đến. Ca một khúc tình chàng ý thiếp, hận một nỗi không thể hòa vào thành một. Nhưng khi buổi đêm vừa

tàn, kẻ ra về, người bỏ đi, chỉ còn lại nữ tử yên hoa lặng lẽ ngồi chờ đêm tiếp theo, một lần nở rộ khác, cùng với một nam nhân khác.

(*) Yên hoa: cho pháo hoa.

Nhưng Tạ Thư Hiền thì lại khác.

Chàng ta đêm nào cũng đến, dẫu là lúc buông thả nhất thì cũng chỉ gối lên đầu gối Yên Chi. Khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ vì say, lờ mờ nói: “Xin lỗi nhé... Tạ mỗ không thắng được men rượu”.

“Nhưng người là tướng quân mà”, Yên Chi dờ khóc dờ cười đặt vò rượu xuống, toan muốn dìu chàng ta dậy: “Tướng quân chẳng phải người nào cũng uống rượu ngum lớn, ăn thịt miếng to hay sao?”.

Hoa đăng chiếu tỏa, mắt mày mỹ nhân như họa.

Tạ Thư Hiền lặng lẽ ngấm nụ cười của nàng ta, mãi hồi lâu mới mím cười nói: “Chỉ có Tạ mỗ là ngoại lệ... bởi vậy mới không ít lần bị tướng sỹ trong quân bắt nạt. Lần sau nếu có người tìm ta chuốc rượu, Tạ mỗ có thể kéo bọn họ tới đây không?”.

“Không hề gì, cứ giao cho nô gia là được”, Yên Chi vỗ ngực nói.

Sau đó, nàng ta hồi hận.

Ngày hôm sau, Tạ Thư Hiền dẫn một đám thủ hạ cũ đến tìm nàng, một toán nam tử cường tráng đao dính máu vây lấy Yên Chi, sau đó tất cả đều nở nụ cười ám muội, đưa vò rượu trong tay cho nàng ta.

“Tiểu đệ xin chào tẩu tẩu.”

Ngum rượu Yên Chi vừa uống, thiếu chút nữa đã phun ra ngoài.

“Các vị gọi nô gia là gì?”

Lúc cất lời hỏi, ánh mắt của Yên Chi lại liếc sang Tạ Thư Hiền.

Tạ Thư Hiền nhìn nàng để lộ nụ cười khích lệ.

Yên Chi lại hoàn toàn không thể hiểu nụ cười ấy là có ý gì.

Nàng ta chỉ đành nhẫn nại giải thích cho đám nam tử kia rằng, Tạ tướng quân như trăng sáng trên trời, tuyết bên mây, nàng ta chỉ là bùn đất, một nhành hoa héo, những kẻ không biết điều như các người, chớ lấy ta ra để làm ô nhục uy danh của Tướng quân.

Đám tướng sỹ bị nàng ta chỉ trích, chỉ còn biết đánh mắt nhìn nhau. Lúc sắp rời khỏi, người dẫn đầu còn vỗ vai Tạ Thư Hiền, để lại một câu đầy ẩn ý: “Tướng quân, cuộc chiến còn dài...”.

Khi ấy, Yên Chi không hiểu ý nghĩa của câu nói đó, chỉ cảm thấy vẻ mặt của Tạ Thư Hiền không được vui.

Cho đến ngày hôm sau, nàng ta được tú bà báo rằng, Tạ Thư Hiền đã trả một số tiền lớn, bao trọn nàng ta.

Sau đó, đêm nào chàng ta cũng đến, mà không chỉ đêm, ngay tới buổi sáng cũng đến.

Có lúc, ở quán bán đồ điểm tâm sáng, nàng ta vừa ngồi xuống, đã nghe sau lưng có giọng nói như tiếng đàn: “Nàng ở đây à?”.

Yên Chi ngoảnh đầu lại, thì thấy Tạ Như Hiền thanh y nho nhã, đứng dưới ánh ban mai, mỉm cười với nàng.

“Người cũng ở đây à”, Yên Chi cũng cười với chàng ta.

Cười xong, hai người sẽ lại ngồi cùng bàn, ăn hai bát cháo và một đĩa bánh kẹp thịt và bánh bao.

Có lúc lại tình cờ gặp nhau trong tiệm trang sức, Yên Chi liếc mắt nhìn từ chiếc trâm hoa mai bên trái sang cây trâm nhận khảm châu bên phải, cắn ngón tay do dự, cuối cùng thì cắn răng móc ngân lượng ra: “Gói chiếc trâm nhận khảm châu này cho nô gia”.

Lúc ấy, một bàn tay thò ra từ sau lưng nàng ta, nhặt mua cây trâm hoa mai còn lại kia. Yên Chi nhìn bàn tay ấy rồi quay đầu lại, thì thấy Tạ Thư Hiền đứng sau lưng nàng, nở nụ cười nho nhã.

“Người tới khi nào vậy?”, Yên Chi cất tiếng hỏi.

“Cũng chưa lâu”, Tạ Thư Hiền nhìn ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ: “Từ lúc nàng chọn trâm”.

Yên Chi im lặng, để tiết kiệm tiền, nàng ta đã mặc cả với chủ tiệm chỉ ít cũng phải ba canh giờ, cho tới khi chủ tiệm dờ khóc chịu bán cho nàng ta với giá thấp nhất... Bởi vậy mà đến cơm trưa nàng ta cũng chưa kịp ăn.

“Có thể nể mặt ăn cơm cùng ta hay không?”, Tạ Thư Hiền mỉm cười nhìn nàng, sau đó giơ cánh tay lên, chiếc trâm hoa mai được cài lên mái tóc của nàng ta: “Để báo đáp, cây trâm này xem như tặng cho nàng”.

Tối hôm ấy, hai người cùng nhau ăn cơm, không phải nơi phường hoa ngõ liễu phồn hoa mê ly, mà ở trong một quán nhỏ hẻo lánh vắng lặng. Cá hấp, rau cải xào, đậu phụ kỳ lân, canh thịt hầm nấm, đều là những món ăn thông thường, thanh đạm, tốt cho sức khỏe, giống như cảm giác Tạ Thư Hiền mang lại cho người khác vậy.

Tình cờ gặp nhau vào buổi sớm hay lúc hoàng hôn, có khi nơi góc phố, có lúc lại ở trên thuyền hoa... Sau nhiều lần tình cờ gặp gỡ, Yên Chi không khỏi suy tư.

Trừ phi nguyệt lão bỏ mặc tất cả nam nữ trong thiên hạ, ngày ngày theo cạnh hai người họ, bằng không cứ cho chàng ta cố ý, cũng không thể

có nhiều cuộc tình cờ gặp gỡ như vậy được.

Yên Chi là người từng trải, nên nàng ta có thể nhìn thấu tâm tư của Tạ Thư Hiền.

Vậy là, hôm nay trong khi cùng chàng ta dạo bước trên phố đông, Yên Chi đã giải bày: “Tạ tướng quân, nghe nói gần đây Quốc tử giám Tế Tửu đại nhân có ý muốn gả con gái độc nhất của ông ta cho người?”.

Cây trâm nhận khảm châu đung đưa trên mái tóc Yên Chi, chuỗi châu dài rủ bên má, châu ngọc lung linh cũng không sánh bằng dung nhan xinh đẹp của nàng ta. Nàng ta ngoảnh đầu sang cười mà nói với Tạ Thư Hiền: “Còn nữa, nô gia còn nghe nói vị Quốc tử giám Tế Tửu đại nhân ấy hình như là bằng hữu chí cốt của phụ thân người, mà cũng là ân sư gây nghiệp của người”.

“Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha, ta xem ông ấy là phụ thân, mà cũng coi con gái ông ấy như muội muội của mình”, Tạ Thư Hiền cười đáp.

Yên Chi tiếp tục nói: “Nhưng lão phu nhân lại không nghĩ vậy”.

Tạ Thư Hiền chau mày.

Chàng ta sinh ra trong dòng dõi thư hương môn đệ, chỉ tiếc phụ thân mất sớm, gia cảnh ngày một sa sút. Đến khi chàng ta gác bút tòng quân, thế nhân còn nói Tạ gia từ nay sẽ bị chôn vùi trong tay chàng ta, song chẳng ngờ chỉ trong chớp mắt, chàng ta đã lên làm Binh bộ thị lang... Mẫu thân chàng ta nghe được tin này, mừng tới nỗi rơi nước mắt, lập tức quỳ trước bái vị tổ tiên, tay lần tràng hạt, đem báo tin mừng với tổ tiên.

“Con người không vô tri vô tình như cỏ cây, tấm lòng của Tướng quân dành cho Yên Chi, Yên Chi đều thấu hiểu”, Yên Chi bước lại gần chàng ta, nói: “Song cũng chính vì thấu hiểu, nên nô gia không nhẫn tâm để Tướng quân vì mình mà khiến lão phu nhân nổi giận, cũng không nhẫn tâm để tiền

đồ rộng mở của Tướng quân bị hủy hoại dưới tay nô gia... Tướng quân, nô gia là nữ tử yên hoa, yên hoa dễ lạnh, người hà tất phải trọn lòng với một khắc thoáng qua này?”.

Tạ Thư Hiền nhìn chăm chăm nàng ta.

“Nàng hiểu ta”, chàng ta gượng cười nói: “Nhưng lại không tin ta”.

Yên Chi nhói lòng, nhưng sắc mặt vẫn không đổi.

“Tướng quân quá lời rồi”, nàng cười tươi như hoa: “Nô gia chẳng qua chỉ cảm thấy... kết cục đẹp nhất cho chúng ta là năm qua năm, ngày qua ngày, Tướng quân vẫn theo lời hẹn, đến Vạn Hoa lâu gặp gỡ nô gia, sau đó nhốt một sợi bạc cho nô gia, ‘ai da’ một tiếng, lắc đầu mà rằng... ‘Yên Chi à Yên Chi, nàng đã già rồi’... Rồi về sau, Tướng quân không còn tới nữa. Còn nô gia, vì tuổi già nhan sắc tàn phai, cuối cùng cũng rời khỏi Vạn Hoa lâu, cũng may bao năm kiếm được không ít tiền, đủ cho nô gia sống nốt nửa đời trong sung túc... Ai ôi, kia chẳng phải Diễm Cốt muội muội hay sao?”.

Tạ Thư Hiền nhìn theo Yên Chi lao về phía trước như con chim nhỏ.

Chỉ thấy một nam một nữ từ phía trước đi lại, nam nhân tuấn tú phi phàm, nữ nhân diễm sắc vô song, hai người còn rỉ tai nhau thì thầm, xem chừng hết sức thân mật. Không phải Hàn Quang và Diễm Cốt thì còn là ai nữa?

“Trong mật thư viết gì? Huynh mau nói đi!”, Hoa Diễm Cốt níu tay áo Hàn Quang.

“Lôi kéo thế này còn ra thể thống gì nữa!”, Hàn Quang vừa mắng vừa mặc cho nàng kéo tay áo: “Kỳ thực cũng không có gì, chủ yếu là lão già ấy không biết xấu hổ cướp đi công lao của Tạ Thư Hiền, bao che cho con trai lão thì đã đành, đảng này còn muốn ỷ vào công lao cái thế ấy để ép sự phụ

gả muội cho con trai lão... Còn chuyện này nữa, con rể lão – Cố Triều Huy hình như từng có hành vi bất chính với muội phải không? Muội thử nói xem, ai lại dám đưa con gái mình vào trong hang hùm như vậy? Sư phụ tuy không xem trọng bản thân, nhưng chí ít hồ dũ không ăn thịt con, người tà liễu mạng với bọn họ, cũng không thể trơ mắt gả muội cho nhà lão”.

Hoa Diễm Cốt ngăn người hồi lâu, sau đó cảm thán mà thốt lên: “Ta yêu sư phụ một vạn năm”.

“Muội không cảm thấy nổi da gà hay sao?”, Hàn Quang khó chịu hất tay nàng ra.

Hoa Diễm Cốt vẫn muốn đôi co với cậu ta, song lại thấy Yên Chi đang chạy về phía nàng, bèn ngoái đầu lại cười: “Yên Chi tử tử, trùng hợp thật”.

“Chỉ huy sứ đại nhân”, Tạ Thư Hiền đuổi theo sau Yên Chi, trông thấy hai người, bèn mỉm cười chấp tay, ánh mắt lướt nhìn Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt, sau đó nhìn Hàn Quang nói: “Đại nhân, người cũng đang cùng với vị này...”.

“Nào phải!”, Hàn Quang lập tức nghiêm sắc mặt, nói: “Bốn đại gia nào có thì giờ rảnh rỗi cũng nàng ta dạo phố chứ? Bốn đại nhân đang đi tuần tra... phải, đang tuần tra... Sau đó tình cờ gặp nhau rồi đi cùng một con phố mà thôi”.

Yên Chi và Tạ Thư Hiền nhìn nhau, trong lòng thầm hiểu rồi cười.

Nếu đã có duyên gặp gỡ, vậy hãy cùng nhau dạo phố.

Chỉ là Tạ Thư Hiền và Yên Chi là khách đi dạo, Hàn Quang tự xưng đến tuần tra, người thực sự muốn mua đồ, cơ hồ chỉ có mình Hoa Diễm Cốt mà thôi.

Trong tiệm vải.

“Các vị khách quan muốn mua gì? Trong tiệm thực cầm, tô tú, thứ gì cũng có...”, chủ tiệm đơn đả bước ra tiếp khách.

“Ta muốn cái này”, ánh mắt của Hoa Diễm Cốt đang nhìn vào một mảnh lụa trắng họa hình mây trôi.

“Bộp!”, một bộ móng vuốt với lên phía trên.

Hoa Diễm Cốt sững người, cúi đầu nhìn.

Sói trắng lông dày đặc từ từ ngược đầu lên nhìn nàng.

Trong tiệm trang sức.

Chủ tiệm tươi cười bước ra chào đón, còn chưa kịp mở miệng, Hoa Diễm Cốt đã hùng hồn đưa tay ra.

“Bộp!”, bàn tay của Hoa Diễm Cốt và móng vuốt của sói trắng cùng đặt lên một cây trâm hoa đào.

“Vải đã thuộc về người rồi, cây trâm này phải thuộc về ta”, Hoa Diễm Cốt gượng cười nói với sói trắng.

Sói trắng lườm nàng.

“Tiểu lang đừng như vậy”, Hàn Quang đã sắp phải niệm Tam tự kinh để nhin cười: “Người đã có chùng mười cái khuyên tai rồi, cái này nhường cho muội ấy đi”.

Sói trắng bấy giờ mới thu móng vuốt lại, nhìn Hoa Diễm Cốt bằng ánh mắt như thể chính thê nhìn tiểu thiếp, sau đó ung dung bỏ đi, nhường cây trâm đó cho nàng.

Tình cảnh sau đó có thể tưởng tượng ra được. Bất luận là tiệm ngọc khí hay tiệm đồ cổ, chỉ cần là thứ Hoa Diễm Cốt yêu thích, ắt sẽ nhìn thấy

móng vuốt của sói trắng. Sở thích của người và sói quả là giống nhau đến kỳ lạ. Thứ người thích, thì ta chắc chắn cũng thích. Sau cùng, Hoa Diễm Cốt không nhẫn nhịn nổi nữa, mếu máo nói với Hàn Quang: “Sư huynh, huynh nói thực đi, có phải huynh coi nó là muội để nuôi dưỡng đúng không hả?”.

“Ai, ai mà rồi việc như vậy chứ?”, Hàn Quang chợt dạ ngó tứ phía.

“Vậy vấn đề là ở muội rồi!”, tâm trạng của Hoa Diễm Cốt càng tệ hơn: “Không ngờ... không ngờ... chỉ rời kinh thành mấy năm, phẩm giá của ta đã hạ xuống tới mức này... rõ ràng đã tới cảnh giới không bằng cầm thú... Ta không muốn sống nữa...”.

Hàn Quang xoa đầu nàng, cười nói: “Không sao, không sao, sư huynh không chê bai muội”.

Tạ Thư Hiền và Yên Chi đánh mắt nhìn nhau, cả hai đều dở khóc dở cười. Có câu người ngoài thì rõ, người trong cuộc thì mê muội, đôi thanh mai trúc mã trước mắt này không biết tới khi nào mới hiểu lòng nhau.

Bốn người dạo phố tới khi hoàng hôn buông xuống, bảy giờ mới vào tửu lầu dùng cơm, kết thúc hành trình một ngày.

Tạ Thư Hiền nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Yên Chi, rồi mỉm cười nói: “Để tiểu tướng đi gọi hai chiếc kiệu đưa hai vị cô nương về nhà”.

Tạ Thư Hiền rời đi một lát thì đã có hai chiếc kiệu dừng trước tửu lầu, kiều phu đi lên, cung kính thưa rằng được Tạ tướng quân sai đến đây.

Hoa Diễm Cốt và Yên Chi bèn lên kiệu, còn Hàn Quang, bước chân của cậu ta còn nhanh hơn ngựa phi, đâu cần phải ngồi kiệu. Nghĩ tối nay quay về Huyết Đô còn phải sắp xếp một số chuyện, cậu ta bèn cáo biệt, song chẳng ngờ vừa đi được một đoạn, thì đột nhiên bị một người vội vã gọi lại.

“Chỉ huy sứ đại nhân!”, Tạ Thử Hiền dẫn theo hai chiếc kiệu lao tới, nhìn Hàn Quang, rồi lại ngó nhìn xung quanh, ngạc nhiên hỏi: “Hai vị cô nương... đã về rồi sao?”.

“Hả?”, Hàn Quang chột ngơ ngác: “Không phải người gọi kiệu tới đón đi rồi sao?”.

“Kiệu tiểu tướng gọi đến vẫn ở đây”, Tạ Thử Hiền chỉ về phía sau, mặt liền biến sắc: “Không hay rồi! Chỉ huy sứ đại nhân, ắt hẳn lúc chúng ta ăn cơm trong tửu lầu, bên cạnh người đông, có kẻ đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của chúng ta, rồi lên gọi hai chiếc kiệu khác tới, bắt cóc hai vị cô nương đi rồi!”.

Bỗng chốc, Hàn Quang như thể thanh đao được rút ra khỏi bao, huyết khí thu lại trong bảo kiếm dâng trào, nhuộm đỏ cả màn trời đêm...

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Một Phen Nổi Giận Bởi Hồng Nhan

Type: neko tama

Lúc vừa lên kiệu, Hoa Diễm Cốt vẫn chưa cảm thấy điều gì khác thường, chiếc kiệu rất sạch sẽ, rèm kiệu toát ra mùi hương, giống như đôi bàn tay mềm mại vuốt ve má nàng, nhẹ nhàng nắn huyết thái dương của nàng.

Đến khi Hoa Diễm Cốt mơ màng buồn ngủ, mới phát hiện ra đầu ngón tay ấy giấu ngòi ong vàng.

Nàng chột mở trừng mắt, song lại phát hiện tứ chi như bị tảng đá lớn đè phải, không thể cử động. Song đáng sợ nhất chính là nội lực trong kinh mạch chảy ngược, hết sức bấn loạn, khiến nàng cảm thấy hô hấp đau đớn như có lửa thiêu trong lồng ngực.

Kiệu dừng lại. Một nam nhân vén rèm lên.

Hoa Diễm Cốt nhìn gã, lát sau mới nhận ra bộ mặt này.

“Lại là người”, nàng chau mày nói.

“Hà hà, chính là lão tử”, gã ta toét miệng cười. Gã nam nhân chính là tên buôn người mà đêm Thất tịch ngày trước đã giở thủ đoạn bỉ ổi đã bắt cóc nàng và Yên Chi. Gã thò tay siết lấy cằm Hoa Diễm Cốt, cười nham hiểm nói: “Ca ca người phá chuyện làm ăn của ta, còn giết chết huynh đệ của ta, hôm nay ta sẽ làm nhục muội muội của hã, ha ha ha!”.

Ai chuyên nghề kẻ dấy, tên buôn người này vào Nam ra Bắc, chuyên nghề bắt cóc buôn bán nữ nhân, không biết đã lừa gạt bao nhiêu người. Lần này lại làm vẻ vang thêm chiến tích.

Một người là hoa bì sư, một người là hoa khôi kinh thành, bị hấn ta dắt theo đi vào trong tửu lâu phía trước.

Bên tai vẳng tiếng cụng chén, tơ trúc dây đàn. Cánh mũi ngào ngạt hương rượu, mờ hôi thoáng hương đấm nhòa. Trước mắt là những nam nữ đang lả lơi cưỡng khúc “Ngày nay có rượu, ngày nay uống, sầu muộn ngày sau tạm gạt đi”.

Nơi này là hắc lâu – nơi tụ tập của những kẻ chuyên lừa gạt, chém giết và bắt cóc trên giang hồ. Lâu chủ là Hắc lão đại, nhân vật tàn nhẫn khét tiếng trong hắc đạo. Hoa Diễm Cốt và Yên Chi vừa bước vào cửa lớn, lão liền ngược cái đầu trọc lên nhìn, cặp mắt hiểm độc dò xét hai người, sau đó cười để lộ ra hàm răng vàng khè, bảo với nam nhân bên cạnh: “Huỳnh đệ, đều là tuyệt sắc cả đấy, đệ hãy chọn lấy một người, coi như lễ vật gặp mặt ca ca tặng đệ”.

Hoa Diễm Cốt nhìn về phía người đó, bỗng chốc lửa bốc cao ba trượng.

Ánh đèn lập lòe trên mặt nạ hấn, gió thoảng lay động cổ áo lông thú màu đen của hấn.

Giữa không gian phù hoa mê ly, lưng dựa gối, Vân Tà giơ cao ly rượu về phía nàng, nhếch lên điệu cười gian tà.

“Vậ ta cũng không khách khí”, hấn uống cạn mỹ tửu trong chén, sau đó uể oải đứng dậy, bước tới trước mặt Hoa Diễm Cốt, bế xốc nàng lên.

Tiếng hò reo bất chợt vang lên, Hoa Diễm Cốt mềm nhũn không còn sức lực nằm trong lòng hấn, lạnh lùng hỏi: “Người muốn làm gì?”.

Vân Tà từng bước lên lầu, nghe được lời này thì khẽ mỉm cười, cúi người cắn vào tai nàng nói: “Muốn để nàng xem một màn kịch hay”.

Đưa mắt dõi theo hai người rời đi, Hắc lão đại bấy giờ mới thu lại ánh nhìn.

Lão vỗ tay.

Lập tức một bầy nữ tử trẻ tuổi bị lừa vào giữa vũ đài, ngược nhìn thì béo gầy đều có đủ kiểu tư thái, đóng mắt xuống thì thấy gót sen di chuyển, ai cũng bó đôi chân nhỏ.

“Cái tuyệt của nữ nhân là ở đôi chân nhỏ”, Hắc lão đại tóm lấy bàn chân nhỏ của nữ tử đang ôm trong lòng, đùa bỡ: “Đã quen ngắm những nữ nhân có đôi chân nhỏ, quay lại nhìn những nữ tử chân to thì cảm thấy thô tục khó coi, chẳng khác gì nam nhân... Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau tiếp rượu, nhớ lấy, chỉ được dùng chân! Để các chư vị ngồi đây đều biết được ưu điểm của đôi chân nhỏ”.

Đám nữ tử lập tức ngoan ngoãn cúi người, sau đó thì rời đi, chỉ còn lại Yên Chi đứng giữa vũ đài.

Một nữ tử eo thon ngồi trên án, giơ cao gót sen ba tấc kẹp lấy ly rượu đồng thau trên bàn, lắc lư đưa đến cho nam tử mặt đầy sọ ngồi ở sau án. Gót sen khẽ đong đưa, yếu ớt như thể đoá sen trong đầm nước, mỹ tửu hơi tràn ra kia, tựa như giọt nước rơi trên cánh sen.

Tên mặt sọ chỉ quan sát đối phương, nhưng lại không chịu nhận lấy ly rượu.

Nữ tử có dung mạo phơi phới như nắng sớm mùa xuân kia, sắc mặt cũng dần trắng bệch. Nàng ta khổ sở nâng ly rượu, mà rượu tràn ra ngày một nhiều, nàng ta dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn tên mặt sọ, khẽ mở miệng

xinh, từ răng ngọc thoát ra lời nói dịu dàng: “Cầu xin ngài... xin hãy uống một ngụm... chỉ một ngụm thôi...”.

Tên mặt sẹo mỉm cười, đưa tay ra như muốn nhận rượu từ bàn chân của nữ tử.

Nữ tử kia mừng đến rơi lệ, chân ngọc tê rần khê buông.

Ngay sau đó, tên mặt sẹo lại cười mà thu tay lại.

Chén rượu rớt xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề.

“Thứ vô dụng!”, ánh mắt của Hắc lão đại liếc qua, lão tàn nhẫn cười nói: “Người đâu, mau xử lý ả”.

Trong tiếng gào khóc xé lòng, nữ tử ấy bị người ta lôi đi một cách thâm.

“Nương tử bốn lượng”, tên mặt sẹo chẳng ngó ngang tới nữ tử vừa rồi, ánh mắt chỉ chú ý tới Yên Chi, nói: “Tới lượt ngươi”.

Yên Chi nhìn hẩn hồi lâu, sau đó mỉm cười.

Trong đám nữ tử cuí đầu phục tùng, mặc cho kẻ khác sai khiến kia, chỉ có nàng ta mới dám ngẩng cao đầu mà đứng. Có lẽ cũng chính bởi vậy, nên khi nàng ta cười, vẫn thu hút ánh nhìn hơn những người khác.

Sau đó, nàng ta lao như bay về phía tên mặt sẹo, một bàn chân như sấm giập đập thẳng vào ngực hắn.

Bấy giờ đám người mới trông thấy đôi chân của Yên Chi.

Nếu như gót sen ba tấc của những nữ tử khác giống như cá chép quẫy nước, vậy thì của Yên Chi lại như hai chiếc thuyền có thể cưỡi gió lướt sóng ba ngàn dặm.

Tên mặt sẹo nhất thời bất cân liền bị chiếc thuyền này đè phải, ngã lăn ra đất, hai mắt trừng to, khoé môi giật giật, rượu vừa uống vào cũng dần chảy ra từ miệng và lỗ mũi.

“Đại gia, mời uống rượu.”

Yên Chi đứng trên ngực tên mặt sẹo, dốc bình rượu trong tay xuống mặt hắn, xong mới ung dung quay người bỏ đi.

Những tên hắc đạo chung quanh đều ngậy người, đoạn xúm lại đến bên tên mặt sẹo: “Này, này, lão tam, người còn sống không đó?”.

Có kẻ dùng đũa chọc hắn: “Bàn chân lớn như vậy... kỳ thực chẳng phải là chân, là ám khí thì có”.

Có kẻ kinh hãi nhìn bàn chân của Yên Chi.

Yên Chi cười nói: “Nô gia chân to, nô gia tự hào!”.

Nếu không phải vậy, chỉ e nàng cũng phải chịu chung kết cục với nữ tử kia.

“Được rồi, được rồi!”, Hắc lão đại dùng ly rượu gõ xuống mặt bàn, vẻ mặt không lấy gì làm dễ chịu nhìn Yên Chi. Thốt lời từ kẽ răng: “Thật không nhìn ra, nương tử bốn lượng dung mạo như hoa, vậy mà lại là cục xương khó gặm... Hà hà, Hắc lão đại ta lại thích nữ tử mạnh mẽ như ngươi, càng thích hành hạ nữ tử như ngươi... Lão tam, còn không mau nói rõ cho nàng ta hay?”.

Tên mặt sẹo bò dậy, lừa những kẻ bên cạnh ra, vì cảm thấy mặt mặt àm ánh mắt nhìn Yên Chi hết sức khó chịu. Nghe được lời của Hắc lão đại, hắn đột nhiên lộ ra nụ cười tàn nhẫn, nói với Yên Chi: “Yên Chi, may nhờ có người mà lão đại mới kiếm được một số tiền lớn”.

Yên Chi nhìn hẳn, không hiểu lời hẳn nói là có ý gì.

Tên mặt sẹo lộ ra bộ nghiêm chỉnh đứng dậy, chấp tay với đám người chung quanh, ngoáy đầu mà kể cứ như lão thuyết thư: “Chắc các huynh đệ không hiểu, tại sao năm xưa ta đường đường là bướm vờn hoa mà chẳng thèm đoái hoài bao nhiêu quả phụ tiểu thê, mà lại một mực theo đuổi một nữ tử xấu xí... Ha ha, chắc mọi người không biết, nữ tử xấu xí ấy tuy chẳng được nước gì, song lại có một đồng mẫu thân xinh đẹp, ai nấy cũng đều là mỹ nhân tuyệt sắc xuất thân từ Vạn Hoa lâu, có vài người còn là hoa khôi nổi danh gần xa. Trước kia nếu muốn ngủ với bọn họ một đêm, e là phải chuẩn bị trước ngàn lượng vàng!”.

Những tiếng xì xào chột nổi lên, vẻ mặt Yên Chi biến sắc.

“Nữ tử xấu xí kia cũng là loại ngu ngốc, có bao nhiêu mẫu thân được gả vào hào môn như vậy, ả cứ theo bừa một người, bây giờ có phải đã sung túc rồi không! Song ả cũng hay ho lắm, lại cứ muốn dựa vào sức mình để kiếm sống. Chậc chậc, ta thấy đôi chân ấy ngày càng to mà cảm thấy ghê tởm!”, tên mặt sẹo đặc ý nói: “Đâu như lão tử, sau khi lấy lòng ả thì đã đi guốc trong bụng ả, lại có được trong tay thư ả viết cho những diễm kỹ muốn thoát ly thanh lâu kia. Rồi sau đó ta bèn tìm bọn họ, lừa rằng ả xấu xí kia mắc trọng bệnh, lừa người nào là người đó trúng kế, bổng chốc đã hết được bọn tiền... Có vài lần đám nữ nhân ấy không yên tâm, đòi cùng ta về thăm ả, kết quả trên đường đi đã bị ta cướp tài đoạt sắc, thực là một mũi tên trúng không biết bao nhiêu con chim!”.

“Chỉ dựa vào khuôn mặt xấu xí này của người?”, có kẻ ngờ vực.

“Lại còn bướm vờn hoa nữa?”

“Còn không phải hoạ bì sư trên lầu đối cho hay sao...”

Tên mặt sẹo hết cách nói. Hắc lão đại cũng không biết nam nhân tự xưng hoạ bì sư kia từ đâu tới, lão bản tính đa nghi, vậy là bèn đem hẳn ta ra

thử trước... Chẳng ngờ lại đổi thành khuôn mặt khó coi đến vậy. Chuyện này quả là sự đả kích chi mạng đối với một kẻ chuyên đi lừa gạt và hái hoa như hắn.

Hoạ bì sử?

Quân nhân nghe vậy thì nhất loạt hướng lên lầu.

Còn Yên Chi này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy sẹo ấy, phải rất lâu sau mới run rẩy thốt ra một cái tên: “Chu Sai?”.

“Ừ, chính là ta”, Chu Sai nhìn về phía nàng, cười mà nói: “Người lại ngày càng xinh đẹp”.

Nước mắt Yên Chi trào ra khỏi khoé mắt.

Một chữ tình, trái tim nàng ta đã nguội lạnh từ lâu, Yên Chi đau lòng không phải cho bản thân, mà là cho những mẫu thân đã nuôi nàng khôn lớn...

“Những mẫu thân của ta... người đã làm gì họ?”, Yên Chi nhìn hắn, hai môi run rẩy.

“Bán rồi”, Chu Sai ung dung nhún vai: “Tuy đều có tuổi, song một vài gã không bận tâm mấy thứ ấy, chỉ cần là nữ nhân là được”.

Yên Chi xuất thân trong chốn phong nguyệt tình trường, đương nhiên hiểu được ý hắn, nàng khóc lóc thảm thiết hơn: “Người... người đã ném họ vào nhà chứa?”.

Phường hoa ngõ liễu cũng phân năm sáu loại, hạ đẳng nhất chính là nhà chứa. Vào trong ấy thì chỉ được tiếp những hạng như phu thuyền, lưu manh chợ búa, hơn nữa cũng không được kén khách, một ngày buộc phải

tiếp hơn chục nam nhân. Chỉ cần là nữ nhân, đã vào đấy, tàn đời mà bước ra, hoặc là chết chắc ở trong đó...

Hễ nghĩ tới đây, liền không cầm được nước mắt.

Những tưởng bản thân đã đủ kiên cường, những tưởng thế giới này đối với nàng ta mà nói chỉ có tiền mà thôi.

Nhưng nay, nàng ta khóc mà nói vs Chu Sai: “Nô gia cho người tiền, nô gia đem hết tiền cho người... Người hãy trả các mẫu thân lại cho nô gia!”.

“Muộn rồi”, Chu Sai ra chiều phẫn chấn hết sức, xem chừng như hấn lại được giở trò với Yên Chi như trước kia: “Đâu cần phiền phức như thế, bây giờ cứ để lão đại làm chủ, gả nàng cho ta, như vậy những thứ của nàng cùng là của ta, tiền của nàng dĩ nhiên cũng sẽ là tiền của ta”.

“Được, được, được, bây giờ hai người thành thân luôn đi, lão tử sẽ đứng ra làm chủ cho các người!”, Hắc lão đại lớn tiếng cười ha hả.

Chu Sai lập tức kéo Yên Chi quỳ xuống trước mặt Hắc lão đại, luôn miệng nói “trưởng huynh như phụ thân”, nâng Hắc lão đại lên thành Hắc phụ thân. Sau đó, hấn nhấn đầu Yên Chi, bắt nàng dập đầu với Hắc lão đại.

“Ai thềm gả cho tên súc sinh nhà người!”, Yên Chi vùng vẫy cất lời, song nàng ta lại bất lực với đám hắc đoạ đang hò reo xung quanh, mỗi kẻ một cánh tay, giữ nàng chặt hết sức.

“Nhất bá thiên địa.”

“Nhị bá cao đường.”

Bọn nam nhân không khác gì một lũ ma quỷ điên cuồng nhảy múa tron hoan lạc.

Tay phải Chu Sai túm tóc Yên Chi, lôi nàng từ dưới đất lên. Khuôn mặt lạnh lùng điểm lệ như hoa mai đã đắm lệ.

“Phu thê giao bá!” , Chu Sai tự hô.

Bọn chúng lại ép Yên Chi bá đầu cùng hẳn, đến khi ngẩng đầu lên, lại thấy Chu Sai trợn trừng mắt, giữa trán... là một mũi tên dài.

Yên Chi quay người nhìn về phía sau.

Đêm lạnh trời sao, Tạ Thư Hiền đứng trước cửa, áo bào lông cáo trắng như tuyết tung bay trong gió, như thể gió bắc đất khô trắng cỏ tàn, chiến cung trong tay cong tay hình bán nguyệt, một mũi tên loé sáng lạnh lùng vung ra.

“Người đâu! Mau giết hẳn!” , Hắc lão đại vừa la lối vừa kéo nữ tử bên cạnh ra chắn phía trước, toan muốn dùng thân thể mềm yếu của nàng ta để đỡ mũi tên từ đối phương.

Lão vừa dứt lời thì cánh cửa mở tung, hai toán Cẩm y vệ lưng giắt Tú xuân đao từ hai bên Tạ Thư Hiền ồ ạt xông vào, không khác nào những con sói đen bao vây lũ ô hợp trước mắt.

“Tướng quân, xin hãy hạ lệnh!” , có người lên tiếng.

Lời đáp lại của Tạ Thư Hiền, là “Soạt” một tiếng, một mũi tên trúng ngay giữa trán hắc lão đại. Cổ họng lão u ơ vài tiếng, tay vẫn giữ trường đao ngã lăn ra khỏi ghế.

“Không chừa một tên!” , vị Tướng quân vốn ôn hoà như ngọc kia hạ lệnh bằng giọng nói sắc lạnh.

“Vâng!” , toán quân Cẩm y vệ lập tức nở điệu cười khoái chí.

Bữa tiệc hắc đạo này, từ giờ sẽ đổi chủ nhân.

Yên Chi vẫn quỳ nguyên ở đó, bị bao vây bởi những tiếng kêu thảm van xin.

Áo bào lông cáo phủ lên người nàng.

“Đừng nhìn”, giọng nói của Tạ Thư Hiền vang lên bên tai nàng, rất dịu dàng.

Yên Chi trầm lặng một hồi, sau đó từ từ kéo áo bào xuống, trên mí mắt còn vương lệ.

“Không”, nàng ta cự tuyệt nói: “Nô gia muốn nhìn, nhìn bọn chúng nợ máu phải trả máu”.

“Được”, Tạ Thư Hiền một tay ôm lấy Yên Chi, một tay kia rút ra thanh kiếm còn dính sương đêm, bảo vệ trước người nàng ta, nói: “Vậy để ta ở bên nàng”.

Yên Chi gật đầu, vừa nhìn vừa đổ lệ.

Tạ Thư Hiền nhìn ánh mắt nàng ta, không khỏi đau lòng. Chàng ta cất tiếng than thở, bàn tay giữ bên eo Yên Chi càng siết chặt hơn. Sau đó, chàng ta ghé xuống, khẽ hôn lên trán nàng.

Nụ hôn ấy, không mang sự khinh bạc, mà chỉ có chân thành và niềm thương tiếc. Cũng giống như người nhặt hoa, tay nâng niu đoá mai rơi, trao cho hoa nụ hôn thương tiếc, tiếc cho hoa rơi xuống bùn, nhưng càng yêu sự thuần khiết và cao quý của hoa.

“Hôm nay là lần cuối cùng, về sau không ai có thể ức hiếp nàng được nữa.” Dần mở mắt ra, trong ánh mắt chàng ta đầy vẻ kiên quyết, mỉm cười vuốt ve khuôn mặt Yên Chi: “Nàng còn có ta”.

Một phen nổi giận bởi hồng nhan, nguyện vì người múa trường kiếm.

Cấm y vệ ở lại dọn dẹp tàn cục, Tạ Thư Hiền dìu Yên Chi ra khỏi hắc lâu.

“Đây là gì vậy?”, Yên Chi rùng mình, khẽ giơ tay ra, một bông hoa tuyết nhẹ bay vào lòng bàn tay nàng ta. Nàng ta nhíu mày: “Tuyết rơi rồi sao?”.

Tạ Thư Hiền lại vội ngược đầu nhìn lên trên lầu, sau đó cười khổ nói: “Không phải... là do người đó đã tới rồi”.

Như để minh chứng cho lời của Tạ Thư Hiền, trận gió tuyết ấy càng dữ dội hơn. Song nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra, tuyết ấy chỉ vây quanh hắc lâu.

Trên đời này, chỉ có một người duy nhất mới luyện nội công đạt đến cảnh giới này, lúc nổi giận có thể ảnh hưởng tới hiện tượng thiên nhiên.

Thiên tài trăm năm khó gặp, yêu nghiệt ngàn năm mới xuất hiện.

Quốc sư nước Sở Phượng Huyết Ca là một yêu nghiệt như thế.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Bọ Ngựa Bắt Ve Sầu, Chim Sẻ Rình Sau Lưng

Type: neko tama

Mười sáu tuổi danh chấn thiên hạ, ba mươi hai tuổi nắm quyền thiên hạ, thế nhân nhắc tới Phượng Huyết Ca thì sẽ nhớ ngay khối ngọc ti bị chàng đùa giỡn trên đầu ngón tay.

“Không ngờ người như người mà cũng tới dạ yến rõ ràng là một cạm bẫy này”, Vân Tà ngược đầu nhìn về phía cửa sổ, nhếch môi cười.

Mười sáu tuổi tóc trắng như tuyết, ba mươi hai tuổi nụ cười sáng trong. Phượng Huyết Ca đứng trước cửa sổ, nở nụ cười ngàn năm không đổi với Hoa Diễm Cốt đang trong vòng tay của Vân Tà, cơ thể toát ra hương hoa như thể thần tiên dưới trăng.

Tuế nguyệt khiến lông mi chàng nhuộm thành màu bạc nhàn nhạt. Chàng nhìn Vân Tà, nở nụ cười trong lành như ánh trăng: “Có thể thả ái đồ của ta ra rồi chứ?”

Hoa Diễm Cốt toan muốn sà vào lòng chàng, song lại bị Vân Tà nhanh mắt nhanh tay tóm lại.

“Sự đồ tình cảm sâu nặng, thật khiến ta cảm động”, Vân Tà bật cười, với tay về phía bàn bát tiên trước mặt. Trên bàn trống không, chỉ có một chén bạch ngọc cô độc nằm ở đó: “Uống ly rượu độc này rồi ta sẽ trả nàng lại cho người”.

Vân Tà hát cầm Hoa Diễm Cốt lại, cười mà nói với Phượng Huyết Ca: “Chẳng hay Quốc sư có dám hay không...”

Hắn vừa dứt lời, Phượng Huyết Ca đã nâng ly rượu lên uống cạn.

“Hà hà, rượu ngon!”, chàng mỉm cười, rồi đặt chén bạch ngọc trở lại trên mặt bàn chẳng khác gì ung dung hạ một quân cờ trắng, sau đó ngồi chờ đối phương hạ quân cờ đen.

Cặp mắt Vân Tà hừng hực nhìn chàng rất lâu, đột nhiên vung thanh bán nguyệt đao, hồng lấy thủ cấp của chàng.

Phượng Huyết Ca nở nụ cười tiêu diêu, sau đó rút trâm gỗ mun trên đầu, làn tóc trắng rũ xuống như dải ngân hà tuột chín tầng mây.

Rồi chàng vung tay lên quăng bỏ cây trâm.

Cây trâm bỗng hoá thành một vệt sáng lao về phía Vân Tà.

Vân Tà chuyển sang thế phòng thủ, chẵn thanh đao bán nguyệt trước người. Không ngờ cây trâm va vào đao, như lửa gặp giấy, thiêu đốt thành lỗ thủng, uy lực không hề giảm sút đâm thẳng lên vai phải của hắn.

Vân Tà khẽ rên một tiếng, ngã cả người ra ngoài cửa sổ, lăn vài vòng dưới đất mới khó khăn bò dậy. Ngược nhìn lên lầu, hắn phun ra một ngụm máu tươi, rồi điên cuồng xoay người bỏ chạy.

Hoa Diễm Cốt cũng không có tâm trạng để đánh chó ngã nước.

“Sư phụ!”, Hoa Diễm Cốt sà vào lòng Phượng Huyết Ca, vội vã nói.

“Có chuyện gì? Muốn hút độc cho sư phụ hay sao?”, Phượng Huyết Ca vừa vận công ép độc ra ngoài, vừa cười nói.

Hoa Diễm Cốt khẽ bĩu môi: “Sư phụ, người nghiêm túc một chút đi”.

“Được, nói chuyện nghiêm túc đây”, Phượng Huyết Ca nói: “Lẽ vật đâu?”.

Hoa Diễm Cốt ngây người: “Lẽ vật gì?”.

“Nghịch đồ! Con chỉ nhớ tặng chuỗi cho Hàn Quang mà quên tặng lẽ vật cho sư phụ?”, Phượng Huyết Ca bỗng mở trừng mắt, bộ dáng như thể sắp bị độc dược phát tác mà chết, nhìn Hoa Diễm Cốt: “Sao lại phân biệt đối xử như vậy... cứ hễ đau lòng thì kinh mạch của sư phụ sẽ nghịch chuyển, độc khí chạy vào tim, thân vong xuống cửu tuyền, quý khóc mười dặm...”.

Hoa Diễm Cốt nhanh tay rút cây trâm ngọc trên đầu xuống, hai tay dâng tới trước mặt Phượng Huyết Ca, nhả mặt nói: ‘Sư phụ! Lẽ vật đây, lẽ vật đây’.

Phượng Huyết Ca cười ha hả, ánh mắt di chuyển từ trâm ngọc sang mái tóc đen của nàng.

Mười sáu năm trước, chàng bế nàng trong lòng, chải tóc cho nàng. Ngắm nhìn mái tóc ngắn mềm mượt ngày càng dài hơn, đen hơn theo năm tháng trong bàn tay. Thoáng chốc, a đầu tóc hoe năm nào đã trở thành một thiếu nữ có dung mạo như hoa.

“Lại đây, búi tóc cho vị sư”, Phượng Huyết Ca từ từ nhắm mắt lại.

Đôi tay nhỏ thay cho lược ngà, cẩn thận chải chuốt mái tóc cho chàng.

Mười sáu năm sau, nàng tựa sau lưng chải tóc cho chàng, tóc trắng trong tay sáng ngời như một vầng trăng, vẫn như năm nào... Đúng vậy, năm tháng trôi đi, nàng đã lớn, nhưng chàng vẫn không hề thay đổi.

“Tiểu Diễm Cốt”, chàng than thở: “May mà con không sao”.

Bàn tay đang chải tóc chợt dừng lại. Hoa Diễm Cốt nghẹn ngào ngoài tay từ đằng sau ôm chặt lấy chàng, nước mắt như sương đêm, làm ướt đầm bạch y của Phượng Huyết Ca: “Sư phụ... người cũng không được xảy ra chuyện gì”.

“Ừ, vi sư không sao”, Phượng Huyết Ca mặc cho nàng ôm lấy tấm lưng mà xưa nay chưa từng để người khác trông thấy.

“Bằng không con sẽ liều mạng đi tìm tên Vân Tà kia!”, Hoa Diễm Cốt dữ dằn thề thốt.

“Để Hàn Quang liều mạng là được rồi”, Phượng Huyết Ca ung dung nói: “Con là nữ nhi thì phải học thói làm nũng. Hàn Quang là nam nhi, những việc cực nhọc cứ giao cả cho nó làm”.

“Phân biệt đối xử như vậy, đại sư huynh biết được sẽ oà khóc đó!”, Hoa Diễm Cốt bĩu môi.

“Vi sư thấy nó còn vui sướng là đằng khác”, Phượng Huyết Ca cười nói.

“Ta nguyện chinh chiến cả đời để đổi cho nàng một đời yêu thương...” Câu nói này, là từ miệng Hàn Quang thốt ra.

Bên ngoài hắc lâu, Hàn Quang dẫn theo một toán quân Cẩm y vệ mai phục tại chỗ, thấy Vân Tà từ trên cao ngã xuống, lập tức cười dữ tợn, lệnh cho người đuổi theo.

Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng. Hàn Quang muốn trong một lần diệt gọn hang ổ của đối phương, diệt cỏ tận gốc, rửa máu sạch sẽ hết những kẻ đối đầu với sư phụ và sư muội.

Vân Tà bán mạng tẩu thoát kia nào hay biết còn một toán quân như hổ báo đang bám theo sau hần. hần bịPHC đá thương, lão đảo chạy trốn,

nhưng lại tháo chạy về phía hoàng cung.

“Đại nhân...”, một tên Cẩm y vệ nhìn về phía Hàn Quang.

“Hừ, quả nhiên là hãn!”, trong mắt Hàn Quang loé lên tia sát ý.

Thâm cung nội viện, một toán Cẩm y vệ trang bị vũ trang đương nhiên không thể tùy ý xông vào, không phải sợ bị truy cứu, mà là sợ đánh răn động cỏ. Bởi vậy, Hàn Quang chọn lấy ba viên mãnh tướng, hạ lệnh cho những người khác ở lại canh giữ, sau đó dẫn ba người kia đuổi sâu vào trong...

Quả nhiên, Vân Tà kia đã mò tới Đông cung.

Đó là nơi ở của tân đế nước Sở - Sở Tử Phục.

Phượng Huyết Ca chèn ép thiên đế để thâm tóm chư hầu, hai cha con Sở Tử Phục đều chịu sự khống chế của chàng. Nhưng trong mắt Hàn Quang, sư phụ đã tận nhân tận nghĩa lắm rồi. Cậu ta còn muốn lột da hai kẻ bất tài kia để đổi da cho xong.

Muốn đạt được ý đồ, cần phải đổ xương máu để lót đường, hưởng chi ngôi vị hoàng đế? Đường quan nhuộm máu, nếu thành công thì trở thành bậc đế vương nắm giữ quyền hành, còn nếu thất bại thì biến thành gian tặc mỗi nguy khó lường. Hàn Quang thực không hiểu lòng từ bi của sư phụ mà kìm nén cơn cuồng bạo. Khi nào Sở Tử Phục để lộ sơ hở, thì khi ấy cậu ta nhất định sẽ cấu xé hãn thành trăm mảnh.

“Cuối cùng cũng lộ sơ hở hay sao...”, Hàn Quang nở nụ cười đáng sợ, phất tay ra lệnh.

Ba viên mãnh tướng hiểu ý, một người quay về báo tin, hai người ở lại nghe lệnh.

Sau đó, bọn họ phá tung cửa lớn của Đông cung.

Nụ cười của Hàn Quang cũng ngưng đọng trong khoảnh khắc ấy.

Đêm tối ở Đông cung lạnh lẽo thê lương, không cung nhân nào thèm lấy lòng tân đế đã mất đi quyền thế. Cung nhân do Phượng Huyết Ca phái đến cũng không coi Sở Tử Phục ra gì. Cứ hễ tối đến, kẻ thì ngủ, kẻ thì đánh bạc, người nào người nấy đều cười mà nói: mười năm nữa, Sở Tử Phục có chết trong cung cũng không ai biết, cũng chẳng ai dòm ngó. Bởi vì khi ấy, từ quyền thần tới bách tính đều biết nước Sở đã đổi sang họ Phượng...

Đế vương trẻ tuổi được lão thái giám dìu bên cạnh, yên lặng đứng yên tại chỗ, thanh y đơn giản, mặt mày tuấn tú, lúc nở nụ cười như thể một vầng thái dương chiếu toả ánh sáng ấm áp.

“Hàn Quang, đã lâu không gặp”, Tân đế cười nói.

Sắc mặt của Hàn Quang không lấy gì làm thiện ý, ánh mắt đang nhìn tân đế bèn lướt xuống thi thể dưới đất.

Viền cổ lông thú đen, mặt nạ che nửa khuôn mặt, ngay tới vết thương trên vai phải cũng không chút khác biệt, đó chính là Vân Tà vừa bỏ chạy vào trong Đông cung. Nhưng nay, hai mắt hấn trợn to, một thanh trường kiếm cắm trước ngực, thân kiếm sáng trong như dòng nước, trên cán kiếm có hình một con rồng ngọc. Đây chính là danh kiếm gia truyền của hoàng tộc họ Sở - Thuỷ Long Ngâm.

“Kẻ này ban đêm xông vào hoàng cung, tay cầm hung khí, nghĩ rằng hấn ta ắt hấn là thích khách, quả nhân đã ra tay diệt bỏ”, Sở Tử Phục rút thanh Thuỷ Long Ngâm ra, trở tay nâng kiếm, mỉm cười nói với Hàn Quang: “Chỉ mong Hàn huynh chuyển lời tới Quốc sư rằng, quan thần lâu năm trong triều vẫn còn đó, người hết lòng vì quân vương vẫn chưa chết hết. Nếu như lúc này quả nhân mất mạng trong cung, e rằng Quốc sư sẽ khó lòng xử trí...”.

Hàn Quang nhìn tân đế hồi lâu, mới hờ hững nói: “Ta rõ rồi, ngày mai ta sẽ cho người tăng cường canh giữ Đông cung, xin Hoàng thượng yên tâm. Người đâu, lôi thi thể thích khách đi”.

“Không tiễn”, Sở Tử Phục cười nói.

“Ừm”, Hàn Quang uể oải chấp tay, rồi dẫn người lui đi.

Vừa ra khỏi cung, cậu ta tức giận đến nổi sắc mặt trở nên dữ tợn: “Tiểu hoàng đế cũng lợi hại lắm, mạnh hơn phụ thân của hãn nhiều”.

Cấm y vệ bên cạnh tặc lưỡi nói: “Đại nhân, dựa vào bản lĩnh của tên hắc y đó, cho dù bị thương cũng khó lòng bị tiểu hoàng đế đâm một nhát kiếm xuyên ngực như thế được”.

Một Cấm y vệ khác cũng chen vào: “Theo ta thấy, hãn ta rõ ràng là tử sỹ của tân hoàng đế...”.

“Ta biết chứ”, Hàn Quang bực bội vò tóc, ảo não nói: “Ai bận tâm chuyện hãn chết, điều ta đang phiền muộn không phải chuyện này!”.

Hai Cấm y vệ hiếu kỳ hỏi: “Đại nhân, vậy người đang phiền muộn chuyện gì?”.

Hàn Quang khó lòng bày tỏ thành lời.

Ngày trước cậu ta vỗ ngực mà bảo sư muội rằng, tên tử sỹ Kinh Ảnh lai lịch không rõ ràng kia, chín phần là do tên hoạ bì sư Vân Tà giả dạng, bởi vậy nên mới được sư muội đồng ý cho Kinh Ảnh tới quân trại của cậu ta để cậu ta giám sát vài tháng... Cậu ta vốn định lẳng lặng tăng con số này thành vài năm, vài chục năm, mà tốt hơn hết là cả đời này vì không muốn để cái thứ ấy tiếp cận sư muội.

Nhưng hôm nay, Vân Tà đã chết.

Có khi nào đêm nay sứ muội sẽ đến tìm cậu ta đòi người hay không?

Hàn Quang ảo não đến nhói lòng, không hề biết sau lưng còn có một đôi mắt vẫn dõi nhìn mình, cho tới khi cậu ta đi khỏi.

“Chỉ huy sứ Cẩm y vệ Hàn Quang...”, Sở Tử Phục khẽ lắc đầu: “Vẫn còn trẻ người non dạ lắm”.

“Nếu Phượng Huyết Ca đích thân tới đây, người đâu nói được những lời như vậy.”

Một giọng nói uể oải vọng lại từ sau lưng Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục quay đầu, cười mà nói với hắc: “Quả nhân đã hy sinh tử sỹ tốt nhất bên mình, và còn có kỳ tài thuyết phục nữa. Trừ phi người ra tay lần nữa, bằng không sẽ chẳng ai biết người còn sống. Vân Tà, giờ người đã đạt được thứ người muốn... Khi nào quả nhân mới có được thứ quả nhân muốn?”.

Người tới ngược đầu, tuy đã thay y phục của thị vệ đại nội, nhưng mặt nạ vẫn che nửa khuôn mặt... Không phải Vân Tà, thì là ai nữa?

“Bảy ngày sau.”

Vân Tà và Sở Tử Phục đứng so vai nhau, tiếng cười trầm thấp mà khản đặc.

“Tạ phủ.”

Bảy ngày sau, Tạ phủ.

Đó cũng là ngày vui của Tạ Thư Hiền và Yên Chi.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Kẻ Đa Tình Thường Phải Ôm Mối Hận

Type: Phương Phương

Tạ Thư Hiền những ngày này rất bận rộn. Ngoài bận việc công, còn bận cả việc tư, ngoài giải quyết công vụ, còn phải phái người đi cứu các mẫu thân nuôi của Yên Chi.

Thế nên đã nhiều ngày qua chàng ta không chớp mắt, khoác áo trở dậy, đêm khuya gục ngay trên bàn, ngọn đèn leo lét, rọi sáng một thân bạch y và mi mày nhú chặt. Ngay cả khi Yên Chi xuất hiện sau lưng, chàng ta cũng không hay biết, còn Yên Chi lại nhận thấy, lẫn trong mái tóc của chàng ta đã có những sợi bạc.

“Tạ công tử”, giọng nói êm ru của Yên Chi khẽ cất, như thể dây đàn gảy lên, rung động trong lòng lương nhân.

Tạ Thư Hiền ngược lên, thấy nàng mang ấm trà sứ xanh trong tay đến trước mặt, mắt rũ xuống, ngập ngừng như có điều muốn nói.

“Cảm ơn”, Tạ Thư Hiền nhận lấy thì uống ngay, canh sâm ấm nóng trôi xuống bụng. Cơ thể cứng đờ vì ngồi lâu bỗng chốc như linh hoạt hẳn lên. Chàng ta đặt ấm trà xuống, mỉm cười với Yên Chi, rồi hỏi: “Tìm ta có việc sao?”.

Yên Chi do dự một hồi, trông thấy nụ cười ôn tồn cùng những sợi tóc bạc bên mai của chàng ta, lòng chua xót, hạ quyết tâm.

Yên Chi quỳ xuống trước mặt Tạ Thư Hiền, trâm cài trên tóc đung đưa, phát ra thanh âm lạnh lạnh, váy đỏ trải xòe từng tầng từng lớp, như đóa mẫu đơn nở rộ. Nàng ta hai tay chấp trước trán, hành đại lễ với Tạ Thư Hiền.

“Yên Chi!”

Tạ Thư Hiền kinh ngạc, không kịp nghĩ ngợi đã liền khụy một chân xuống trước mặt Yên Chi, hai tay đỡ lấy bờ vai yếu mềm của nàng ta.

“Tạ công tử đã bỏ công sức cứu các mẫu thân của Yên Chi... Yên Chi không biết lấy gì để báo đáp...”, Yên Chi để chàng ta ôm đỡ dậy, ngập ngừng một hồi, lại ngẩng đầu lên nói: “Công tử, người còn cần nô gia nữa không?”.

Tạ Thư Hiền ngây người, sau đó, sắc đỏ khẽ nhuộm lên má chàng ta. Chàng ta ngây ngẩn nhìn Yên Chi, như thể đang nhìn vào mộng tưởng cao ngất trong cuộc đời này, thậm chí còn không dám thở mạnh. Chàng ta đỡ tay Yên Chi, cũng bởi quá vui sướng mà không kiểm soát được sức lực, cánh tay mỗi lúc một siết chặt, như thể chiếc lồng phải lòng chú chim ưa bay lượn, không kìm nén được cảm xúc mà muốn nhốt chặt chú chim ấy ở trong cơ thể mình.

“Nàng... nàng đã đồng ý rồi sao?”, Tạ Thư Hiền nhìn nàng ta say đắm, khóe môi không khỏi nhếch lên nụ cười, cẩn trọng hỏi.

Yên Chi nhìn chàng ta, thần sắc phức tạp, bờ môi mấp máy mãi rồi mới cất lời.

“Tạ công tử, nô gia chỉ muốn báo đáp người...”, nàng ta gượng cười nói: “Nếu người thiếu tiền, nô gia sẽ tặng người hòm bảo vật và vạn quan tiền, nếu người muốn kết giao với đại quan quý nhân, nô gia cũng có thể dẫn mỗi giúp người... Có điều, hãn công tử không phải người như vậy. Cho nên, ngoài bản thân nô gia, nô gia thực không còn biết còn có thể tặng cho

công tử thứ gì... Nhưng cho dù là vậy thì vẫn thiệt thòi cho người. Tạ công tử, nô gia biết công tử muốn thứ gì... song đó lại là thứ nô gia không có. Nô gia mang phận bèo trôi, cả đời lênh đênh chìm nổi, từ lâu đã không còn nhớ... làm thế nào để yêu thương một người...”.

Phận bèo trôi, cả đời lênh đênh chìm nổi.

Chỉ vền vện vài chữ thốt ra từ miệng nàng ta, nhưng lại chứa đựng biết bao nỗi niềm cay đắng.

Tạ Thư Hiền không khỏi xót xa, ôm nàng ta vào lòng.

Chàng ta ôm siết thật chặt, cứ như muốn hút hết những khổ đau của nàng ta.

“Không vội”, chàng ta nói: “Chúng ta còn nhiều thời gian”.

“Người không cảm thấy thiệt thòi hay sao?”, Yên Chi tựa trước ngực chàng ta, mắt mày vẫn mang vẻ do dự không thể xóa tan. Yên hoa dễ lạnh, thân thể nàng ta biết bao người đã từng ôm vào lòng chỉ có điều đêm tối, ngày lại bỏ đi. Bởi vậy mà càng cảm thấy ấm áp, nàng ta lại càng cảm thấy lo sợ, sợ rằng nếu dễ dàng chấp nhận một người, để người đó lấp đầy trái tim nhỏ bé của mình, đến khi người ấy phui áo ra đi, lòng nàng ta sẽ càng trở nên trống vắng.

“Nàng mới là người phải chịu thiệt thòi”, Tạ Thư Hiền ôm nàng ta thật chặt, cười nói: “Người như ta, lúc bận rộn còn quên ăn cơm, mỗi sáng thức dậy đều không tìm thấy y phục cần mặc, lúc mua đồ cũng không biết mặc cả ngã giá, vàng ngọc cũng vì đó mà cạn dần. Mong Yên Chi cô nương không chê bai, đồng ý gả cho tại hạ, để nửa đời còn lại không đến nỗi chết vì đói rét”.

Yên Chi phì cười.

“Đã bao ngày rồi, cuối cùng nàng cũng cười”, Tạ Thư Hiền thở phào, ôn tồn nhìn Yên Chi, ngón tay chai sạn vuốt lên gò má nàng ta: “Từ hôm nay trở đi, nàng phải cười thật nhiều... quên đi cách yêu thương một người cũng không sao, thời gian của chúng ta còn dài, sẽ có ngày ta dạy lại cho nàng cách yêu...”.

Tiếng kèn dạo khắp.

Nến tân hôn, cả đêm cất khúc gió xuân.

Hỷ tự trước cửa, Tạ phủ dạo khúc nhạc mới.

Ngàn khách say hương rượu, khắp phủ ngập sắc phấn hồng.

Mãi tới khi ánh trăng treo cao, nằm gối đầu trên cánh tay Tạ Thư Hiền, Yên Chi vẫn cảm thấy không thực cho lắm. Chỉ lo khi mở mắt, lại phát hiện chẳng qua chỉ là một giấc mơ đẹp thật dài. Lúc tỉnh mộng, nàng ta vẫn nằm trên chiếc giường của Vạn Hoa lâu, vẫn sống những ngày tháng hoang đường, đôi cánh tay ngọc ngàn người gối, môi hồng vạn kẻ nếm.

“Yên Chi”, Tạ Thư Hiền khẽ gọi.

Yên Chi không tỉnh dậy, nàng sợ khi mình mở mắt, giấc mơ cũng sẽ vụt trôi.

Tạ Thư Hiền gọi vài tiếng liền, thấy nàng vẫn ngủ say, bèn khẽ khàng ngồi dậy, bước ra ngoài.

Không lâu sau, ngoài cửa phòng vọng vào thanh âm thì thào.

Yên Chi nhíu mày, mở mắt, ngược về hướng ánh nến dập dìu. Nếu nàng nhớ không nhầm, hôm nay là đêm tân hôn, Tạ Thư Hiền không cho người canh bên ngoài, đã khuya như thế này, không biết còn ai tới?

Yên Chi không muốn đường đột xông ra, chỉ có điều thời gian dần trôi đi, lại thấy ngoài trời đêm lạnh sương dày, Tạ Thư Hiền chỉ mặc bộ y phục mỏng manh, khiến Yên Chi xót lòng, than thở một tiếng, với chiếc áo bào lông cáo trắng treo bên giường, khẽ khàng trở dậy, bước ra khỏi phòng.

“Tạ tướng quân, người làm tốt lắm, nay người đã kết giao thân mật được với Hàn Quang, thê tử của người lại có giao tình với Hoa Diễm Cốt. Kẻ hay bênh vực hậu bối như Phượng Huyết Ca, nhất định sẽ kéo người về phe phái của mình, sau này không còn lo chuyện thăng quan tiến tước”, một giọng nói trầm khàn mà thô bạo vọng tới, khiến bước chân Yên Chi khựng lại trước cửa.

“Không dám”, giọng nói của Tạ Thư Hiền hết sức kính cẩn, nho nhã: “Thư Hiền chẳng qua muốn tận trung với bệ hạ, tận trung với Đại Sở mà thôi. Nếu có thể khôi phục được ngôi vị, Thư Hiền dù cho thịt nát xương tan cũng không từ”.

“Hà hà, ta không tin người lại không có một chút lòng tư lợi nào”, một tiếng cười âm hiểm vang lên: “Thê tử như hoa như nguyệt của người, chẳng phải do người bày gian kế mà có được hay sao?”.

Tạ Thư Hiền và ba kẻ lạ mặt, mỗi người một lời, khiến Yên Chi đang đứng ngoài cửa lạnh cóng chân tay.

Một người nói: “Tạ tướng quân, người thật có tài tính toán. Hai chiếc kiệu, một chiếc đưa Hoa Diễm Cốt vào miệng cọp, khiến Phượng Huyết Ca không tiếc mọi giá để bảo vệ. Còn một chiếc đưa hoa khôi nổi danh kinh thành vào trong khuê phòng, từ nay Tạ Tướng quân độc chiếm hoa khôi”.

Một người khác chen lời: “Tạ tướng quân, người cũng thật có dã tâm. Vì tận trung báo quốc, ngay cả nữ nhân mình thích cũng nhẫn tâm lợi dụng”.

“Im miệng, chẳng qua cũng chỉ là nữ nhân thanh lâu, đâu xứng với Tả tướng quân. Sau này nếu quả nhân lấy lại được đại quyền, nhất định sẽ gả nữ nhân của tông thất cho người.”

Yên Chi đứng trước cửa, từ từ đưa một cánh tay lên bịt chặt miệng, cố gắng nuốt cơn ứ nghẹn nơi cổ họng vào trong bụng.

Ta nên vui sướng mới phải, nàng ta tự nhủ với chính mình. Ta đã chứng minh được một điều... rằng ta đã đúng. Trên đời này không có nam nhân nào đáng tin, bọn họ mở miệng cất lời ái mộ, nhưng lòng dạ lại ẩn giấu dã tâm. Nếu một nam nhân đối xử tốt với người, chắc chắn kẻ đó có ý đồ, hoặc cũng có thể là muốn chiếm đoạt những thứ xa xa hơn thế.

Ta nên vui sướng, nàng ta tự nhủ với chính mình. Bị hãm lợi dụng, chứng tỏ ta vẫn còn giá trị lợi dụng... Cho dù thế nào, ta cũng đã báo đáp ơn hãm cứu mạng các mẫu thân. Từ nay về sau, đoạn tuyệt quan hệ, ta cũng sẽ không chút áy náy, ân oán đã báo đền, từ nay thành kẻ xa lạ, hẳn tiếp tục làm Tướng quân, còn ta tiếp tục làm hoa khôi. Từ nay nếu có gặp nhau cũng xem như không quen biết, như vậy chẳng phải sẽ nhẹ gánh hơn sao?

Yên Chi người nên vui sướng. Lại một lần nữa, người chỉ thuộc về chính người.

Yên Chi, người nên vui sướng...

“Tách” một tiếng. giọt lệ châu rơi xuống mặt đất, va phải thềm đá lạnh băng, vỡ tan.

Thanh âm bên ngoài bỗng nhiên im bật. Sau đó, bốn bóng người trước sau xông tới.

“Giết ả ta đi!”, kẻ cầm đầu có khuôn mặt ưa nhìn, cứ hể gặp người là mỉm cười, khóe mắt cong cong, chính là Sở vương thất thế.

Sau lưng hắn là hai nam nhân áo trắng chân trần, đeo mặt nạ, đó là cách ăn vận của họa bì sư. Nghe được lời của Sở vương thì đều mỉm cười, nhìn sang Tạ Thư Hiền sắc mặt đang trắng bệch.

“Nàng ta sẽ không nói gì hết”, Tạ Thư Hiền nhìn Yên Chi nói.

“Hãy giết ả ta”, Sở vương cười mà nhìn hắn.

“... Nàng ta sẽ không nói gì hết”, Tạ Thư Hiền như thể chỉ còn mỗi câu nói này.

“Vậy sẽ để ả ta không thể nói gì nữa”, Sở vương đưa ánh mắt sang một họa bì sư khác.

“Được!”, họa bì sư đeo mặt nạ họa hình rắn độc phóng ra một cây kim bạc.

“Đừng!”, Tạ Thư Hiền bất chấp tất cả lao về phía Yên Chi, song lại không đuổi kịp tốc độ của cây kim.

Cây kim xuyên qua trán Yên Chi, tựa như sợi chỉ bạc, kéo dài sau đầu nàng ta.

Yên Chi sửng người nhìn Tạ Thư Hiền đang nhào về phía mình.

Trong mắt nàng ta là cảnh tượng của buổi chiều gập gờ, áo bào lông cáo trắng tinh choàng lên vai nàng ta, nụ cười dịu dàng tựa ánh sáng xuyên thấu màn đêm, mãnh liệt chuốc vào trong con mắt và trái tim nàng ta. Hắn đã cho nàng ta cái giá bán thân ngàn vàng, nhưng nàng ta vẫn chưa cho hắn một đêm xuân. Vì còn nợ, nên muốn thêm một lần gập gờ... chỉ tiếc rằng, nàng ta đang dần không nhìn thấy gì nữa...

Bên tai nàng ta vẫn nghe thấy tiếng gọi của hắn, giọng nói của hắn sao nghe thật hay, tựa như tuyết đầu đông, đẹp đẽ mà thuần khiết khó lòng diễn

tả. Trong thanh lâu nào có thể nghe được thứ âm thanh này, quá đỗi sạch sẽ, quá đỗi chân thành. Bởi vậy mà ai cũng thích hẳn, nhưng hẳn chỉ thích gọi tên một người, đó chính là Yên Chi, Yên Chi, Yên Chi... Chỉ tiếc, nàng ta đang dần không nghe thấy gì nữa.

Trước là thị giác, sau đó là thính giác, sau nữa là xúc giác. Ngũ quan đang nhanh chóng mất đi cảm giác, như thể tuyết tan chảy dưới ánh mặt trời...

Ta không muốn chết! Yên Chi há miệng, nơi cổ họng bật ra thanh âm cuối cùng.

Nàng ta không quên được khiếm khuyết của bản thân, cũng không sao quên được sự hà khắc của ông trời đối với mình. Nàng ta muốn dùng âm thanh sau cuối để nguyện rửa ông trời, muốn dùng tiếng khóc để hỏi trời xanh, tại sao lại cho nàng ta một khuôn mặt xấu xí đến vậy, khiến cho cuộc đời nàng ta truân chuyên, chịu đủ mọi khổ nạn và nhục nhã của nhân gian.

Nàng ta không sao quên được sự khinh miệt, cũng không sao quên được nỗi đau mà bọn nam nhân đã gây ra cho nàng ta. Nàng ta muốn dùng thanh âm cuối cùng để chửi rửa bọn nam nhân đã làm tổn thương mình. Muốn chất vấn bọn chúng, một khuôn mặt xinh đẹp, thực sự quan trọng đến vậy sao? Sai lầm của mỹ nhân thì đều được tha thứ, còn nữ nhân xấu xí làm chuyện gì cũng chỉ nhận được ánh mắt lờm nguýt hay sao?

Nàng ta không sao quên được sự lừa gạt, cũng không sao quên được từng câu nói mà Tạ Thư Hiền dành cho mình, cũng không quên được hẳn là người chỉ nhặt hoa rơi không nở hái, cũng không sao quên được lời hứa của hẳn, “Nàng còn có ta”, càng không sao quên được lời hứa của hẳn... “Quên đi cách yêu thương một người cũng không sao, thời gian của chúng ta còn dài, sẽ có ngày ta dạy lại nàng cách yêu...”

Nỗi khổ nhân sinh, đắng cay mặn ngọt, nhưng đến giờ khắc cuối cùng, người chỉ có thể nhớ tới một thứ.

Yên Chi mở to mắt, vừa rơi lệ, vừa run rẩy giơ tay ra. Cho tới khi một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay nàng ta.

Không quên được khiếm khuyết, không quên được sự khinh miệt, không quên được sự lừa gạt... nhưng cũng không quên được lòng biết ơn.

Tình cảm trào dâng tiêu tan cùng với sinh mệnh, Yên Chi gắng gượng nở nụ cười, chỉ tiếc lại sai phương hướng.

“Phu quân...”, ánh mắt vô thần của Yên Chi tìm kiếm khuôn mặt Tạ Thư Hiền.

“Ta ở đây, ta ở đây...”, Tạ Thư Hiền đưa trán mình chạm vào mắt mày Yên Chi, nước mắt rơi trên khuôn mặt nàng ta.

Trong lòng trăm ngàn lời muốn tỏ, cuối cùng, Yên Chi chỉ thốt ra bốn chữ: “Ta... không trách chàng”.

Yên Chi sinh ra mang thân kiếp hèn mọn, cho nên thứ nàng ta muốn cũng thật nhỏ nhoi.

Yêu nàng ta, thì đừng ruồng bỏ. Gạt nàng ta, hãy gạt cả một đời.

Nhân sinh đối với nàng ta chỉ là vô vàn những nỗi khổ đau, cũng giống như chiếc bánh bao bị ném xuống bùn, bị vô số người giẫm đạp, nhưng đó lại là thức ăn cuối cùng của nàng ta.

Còn Tạ Thư Hiền, chính là mật ngọt được giấu trong bánh bao.

Hắn là người tốt cũng được, là kẻ xấu xa cũng được, nói dối cũng được, mà lợi dụng cũng được. Chỉ ít hẳn cũng yêu thương nàng ta tới cùng, đến lúc sau cuối, hẳn cũng không buông tay nàng ta...

“Yên Chi!”

Tiếng gọi bí ai động trời, gọi lại hoa tuyết đầu đông.

Tuyết trắng bao phủ, rơi xuống người Tạ Thư Hiền và Yên Chi.

Sở vương nhìn hai người, sau đó túm chặt áo bào đang khoác trên người, quay lưng bỏ đi: “Tiết trời đã lạnh, Tạ tướng quân, người cũng quay về sớm đi... người chết không thể sống lại, người nên làm chuyện gì đó cho người sống. Nghĩ tới mẫu thân người đi, bà nhớ người lắm đó”.

Tạ Thư Hiền sinh ra trong gia tộc thư hương, danh môn li tán, đến nay chỉ còn lại hãn và mẫu thân nương tựa nhau mà sống.

Sau khi biết chuyện hãn có quan hệ với Yên Chi, Sở vương đã lập tức đón mẫu thân hãn vào phủ, sau đó lệnh cho người đi tìm Tạ Thư Hiền.

Sở vương là muốn ép hãn trung hiếu lưỡng toàn.

Mặc cho tâm can hãn có tan nát hay không.

Màn đêm vô biên, tuyết trắng bay vi vu.

Không biết sau bao lâu, một đôi giày đen trắng lẳng lẳng xuất hiện cạnh Tạ Thư Hiền.

“Chẳng qua chỉ là một nữ tử xấu xí, người hà tất phải đau khổ như thế”, một thanh âm tà ác vang lên: “Có cần ta giúp người lấy lại tấm da vốn có của ả, ắt hãn sẽ khiến người kinh hãi”.

“Vậy thì đã sao?”, Cổ họng Tạ Thư Hiền đã ứ nghẹn, giọng nói đẹp như tuyết đầu đông kia giờ đã trở nên khó nghe. Hãn ôm lấy Yên Chi, ngây ngẩn nói: “Tuổi trẻ bồng bột, dĩ nhiên chỉ mong sao người mình thích xuất thân danh môn, nho nhã thanh tao, xinh đẹp dịu hiền, chỉ mong người ấy thứ gì cũng tốt... Nhưng tới khi thực lòng thích một người, nào còn quan

tâm tới xuất thân, tướng mạo, phong thái của nàng? Nàng xấu xí ta cũng chấp nhận, khi nàng chết đi, ta chỉ hận một nỗi không thể chết cùng nàng...”.

Người kia im lặng một hồi, đột nhiên khuyu một gối xuống, một cây kim bạc được đâm vào đỉnh đầu Yên Chi.

Tạ Thư Hiền trông thấy kim bạc, hai mắt đỏ ngầu, song ngay tức khắc đã nghe thấy hơi thở chậm chậm của Yên Chi.

Từ không đến có, mất rồi lại được, khởi tử hồi sinh. Tạ Thư Hiền sững sờ, đôi môi run rẩy.

“Chỉ là giúp nàng ta kéo dài thêm sinh mệnh mà thôi”, người kia cười nói. Lông thú đen quấn quanh cổ áo phủ đầy tuyết trắng, chiếc mặt nạ màu bạc đeo trên mặt không che giấu được nụ cười gian tà, bất kham. Không phải Vân Tà thì còn là ai? Chỉ thấy con mắt Vân Tà đong đưa, không khác nào con thú hoang không mang lòng tốt, liếc nhìn Tạ Thư Hiền: “Mượn lời của người khác mà khuyên người, người nên làm việc gì đó cho người sống thì hơn”.

“Người muốn ta làm gì?”, Tạ Thư Hiền phản ứng rất nhanh.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ba Hoa Một Cành, Ai Mới Là Kẻ Độc Tôn

Type: Phương Phương

Gió tuyết như đao cứa vào chiếc mặt nạ Thao thiết dữ tợn, Vân Tà nhìn Tạ Thư Hiền một hồi, giơ tay về phía hắn nói: “Ta cũng như người, chẳng thích thú gì với chuyện mà ta đang làm”, giọng nói của hắn trầm khàn, như thể một con dã thú bị xiềng xích ở cổ họng: “Thậm chí ta còn muốn ngăn mọi chuyện xảy ra hơn cả người”.

“Người ngăn được sao?” Hai mắt Tạ Thư Hiền đã đỏ ngầu, nhìn bàn tay trước mắt: “Người cũng như ta, chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ bị khống chế mà thôi”.

Vân Tà bèn đặt tay lên vai Tạ Thư Hiền, khẽ gập lưng, mỉm cười áp môi bên tai hắn, thì thầm.

Tạ Thư Hiền nghe được một hồi thì trở nên trầm mặc, sau cùng, sóng lòng cuộn cuộn trào dâng, nhìn Vân Tà, hồi lâu không cất được lên lời.

“Ta không cản trở được họa bì sự, nhưng ta có thể cản trở được Tiểu hoàng đế của người”, Vân Tà ấn vai Tạ Thư Hiền, từ từ dón thẳng người: “Chúng ta hãy làm một vụ trao đổi, người có bằng lòng giúp ta cản trở cái lũ sống dai kia không?”.

Tạ Thư Hiền nhìn hắn một hồi, lại cúi đầu nhìn Yên Chi.

Lời hứa còn đó, mà người đã không còn.

Hắn còn ở đây, mà nàng ta đã đi xa mất rồi.

Cuộc đời nàng ta chìm nổi, truân chuyên. Nhân thế với nàng ta cũng như đông lạnh, đêm tàn, chỉ có giễu cợt và ánh mắt ghẻ lạnh giăng kín trời đất. Nếu đã là như vậy, thì tại sao lại không nhân lúc nàng ta ngủ say, quét sạch càn khôn, trả lại bầu trời trong xanh cho nàng ta.

Tạ Thư Hiền từ từ ngược đầu lên. Bàn tay chai sần vì quen cầm bút đặt lên mu bàn tay Vân Tà.

“Quyết định rồi sao?”, Vân Tà cười hỏi.

Ánh mắt của Tạ Thư Hiền toát ra vẻ kiên định, trầm giọng đáp: “Ta đồng ý hợp tác”.

Vũ khí bí mật của tông môn họa bì sư – Vân Tà cùng Tướng quân trẻ tuổi nhất nước Sở - Tạ Thư Hiền đã bắt tay hợp tác trong đêm đầu đông này. Hai quân cờ liệu có thể thay đổi được thế cục, e phải chờ một năm sau mới rõ.

Phải, một năm sau.

Đông cung vẫn mang vẻ cô quạnh, lạnh lẽo như thường ngày, nơi từng một thời trăm hoa đua sắc, sớm đã trở nên hoang tàn vì không ai cắt tỉa, chỉ có cỏ dại là không ngại mọc um tùm.

Sở Tử Phục khuôn mặt không chút biểu cảm đứng trong hoa viên, bốc từ dưới đất lên một nắm tuyết, gột rửa hai bàn tay mình, cứ làm đi làm lại như vậy nhiều lần, cho tới khi hai tay đau đớn khó lòng chịu đựng, giống như đang nắm kim bạc, thì khi ấy hắn mới dừng lại.

Cúi đầu nhìn bàn tay mình, hắn lẩm bẩm: “Bẩn quá...”.

Hắn lại nhớ tới cảnh tượng bắt tay hợp tác ban nãy. Người hợp tác với hắn, chính là Tông chủ của tông môn họa bì sư.

Đó là một họa bì sư lớn tuổi, song người này tuy tuổi tác đã cao nhưng tinh thần vẫn còn rất trẻ. Mười năm trước lão đã ganh gét Phượng Huyết Ca, mười năm trước lão còn có thể cậy vào thân phận của mình để trục xuất Phượng Huyết Ca ra khỏi tông môn, nhưng mười năm sau, lão đã bất lực với vị chủ nhân của Huyết Đô, Quốc sư của nước Sở này. Ngày càng có nhiều họa bì sư thoát ly tông môn, gia nhập dưới trướng của Phượng Huyết Ca. Tông môn họa bì sư ngày càng điêu tàn hết như hoa viên trước mắt, khiến lão Tông chủ không thể không phái người tới tìm Sở vương hữu danh vô thực kia.

Sở Tử Phục căm hận tất cả họa bì sư. Nhưng hắn lại không thể không mượn lực lượng của lão.

Trong giới họa bì sư, tông môn ly tán, ngày càng nhiều họa bì sư chỉ biết đến cái tên Phượng Huyết Ca, nhưng lại không biết Tông chủ là ai. Và hắn cũng thế, ngày càng nhiều dân chúng nước Sở chỉ nhớ tới đại ân đại đức của Phượng Huyết Ca, đã không còn mấy kẻ quan tâm tới người đang ngồi trên hoàng vị này nữa.

Kẻ thù của kẻ thù, có thể làm bạn.

Song dầu là như vậy, hắn vẫn cảm thấy ghê tởm.

Sở Tử Phục gằn như quỳ trên đất, bốc tuyết ra sức rửa tay, đến khi hai tay muốn nứt ra vì tê cóng và lão thái giám hầu hạ không thể chứng kiến tiếp được nữa, khóc lóc bước lên trước, xót lòng lấy khăn băng ngón tay hắn lại.

“Hoàng thượng, người phải coi trọng thân thể mình!”, lão thái giám đặt bàn tay hắn vào trong áo để sưởi ấm, nước mắt giàn giụa: “Người còn,

Đại Sở mới còn, nếu người xảy ra chuyện, giang sơn này sẽ phải đổi sang họ Phượng đó!”.

Sở Tử Phục trầm mặc một hồi, rồi căm hận nói: “Sẽ có ngày, quả nhân phải giết hết bọn họa bì sư trên đời này”.

“Suyt!”, lão thái giám giật nảy mình, cứ như gà mẹ bảo vệ con, lấy thân che chắn cho Sở Tử Phục, lo lắng đánh mắt nhìn ngó xung quanh, sau đó thấp giọng nói với Sở Tử Phục: “Hoàng thượng, cẩn thận tai vách mạch rừng”.

“Đây là hoàng cung của quả nhân!”, Sở Tử Phục đột nhiên nổi giận, khuôn mặt dễ mẫn tràn ngập sắc thái bạo ngược: “Quả nhân ở trong hoàng cung của mình, lại không thể mở miệng nói dù chỉ một câu hay sao?”.

Lão thái giám tay chân lóng ngóng, không biết phải an ủi thế nào mới phải, cuối cùng đành quỳ xuống, dập đầu lia lịa, cho tới khi trán toác máu, khi ấy Sở Tử Phục mới dần bình tĩnh lại.

“Đứng lên đi”, hãn lạnh lùng nói.

Lão thái giám kia ngốt lời đội ơn mà đứng dậy. Còn hoàng đế trẻ tuổi đã sớm phóng tầm mắt về phía xa. Nơi ấy đình đài, lầu các san sát, cung nhân, thị vệ qua lại tấp nập, đó là nơi dâng tấu sớ, và cũng là nơi phồn hoa nhất hoàng cung. Nhưng lại không phải Đông cung của hãn, mà là nơi ở của Quốc Sư...

Một năm. Hãn tự nhủ với lòng mình.

Trong một năm này, hãn vẫn sẽ cố chịu đựng nhục nhã, chờ tới lúc Phượng Huyết Ca chết, Huyết Đô và tông môn họa bì sư đều bị tan rã, diệt vong.

Khi ngày ấy đến, hấn sẽ giơ cao thanh danh kiếm Thủy Long Ngâm được tổ tiên để lại, khoác áo giáp ra trận, thống lĩnh ngự lâm quân và tất cả những người trung thành với vương thất, giết sạch bọn họa bì sư, trả lại bầu trời tươi sáng cho Đại Sở.

Đúng vậy, chỉ cần một năm.

Phượng Huyết Ca dựa người trên ghế thái sư, nhắm hờ hai mắt, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn. Tể tướng bên cạnh đang ôm một mớ tấu chương, liên mồm nói, song Phượng Huyết Ca lại chẳng nghe được gì.

Rượu độc đã được ép ra ngoài, nhưng nội lực bị tiêu hao chưa thể phục hồi ngay được. Có lẽ ly rượu độc kia không phải để giết chàng, mà là để tiêu hao nội lực của chàng, làm giảm bớt công lực của chàng chăng?

Phượng Huyết Ca khẽ mỉm cười, xem ra, ảnh hưởng của rượu độc chỉ duy trì được nửa năm, hoặc cùng lắm là một năm. Không những vậy, càng về sau, công lực của chàng sẽ khôi phục càng nhanh. Muốn hạ thủ với chàng, tốt nhất hãy lựa chọn trong một năm này, càng nhanh càng tốt.

“Quốc sư?”, viên tể tướng rốt cục cũng phát hiện chàng đang lơ đãng.

“Ta đang nghĩ tới chuyện của Tiểu Diễm Cốt”, Phượng Huyết Ca mở mắt, mỉm cười nhìn viên tể tướng: “Thật không ngờ, Tiểu Diễm Cốt bản tính lười nhác là vậy, từ nhỏ tới lớn, ngay tới một con chim cũng còn lười nuôi, vậy mà lại có thể nuôi một nam nhân lớn như vậy”.

“Quốc sư...”, viên tể tướng ngập ngừng có điều muốn nói.

“Càng không ngờ, nam nhân kia lại có tướng mạo giống hệt ta...”, Phượng Huyết Ca xoa cằm, cười đầy vẻ quý dị.

“Quốc sư...”, Tể tướng cuối cùng cũng cất lời: “Nếu người cảm thấy trong lòng không được dễ chịu, xin hãy hạ lệnh một tiếng, giết phắt tên đó

đi, chớ tức giận làm gì để mà tổn hại thân thể...”.

Phượng Huyết Ca nghe vậy, đánh mắt nhìn viên tể tướng với vẻ ngạc nhiên.

“Tại sao ta phải tức giận?”, chàng nói.

Viên tể tướng ngậy người, sau đó thận trọng nói: “Quốc sư đại nhân, lẽ nào người không phải vì chuyện đồ đệ cứng của mình đột nhiên bị một nam tử lai lịch không rõ ràng cướp đi mà nổi giận hay sao...”.

“Ha ha, ngược lại đây”, Phượng Huyết Ca cười mà lắc đầu: “Ta không những không tức giận, trái lại còn cảm thấy hết sức vui sướng... Ài, mấy năm nay ta bận chính sự, không còn thời gian ở bên cạnh Diễm Cốt. Hai năm nay con bé rời khỏi kinh thành, ngày nào cũng dùng bồ câu đưa thư cho ta, nhưng ta nhiều khi bận quá, không có thời gian hồi âm. Cho tới khi thư gửi đến ngày càng trễ, ngày càng thưa, cho tới một ngày con bé không còn gửi thư cho ta nữa, khi ấy ta mới bàng hoàng tỉnh ngộ, thực sự lo sợ con bé đã quên mất ta, hoặc là không muốn gặp ta nữa”.

Ngưng lại một hồi, Phượng Huyết Ca tỳ tay trước trán, nhìn bức họa trên bàn, cười nói: “Đến nay thì tốt rồi, Diễm Cốt chịu nuôi một nam tử như vậy ở bên cạnh, ít nhất cũng chứng tỏ con bé vẫn muốn trông thấy khuôn mặt này của sư phụ... Chắc người cũng hiểu được cảm giác này, cũng giống như con gái của người bao năm không được gặp phụ thân, nó sẽ tìm một người nộm có tướng mạo giống hệt người đặt bên cạnh mình để ngắm vật nhớ người. Chỉ là người nộm này đặc biệt hơn một chút... biết ăn, biết uống, biết đi, biết cử động mà thôi”. “Biết ăn, biết uống, biết đi, biết cử động... cũng hoạt bát đó”, viên tể tướng đầu toát mồ hôi lạnh: “Nếu con gái bất hiếu của thần dám giấu lão thần nuôi cái thứ ấy, lão thần nhất định sẽ đánh gãy chân nó!”.

“Người quá nghiêm khắc rồi!”, Phượng Huyết Ca chau mày nhìn viên tể tướng.

“Quốc sư, là gia giáo của người quá buông lỏng thôi!”, viên tể tướng khóc không ra nước mắt.

“Hà hà...”

“Mong người hãy nghiêm túc, lão thần thực không phải đang khen người.”

Tiếng ồn áo truyền ra ngoài song cửa sổ, tuyết rơi dày, vạn vật điêu tàn, chỉ thấy ba đóa mai nở sớm trên cùng một cành, bất chấp gió tuyết, thật giống như ba con người.

Một đóa là Vân Tà, tranh đấu để làm chủ số mệnh.

Một đóa là Sở vương, tranh đấu để giành lại quyền lực của bậc đế vương.

Một đóa là Phượng Huyết Ca, tranh đấu... để sớm ngày phê duyệt xong tấu chương, sau đó sẽ sống những ngày “Rượu ngon mới cất một vò. Đất nung màu đỏ hỏa lò sẵn kia”, cùng hai tiểu đồ đệ sum vầy, hai cánh tay nhỏ nắm lấy tay chàng, hai cái đầu nhỏ gối lên hai bờ vai chàng, cùng nhau ngắm nhìn những bông pháo hoa nở tung ngoài cửa sổ trong đêm cuối năm.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nụ Hôn Đầu

Type: Phương Phương

“Rượu ngon mới cất một vò

Đất nung màu đỏ hỏa lò sẵn kia.

Tối nay tuyệt xuống bất kỳ

Uống chơi đã vậy chén thì có đâu.”(*)

(*) Đây là bài thơ Vấn lưu thập cửu của Bạch Cư Dị đời Đường.

Hoa Diễm Cốt ưỡn người trên mặt bàn, đầu ngón tay ngoắc lấy bình rượu khảm vàng nhỏ, đung đưa trước mặt Kinh Ảnh.

Thiếu niên hắc y đang đứng trước cửa lẳng lẳng phủ tuyết rơi trên đầu, chau mày nói: “Uống nhiều rượu như vậy... còn ra ngoài sao?”.

“Bên ngoài lạnh quá, uống chút rượu cho ấm người”, Hoa Diễm Cốt một tay chống cằm, cười khì khì, hơi thở kéo dài nồng mùi rượu, giọng nói lười nhác như thể một người đang say trong men rượu Đỗ Khang(*), quăng sợi dây đỏ quấn quanh hũ rượu về phía Kinh Ảnh.

(*) Đỗ Khang: tương truyền là người đầu tiên phát hiện ra cách ủ rượu.

Kinh Ảnh đón lấy hũ rượu, ngửi ngửi một hồi, rồi ngửa cổ lên uống cạn, sau đó ném hũ rượu ngược trở lại.

Hoa Diễm Cốt nhận lại hũ rượu, dốc miệng hũ xuống lòng bàn tay, sau đó mếu máo nói: “Sao người không chừa lại một ngụm cho ta...”.

“Về rồi uống sau.”

Kinh Ảnh vừa nói vừa bước tới bên tủ, moi ra một bộ y phục phi ngư rồi mặc luôn lên người. Lúc trước cậu ta bị Hàn Quang bắt đi làm trâu ngựa, bộ y phục phi ngư và thanh Tú xuân đao này là được phát cho khi ấy.

“Sao phải thay y phục?”, Hoa Diễm Cốt lấy làm lạ hỏi.

“Vì an toàn”, Kinh Ảnh “Keng” một tiếng thu kiếm vào trong bao, điềm tĩnh quay đầu sang nói với Hoa Diễm Cốt: “Ta phát hiện, chỉ cần mặc bộ y phục này vào thì những tử đệ phú gia hay những công tử chơi bời sẽ phải tránh xa ba thước, ngay cả xe ngựa cản đường cũng phải tự động nhường bước. Người muốn dạo phố, dẫn theo ta là thích hợp quá rồi”.

Hoa Diễm Cốt hơi bĩu môi: “Hóa ra Cẩm y vệ còn có tác dụng này... tuyệt lắm, sau này người hãy biết số dâng lên Hàn Quang, để huynh ấy thăng chức cho người. Khụ khụ, có điều nơi ta muốn đến chỉ e không có tử đệ phú quý, cũng chẳng có công tử chơi bời...”.

Kinh Ảnh ngăn người: “Người muốn đi đâu?”.

“Ta muốn ra chợ.”

Kinh Ảnh lập tức cởi bỏ phi ngư phục, quăng sang một bên, sau đó lục tủ, lượm ra một bộ y phục màu vàng của người quản chợ.

Ở nơi đóng quân của Chỉ huy Cẩm y vệ, nếu thành thơi không có việc, Hàn Quang sẽ phái cậu ta đi làm quản chợ: quản lý khu chợ, kiêm quản lý chuyện thuế má của dân.

“Sao lại phải thay đồ nữa?”, Hoa Diễm Cốt nghi hoặc hỏi.

“Đỡ tiền”, Kinh Ảnh lẳng lẳng thắt dây đai, bình thản nhìn nàng: “Ta phát hiện, chỉ cần ta mặc bộ y phục này vào, thì cái đám chủ quầy bày bán hàng trên đất trông thấy ta từ xa sẽ phải co giò mà chạy... Chỉ cần đuổi được bọn chúng, muốn ăn gì cũng không phải trả tiền. Ta rất khoái kiểu đi chợ này”.

“Đó đâu phải là đi chợ”, Hoa Diễm Cốt lau mồ hôi: “Người hãy thay lại đồ đi, ta không không muốn đi dạo phố cùng quản chợ, đây rõ ràng là hành vi đón gió thổi từ phương xa mười dặm”.

“Ừm...”, Kinh Ảnh lại chậm rãi thay bộ đồ hắc y” “Muốn mua thứ gì? Nếu người ngại lạnh, ta có thể ra ngoài mua về cho người... Gần đây ta đã được ban bổng lộc rồi, có thể mua rất nhiều thứ”.

“Ta muốn mua một con mèo.”

Kinh Ảnh chưa hiểu ra ẩn ý trong lời nói của nàng, bộ mặt ngáp vé mong chờ.

“Trời mỗi lúc một lạnh, ta muốn mua một con mèo về để sưởi ấm giường.”

Kinh Ảnh bất chợt ngoái đầu lại, đôi mắt sáng rực như được tuyết gột rửa, cậu ta chau mày, trầm giọng hỏi: “Giống mèo thế nào?”.

“Phải mập, lông phải dày, như vậy khi ôm mới dễ chịu.”

“Ta mập lên rồi”, Kinh Ảnh chỉ tay vào đầu mình nói: “Không những vậy cũng lâu rồi ta không cắt tóc, tóc cũng mọc dài lắm rồi”.

“Mèo không bao giờ để thừa cơm.”

Kinh Ảnh lại bình lẳng nhìn chăm chăm vào nàng: “Cơm người ăn thừa cũng đều là ta ăn”.

Hoa Diễm Cốt khỗ sở nói: “Mèo còn biết liếm đi hạt cơm dính trên mép chủ nữa”.

Kinh Ảnh lặng nhìn vào khuôn mặt nàng, đúng hơn là nhìn vào miệng nàng.

Sau đó, cậu ta áp mặt thật nhanh về phía nàng, đầu lưỡi ấm nóng chạm nhẹ lên khóe môi nàng.

Hoa Diễm Cốt như bị sét đánh trúng, sững người, hơi thở như ngưng lại, đôi mắt mất đi tiêu cự, khí huyết chảy ngược...

Kinh Ảnh nhe răng, để lộ hạt cơm dính trong răng, rồi lập tức khép miệng lại, thong thả nhai hạt cơm, kiên định mà bảo Hoa Diễm Cốt: “Ta cũng làm được”.

“Làm được cái đầu người!”, Hoa Diễm Cốt giơ nắm đấm lên đầu cậu ta.

Kinh Ảnh không tránh né.

Hoa Diễm Cốt tức giận quay người đi, song lại nghe thấy giọng nói thì thào ở sau lưng: “Việc gì ta cũng làm được... vậy nên... xin đừng bỏ rơi ta được không?”.

Hoa Diễm Cốt khựng lại, đứng nguyên tại chỗ, sau đó thở dài một tiếng.

Thân phận của Kinh Ảnh không rõ ràng, lai lịch mơ hồ. Vậy nên, lúc trước Hoa Diễm Cốt quả thực không thể ương bướng được với Hàn Quang. Hai người cãi nhau suốt mấy ngày trời, cuối cùng vẫn là Hoa Diễm Cốt bại trận, đồng ý giao Kinh Ảnh cho Hàn Quang sai khiến vài ngày để điều tra làm sáng tỏ thân thế của cậu ta.

Thấm thoát mấy tháng trôi qua, cho tới khi chứng thực Vân Tà đã chết, Kinh Ảnh mới lấy lại được sự trong sạch. Ngày hôm đó, Hoa Diễm Cốt cảm thấy áy náy nên đã làm một bàn thức ăn ngon chờ cậu ta trở về, nhưng vừa mở cửa thì đã bị một bóng người cao lớn bao trùm. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt gầy đi của cậu ta, ngại ngần cười mà nói: “Một bát cơm trộn thịt cá”.

Cậu ta nhìn nàng một hồi lâu, cười nói: “Hai bát”.

Cuộc đối thoại sắc mùi dầu, gạo, củi, muối, trong thoáng chốc xuân ấm hoa nở, hai người như được trở về trấn Trầm Hương. Không thân phận, cũng không có ganh đua, chỉ có nước chảy hiền hòa soi bóng đào yêu.

Ngày ấy, Hoa Diễm Cốt cứ ngỡ cậu ta không để tâm.

Ngày nay, nàng mới hay, cậu ta chỉ là muốn giấu kín tất cả vào trong lòng mà thôi.

“Được rồi, ta không mua mèo nữa.” Hoa Diễm Cốt trở lại bên cạnh Kinh Ảnh, ngấp ngừng hồi lâu, đánh bạo thờ tay vào trong tay áo của cậu ta, rồi nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay ấm áp của cậu ta.

Kinh Ảnh ngẩn người, sau đó ánh mắt tỏa ra tia ấm nồng, cũng dần nắm chặt tay nàng.

“Hãy chăm chút cho mặt lên một chút”, Hoa Diễm Cốt ngoảnh mặt đi, giọng điệu không lấy gì làm dễ chịu.

“Ừ”, Kinh Ảnh rủ mắt xuống, để lộ nụ cười dịu dàng say đắm trong khoảnh khắc này.

Sau lưng, ô cửa sổ tròn như trăng sáng, một cành mai đâm ngang, đung đưa dưới ánh trăng.

Hai tà tay áo đen xen vào nhau trước cửa sổ, một tà màu đỏ sẫm, còn một tà màu đen tuyền. Như thể hai con bướm tìm được nhau trong gió tuyết bão bùng, sau đó hòa vào nhau, mười ngón tay đan xen, lòng bàn tay áp kề.

“Buổi sớm thức dậy, hay tin tuyết đã rơi.

Hoa tuyết bay bên cửa sổ, phủ trắng thềm nhà.

Làn hơi bốc nghi ngút, thân cây treo ngọc.

Tự hỏi thần tiên hay là say, mà làm mây trắng vụn tan giữa trời.”(*)

(*) Đây là bài Thanh bình lục – Họa Đường thần khởi của Lý Bạch.

Tuyết trắng giăng kín kinh thành, một buổi yến tiệc linh đình đang được diễn ra trong hoàng cung để chiêu đãi đoàn sứ giả đến từ phương Nam.

“Múa nghiêng dương liễu trắng lâu rơi. Ca đứt đào hoa gió quạt nồng.”(*)

(*) Hai câu thơ trong bài Giá cô thiên của tác giả Ân ký Đạo, thời Bắc Tống.

Hàn Quang ngồi bên cạnh Quốc sư, thưởng thức cao lương mỹ tửu, ngắm nhìn mỹ nhân ca múa, song trên khuôn mặt lại giăng kín mây đen, nặng nề u sầu.

Sư muội à...

Tên nam nhân đó có gì tốt đẹp chứ... (rót rượu đầy ly).

Sư huynh thấy hẳn không giống tử sỹ chút nào... (uống rượu).

Nam nữ độc thân ở chung một phòng, hẳn muốn động tay động chân với muội... (rót rượu đầy ly).

Quả nhiên, sư huynh không ở bên, lấy ai bảo vệ trinh tiết cho muội, sư muội ngờ nghệch... (uống rượu).

“Hàn Quang”, Phượng Huyết Ca ho lên một tiếng.

Hàn Quang ngược đầu lên thì thấy một Miêu nữ(*) thướt tha đứng trước mặt mình, áo xanh thêu hoa, váy hoa sặc sỡ, cổ và chân đeo đầy vòng bạc. Lúc nàng ta di chuyển không nghe thấy tiếng bước chân, nhưng lại thấy tiếng chuông kêu, hết sức vui tai. Từ xa nhìn lại, cứ như một con chim xanh tung cánh bay lượn.

(*) Con gái thuộc tộc người Miêu.

Sau lưng nữ tử, tất cả các sứ giả phương Nam đều nâng chén, nhìn về phía cậu ta bằng ánh mắt nồng nhiệt.

Vẻ mặt Hàn Quang không chút biểu cảm nâng ly rượu lên, dùng ánh mắt coi thường thiên hạ để nhìn Miêu nữ kia, kỳ thực trong đầu trống rỗng... vừa rồi cậu ta chỉ lo uống rượu, cho nên không hay biết mọi chuyện đang diễn ra xung quanh.

“Ta thích tửu lượng của ngài”, Miêu nữ đó quan sát Hàn Quang một lượt, sau đó tươi cười nâng chén với cậu ta.

Hàn Quang im lặng giơ chén về phía Miêu nữ.

“Ta còn thích con người của ngài hơn.”

Hàn Quang thiếu chút nữa đã phun cả ngụm rượu ra ngoài.

Ai ngờ Miêu nữ ấy chưa dọa chết người thì chưa cam tâm, thoáng cái, nàng ta bèn chỉ tay vào Hàn Quang mà bầm với Phượng Huyết Ca: “Quốc

sư, xin hãy ban hôn”.

“Không được!”, Hàn Quang đập mạnh vò rượu xuống bàn.

“Tại sao?”, đôi mắt đẹp của Miêu nữ nhìn Hàn Quang.

“Quy củ sư môn!”, Hàn Quang nghiêm túc nói.

“Ngài đâu phải hòa thượng, quy củ sư môn kiểu gì mà khiến ngài không thể lấy ta?”, Miêu nữ hiếu kỳ nói.

“Quy củ sư môn, bất luận cười gả, buộc phải đấu võ cầu thân trước đã”, Hàn Quang khí thế hùng hồn, nhưng lại là đang nói dối không chớp mắt: “Người muốn gả cho ta, cũng được! Ngày mai ta sẽ cho người bố trí vũ đài, người và ta đại chiến ba trăm hiệp, nếu đánh hạ được ta, ta đâu ngại gì lấy người!”.

Tất cả im phăng phắc.

Mãi lâu sau, Phượng Huyết Ca mới khẽ than thở: “Làm càn! Ngày nay trong thiên hạ, người có thể đánh thắng con, không phải chỉ có vi sư hay sao...”

Một tràng ho cất lên.

“Vậy thì thôi đi”, Miêu nữ nhìn Hàn Quang cơ thể vạm vỡ, sát khí đầy mình, gượng cười, quay về phía Phượng Huyết Ca, vẻ mặt đầy kỳ vọng nói: “Kỳ thực nhìn kỹ, Quốc sư vẫn anh vũ say lòng người hơn cả...”.

“Cảm ơn!”, Phượng Huyết Ca khẽ mỉm cười nhìn nàng ta: “Chỉ có điều ta là trưởng bối, càng nên lấy thân mình làm gương... may được lọt vào mắt xanh của cô nương. Hôm nay chúng ta hãy lên vũ đài quyết một trận sinh tử”.

“Để ta suy nghĩ lại đã”, Miêu nữ thảm bại trở về bàn tiệc. Đám sứ thần lập tức chụm đầu xì xào bàn tán.

Còn hai sư đồ bất lương kia lại giơ vò rượu lên mà cụng ly, cười đắc ý.

Chỉ tiếc sự đắc ý này chẳng chóng mà tiêu tan.

“Quốc sư”, Miêu nữ kia ngược đầu cười quỷ dị với hai người: “Hai vị đều suất chúng vô song, võ nghệ cao cường, ngay cả võ sĩ của chúng ta cũng khó lòng so bì, huống chi là đám nữ tử ta đây”.

“Quá khen!”, Phượng Huyết Ca không tỏ thái độ, cười nói: “Kỳ thực, Đại Sở ngoài hai sư đồ chúng ta thì vẫn còn rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi, công chúa có thể suy nghĩ”.

“Khỏi cần”, Miêu nữ cười nói: “Hai vị thì chúng ta không dám trèo cao, nhwung nghe nói... Quốc sư, ngài còn có cả nữ đệ tử?”.

“Rắc” một tiếng, Hàn Quang siết gậy chiếc đũa trong tay.

Miêu nữ nhìn hai người, cười đắc ý.

Sư đồ bất lương im lặng nhìn nàng ta, trong lòng cả hai đều thoáng hiện bóng dáng của một cô nương bị người ta đánh gần chết, sau đó bị lôi vào trong động phòng...

Hai tuyệt thế cao thủ cho tới lúc này mới sức nhớ ra, trong nhà vẫn còn một cao thủ hạng trung, một khi đấu võ cầu thân, ắt sẽ bị kẻ khác bắt nạt...

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Dời Non Lấp Biển Hôn Thư Tới

Type: Phương Phương

Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời ập xuống.

“Đấu võ... cầu thân?”, Hoa Diễm Cốt ngoái đầu lại, khuyên tai sáng như trăng: “Hai người muốn lấy mạng Diễm Cốt này sao?”.

Trong ngự thư phòng, sư phụ và Hàn Quang ngồi tựa mình trên ghế gỗ hoa lê, uống trà để che giấu vẻ ngại ngần trên khuôn mặt.

“Đừng lo”, sư phụ đặt ly trà sứ xanh xuống, thong thả rút từ trong người ra một bức hôn thư, đặt xuống mặt bàn bên tay phải, sau đó giọng điệu bình thản, cười mà nói với hai đồ đệ: “Sao lại nhìn vi sự bằng ánh mắt đó, không lẽ...”.

Sư phụ nhìn xoáy vào Hoa Diễm Cốt, giọng điệu nặng nề: “Tiểu Diễm Cốt, con không cảm thấy nếu người đó là vi sự sẽ tốt hơn hay sao?”.

Dứt lời, sư phụ khẽ thở dài, đứng dậy bước tới bên thư án.

“Sư phụ... người muốn làm gì?”, Hoa Diễm Cốt nhìn chàng, bỗng nhiên nảy sinh dự cảm không lành.

“Làm chuyện đại nghịch bất đạo, làm trái với thiên địa luân thường”, giọng điệu của sư phụ vẫn ung dung, ngòi bút mực đen vẫn đặt trên hôn thư: “Hàn Quang, nếu con đã không bằng lòng lấy sư muội, vậy hãy chuẩn bị đổi cách gọi thành sư nương đi”.

“Dừng tay”, Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang hoảng hốt xông lên, kê giữ tay, người ôm chân, ra sức khuyên ngăn: “Xin sư phụ hãy bình tĩnh! Sự tình đâu phải không còn cách giải quyết! Bức quá thì trước ngày đấu võ cầu thân, hãy bỏ thuốc xổ cho đối thủ!”.

Một tràng tiếng cười như chuông rung từ ngoài cửa sổ vọng vào.

Ba người nhất loạt hướng ra ngoài, chợt thấy Miêu nữ trong buổi yến tiệc hôm ấy đang ngồi trên chạc cây, một bàn chân nhỏ trắng ngần giơ cong cong về phía ba người đang ở trong phòng, hai chùm chuông đeo ở cổ chân phát tiếng lảnh lót vui tai.

“Ta nghe thấy cả rồi đó.”

Nàng ta dùng ánh mắt linh hoạt mà cổ quái như báo tuyết, tinh nghịch mà cũng rất đáng yêu nhìn ba người.

Thời khắc ấy, trong lòng Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang đều vụt lên một ý nghĩ: Giết người diệt khẩu.

“Các người chắc không phải muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?”, Miêu nữ nhảy từ trên cây xuống, chân trần đạp trên tuyết cứ như đang bước đi trong biển hoa, không hề sợ lạnh. Tới khi chạy đến bên cửa sổ, nàng ta liền bám hai cánh tay thon như ngón sen lên bờ cửa sổ, gối cằm lên tay, sau đó cười khì khì nói với người ở bên trong: “Thực ra cũng không cần phiền phức thế đâu, hôm nay ta đến là có chuyện muốn nói với các người”.

“Chuyện gì?”, Hàn Quang lạnh lùng nhìn nàng ta.

“Chuyện đấu võ cầu thân, hãy để mùa xuân năm sau hãy bàn tới”, Miêu nữ nhún vai nói: “Nơi này quả thực lạnh quá đi, đám võ sỹ Miêu tộc mà ta dẫn theo đều gục hết cả rồi”.

“Ồ! Vậy sao? Thế thì đáng tiếc thật”, vẻ mặt Hàn Quang sáng rực nhìn nàng ta, đầu giống vẻ tiếc nuối chứ.

“Thế cho nên chúng ta hãy hóa thù thành bạn đi”, Miêu nữ vẫy tay về phía Hoa Diễm Cốt: “Này! Người ra đây chơi cùng ta đi”.

Hoa Diễm Cốt quay sang nhìn sư phụ.

“Đi đi”, mắt phượng của sư phụ nheo lại, mím cười với nàng.

Hoa Diễm Cốt lúc này mới cung kính lui ra, theo sau Miêu nữ cùng về nơi ở trong kinh thành của nàng ta.

Căn phòng của Miêu nữ sáng sủa, thanh tịnh, trên tường treo bức tranh khuê nữ quý tộc. Nữ tử trong tranh ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ giữa đầm sen. Ở góc tường bày một lư hương hình chim hạc, chiếc mỏ dài khe hở, nhả ra hương thơm thoang thoảng mà vấn vít.

“Kỳ thực nếu được gả cho Nam Man chúng ta thì tốt lắm”, Miêu nữ nhún nhẩy đưa một ly trà cho Hoa Diễm Cốt, cười khì khì nói: “Võ sĩ của chúng ta dũng cảm thiện chiến, không những vậy ai cũng biết hát tình ca. Nếu đã thích nữ tử nào thì cả đời chỉ hát cho nữ tử ấy nghe. Về điểm này, nam nhân của nước Sở đâu sánh bằng... Đương nhiên, sư phụ và sư huynh người không nằm trong số đó”.

“Ta cảm tạ cô nương thay cho họ”, khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật.

Hương trà nhàn nhạt, mùi vị này Hoa Diễm Cốt chưa thưởng thức bao giờ, một chút vị ngọt, nhưng âm nhi một lúc sẽ cảm thấy vị đắng đọng lại.

Miêu nữ chớp mắt nhìn nàng, mãi hồi lâu mới đột nhiên mở miệng hỏi: “Người sẽ được gả cho sư phụ thật ư?”.

“Phụt”, Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu lên nhìn nàng ta: “Cô nương nói gì?”.

“Hôn thư đã chuẩn bị xong cả rồi, người không muốn lấy sư phụ sao?”, Miêu nữ ôm mặt nhìn nàng.

“Không thể lấy được”, Hoa Diễm Cốt nói.

“Tại sao?”, Miêu nữ hỏi xong thì than thở: “Đừng nói đạo lý gì với ta, cũng đừng nói với ta ân nghĩa sư đồ gì hết. Ta chỉ biết, nếu sư phụ ta cũng đối đãi với ta như vậy, cho dù phải bỏ nhà bỏ con ta cũng theo người”.

“Thật không nhận ra cô nương đã có con?”, Hoa Diễm Cốt nhìn khuôn mặt mới chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi của nàng ta.

“Ai ôi, chỉ là thí dụ vậy thôi, thành ngữ của Hán tộc các người khó sử dụng quá đi”, Miêu nữ chống cằm cười ha hả, đến sau cuối chỉ còn lại tiếng than thở nã nê.

Hoa Diễm Cốt nâng chén, lạnh nhạt thờ ơ. Điệu cười này, vẻ mặt này, tiếng than thở này, đã quá đỗi quen thuộc với nàng.

“Cô nương tìm ta có việc sao?”, nàng đặt ly trà xuống hỏi.

“Ừ”, Miêu nữ ngược đầu lên, nhìn nàng chăm chăm: “Người có thể đổi cho ta khuôn mặt khác được không?”.

“Nghịch thiên cải mệnh, đổi cuộc đời mới”, Hoa Diễm Cốt nhìn xoáy vào nàng ta không chớp mắt: “Cô nương có biết nghĩa là gì không?”.

Miêu nữ nhìn nàng bật cười.

Nàng ta mặc một bộ y phục màu xanh lam, trên đó họa đầy những cánh bướm. Trong lúc nàng ta mỉm cười, những con bướm ấy như thể đều

sống dậy, bỗng chốc xòe cánh tung bay, mang theo mị hương khó lòng diễn tả, bay lượn xung quanh Miêu nữ.

“Ta là thầy tế”, Miêu nữ dang tay, một con bướm đậu trên đầu ngón tay của nàng ta, cặp mắt nàng ta u ám nhìn Hoa Diễm Cốt, nói: “Quy củ của họa bì sư các người, ta dĩ nhiên là biết. Tiên, ta sẽ đưa người... còn về câu chuyện của ta, giờ ta sẽ kể người nghe. Diệt sâu bọ, diệt dã thú, hỷ nộ vô thường. Lúc vô tình thì thờ ơ bàng quan, lúc hữu tình thì có thể vì khanh giết hết người trong thiên hạ - Đó chính là thầy tế”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tuốt Dao Không Thu Lại

Type: LynKyu

Tuyết lớn phủ kín kinh thành, chim chóc khó tìm được nhau, những nhà phú quý đều đắp bùn tiêu(*) khắp bốn vách.

*Bùn tiêu: chỉ bùn và bột ốt. Thời xưa, những gia đình giàu có thường trộn bột ốt với bùn rồi đắp lên tường nhà để giữ ấm và tỏa ra mùi hương

Ngoài cửa sổ trời đông tuyết dày, trong hoàng cung đã dùng bột ốt trộn bùn đắp vách tường. Trong phòng ấm áp, má Hoa Diễm Cốt và Miêu nữ đối diện đỏ ửng như thoa phấn hồng của mười dặm hoa đào tháng Ba.

“Người sợ cái gì chứ! Tuy phụ mẫu ta đều là thầy tế, nhưng ta đâu phải!”, Miêu nữ như thế nhìn thấu tâm tư trong lòng Hoa Diễm Cốt, vỗ ngực nói: “Ngay cả lá bùa này cũng là của ta mượn sư phụ”.

“Đồ ăn trộm?”, Hoa Diễm Cốt thẳng thừng nói.

“Đừng nói khó nghe như vậy, từ lúc lên bảy ta đã bị đưa vào điện thầy tế, gia nhập môn phái của sư phụ ta, làm trâu làm ngựa cho người những tám năm ròng. Kết quả là chẳng học được gì, uổng phí bao năm thanh xuân của ta, bây giờ ta lấy của người một lá bùa thì có đáng gì!”, Miêu nữ nhảy từ trên ghế dậy, hùng hực khí thế nói.

“Ta nghe nói mỗi thầy tế cả đời chỉ làm một lá bùa, có thật như vậy không?”, Hoa Diễm Cốt lần đầu tiên thấy một kẻ ăn trộm đồ lại còn nói năng hùng hồn như vậy, nàng không khỏi há mồm trợn mắt.

“A ha... có lẽ là vậy”, đôi mắt của Miêu nữ đảo liên tục.

“Ai ôi, ta hầm gà ở nhà quên chưa tắt lửa, ta phải về nhà ngay đây, tạm biệt”, Hoa Diễm Cốt quay đầu bỏ đi, chuyện này chưa biết chừng lại là thanh lý môn hộ, nàng không muốn can dự vào.

“Ai da, người chớ đi vội, chúng ta cứ từ từ nói chuyện đã nào”, Miêu nữ xông lên ôm lấy chân nàng.

“Gà hầm của ta, gà hầm của ta!”, Hoa Diễm Cốt lê chiếc chân nặng trĩu, nhích từng bước ra ngoài.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, hôm nay Kinh Ảnh đúng là đã hầm canh gà, thịt như canh ngọt. Miêu nữ mặt dày theo về đến tận nhà Hoa Diễm Cốt, sau khi hét lên một tiếng, bèn xông vào đại chiến ba trưm hiệp. Kinh Ảnh thấy vậy, lẳng lặng rút kiếm, cuối cùng cũng giành được một bát canh cho Hoa Diễm Cốt.

“Ngon! Ngon thật!”

Sau bữa cơm, vẻ mặt Miêu nữ tràn trề hạnh phúc, cứ y như con mèo được chén no bụng.

“Công chúa, người nên về nhà rồi đấy”, Hoa Diễm Cốt cố làm ra vẻ tươi tỉnh mà khuyen răn: “Phượng Nam giàu sản vật, đừng nói là gà, cứ cho muốn ăn không tức cũng không thành vấn đề”.

“Đâu có chuyện tốt như vậy!”

Hoa Diễm Cốt cười mà như không, dùng một chiếc đũa gõ vào miệng bát.

“Nếu công chúa được sủng ái, đương nhiên muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Nếu không được sủng ái thì ngay chỉ xương gà cũng chẳng

có mà ăn.”

Hoa Diễm Cốt hơi sững sờ, còn chưa kịp ngẫm nghĩ, Miêu nữ đã nhảy cẫng lên, đặt chiếc đĩa ấy lên bàn, rồi nhún nhảy đi khỏi: “No rồi, ta đi đây, tạm biệt, tạm biệt!”.

Tạm biệt, rồi không bao giờ gặp lại nữa

Lần này theo Hoa Diễm Cốt xuất cung, Miêu nữ cũng không định quay về. Nàng ta tìm một tiệm y phục, cải trang thành một nữ tử người Hán, sau đó mua một con lừa từ tay một thương nhân, cưỡi ra khỏi thành.

Trên đường, Miêu nữ thả dây cương, mặc cho chú lừa chậm rãi bước đi. Đến buổi chiều tà, nàng ta tìm thấy một ngôi miếu hoang ngoài thành, liền cột lừa vào thân cây trước cửa miếu hoang, để nó tự ăn cỏ, còn mình thoáng chốc đã biến mất trong bụi cỏ cao. Lúc quay lại, tay phải túm chặt một con gà rừng, tay trái xách một bó củi khô, một chân đá bay cánh cửa miếu, bụi bặm bên trong khiến nàng ta ho sặc sụa. Miêu nữ làu bàu vài tiếng, ném bó củi xuống đất, đánh lừa rồi vút lên trên ấy.

Ngọn lửa cháy bùng lên, soi sáng ngôi miếu tàn, chiếu sáng mạng nhện giăng kín tượng Phật, và cũng chiếu sáng cả nam nhân đứng trước mặt Vân Vân.

Mặt nạ Thao thiết làm từ đồng thau bị ánh lửa phủ lên một lớp huyết quang, trông dữ tợn như một con hung thú đang lẳng lẳng mai phục trong bóng tối. Không phải Vân Tà, thì còn là ai nữa?

Miêu nữ hơi sững người, rồi soạt một tiếng rút ra thanh đao bán nguyệt, chĩa về phía đối phương, gằn giọng quát: “Người là ai?”.

“Chật chịt, trăm phương ngàn kế để được ra khỏi cung với Hoa Diễm Cốt, thì ra là để chạy trốn như chó mất nhà vậy sao?”, Vân Tà đứng trước

mặt Miêu nữ, không chút khách khí chế nhạo: “Thật khiến người ta thất vọng đó, công chúa Nam Chiêu”.

“Người thất vọng hay không thì liên quan gì tới ta?”, Miêu nữ đáp trả: “Dù sao ta cũng chẳng quen biết người, có bản lĩnh hãy khai tên ra đi”.

“Tên của ta người không cần phải biết”, Vân Tà nói: “Người chỉ cần biết, ta là một họa bì sư”.

Miêu nữ bấy giờ mới quan sát hẩn một lượt, sau đó cảnh giác hỏi: “Vậy thì xin hỏi vị họa bì sư đại nhân đây bám theo ta là vì chuyện gì?”.

“Họa bì sư tìm đến người, còn để làm gì nữa?”

Miêu nữ đảo mắt hỏi: “Người muốn họa bì cho ta?”

“Hừ, đúng vậy”, Vân Tà nói.

“Người nói thật sao?”, Miêu nữ hỏi.

“Ta không có thì giờ phí lời với người, vẽ hay không vẽ, người chỉ cần nói một lời”, Vân Tà nói.

“Việc tốt dâng đến tận cửa như thế này, ta sao cự tuyệt được chứ”, Miêu nữ chỉ hơi suy tư một chút, bèn ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực, nhe răng cười nhìn hẩn.

Mỗi thầy tế cả đây chỉ làm một lá bùa, lần này nàng ta lấy trộm lá bùa của sư phụ, đã là tội đại nghịch, chỉ cần sư phụ phát hiện ra thì cái mạng sống nhỏ nhoi của nàng ta sẽ khó bảo toàn, không chừng sẽ bị đẩy vào trong động rồng độc, chịu nổi đau đớn bị ngàn con rắn cắn xé.

Nhưng như vậy thì đã sao? Thứ nàng ta không có được, kẻ khác cũng đừng hòng có được, huống hồ là một nữ nhân giống hệt nàng ta.

Thì ra Miêu nữ này tên là Văn Văn, là đại công chúa của Nam Chiếu, thân phận tôn quý, dung mạo tú lệ. Lúc còn nhỏ từng được yêu chiều hết mực, chỉ có điều sau khi lớn lên, chiếu theo quy củ của Miêu tộc, nàng ta được xem như là người kế thừa, rồi bị đưa vào điện thầy tế học tập, chờ tới khi học thành, sẽ thành thân với chủ tế, rồi cả hai cùng thống trị Nam Chiếu.

Văn Văn tư chất thông minh, học gì thì tinh thông cái đó, nhưng nàng ta lại không chút năng khiếu với bùa thuật. Ba năm ròng kể như chưa làm được việc gì, kết cục là bị đưa ra khỏi điện thầy tế với bộ dạng thảm bại.

Vốn dĩ đó cũng không phải truyện gì to tát, Văn Văn tuy không am hiểu bùa thuật, nhưng nàng ta lại giỏi chinh chiến, mười ba tuổi từng làm thống lĩnh đánh thắng nhiều trận. Hơn nữa nàng ta còn ca hay múa đẹp, lại khéo ăn nói, ở Nam Chiếu rất được lòng dân. Nếu không có gì ngoài ý muốn, Nam Chiếu để nàng ta kế thừa cũng xem như hữu danh hữu thực. Dù sao trong lịch sử cũng từng có những Nam Chiếu vương và Nam Chiếu hoàng hậu không am hiểu về bùa thuật. Chỉ cần liêm chính yêu dân, thì cũng không đến nỗi không thể chấp nhận.

Nhưng tệ hại ở chỗ, hai năm trước, muội muội thất lạc nhiều năm của nàng ta bỗng nhiên lại tìm được về.

Cô nương đó và Văn Văn rõ ràng là sinh là từ cùng một trứng. Cho dù là thân hình hay tướng mạo, điều không có điểm nào khác biệt. Phụ mẫu và bằng hữu đều thích thú với chuyện này, nhưng trong lòng nàng ta lại chẳng ưa người muội muội này. Bởi vì nàng ta phát hiện ra, cô nương này thích lén theo lưng nàng ta, bắt chước nhất cử nhất động của nàng ta. Văn Văn nghĩ bụng, một người xấu hay đẹp không quan trọng, nhưng phải độc nhất vô nhị mới được. Muội muội này không muốn làm chính mình, lại muốn làm một Văn Văn thứ hai để làm gì?

Mãi sau này, nàng ta mới hiểu được nỗi khổ của phụ mẫu.

Năm mười lăm tuổi, là năm hai tở muội họ đến tuổi thành hôn.

Nam Chiêu vương hạ chỉ, để muội muội thay thế thân phận của nàng ta gả vào điện thầy tế.

Còn nàng ta lại phải thay thế muội muội đến nước Sở cầu thân.

Vãn Vãn cười lạnh, nàng ta sao mà chịu được mối hận này? Nàng ta hất bàn, chất vãn ngay tại chỗ. Còn Nam Chiêu vương lại che chở cho muội muội đang lộ vẻ mặt sợ hãi, lên giọng mà nói: “Muội muội con bao năm nay đã chịu nhiều cực khổ ở bên ngoài, còn con từ nhỏ đã được hưởng vinh hoa phú quý, nay không thể san sẻ chút ít cho nó sao?”.

Mẫu thân cũng khóc lóc mà khuyên nhủ: “Vãn Vãn, con quanh năm chinh chiến ở bên ngoài, đi qua cửa nhà cũng không ghé vào. Mấy năm nay đều là muội muội của con ở bên cạnh ta và phụ thân con. Nó không như con, yếu đuối lại hay khóc, nghe nói hoàng đế người Hán có rất nhiều thê tử, lòng dạ ai cũng như ong vàng giấu cham ở đuôi. Nếu muội muội con tới đó, chắc chắn sẽ không còn đường trở về, nó không được thông minh, lanh lợi như con...”.

Thông minh, lanh lợi thì đáng phải chịu cái tội này sao? Khi ấy cặp mắt của Vãn Vãn rớm đỏ. Nàng ta giỏi chinh chiến là vì ai? Nàng ta chưa từng khóc trước mặt người khác, có nghĩa là trái tim của nàng ta là sắt đá, không biết đau đớn, cũng không biết ta nát hay sao?

Vậy mà người muội muội kia còn chưa cảm thấy đủ, cuối cùng còn sát muối lên vết thương lòng của nàng ta.

Nó từ sau lưng phụ mẫu chui ra, run rẩy thò một cánh tay ra, trong lòng bàn tay là một lá bùa lớn, lấy bấy bảo Vãn Vãn: “Hơn nữa muội biết bùa thuật, còn tở thì không... lúc sư phụ tặng thứ này cho muội, người còn nói người thích một cô nương xứng với người hơn”.

Vãn Vãn nghiêng răng, trừng mắt nhìn lá bùa kia, không thốt nên lời.

Từ khi tình đầu chớm nở đến nay, nàng đã ngày nhớ đêm mong để có được thứ này từ tay sư phụ.

Nhưng trên đời này, có những thứ nàng ta hao tâm tổn sức cũng không có được, người khác lại dễ dàng có được trong tầm tay.

Nếu đổi là nữ tử khác, có lẽ chỉ biết than vãn chấp nhận số phận, òa khóc trùm khăn bước lên kiệu hoa. Nhưng Vãn Vãn không như vậy, nàng ta giống như một thanh đao hai lưỡi, nơi nàng ta bước qua cũng đều đả thương người, đả thương mình. Nàng ta khôn ngoan một mình hưởng lạc, nhưng cũng không muốn một mình chịu đựng khổ đau. Người khác đổi đời với nàng ta thế nào, nàng ta sẽ đổi đời lại như thế đó. Nay muội muội giành hết mọi thứ của nàng ta, nàng ta sao chịu để cho đối phương sống yên ổn. Thế nên, trong đêm xuất hành tới nước Sở, nàng ta đã trộm lá bùa kia từ tay muội muội.

Giữa các thầy tế thường hay lấy lá bùa làm tín vật trao tình, không có lá bùa này, xem người có gả được cho người ta hay không.

Vãn Vãn ôm lòng căm hờn lên đường. Trên đường đi, tay phải siết chặt lá bùa tình ấy, cơ hồ như muốn mượn cách này để trút hết những phần nộ, tuyệt vọng và thù hận vào trong lá bùa. Song nàng ta càng không quên được người ấy, thì nỗi hận thù trong lòng càng trào dâng, cứ như ngọn lửa thiêu đốt trái tim nàng ta.

Cuối cùng, Vãn Vãn đã đưa ra một quyết định.

Nàng ta không những không muốn để muội muội gả vào diện thầy tế, mà còn muốn muội muội kia phải giống như nàng ta, gả tới nước Sở xa xôi, không thể trở về cố hương... Nàng ta không có được sư phụ, muội muội kia cũng đừng hòng có được.

Thế nên, nàng ta muốn họa bì, muốn đại công chúa của Nam Chiếu hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này, chỉ để lại một bức thư bỏ trốn cùng người tình. Nước Sở chịu nổi nhục nhã lớn như vậy, chắc chắn sẽ không để yên, và rồi sẽ lại phát động chiến tranh, hoặc là phải dâng một vị công chúa cùng nhiều cống phẩm sang để giảng hòa. Và Nam Chiếu vương sẽ hối hận tới tận xương tủy vì đã phát động đại chiến lần trước, nay lại mất đi đứa con gái giỏi chinh chiến. Dù bị đánh chết, ông ta cũng không dám tuyên chiến với Phượng Huyết Ca.

Chuyện này có thể trách ai chứ?

Muốn trách chỉ trách Nam Chiếu vương đã xem nhẹ đứa con gái này. Tuy nàng ta không am hiểu bùa thuật, nhưng tâm tư nàng lại là một thầy tế đích thực. Nữ nhi dòng dõi thầy tế cũng như thanh đao bán nguyệt, tuốt đao không thu lại. Bùa là vật gì? Là sâu bọ, là bệnh tật hay là tai họa? Nếu người động tới thầy tế, trời cũng dâm người một nhát. Họa bì sư xuất hiện, liền thấy giang sơn gấm vóc, địa linh nhân kiệt. Còn nếu thầy tế lộ diện, sơn hà biến sắc, cây phơi ngàn dặm.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phượng Hoàng Chi Tới Phượng Hoàng Đài

Type: LynKyu

Trăng rọi bên song cửa, chiếu sáng bàn gương.

Vãn Vãn sau khi bắt tay hợp tác với Vân Tà, đã theo về nơi ở của hắn.

Đó là một chiếc thuyền hoa đậu ở bên sông. Khoác hồng y, bờ môi đỏ thắm, mỹ nhân đứng ngóng chờ.

Tú bà trên thuyền rậm rắp nghe lời Vân Tà, sớm đã cho thuyền đậu ở bến sông chờ hắn, khi thấy hắn dẫn theo một tiểu cô nương trẻ trung, xinh đẹp lên thuyền cũng không dám tùy tiện hỏi gì, chỉ cung kính dẫn hắn tới một căn phòng khuất thanh vắng, rồi lui ra ngay.

Bên ngoài phong cảnh mê ly, bên trong lại là nỗi đau hoán đổi da thịt...

Vân Tà cầm dao đến bên Vãn Vãn, bình thản nói: “Ta cũng chẳng phải họa bì không cho người. Thứ nhất, người phải giao lá bùa tình trong tay người cho ta, thứ hai, người phải làm cho ta một việc”.

“Việc này có gì khó”, Vãn Vãn chấp nhận nói.

Bấy giờ Vân Tà mới đưa thuốc mê về phía nàng ta.

“Khoan đã”, không ngờ, tiểu nữ từ trước mắt lại đưa tay ngăn lại.

“Sợ gì chứ, thoáng cái là qua ngay thôi.”

“Ta không uống”, Văn Văn nhìn hẳn, ánh mắt dừng dừng.

Vân Tà sửng người: “Người chắc chứ?”

Không uống thuốc mê mà lại muốn đích thân trải nghiệm nỗi đau họa bì, nỗi đau đớn ấy không thua kém gì cực hình lăng trì. Dù là nam tử hán răn rỏi cũng không chịu nổi, huống chi là nữ nhân, lại dám ăn nói ngông cuồng đến vậy.

“Ta chắc chắn!”

Văn Văn nói xong bèn rút con dao nhỏ dặt bên hông ra, kề bên miệng, răng trắng môi đỏ cắn lên sống dao, sau đó thì nằm xuống, đưa mắt ra hiệu cho Vân Tà có thể bắt đầu.

Dẫu là người ngông cuồng như Vân Tà cũng không khỏi sửng sốt, vốn cứ tưởng chỉ cần cho một nhát dao xuống thì nữ tử chưa đầy mười sáu tuổi này nhất định sẽ đau đớn mà khóc lóc, lăn từ trên giường xuống. Nhưng từ đầu chí cuối, nàng ta chỉ chảy máu, chứ không rơi lệ. Thứ khí phách này, sống là nhân kiệt, chết làm quý hùng.

“Thiên hạ này vẫn còn có kỳ nữ như ngươi”, lúc băng bó vết thương cho nàng ta, Vân Tà không nén được lòng mình, cất lời khen ngợi: “Thực không hiểu Nam Chiếu vương ăn nhằm thứ gì mà giữ lại nha đầu ngốc nghếch kia, rồi trao ngươi tới đây”.

“Ngươi cũng biết nhiều chuyện thật đấy.”

Thanh bán nguyệt đao nằm bên gối, Văn Văn nhìn Vân Tà, do mất máu mà giọng nói của nàng ta trở nên trầm khàn, nhưng cặp mắt vẫn rực sáng một cách lạnh lùng, cứ như lưỡi dao được mài sắc.

Phụ thân cho nàng ta máu thịt, mẫu thân cho nàng ta dung mạo. Nàng ta đem máu thịt của mình ra để bảo vệ Nam Chiếu, ba mươi trận chiến lớn,

còn trận chiến nhỏ lẻ thì vô số kể. Bệnh tật, thương tích đầy mình, vậy mà họ lại nói nàng ta cả đời được sống trong vinh hoa phú quý, ép nàng giao hết những thứ mình có cho người muội muội yếu đuối, đáng thương kia, ép nàng ta nhường phu quân của mình cho muội muội, để rồi nàng lại bị gả tới nước Sở xa xôi, ép nàng dùng xương thịt của mình làm đá lót đường cho muội muội. Nếu đã như vậy, nàng ta sẽ để máu trong người mình chảy cạn, bỏ đi tướng mạo của mình, cứ xem như họ chưa từng sinh ra nàng ta, trên đời này chưa từng có người nào tên Văn Văn. Tấm da này có đẹp mấy nàng ta cũng không cần, thà lột bỏ, ném xuống đất cũng không đời nào làm lợi cho kẻ khác.

Khi vòng băng trắng cuối cùng quấn lên khuôn mặt Văn Văn, nàng ta đột nhiên ném thứ trong tay về phía Vân Tà.

Vân Tà đưa tay ra đón lấy.

Ánh trắng trải trên tay hẵn, rọi sáng lá bùa tình ấy, một nửa đen thẫm, còn một nửa đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Ta cứ ngỡ phải hao tổn công sức lắm mới có được”, Vân Tà hài lòng cất lá bùa vào trong tay áo: “Không ngờ người buông tay nhanh như vậy”.

“Có gì đâu”, Văn Văn cười nhạt đáp: “Đau đớn thì buông tay thôi”.

Tuổi trắng rằm mười lăm, nàng ta cũng từng như bao nữ nhi khác, thềm đem lòng si mê một người, ánh mắt dõi theo tà áo của người ấy, nhưng lại thẹn thùng không dám nhìn vào dung nhan của người ấy. Tên của người ấy lúc nào cũng thường trực bên miệng, cứ như thể tên người ấy không giống với tên của người khác. Tên của người khác chỉ đơn thuần là cái tên, còn tên của người ấy lại như một viên kẹo, ngậm ở đầu lưỡi, trôi xuống cổ họng, ngọt lịm cả người.

Nhưng cứ như vậy phòng có ích gì?

Đến lúc sau cuối, nàng ta vẫn phải ra đi, vẫn bị người ấy xua đuổi.

Người ở lại bên cạnh người ấy lại là muội muội có tướng mạo giống hết nàng ta.

Đã từng đau đớn lòng, đã từng bùng cháy ngọn lửa đố kỵ, viên kẹo ngọt trước kia, nay đã trở thành một liều thuốc độc thấu ruột. Nàng ta nuốt không trôi, nhưng lại không đành lòng. Ngay cả lá bùa tình do người ấy tạo ra, nay nằm trong bàn tay nàng cũng không khác nào một cốc nước sôi, mười ngón tay nàng ta cố gắng hết sức giữ chặt chiếc cốc, nhưng lại bị nó làm cho bỏng thấu xương tủy, đau đớn tận tâm can. May thay, đau đớn thì buông tay, tình yêu không còn, chỉ còn lại mối hận.

Ánh trăng len vào trong thau bạc, nước trong ngâm mỹ nhân bì. Qua đêm nay, sẽ không còn công chúa Văn Văn của Nam Chiếu.

Lại có người không biết tính nghiêm trọng của sự việc, chỉ nói rằng, công chúa mất tích trong kinh thành, muốn tìm Quốc sư để xin ý kiến. Kết quả là đã tìm thấy một xấp thư trong phòng Văn Văn. Số thư này đã được nàng ta viết từ trước, nói rằng ở trong kinh thành nàng ta đã gặp được người mình thích, nên bèn vứt bỏ thân phận công chúa, bỏ trốn cùng người tình. Miêu nữ ưa phiêu bạt, nay lại gặp được ý trung nhân, thường thì chuyện gì cũng dám làm. Nếu chỉ là bỏ trốn, ở Nam Chiếu cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Nhưng một khi nàng ta bỏ đi rồi, thì những người ở lại biết phải làm sao. Họ lấy gì để giảng hòa với Quốc sư? Không lẽ lại đem thân già của bọn họ ra hay sao?

Đám sứ giả Nam Chiếu sút đầu mẻ trán ngay tới tâm trạng cùng Quốc sư ăn bữa tiệc cuối năm cũng chẳng còn, bọn họ vội vã thu xếp để trở về phủ.

Ngày hôm ấy cuồng phong thổi cờ tung bay, đội ngũ sứ giả của Nam Chiếu ngoằn ngoèo như một con rắn, từ từ bỏ ra ngoài thành. Hai bên

đường phố có không ít bách tính xúm vào xem cảnh náo nhiệt. Trong số ấy có một nữ tử len lỏi trong đám đông, bước tới cạnh một dũng sỹ Nam Chiếu, trò chuyện cùng cậu ta, trong lúc vô tình đã nhắc tới chuyện công chúa Nam Chiếu bỏ trốn cùng người tình. Nàng ta hỏi: “Các người có hận nàng ta không?”.

“Sao phải hận?”, dũng sỹ Nam Chiếu thẳng thắn nói: “Công chúa đã vì Nam Chiếu mà xung phong đánh thẳng biết bao trận, cũng xem như Công chúa không phụ Nam Chiếu rồi. Bây giờ Công chúa gặp được người mình thích, cùng người đó thành thân, sinh con đẻ cái, chúng ta mừng cho Công chúa còn không kịp, có gì mà hận hay không hận?”.

Nữ tử ấy hơi sững người, rồi nở nụ cười. Màn che màu trắng trên nón chùng xuống tận gót chân nàng ta, khiến cả thân hình nàng ta bị vây trong đó, nhưng vẫn có thể thấp thoáng trông thấy băng trắng quấn trên mặt và cổ tay nàng ta, tràn ra một luồng huyết khí và tỏa ra mùi thuốc.

Dũng sỹ Nam Chiếu không hề hay biết, công chúa mất tích nhà mình đang ở ngay trước mắt, sau khi vui vẻ trò chuyện hồi lâu mới ung dung vẫy tay chào biệt.

Để lại Văn Văn đưa mắt dõi theo bọn họ rời khỏi, cho tới khi bóng dáng của bọn họ đã khuất hẳn, bấy giờ nàng ta mới từ từ quay người bước vào tử lâu. Sau khi hỏi mượn tiểu nhị của quán một chiếc kéo, nàng ta mới trở về căn phòng của mình, đứng trước gương, “Xoẹt” một tiếng đã cắt đứt dải băng trắng quấn trên đầu.

Từng vòng vải băng dính máu rơi xuống chân nàng ta, tấm da mặt mới đón làn gió tuyết, khẽ nhói đau.

Văn Văn chau mày, chân trần chạy tới bên giường, đóng chặt cửa sổ, rồi vừa hà hơi vào lòng bàn tay, vừa tới trước tấm gương.

Trong gương là một khuôn mặt xa lạ.

Tuy tư sắc chưa tới mức khuynh thành, song cũng có thể xem như là giai nhân thanh tú, đặc biệt là đôi mắt cười mà như không cười kia khiến người khác chỉ thoáng liếc nhìn cũng phải sinh lòng yêu mến. Điều này rất hợp ý Văn Văn. Bởi lẽ trên đời này, nữ tử một thân một mình phiêu bạt bên ngoài, không được quá sinh đẹp, bằng không sẽ rước họa vào thân, nhưng xũng không được quá ư xấu xí, không thì lúc gặp khó khăn sẽ chẳng có ai giúp đỡ.

“Tư sắc bình thường... như vậy mới là tốt nhất.”

Văn Văn chạm tay lên khuôn mặt, sau đó nở nụ cười.

Nàng ta nhật y phục dưới đất lên, mặc vào người, bước xuống dưới lầu gọi một phần thức ăn đơn giản. Ông chủ của tửu lâu cũng thật keo kiệt, canh nhạt chẳng bỏ muối, món thịt gà xào chỉ toàn thấy phao câu, rõ ràng chẳng thể nào sánh bằng điện thầy tế, nhưng Văn Văn vẫn ăn rất ngon lành.

Văn Văn biết, sớm muộn mình cũng phải quen với cuộc sống này.

Sau khi uống hớp canh nhạt cuối cùng vào bụng, Văn Văn bước ra khỏi tửu lâu. Trời đổ tuyết nhỏ, lã đãng rớt trên vai, nàng ta ngược nhìn bầu trời u ám, đôi mắt thoáng vẻ u sầu. Sau này sẽ đi đâu về đâu, nàng ta vẫn còn chưa biết.

Có điều cái cảm giác miên man mơ hồ ấy lại nhanh chóng tiêu tan.

Nàng ta thầm nhủ: “Nơi sinh ta ra và nuôi ta khôn lớn, ấy chính là Nam Chiếu. Phụ mẫu nợ ta, nhưng Nam Chiếu chưa từng nợ ta. Ta uống nước sông Nam Chiếu, ăn thịt thú rừng của Nam Chiếu mà lớn lên, sẽ có ngày phải trở về cố hương. Mọii mọii làm khó ta, nhưng đừng sợ Nam Chiếu chưa từng làm khó ta, sẽ có một ngày ta lại cùng bọn họ xông pha chiến trường, bảo vệ non sông quê hương ta. Sư phụ không muốn gặp ta, nhưng đâu phải mọi nam nhân trong thiên hạ đều mù mắt như người. Chúng ta mỗi người mỗi nẻo, người có cô nương tốt của người, ta cũng có

tình lang của ta. Đúng vậy, có ân báo ân, có thù báo thù, yêu những gì ta yêu, hận những thứ ta hận, như vậy mới giống con người ta, như vậy mới không uổng phí ta lăn lộn ở nhân thế này”.

Nỗi ám ảnh trong lòng đã tan, Văn Văn tiêu diêu mỉm cười, lấy lại dáng vẻ hoạt bát, cổ quái vốn có. Bất chấp ngoài trời tuyết rơi, nàng ta nhún nhảy tới nơi Vân Tà chỉ, chẳng khác nào một chú hươu con ở núi thiêng, không bao lâu đã tới một trong những thắng cảnh nổi tiếng kinh thành – Phượng Hoàng đài.

Tương truyền từ thời ban sơ lập quốc, Cao Tổ từng cho xây dựng đài cao ở chốn này, chiêu mộ chí sỹ khắp nơi tề tựu dưới trướng của mình. Thời thế thay đổi, người đã thuộc về dĩ vãng, chỉ còn lại tòa đài cao này. Các bậc quân vương kế tục truyền thống của tổ tiên, sau khi kế vị thì đều trùng tu Phượng Hoàng đài, sau đó giao phó cho quan viên chuyên trách quản lý. Kỳ tài nhân gian nào bị bỏ quên, có thể đến nơi này tự ứng cử, người thực sự có tài sẽ được phá cách chọn lựa, còn kẻ nào lừa gạt gian dối thì sẽ bị lôi đi chém đầu.

Phượng hoàng tới đây, ngự trên cây ngô đồng ta. Bảo vệ non sông ta, mở mang bờ cõi cho Tổ quốc ta.

Cho tới hôm nay, trên Phượng Hoàng đài vẫn có quan viên trấn giữ.

Người qua kẻ lại, chẳng ai thèm nhìn ngó ông ta, cho tới khi Văn Văn đi tới trước mặt ông ta.

“Ta là người có tài, ta muốn gặp Quân vương”, Văn Văn nói.

Viên quan kia đang ôm lò sưởi trong tay mà ngủ gật, đầu chỉ thiếu chút nữa là đập xuống bàn, phải sau khi Văn Văn nhắc lại lời nói tới ba lần, ông ta mới nhận ra không phải đang nằm mơ, Bấy giờ mới mở mắt nhìn thiếu nữ trước mặt. Tô vẽ hồ nghi nói: “Cô nương, cô nương đang nằm mơ phải không?”.

“Người nằm mơ thì có!”, Văn Văn nổi giận, rút dao cắm lên mặt bàn: “Ta là anh hùng thống lĩnh tam quân, vạn nam nhân cũng không sánh kịp. Nếu người không tin, có thể lập tức đại chiến ba trăm hiệp với ta”.

“Lão phu tuổi tác đã cao, một hai canh giờ đã không trụ nổi, sao mà chiến đấu được ba trăm hiệp chứ?”, viên quan ấy mở cặp mắt mờ già nua nhìn nàng, sau đó đưa bàn tay gầy guộc ra, nhắc bút đề chữ như rồng bay rắn lượn. Không lâu sau, giao cho Văn Văn một bức thư và một tấm lệnh bài, nói: “Song Thánh thượng trẻ tuổi, thân thể cường tráng, ắt sẽ thỏa mãn được người, người hãy đi gặp...”.

Văn Văn cảm thấy lời ông ta nói có gì đó không ổn, nhưng vì không giỏi tiếng Hán, nên rốt cuộc chỗ nào không ổn, nàng ta lại không nói ra được. Chỉ đành mơ hồ nhận lấy phong thư, sau đó quay người rời khỏi.

“Khoan đã”, viên quan già nua sau lưng đột nhiên cất lời hỏi.

Văn Văn quay đầu lại.

Viên quan già nua ấy vẫn dáng bộ tuổi cao mắt kém, tay ôm lò sưởi nhỏ, thông thả hỏi nàng: “Phượng hoàng chỉ tới Phượng Hoàng đài, tiếc rằng thế nhân chỉ biết đến một Phượng Huyết Ca mà quên đi tòa Phượng Hoàng đài này. Tiểu cô nương, tại sao cô nương không chọn Quốc sư đại nhân như mặt trời chiếu sáng ban ngày kia, mà lại chọn Thánh thượng?”.

Trong lòng Văn Văn chỉ có Nam Chiếu, Quốc sư hay Tiểu hoàng thượng không can hệ gì tới nàng.

Sở dĩ hôm nay nàng ta xuất hiện ở đây, chẳng qua là nhận sự ủy thác của người khác. Ngày hôm ấy, trong lúc họa bì, họa bì sư đã ra hai yêu cầu với nàng ta. Một là lá bùa tình, hai là sự tự do trong một năm. Trong một năm này, nàng ta phải tìm cách vào cung, đồng thời phải hầu hạ bên cạnh Tiểu hoàng thượng. Còn về cụ thể phải làm gì, họa bì sư kia vẫn chưa nói. Có điều Văn Văn nghĩ, chỉ cần thời cơ đến, hẳn nhất định sẽ xuất hiện.

Song những tâm sự này, Văn Văn không thể tùy tiện kể cho một người không quen biết. Nàng ta chỉ đảo mắt, buột miệng đáp lại một câu: “Quốc sư già quá rồi, ta thích người trẻ tuổi cường tráng hơn”.

Nhìn theo bóng hình nhún nhảy rời khỏi của nàng ta, viên quan già nua chỉ biết lắc đầu, cười khố: “Nói không thật lòng”.

Thủ hạ của ông ta còn góp lời: “Hạng người này, ngài cũng tiến cử đi gặp Thánh thượng...”.

“Cũng không còn cách nào”, viên quan già nua bất đắc dĩ than thở: “Mấy năm nay, chí sỹ trong thiên hạ đều theo Phượng Huyết Ca, đã bao nhiêu năm rồi không ai chịu lên Phượng Hoàng đài... Thánh thượng dĩ nhiên là tài tình hơn gỗ ngô đồng, song Phượng Huyết Ca kia lại quá chói lòa, che lấp hết hào quang của người khác. Một triều đại, có một người như thế là đủ rồi. Ài... Thánh thượng là vị quân vương hiếm có, chỉ tiếc là sinh không gặp thời!”.

Hai vị quan viên trung thành với Sở thất than vãn một hồi. Thủ hạ kia vẫn chưa phục, nói: “Nhưng dầu là vậy cũng không nên lừa bịp mà tiến cử. Nữ tử ít tuổi như vậy thì làm được gì chứ?”.

“Cô nương ta còn có ích hơn người đó”, viên quan già nua dần nhắm mắt lại, chớp mắt nói: “Khi này lúc người và cô nương đó cùng xuất đao, nửa thanh đao của người vẫn còn nằm trong bao, vậy mà thanh đao của cô nương ta đã cắm trên bàn lão phu. Nếu hai người giao đấu, chỉ cần trong chớp mắt, mười kẻ như người cũng bị giết sạch”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Văn Nhớ Thanh Mai Trúc Mã Thuở Nào

Type: LynKyu

Trong tay Văn Văn có thư giới thiệu và lệnh bài được Phượng Hoàng đài ban cho không bao lâu, nàng ta đã vào tới trong cung.

Trong lúc nàng ta vào cung, hai bản mật báo đã được đồng thời gửi đi. Một bản giao đến tay Phượng Huyết Ca, trong thư không những thuật lại tường tận sự việc xảy ra ở Phượng Hoàng đài, mà còn kèm theo ba mươi bức họa chính diện và nhìn nghiêng của Văn Văn, cùng với hai trăm bài luận về âm mưu. Hệ thống tình báo của Tiểu hoàng thượng so ra thì có phần thua kém hơn, song cũng có được ba bức họa và hai bản luận bàn về âm mưu.

“Là nội ứng do tông môn ngấm ngầm cài vào?”, Đại sư huynh nhìn sang sư phụ.

“Là mật thám do Phượng Huyết Ca phái đến?”, lão thái giám nhìn tiểu hoàng thượng hỏi.

“Có người không! Ta là người mới đến!”, Văn Văn đập cửa gọi.

Tiểu hoàng thượng không buồn đưa mắt lên, đốt cháy mật thư trong tay trong ánh nến, mặc cho Văn Văn gào hét ở bên ngoài. Hắn ngồi yên không cử động, cho tới khi mật thư được đốt cháy hết, bấy giờ mới lạnh nhạt bảo lão thái giám: “Cho cô ta vào hậu điện”.

Lão thái giám hiểu ý, biết chủ nhân nói vậy là ám chỉ mình nghĩ cách đuổi nữ tử kia đi. Dù sao đại sự cũng sắp cử hành, chủ nhân nhà mình lại có bản tính đa nghi, để một nữ nhân thân phận không rõ ràng ở bên cạnh, chỉ khiến người hàng đêm khó lòng chợp mắt.

Vân Vân nào biết gì về chốn này, cung điện của người Hán trong mắt nàng ta giống như một mê cung hết sức rộng lớn, đi tới đâu thì lạc đường tới đó, nàng ta không sao phân biệt được chính điện và hậu điện. Sau khi theo lão thái giám tới hậu điện, nàng ta thích thú quan sát xung quanh, còn móc lại hạt dưa từ trong bọc lá sen ra ăn.

Lão thái giám ban đầu còn chưa phát hiện ra, chỉ khi sau lưng phát ra âm thanh kỳ lạ mới quay đầu lại, lớn tiếng quát: “Làm trò gì vậy?”.

Vân Vân ngược nhìn ông ta, chỉ thấy cánh tay ông ta run run chỉ về phía mình. Thấy vậy nàng ta bèn bốc một nắm hạt dưa trong túi chìa về phía ông ta: “Cho ông này”.

“Nô tài to gan!”, lão thái giám ném hạt dưa xuống đất: “Người lại dám cắn hạt dưa trong Đông cung, còn... còn nhỡ xuống đất!”.

Người Hán cũng thật lắm quy củ, ăn hạt dưa cũng không được nhỡ vỏ. Vân Vân chau mày, buộc bọc lá sen đựng hạt dưa lại. Lão thái giám vừa thở phào thì đã thấy nàng ta mở một bọc khác, lại móc thịt rán tẩm bột ra ăn...

“A đầu chết tiệt không biết quy củ phép tắc là gì!”, lão thái giám đánh vào tay nàng ta: “Sao người chỉ biết ăn thôi vậy?”.

“Ta còn biết rất nhiều thứ nữa đấy!”, gói đựng đồ ăn bị rơi xuống đất, Vân Vân bắt đầu cảm thấy khó chịu: “Phải rồi, Hoàng thượng đâu?”.

“Hoàng thượng là người muốn gặp là có thể gặp được hay sao?”, lão thái giám “Hừ” một tiếng đánh tai: “Cho người hay, bên cạnh Hoàng

thượng không thiếu người hầu hạ, tiểu cô nương muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng như người, trong cung không tới một ngàn thì cũng có tám trăm, người nào mà không phải nhân tài nữ tuyển chọn từ các châu...”.

“Ta đâu phải đến làm phi tử!”, Văn Văn mất kiên nhẫn ngắt lời ông ta.

“Ồ! Không làm phi tử, chẳng lẽ người muốn làm trượng nguyên?”, lão thái giám trợn mắt nói.

Văn Văn cười lạnh, nàng ta rút thanh đao nhỏ sáng loáng, ngón tay khẽ búng trên lưỡi đao, nói: “Mười trượng nguyên cũng không phải đối thủ của ta! Gọi dũng sỹ mạnh nhất của các người ra đây, thử rồi sẽ biết ngay”.

Lão thái giám vốn nghĩ nàng ta là mật thám do Quốc sư phái đến, nên không chút khách khí, ngay lập tức hạ lệnh cho bọn thị vệ bắt nàng ta lại.

Văn Văn đâu coi bọn quân binh nhãi nhép này ra gì, chỉ xuất một đao đã khiến tất cả bọn chúng đều phải ngã gục.

“Ta thắng rồi”, Văn Văn thu đao vào bao, đắc ý nói: “Gọi Hoàng đế ra đây gặp ta”.

“Được lắm! Người quả là dám động thủ!”, lão thái giám run rẩy chỉ vào mặt nàng ta: “Người muốn tạo phản thật rồi!”.

“Lôi thôi, tránh đường!”, Văn Văn chúa ghét bọn tiểu quỷ bám riết, nàng hất tay đẩy lão thái giám sang một bên, một mình chạy vào trong điện.

Lão thái giám giật nảy mình, nghĩ bụng, không phải Phượng Huyết Ca không kìm nén được nữa, phái sát thủ tới lấy mạng bệ hạ đây chứ. Nghĩ tới đây, ông ta lạnh cứng cả người, thất thanh la lên: “Hộ giá! Hộ giá! Có thích khách!”.

Đông cung bỗng chốc trở nên náo loạn, đám thị vệ tuần tra chạy qua chạy lại, đám cung nữ kinh hãi la hét, còn những thái giám sợ đến nỗi làm rơi vỡ ly đĩa quý giá. Nhưng đã tìm kiếm rất lâu mà vẫn không bắt được nữ tử mặc y phục màu tím như lời lão thái giám nói.

“Chắc không phải ả đã tìm tới nơi ở của Hoàng thượng rồi chứ?”

Lão thái giám bị chính mình dọa cho hồn phiêu phách lạc, vội vã dẫn theo một đám thị vệ chạy về phía Vọng Tuyết viên – nơi ở của Tiểu hoàng thượng.

Buổi sớm ngấm tuyết rơi, đêm trước say men rượu, sáng nay thức dậy lạnh bội phần.

Tiểu hoàng thượng khoác trên mình tấm áo choàng lông hạc, tựa người vào lan can ngấm tuyết trắng.

Lão thái giám trông thấy tấm lưng của hãn, đang định thở phào nhẹ nhõm, thì bỗng một bàn tay đập lên vai ông ta.

Vãn Vãn từ đằng sau chạy lên trước mặt ông ta nói: “Đa tạ dẫn đường”.

Lão thái giám sững nguwoif: “Người!”.

“Người trung thành bảo vệ chủ nhân là tốt, nhưng có lúc lại có lợi cho kẻ như ta”, Vãn Vãn vỗ vai ông ta, cười hì hì nói: “Nếu người không nóng lòng muốn tới xem Hoàng thượng có xảy ra chuyện hay không, hoàng cung rộng lớn như vậy, ta đâu tìm được người chứ!”.

Khuôn mặt của lão thái giám đã hừng đỏ, còn đám thị vệ đã đánh mắt nhìn nhau, sau đó bao vây lấy Vãn Vãn. Nhưng nàng ta lại hoàn toàn không bận tâm, chỉ thông thả lấy tấm lệnh bài Phượng Hoàng và thư tiến cử ra, sau đó nhìn về phía nam tử đang đứng trong đình.

Tuyết trắng phủ kín trời như hòa vào làm một với người trước mắt, duy chỉ có nhành hoa mai đậm ngang là màu đỏ tươi.

“Ta từ Phượng Hoàng đài đến đây, người còn chưa thử tài năng của ta mà đã nóng lòng muốn lấy đầu của ta”, Văn Văn đưa lệnh thư trong tay qua cho hãn: “Người đối xử với ta như vậy, không sợ mất lòng các chí sỹ trong thiên hạ hay sao?”.

Hoàng đế trẻ tuổi nghe được lời này, hờ hững quay đầu lại.

Tuổi chừng mười sáu, chỉ nhìn hơn Văn Văn một chút. Nhưng trông tướng mạo thì có vẻ từng trải hơn tuổi, như ngọc thạch sớm bị mài đi góc cạnh, khiến viên ngọc mất đi vẻ linh động, tăng thêm phần rắn rỏi của đá.

Tuy bị Phượng Huyết Ca đoạt mất giang sơn xã tắc, nhưng nét mặt hãn lại không hề hiện lên chút căm hờn, mà chỉ có vẻ điềm tĩnh khó lòng hình dung. Văn Văn không biết, thái độ này của hãn là đang cam chịu số phận, hay là đang nung nấu một cuộc phong ba bão táp long trời lở đất.

Hãn lặng lẽ nhìn Văn Văn, đoạn chấp tay sau lưng, từ từ bước tới trước mặt nàng ta.

Hãn đánh mắt nhìn vào bức thư trong tay Văn Văn. Lão thái giám hiểu ý, lập tức nhận lấy bức thư từ tay Văn Văn, cung kính dâng hai tay lên trước mặt Tiểu hoàng thượng. Hãn đưa tay nhận lấy, đọc cẩn thận, hơi nhíu mày, hoa tuyết nhạt nhòa rơi trên giấy.

“Người có tài gì?”, hãn xem xong bức lệnh thư, đột nhiên mở miệng hỏi, giọng nói dễ nghe như tiếng hạc kêu trên mặt đất phủ tuyết.

“Ta anh dũng thống lĩnh tam quân!”, Văn Văn đáp.

“Trăm không thiếu dũng sỹ”, Sở Tử Phục lạnh nhạt nói.

“Ta giỏi chinh chiến.”

“Trẫm không thiếu tướng quân.”

“Làm gì có Hoàng đế nào không thiếu Tướng quân, dũng sỹ chứ!”, Văn Văn bắt đầu cảm thấy đối phương đang coi thường mình.

Sở Tử Phục cười lạnh, ngẩng đầu lên nói: “Thực không giấu gì, trẫm tuy là quân vương nước Sở, song trong tay lại không có quyền điều hành Tướng quân. Nếu người muốn làm Tướng quân hay dũng sỹ, vậy thì tìm nhằm người rồi”.

Nghĩ kỹ Văn Văn cũng nhận thấy lời hăn nói không phải là giả. Đại quyền của nước Sở đều nằm trong tay Quốc sư Phượng Huyết Ca, từ trước đến nay đều không liên quan tới Sở Tử Phục. Vị quân vương trước mắt đây, nói trắng ra chẳng qua chỉ là vật trang trí quý báu nhất của nước Sở mà thôi, không khác là mấy so với bình hoa hay tấm bình phong. Nàng ta chạy tới tìm hăn khoe khoang vũ lực, quả là đã tìm nhằm người thật.

“Vậy bên cạnh người còn thiếu gì hay không?” Nghĩ tới đây, Văn Văn chỉ còn biết hạ mình. Nàng cũng rõ về bản thân mình, ngoài chiến lược võ nghệ ra thì không còn gì khác. Vì để hoàn thành lời giao ước với họa bì sư kia, phải ở bên cạnh Tiểu hoàng đế, nàng ta buộc phải chịu đựng để cầu toàn.

“Bên cạnh trẫm thiếu gì à?”, Tiểu hoàng thượng lạnh nhạt liếc nhìn lão thái giám.

“Hoàng thượng thứ gì cũng không thiếu”, nụ cười trên mặt lão thái giám như một đóa hoa cúc già cỗi: “Dù có thiếu, cũng có thể lập tức chọn được một bầy cung nữ thượng đẳng dâng lên, đâu cần phải chọn đám người hạ đẳng không rõ lai lịch”.

Vãn Vãn vốn định nói chuyện đàng hoàng, song khi nghe được lời này của lão thái giám, cơn tức giận trào dâng, trợn trừng mắt, nhìn Tiểu hoàng thượng mà hét: “Hoàng thượng thứ gì cũng không thiếu, nhưng lại thiếu một thứ”.

“Hừm!”, Tiểu hoàng thượng hờ hững nhìn nàng ta, “Trẫm có cả thiên hạ, chẳng hay trong thiên hạ này còn thứ gì mà trẫm không có”.

“Phí lời, người đã có thê tử chưa?”, Tiểu hoàng thượng cảm lạnh không cất nên lời.

Ngay chiều hôm ấy, chuyện một dân nữ thông qua diện kiến ở Phượng Hoàng đài để theo đuổi Tiểu hoàng đế đã lan truyền khắp hoàng cung. Người đưa tin, không ai khác mà chính là người chuyên thu thập tin tức bí mật hàng ngày, xem công việc ấy là niềm vui – Thủ lĩnh Cẩm y vệ - Hàn Quang.

“Thế gian rộng lớn, quả nhiên không có chuyện lạ nào mà không có. Không ngờ một kẻ như hãn cũng có người theo đuổi”. Hàn Quang tựa người bên cửa sổ, than ngán thở dài với Hoa Diễm Cốt.

“Huynh kể hết ra đi!”, Hoa Diễm Cốt đang say sưa lắng nghe: “Nữ tử ấy cuối cùng có thành công hay không?”.

“Điều này thì ta không biết”, Hàn Quang nhún vai: “Sau đó hãn đuổi hết người ra ngoài, chỉ còn lại nữ tử kia và lão thái giám, ba người trốn ở trong phòng, cũng không biết muốn giở trò gì... Nhưng theo ta thì khó lòng mà thành cho được. Tiểu tử Sở Tử Phục kia từ nhỏ đã đề cao bản thân, ngoài bản thân hãn ra thì chẳng coi ai ra gì. Cả đời này chắc chắn chỉ lấy được bản thân hãn mà thôi”.

“Xem huynh nói kìa, hai người chẳng phải chơi với nhau từ nhỏ tới lớn hay sao, không cần phải xô xiên nhau như vậy chứ!”, Hoa Diễm Cốt nằm bò trên bàn, ngược đầu nhìn Hàn Quang.

“Muội nhớ nhầm rồi, là ta từ nhỏ giỡn hăn tới lớn đấy chứ”, Hàn Quang lại than thở một tràng: “Thật nhớ những ngày ăn ngủ cùng, rồi đánh Tử Phục trước kia”.

Nếu nhắc lại, Hoa Diễm Cốt, Hàn Quang và Sở Tử Phục cũng có thể xem như là thanh mai trúc mã. Năm xưa, sau khi Phượng Huyết Ca soán ngôi đoạt vị, tuy giết chết tiên đế, nhưng không hề làm hại tới phi tần hậu cung, thậm chí vẫn giữ lại cả Tiểu thái tử Sở Tử Phục năm đó đã biết đọc sách. Rồi sau, Phượng Huyết Ca còn để hăn làm bạn với Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang, thường ngày ba người họ ăn ở cùng nhau. Hành động này rất được lòng đám trung thần của nước Sở, nhưng thực tế thì quan hệ của ba người họ không hề hòa thuận như vậy.

Sở Tử Phục thì khỏi cần bàn, hăn vốn sẽ là bậc quân vương năm giữ thiên hạ say này, nhưng lại bị Phượng Huyết Ca đoạt mất giang sơn. Tuy chưa tới nỗi nước mất nhà tan, nhưng cảnh ngộ thực tế cũng không khác vậy là mấy. Lại thêm tuổi nhỏ không biết giấu giếm, trong lòng có bao nhiêu hận, thì trên khuôn mặt hăn hiện ra bấy nhiêu căm hờn. Phượng Huyết Ca cho Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang làm bạn với hăn, song hăn chỉ thích sống một mình. Bất luận là lúc đọc sách, luyện chữ, hay khi ăn, đi ngủ, hăn cũng đều tránh xa hai người họ. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau, hăn cũng chỉ lướt nhìn bọn họ bằng cặp mắt u ám, lạnh lùng.

Khi ấy Hoa Diễm Cốt tuổi còn nhỏ, lại nhát gan, nên vô cùng kính sợ thiên tử thiếu niên lạnh lùng, ngạo mạn này. Nhưng Hàn Quang lại không sợ hăn. Hàn Quang từ nhỏ đã ngổ ngáo, đế vương hay tướng quân gì đó, cậu ta đều không coi ra gì. Sau này đi theo Phượng Huyết Ca, ngày ngày thấy Sư phụ sát phạt quyết đoán, thì càng tâm niệm lấy máu trả máu, kẻ mạnh làm vua, cho nên cậu ta chẳng ưa gì Tiểu hoàng thượng yếu đuối kia. Hơn nữa, Hàn Quang xuất thân không tốt, tuy vẻ ngoài ngạo mạn, ngông cuồng, nhưng trong thâm tâm vẫn có chút tự ti. Tiểu hoàng thượng càng tỏ ra nho nhã, tài hoa uyên bác, thì cậu ta càng căm ghét.

Vậy nên hai người thường hay đánh nhau, Hàn Quang luôn thắng, Sở Tử Phục toàn thua, còn Hoa Diễm Cốt thì lần nào cũng khóc.

Ba người họ cứ như vậy mà cùng nhau lớn lên, nếu nói không có chút tình cảm gì cũng không đúng. Nhưng thứ tình cảm này lại không như những thanh mai trúc mã bình thường, bởi vì nội tình có quá nhiều điều phức tạp. Hôm nay tuy đã là quá khứ, song mỗi khi nghe nói một trong ba bọn họ xảy ra chuyện, thì hai người còn lại sẽ túm lại với nhau, nhắc tới đối phương.

“Ừm hừm, hay là chúng ta đi thăm hửn”, Hoa Diễm Cốt nói.

“Muốn đi muội tự đi”, Hàn Quang quay đầu đi: “Ta và hửn, có chết cũng không qua lại, ngày nào đó hửn sắp chết, ta mới đi dọn xác giúp hửn”.

Hoa Diễm Cốt ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói: “VẬY MUỘI ĐI GẶP HỬN, CÒN HUYNH ĐI GẶP DÂN NỮ ĐƯỢC ĐỒN ĐẠI KIA. ĐỐI PHƯƠNG LAI LỊCH KHÔNG RÕ RÀNG, HÀNH SỰ KỶ QUẶC, KHÔNG CHỪNG LẠI LÀ NỘI ỨNG DO TÔNG MÔN PHÁI ĐẾN. HUYNH ĐI DÒ LA TIN TỨC VỀ NỮ TỬ ẤY, BIẾT ĐÂU LẠI ĐƯỢC MỘT SỐ CHUYỆN KHÔNG NGỜ TỚI”.

“Hừ, tra khảo phạm nhân là thiên chức của bốn đại gia, yên tâm giao cho ta đi”, Hàn Quang đồng ý ngay.

“Hãy mang theo chút lễ vật”, Hoa Diễm Cốt nói: “Sắp đến tiết xuân rồi”.

“Còn muốn bốn đại gia tặng lễ vật?”, Hàn Quang nổi giận đùng đùng, thò tay ra ngoài cửa sổ, nắm một vốc tuyết, vò thành cục ném lên mặt bàn: “Tặng thứ này đi”.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 10.04.2017, 09:29

Hình đại diện của thành viên

MÈU

Tiểu Thần Thiên Ứng Bang Cầm Thú

Tiểu Thần Thiên Ứng Bang Cầm Thú

Ngày tham gia: 25.01.2015, 15:32

Bài viết: 3892

Được thanks: 6936 lần

Điểm: 6.94

Tài sản riêng:

Có bài mới Re: [Cổ đại] Diễm cốt - Mộng Yểm Điện Hạ - Điểm: 11

Chương 34: Khuyên vua giết sạch địch trước mắt

Type: Phương Phương

Hoa Diễm Cốt tất nhiên không thể đem quả cầu tuyết ấy đến gặp Sở Tử Phục, nàng sợ đối phương sẽ ném nó vào mặt nàng...

Nhưng nếu phải mua lễ vật, vậy thì sẽ mua luôn cho những người khác.

Tạm chưa bàn về lễ vật mua tặng cho sư phụ, sư huynh và Kinh Ảnh, hãy chỉ nói về lễ vật tặng Sở Tử Phục. Sở Tử Phục thích uống trà, vậy nên

Hoa Diễm Cốt đã tặng hẳn một bộ ấm chén bằng sứ trắng. Tuy không phải danh phẩm, nhưng nước men trắng hơn tuyết, vô cùng tinh xảo. Mà trên hộp lễ vật đề tên hai người, một là nàng, hai là đại sư huynh, xem như lễ vật này của hai người chọn cho hẳn.

“Khách hiểm à!”

Trong thư phòng, Sở Tử Phục gác bút, ngược đầu lên, cười mà nói với hai người: “Trẫm còn tưởng với giao tình của chúng ta, Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ cùng lắm cũng chỉ tặng ta một quả cầu tuyết thôi chứ”.

“Người cho rằng ai cũng nhỏ mọn như người sao?”, Hàn Quang khó chịu nói: “Bốn đại gia không làm chuyện mất mặt như thế!”.

Hoa Diễm Cốt nghe vậy thì bĩu môi, đứng cạnh Hàn Quang lặng thinh không nói.

“Vậy sao?”, Sở Tử Phục rõ ràng là không tin, có điều hẳn cũng không muốn quá so đo tính toán trong chuyện này, bèn sai cung nhân dọn chỗ cho hai người, sau đó hờ hững hỏi: “Không có việc gì thì không tới Tam Bảo, hôm nay các người từ xa tới đây tìm trẫm, chắc không phải chỉ để tặng lễ vật cho trẫm chứ”.

“Không có việc gì thì không thể đến thăm huynh được hay sao?” Nói ra những lời này, Hoa Diễm Cốt lại cảm thấy chột dạ. Với thân phận của họ hiện giờ, nhất cử nhất động đều bị vô số kẻ dòm ngó, mỗi một câu nói đều bị vô số kẻ đoán mò ẩn ý. Vậy nên, để tốt cho mình, và cũng để tốt cho đối phương, tuyệt đối không tồn tại cái gì mà không có chuyện cũng tới thăm nhau.

Không cùng chí hướng thì khó có thể cùng nhau mưu sự. Ba người mỗi kẻ một lối đi riêng, có lẽ ngay cả việc gặp nhau trò chuyện cũng trở nên xa xỉ.

“Nói ra lời này người không cảm thấy chột dạ hay sao?”, Sở Tử Phục một tay bưng ly trà, một tay cầm nắp chén, khẽ quệt nhẹ trên miệng chén: “Diễm Cốt, người cũng không còn nhỏ nữa, có thời gian tới thăm ta, chẳng bằng chịu khó đi gặp những thanh niên anh tuấn trong kinh thành thì hơn. Sư phụ và sư huynh người chỉ trông nom người được một lúc nào đó, người hẳn tâm để hai người họ cứ mãi độc thân để quan tâm người suốt đời hay sao?”.

“Ai độc thân suốt đời? Người cũng không phải như vậy chắc?”, Hàn Quang nổi giận đùng đùng.

“Đừng nhắc chuyện này nữa, đừng nhắc chuyện này nữa, ba chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, đổi chủ đề khác đi”, Hoa Diễm Cốt vội nói: “Phải rồi, cô nương lên Phượng Hoàng đài kia đâu rồi? Huynh có giữ cô ta lại không?”.

“Thì ra không phải đến gặp trẫm, mà là tới tìm cô ta”, Sở Tử Phục cười mà như không.

Hoa Diễm Cốt gượng cười, đang muốn nói gì đó thì đã bị Hàn Quang cướp lời trước: “Đương nhiên rồi, bốn đại gia là người bạn rợn, nếu không phải vì muốn điều tra a đầu có thân phận bất minh kia, ai thèm tới chỗ người để tìm xui xẻo chứ?”.

Sở Tử Phục nghe vậy, ánh mắt dần lạnh đi. Hắn đặt ly trà xuống bàn, lạnh nhạt nói: “Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ là người bạn rợn chỉ sau Quốc sư, người không cảm thấy phiền khi ôm đờm quá nhiều sao”.

Hàn Quang ném ly trà về phía sau lưng, tách trà vỡ vụn, ánh mắt nhìn Sở Tử Phục mang vẻ hung dữ: “Hay lắm!”.

Sở Tử Phục lạnh lùng nói: “Kẻ ăn cơm hoàng tộc như người lại dám giở quan uy trước mắt trẫm”.

Hoa Diễm Cốt không bao giờ ngờ tới, chưa đầy một tuần trà, hai người họ đã phát triển tới mức giường cung bạt kiếm như vậy. Nàng nuốt vội ngụm trà trong miệng, đứng dậy định xoa dịu tình hình, nhưng không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy Tiểu hoàng thượng đẩy ly trà đi, ánh mắt như tuyết lướt nhìn Hàn Quang: “Nữ tử ấy, nay đã là người của trẫm. Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ dù quyền lực có lớn tới đâu, chắc cũng không đến nỗi cai quản luôn cả hậu cung của trẫm chứ! Quay về nói cho Phượng Huyết Ca hay, nếu muốn động tới nàng ta, thì hãy cho người của phủ Tông Nhân đến gặp ta trước! An Phúc, tiễn khách!”.

Việc đã tới nước này, Hoa Diễm Cốt biết cuộc đối thoại khó lòng tiếp diễn được nữa, chỉ đành kéo Hàn Quang còn đang nổi giận bất bình đi khỏi.

Sau khi tiễn hai người họ đi, lão thái giám quay lại, tỏ vẻ hết sức lo âu nhìn chủ nhân.

Tiểu hoàng thượng ban nãy còn hùng hực khí thế, thì giờ đây trên khuôn mặt khó giấu nổi vẻ cô độc, nước trà trên bàn nguội lạnh, tỏa ra dư vị khúc tận người tan.

“Hoàng thượng...”, lão thái giám đỡ đi trà cũ, pha một ấm trà mới cho Sở Tử Phục.

“Cho nên trẫm ghét nhất là gặp hai người bọn chúng.” Trà bốc hơi nghi ngút làm mờ lung khuôn mặt của Sở Tử Phục, hẩn dụi trán, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ yếu đuối: “Lần nào bọn chúng xuất hiện cũng khiến trẫm rối bời...”.

“Vậy thì sau này sẽ không gặp nữa, lão nô sẽ chặn bọn họ ở bên ngoài.”

Lão thái giám nhỏ nhẹ an ủi, cứ như một lão gia nhân từ đang an ủi đứa cháu của mình.

“Tốt nhất là không gặp lại nữa”, Sở Tử Phục đưa tay chống đầu, ngây người nhìn bộ ấm chén mà Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang tặng, mãi hồi lâu mới nói: “Trẫm là vua một nước... vốn dĩ không cần bằng hữu”.

“Vậy sao... về nữ tử kia...”, lão thái giám ngập ngừng thú thực, cứ nghĩ tới a đầu vô phép tắc ấy, tim can ông ta lại nhói đau.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, huống hồ là lời của trẫm”, Sở Tử Phục phẩy tay: “Việc còn lại, người hãy đi lo liệu”.

Vậy là, khi hoàng hôn buông xuống, Văn Văn sau khi chơi chán trong hoàng cung, lúc quay về thì nhận được ngay tin dữ.

Tiểu hoàng thượng đã hạ chiếu thư, muốn lập nàng ta làm phi.

Đám cung nhân hôm qua còn tỏ thái độ lạnh nhạt, chế nhạo nàng ta, thì hôm nay kẻ nào kẻ nấy đều tỏ vẻ tươi tỉnh, nịnh nọt, chúc nàng ta đêm đêm được hưởng hoan lạc, sớm sinh quý tử... khiến Văn Văn nghe được mà lạnh toát tay chân, vội vã bỏ lại sau lưng một đám cung nhân, xông vào Đông cung.

Lúc này, Sở Tử Phục vừa dùng xong bữa tối, đang nhàn tản ngồi thưởng trà bên cửa sổ, ngón tay thon dài lướt trên chén sứ trắng, chính là thứ mà Hoa Diễm Cốt tặng.

“Này, này, này, người muốn lấy ta thật sao?”, Văn Văn nôn nóng nhào tới, túm lấy cổ áo Sở Tử Phục mà hỏi.

Cổ áo bị vạch ra để lộ làn da trắng bệch cùng hai bên xương đòn. Sở Tử Phục lạnh lẽo nhìn nàng ta, sau đó hất hai móng vuốt không biết phép tắc

của nàng ta ra, hờ hững nói: “Hôm nay trong lúc nói chuyện với người khác, đã lỡ miệng...”.

“Ồ, thì ra là nói nhầm”, Văn Văn thở phào nhẹ nhõm.

“Quả đúng là trẫm nói nhầm”, Sở Tử Phục nói: “Chỉ tiếc vua không nói chơi”.

Văn Văn ngẩn người hồi lâu mới phản ứng lại, chỉ tay vào mũi mình thét lên: “Người cũng không hỏi ta có đồng ý hay không?”.

“Chuyện này có gì phải hỏi”, Sở Tử Phục lạnh nhạt nhìn nàng ta: “Mấy hôm trước, hỏi người chuyện gì người cũng giả câm giả điếc, thì chuyện này có gì mà phải hỏi. Nếu người đồng ý thì ở lại, không đồng ý thì hãy thu dọn tay nải rời khỏi đây.

Nếu người không bằng lòng ở lại, trẫm cũng không muốn có một nữ nhân không rõ lai lịch nằm bên gối với mình”.

Văn Văn không biết đối phó ra sao, thân phận của nàng ta thật khó tiết lộ cho người khác. Nhưng nếu bắt nàng ta phải nằm bên gối với thiếu niên trước mắt mình một cách không rõ ràng như vậy, nàng ta lại càng không thể bằng lòng. Vậy là nàng ta thất thần đi qua đi lại quanh Sở Tử Phục, muốn mở miệng nói song lại thôi.

“Đã nghĩ xong chưa?”, Sở Tử Phục hỏi.

“Ta muốn nói với người một chuyện”, Văn Văn cắn răng nói: “Sự thực ta là do người khác phái đến, nhưng người hãy tin ta, ta không có ác ý với người. Hơn nữa, ta ăn ít lại siêng làm, giữ ta lại bên cạnh người chỉ có lợi chứ không có hại”.

Sở Tử Phục ung dung mỉm cười, rồi uống trà của mình. Còn Văn Văn khuyu người bên cạnh hẳn nói không ngớt, mãi tới khi nói tới khô miệng,

mà thấy hần vẫn giữ nguyên cái bộ dạng dửng dưng như không, Văn Văn không nén nổi lòng mình, ngùn ngụt ngọn lửa căm hờn, giật lấy ly trà sứ trắng trong tay hần, uống cạn, rồi “Phụt” một tiếng.

“Trà này nguội hết cả rồi!”, Văn Văn thốt lên.

“Người đi thì trà nguội thôi mà”, Sở Tử Phục buột miệng nói ra một câu, sau đó do dự một lát, rồi chìa tay về phía nàng ta: “Đem lại đây”.

Văn Văn hồ nghi liếc nhìn hần và ly trà, sau đó cười hì hì hỏi: “Thứ này rất quan trọng với người sao?”.

Sở Tử Phục khẽ chau mày, nói một cách gượng gạo: “Không quan trọng”.

“Vậy ta sẽ đập nó.”

Sở Tử Phục trầm mặc một lát, rồi chậm rãi nói: “Nếu thế trăm sẽ để người có kết cục như chiếc chén này”.

Văn Văn tức tối trả chén cho hần, cúi đầu làu bàu: “Còn nói không quan trọng...”.

Sở Tử Phục nhận lấy chén, nghe được lời này, sắc mặt trầm hần xuống.

Lông mày hần nhíu chặt hơn, ánh mắt đăm chiêu nhìn chiếc chén, ngón tay thon dài vuốt ve nó, cuối cùng lạnh lùng nói: “Đúng là không quan trọng... thứ này, chẳng qua là của hai người bằng hữu không mấy thân thiết tặng cho mà thôi”.

Chẳng qua chỉ là món lễ vật đầu tiên hần được nhận sau khi bị giam lỏng ở Đông cung.

Chẳng qua là món lễ vật đầu tiên hoặc có lẽ là món lễ vật cuối cùng mà bọn họ tặng cho hãn trong suốt mười năm qua.

Vãn Vãn hai tay bưng mặt, cặp mắt lạnh lợi, cổ quái quan sát hãn, sau cùng thì nhướn mày, lẩm bẩm: “Gạt người, rõ ràng là hai người bằng hữu rất quan trọng”.

“Không phải”, Sở Tử Phục phủ nhận ngay, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa căm thù: “Hai người này... là đệ tử của kẻ thù giết cha ta”.

Vãn Vãn nghe vậy giật nảy mình: “Vậy mà người vẫn dám uống trà? Không sợ trên chén bôi thứ gì đó không sạch sẽ sao?”.

Sở Tử Phục cười: “Bọn họ chưa đến nỗi làm ra thủ đoạn hạ lưu này”.

“Người nói cứ như hiểu bọn họ lắm không bằng.”

Sở Tử Phục rủa mắt xuống: “Cũng chưa phải là hiểu lắm, chẳng qua chỉ là... mười năm thanh mai trúc mã”.

Chẳng qua chỉ là mười năm thanh mai trúc mã.

Kẻ đó tuy thường hay đánh hãn, nhưng cũng đánh lại bọn thích khách đến ám sát hãn. Hãn còn nhớ năm xưa, cậu bé ngông cuồng chắn trước mặt hãn, vừa chà mũi, vừa lớn tiếng quát: “Kẻ bóc lột bách tính là phụ thân hãn, chứ đâu phải hãn! Các người nên tới thích sát tên hôn quân ấy khi lão còn tại vị, chứ đừng đợi sau khi thời thế thay đổi, chạy tới ức hiếp một đứa trẻ! Cho dù các người thành công, thì người trong thiên hạ cũng sẽ cười nhạo các người!”.

Còn một người nữa tuy rằng gốc gác, nhưng mỗi lần hãn và Hàn Quang đánh nhau xong, cũng đều chia cho mỗi người một viên kẹo, sau khi bắt được thích khách, cũng lại mỗi người một viên kẹo. Khiến hãn lúc nào

cũng nhìn chăm chăm vào người ấy, cứ cảm thấy trên người cô bé ấy có một chiếc túi đặc biệt, bên trong đựng rất nhiều kẹo.

Nhưng nay đã cách biệt chân trời, chỉ còn lại mình hăn nhớ về chuyện xa xưa.

Nếu đã cùng nhau lớn lên, vậy tại sao không thể cùng nhau già đi?

Nếu đã từng là thanh mai trúc mã, tại sao lại lựa chọn người ấy, mà không lựa chọn ta?

Vẻ mặt của Sở Tử Phục bỗng chốc trở nên cô độc, thần thái ấy lọt vào trong mắt Văn Văn, khiến nàng ta nhú mày: “Đồ ngốc! Người quan tâm đối phương như vậy, nhưng ta thấy đối phương chẳng hề quan tâm tới người”.

Sở Tử Phục chau mày, lạnh lùng nhìn nàng ta.

Văn Văn không hề tỏ ra yếu thế mà nhìn hăn. Trong mắt nàng ta nếu nói là bóng hình của hăn, chẳng bằng nói là bóng dáng trước kia của chính mình. Con người đại khờ ấy đã bị người thân cận nhất phản bội. Nàng ta nói với hăn: “Có những người khi người đối xử hết mực với người khác, nhưng người ta chỉ biết giẫm đạp lên lòng tốt của người! Một chiếc chén đã có thể mua chuộc được người rồi sao? Một chiếc chén đã có thể làm người quên đi mối thù giết cha hay sao?”.

“Trẫm không hề quên!” Sắc mặt Sở Tử Phục trở nên nhợt nhạt.

“Vậy hãy phục thù đi!” Trong ánh mắt của Văn Văn toát ra tia sát khí lạnh lùng, trong khoảnh khắc ấy, nàng ta như lại quay về Nam Chiếu, trở về cái đêm bị người mình quan tâm nhất phụ lòng. Ổ răn trong lồng ngực bị cơn nóng giận ngùn ngụt gọi dậy, nhả ra độc dịch, đến chết mới chịu buông tha.

Thái độ của nàng ta khiến Sở Tử Phục sững sờ. Nàng ta đứng yên tại chỗ, bất động như một pho tượng. Chỉ có lồng ngực phập phồng, như thể bên trong đang ẩn chứa một cơn phong ba dữ dội.

“Muốn báo thù! Người nhất định phải giết chết kẻ thù của người”, Văn Văn níu ống tay áo của hắn nói: “Còn về hai người bằng hữu kia của người. Khà khà! Giờ bọn họ đối xử với người như thế nào, người hãy đối xử lại với bọn họ như thế là được! Chờ sau khi người giết được sư phụ của bọn họ, hãy nhốt hai người đó vào trong một cung điện thật rộng lớn, cứ như tòa cung điện người đang ở hiện giờ. Rồi sau đó, nếu tâm trạng người tốt thì đến tìm bọn họ vui chơi, tặng cho họ một vài món lễ vật không đáng mấy tiền, còn nếu tâm trạng không tốt, cứ để bọn họ tự sinh tự diệt. Bọn họ chẳng phải cũng đối xử với người như vậy sao!”.

Khóe môi Sở Tử Phục run run, dường như muốn phản bác lại nàng ta, song lại không biết nói sao để phản bác. Vậy nên chỉ còn biết siết chặt chiếc chén sứ trong tay, cứ như đây chính là giới hạn giữa trắng và đen, giữa yêu và hận trong lòng hắn, nếu vượt qua ranh giới ấy, ắt sẽ vạn kiếp không quay đầu lại được.

Ánh mắt Văn Văn di chuyển từ khuôn mặt hắn sang chiếc chén trong tay hắn, rồi “Hừ” lạnh một tiếng, nhắc ấm trà tử sa bên cạnh lên, sau đó đổ nước trà đang sôi sùng sục vào chén.

Những giọt nước bị vương vãi ra ngoài, rơi vào tay Sở Tử Phục, làm hiện lên hai chấm bóng đỏ.

Bàn tay đang giữ chặt ly trà khẽ run, sau đó chiếc chén rơi xuống đất, thanh âm như tiếng ngọc vỡ.

“Người đã xa, tình cảm đã qua, không có gì để phải lưu luyến”, Văn Văn đứng trước mặt Sở Tử Phục, tay cầm ấm trà, cười lạnh, nói: “Mọi chuyện chẳng qua cũng chỉ như ly trà này... đau thì buông tay thôi!”.

Sở Tử Phục nhìn những mảnh vỡ dưới đất, lồng ngực phập phồng dần trở đều trở lại. Hắn từ từ ngược đầu, nhìn thiếu nữ trước mắt, như thể từ dáng vẻ cô độc của nàng ta tìm thấy hình bóng của chính mình.

Gió thoảng hương đưa ngập hoàng cung, Sở Tử Phục nhìn Văn Văn, cười nhạt, nói: “Người tên gì?”.

Gió lướt qua mái tóc thơm, Văn Văn chần chừ một hồi, rồi đáp: “Văn Phong... tên ta là Văn Phong”.

“Văn phong đình viện lạc mai sơ, đạm vân lai vãng nguyệt sơ sơ.¹”

1 Hai câu thơ được trích trong bài Hoán kê sa kỳ của tác giả Lý Thanh Chiếu, thời Nam Tống. Dịch thơ như sau: “Gió chiều đình viện chớm rơi mai, Áng mây lơ lửng, nguyệt chơi vơi”.

Sở Tử Phục chấp tay sau lưng, nói: “Văn Phong, chẳng phải người khuyển trầm phải trân trọng người trước mắt hay sao?”.

“Đâu phải vậy!”, Văn Văn giật mình, lập tức phản bác nói: “Ta không quen nhìn bộ dạng không có bệnh mà yếu đuối của người!”.

“Thì ra là vậy”, Sở Tử Phục nghe được lời này, bèn mỉm cười.

Mảnh trăng khuyết treo ngoài cửa sổ đằng Tây, áng mây lững lờ trôi chắn ngay trước mặt.

Ngón tay thon dài đặt bên làn tóc, đầu ngón tay chai sạn sượt qua má Văn Văn. Bị một bàn tay như vậy đột ngột vuốt trên mặt, Văn Văn hồi lâu còn chưa định thần lại được, mà khi nàng ta định thần, thì mùi hương Long Đình từ ống tay áo hắn thoang thoảng bay ra, đã lại khiến nàng ta ngỡ ngẩn.

“Hãy ở lại, Văn Phong”, Sở Tử Phục thấp giọng nói: “Nhắc nhở trầm, thúc giục trầm... không được quên đêm nay”.

Đừng quên, thù và oán trong sinh mệnh trầm.

Cũng đừng quên, chiến tranh và máu trong sinh mệnh trầm.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Sống Vui Hết Mình Chết Không Hối Hận

Type: Phương Phương

Pháo hoa sáng rực trời đêm, vạn dân chúng vui mừng năm mới.

Rồng bay hồ múa trống vang rền, lời ca điệu múa tiếng đàn hòa chung.

Mùng một tháng Giêng, tống cự nghênh tân, nhà nhà mặc áo mới, đổi Bùa Đào(*), dán chữ “Phúc” ngược(*), xum vầy bên nhau ăn bữa cơm đoàn viên. Điều này, đối với nam nhân quyền lực nhất nước Sở cũng không ngoại lệ. Phượng Huyết Ca sớm đã cho người chuẩn bị mọi thứ. Khi sao vừa mọc, hoàng cung liền bắn pháo hoa ngập trời, tiếng nổ rền vang trời đất, rọi sáng cả màn đêm trong kinh thành.

(*) ”Bùa Đào”: vật cầu may được làm bằng gỗ cây đào. Vào mỗi dịp Tết đến, người Hán thường treo nó trong nhà để cầu chúc năm mới gặp nhiều may mắn.

(*) Chữ Phúc treo ngược, trong tiếng Hán ngụ ý là “Phúc Đảo”, có nghĩa là “Phúc Đến”, một phong tục cầu phúc trong năm mới.

Tùng đĩa bánh ngọt thơm ngon quý giá được cung nữ bày tiệc dâng lên, từng ly rượu được rót đầy. Gió đông thổi qua khiến hoa mai rơi vô số, chốc chốc lại có cánh hoa rơi vào trong chén, làm cho mỹ tửu nhuộm mùi hương nhàn nhạt.

Hoa Diễm Cốt ngồi cạnh Phượng Huyết Ca, rử mắt, lẳng lẳng rót rượu vào chén cho sư phụ. Cổ tay trắng ngần như tuyết, tay áo đỏ thắm, khiến rường mai sau lưng bỗng trở nên kém sắc. Không ít quan viên ngồi đó chỉ mãi mê ngắm nàng mà đụng đổ cả bình rượu trên bàn, làm cho rượu ngon hóa thành dòng hổ phách.

“Lát nữa hãy tới ngự thư phòng”, Phượng Huyết Ca một tay nhận lấy ly rượu từ tay Hoa Diễm Cốt, còn một tay vòng qua vai nàng, kéo nàng vào lòng: “Vi sư cho con hồng bao”.

Hoa Diễm Cốt một tay ấn vào ngực chàng, đẩy chàng ra một bên, lo lẳng ngó mắt nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Sư phụ, người nghiêm túc một chút đi, có rất nhiều người đang nhìn sư phụ đó”.

Tuy chỉ là buổi yến tiệc nhỏ, nhưng người bày tiệc lại là Phượng Huyết Ca quyền thế khuynh triều, nên quan viên trong triều tự khắc chen nhau đến tham dự. Hơn nữa, bọn họ còn nghĩ, vị đại nhân này vẫn chưa nạp thê tử, cho nên không ít người còn dẫn theo nữ nhi nhà mình tới. Bởi vậy, đưa mắt nhìn quanh yến tiệc, mày ngài dáng liễu, vô vàn kiều, rộn ràng cười nói, thoảng hương đưa, đều là hồng nhan đang tuổi xuân thì. Chỉ có điều Phượng Huyết Ca và Hoa Diễm Cốt người đưa kẻ đẩy, không biết đã làm tan nát bao con tim thiếu nữ.

Nhưng Phượng Huyết Ca lại không hề để tâm, đưa rượu đến bên miệng uống cạn, sau đó hờ hững nói: “Đồ đệ, con lầm rồi, một lão già như vi sư có gì đáng để nhìn, ta thấy bọn họ rõ ràng là đang dòm ngó con”.

“Một lão cô nương ế như con có gì đáng nhìn chứ!”, Hoa Diễm Cốt mỉm cười: “Ngược lại là sư phụ mới đúng, mục đích lấy đồ đệ ra để lấn át vận đào hoa quá lộ liễu rồi đó”.

“Ái đồ, con nhìn lầm rồi, vi sư giống kẻ xấu xa như vậy sao?”, Phượng Huyết Ca cũng mỉm cười: “Vi sư chẳng qua là muốn dùng hành

động để bọn họ sáng tỏ một chuyện thôi”.

“Người không cần nói ra đâu”, khước môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật, trực giác mách bảo nàng đó chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

“Ái đồ, con là nữ nhân duy nhất trong cuộc đời vi sư”, Phượng Huyết Ca nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, giọng nói trầm khàn, như đang tự nhủ với chính mình vậy: “Tuy trong mắt con, sư phụ chỉ là một lão già nhìn không lọt mắt, nhưng trong lòng vi sư, con lại là bảo vật quý giá hơn tất cả. Cho nên khi ở bên con, trong mắt vi sư chỉ trông thấy con, không thấy những nữ nhân khác...”.

“Phịch” một tiếng. Đầu rồng đập lên bàn của Phượng Huyết Ca.

Không gian bỗng im phăng phắc, nam tử đội đầu rồng ấy nhìn Phượng Huyết Ca trừng trừng, rồi mới nhấc chân nhảy xuống khỏi bàn, trở về đội ngũ múa rồng.

“Là ai vậy nhỉ?”, Hoa Diễm Cốt cảm tạ nam tử đội đầu rồng đã giải vây giúp nàng.

Đầu rồng cảm nhận được ánh mắt của nàng, nhảy càng sung sức, thỉnh thoảng còn triển khai khinh công bất phàm, khiến cho đội hình phía sau loạn xạ như gà bay chó nhảy, lúc thì vẹo cổ, khi thì rớt đuôi, một mình độc chiếm phong quang. Mỗi một động tác, mỗi một tác xương thịt đều như muốn chào mời Hoa Diễm Cốt: Hãy nhìn ta, nhìn ta, mau nhìn ta.

“Ồ! Là đại sư huynh của con đó”, Phượng Huyết Ca cười mà như không, nâng chén về phía đầu rồng.

Rượu trong miệng Hoa Diễm Cốt phun hết ra ngoài.

Quần thần náo nhiệt tới tận đêm khuya mới tiệc tàn người tan. Còn ba sư đồ họ lại tránh chốn đông người, tụ họp ở trong ngự thư phòng.

“Của sư phụ đây”, Hàn Quang mặt tái xanh ném con mèo tam thể lên bàn: “Lễ vật năm nay!”.

Hoa Diễm Cốt tỏ vẻ cổ quái nhìn cậu ta, lễ vật năm nay không phải là bánh hoa quế do hai người bọn họ cùng làm hay sao. Lúc nhỏ bữa no bữa đói, nếu Tết đến mà được ăn một miếng bánh hoa quế, thì hai người họ vui sướng cả năm. Bây giờ tuy không lo cái ăn cái mặc, nhưng thói quen ăn bánh hoa quế ấy thì vẫn không thể thiếu. Nếu Tết đến không ăn được một miếng. thì cả năm đó sẽ cảm thấy như thiếu thứ gì.

Chỉ là năm ngoái do sư phụ và đại sư huynh cùng làm, hai năm trước do Hoa Diễm Cốt và sư phụ cùng làm. Cho nên dù cùng một miếng bánh hoa quế, nhưng mùi vị lại có sự khác biệt.

“Nhìn gì mà nhìn?”, Hàn Quang vẫn mặc y phục múa rồng, trừng mắt dữ tợn nhìn Hoa Diễm Cốt, sau đó quay đầu đi, giận dữ nói: “Sư phụ tính cách xấu xa như vậy, tặng cho con mèo ăn vụng đã là tốt lắm rồi, còn tặng bánh hoa quế gì chứ!”.

“Hà hà, vị chua nặng quá1...”, Phượng Huyết Ca cười híp mắt, dựa người trên chiếc ghế gỗ hoa lê, lưỡi nhấc chỉ tay vào cằm con mèo tam thể, vuốt ve nó.

1 Theo cách nói của người Trung Quốc, “ăn giấm chua” ý muốn nói là đang ghen.

“Bốn đại gia... đâu có... vị chua cái nổi gì chứ”, Hàn Quang đấm hai tay lên mặt bàn.

“Meo meo...”, mèo con giật mình nhảy dựng lên, móng vuốt cào lên má trái của Phượng Huyết Ca, để lại ba vết máu.

Hoa Diễm Cốt kinh hãi hét lên một tiếng.

Một đám thị vệ đặng đặng sát khí nghe thấy tiếng kêu thì xông vào, áo giáp mặc trên người kêu lèng xèng, trường đao trong tay phát ra ánh hào quang. Người cầm đầu hô lên 1 tiếng: “Có thích khách?”.

Tất thấy đều lặng thinh.

Một hồi sau, Phượng Huyết Ca xách con mèo trên bàn lên, tiện tay quăng về phía đám thị vệ.

“Không sao rồi, lui ra đi”, chàng mỉm cười hiền hòa. Tựa như gió xuân tháng Ba: “Phải rồi, con mèo này người mang đi thêm món cho các tướng sỹ”.

Thống lĩnh thị vệ mặt không biểu cảm, hẳn rất muốn nói với vị đại nhân này rằng, các tướng sỹ tuy không có thịt ăn thì buồn, nhưng thực sự không muốn ăn thứ này...

“Bảo ngự thiện phòng đem chút điểm tâm cho các tướng sỹ thì hơn”, Hàn Quang im lặng hồi lâu, không còn cách nào khác mới nói: “Con mèo này... cứ để nó bắt chuột thêm vài năm nữa, lấy công chuộc tội”.

“Ừ, cũng được”, Phượng Huyết Ca vẫn cười tươi rói, mắt phượng lướt nhìn vị thống lĩnh thị vệ, nói: “Vậy thì cứ để nó bắt chuột thêm một trăm năm nữa đi”.

“Vâng”, thống lĩnh thị vệ nhận lệnh, bắt con mèo ấy xuống thi hành án khổ sai.

Sau khi đám thị vệ lui khỏi, Phượng Huyết Ca đưa tay quệt vết máu trên mặt mình, nhìn hai người, cười mà như không, chặc lưỡi nói: “Thương thay cho mỹ mạo như hoa như ngọc của vi sư...”.

“Sư phụ, chúng con không làm gì cả.”

Hai người trông thấy điệu cười này của chàng, lập tức đồng thanh nói, xong thì cúi đầu, trong lòng rõ nếu lúc này không cúi đầu, chỉ e về sau sẽ phải quỳ xuống đất, sự phụ ắt sẽ cho bọn họ chịu khổ cả một năm.

“Ừ”, Phụng Huyết Ca lạnh nhạt nói: “Một đĩa qua đây dấm lưng bóp chân cho vi sư”.

Hàn Quang mặt không biểu cảm đi đến sau lưng chàng, bắt đầu dấm lưng cho chàng.

“Đĩa kia sẽ phụ trách chuyện ăn ở nửa đời còn lại của vi sư.”

“Nhưng con mèo đó là của đại sư huynh tặng mà!”, khước môi Hoa Diễm Cốt khế giật: “Vả lại, sư phụ, người cũng chỉ bị cào ở mặt thôi mà...”.

“Nghịch đồ, vi sư cực khổ nuôi con khôn lớn, ngày ngày lấy thân mình ra để làm gương dạy dỗ con, làm người phải thành thực, dám làm dám chịu. Con làm ra chuyện như thế này với sư phụ, sư phụ cũng xem như con còn trẻ dại chưa hiểu chuyện mà cho qua. Nhưng con không nên trốn tránh, nghịch đồ, con phải chịu trách nhiệm với sư phụ chứ”.

Viên tể tướng đứng ngoài cửa, đang muốn đưa tay gõ cửa thì chợt ngưng lại.

Cuối cùng cũng ra tay rồi sao, cặp sư đồ làm trái luân thường này... Viên tể tướng trầm mặc nghĩ, nhưng nếu đã làm chuyện đại nghịch bất đạo này rồi, chi bằng hãy tiến thêm một bước nữa đi. Quốc sư đại nhân, hôm nay nhất định phải thuyết phục người phế đế xưng vương mới được...

Nam tử trẻ tuổi trên vai họa hình én lượn đứng cạnh viên tể tướng, ôm một đồng tấu sớ, cúi đầu trầm mặc... giữa thanh thiên bạch nhật, Quốc sư đại nhân lại cùng đồ đệ của mình ở trong ngự thư phòng... Đáng sợ hơn cả là người khóc than đòi người khác phải chịu trách nhiệm lại là vị Quốc sư

đại nhân cao ngạo cứng rắn kia. Đáng gét, tại sao hắn ta lại xuất hiện ở đây vào lúc này, hắn đã biết quá nhiều chuyện rồi! Hôm nay nhất định phải từ chức về quê ở ẩn!

Hai người tâm sự bộn bề, im lặng chờ ngoài cửa mãi hồi lâu. Mãi sau Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang mới đi ra, hàn huyên một hồi rồi mỗi người đi một hướng. Hai người ắt hẳn là quay về nơi ở của mình. Khi ấy viên tể tướng mới bước vào phòng, vừa vào đã nhìn chăm chăm vào ba vết cào trên mặt Phượng Huyết Ca, trong lòng lại hiện lên những liên tưởng, song khuôn mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc, bầm báo: “Quốc sư đại nhân, Nam Chiếu gửi mật thư tới”.

“VẬY SAO!”, Phượng Huyết Ca ngược mắt nhìn bọn họ.

Nam tử trên vai họa hình én lượn lảng lảng dâng cuốn tấu thư.

Phượng Huyết Ca nhận lấy tấu thư, mở lướt qua, rồi nở điệu cười đầy ẩn ý. Đóng tấu thư lại, chàng nói: “Mật thư không thể tuyên bố, tới khi ấy sẽ cho mọi người một tin vui bất ngờ”.

Vãn Vãn không hề hay biết Nam Chiếu xảy ra biến cố. Đèn hoa rực rỡ suốt đêm, mà Đông cung đêm nay cũng đèn đuốc sáng trưng, nhưng điều này chỉ khiến nàng ta ngại ngùng hơn mà thôi. Bởi đêm nay không những là đêm đoàn viên của mọi người, mà còn là đêm động phòng hoa chúc của nàng ta. Sau đêm nay, cung nhân gặp nàng ta đều phải cung kính gọi một tiếng Vãn phi.

Trong lòng Vãn Vãn hiểu rõ đây chỉ là kế hoãn binh, nhưng khi cánh cửa phòng bị đẩy ra, tiếng bước chân không nhanh cũng không chậm truyền đến, nàng ta không khỏi giật thót, cho tới khi đôi giày màu đen của nam tử xuất hiện dưới tấm khăn hỷ trùm đầu, nàng ta không còn khắc chế được nữa, giật tấm khăn che đầu ra, như thể con thú nhỏ sợ hãi nhảy xuống

giường, về mặt cảnh giác nhìn đối phương: “Ta cho người hay, người không phải kiểu người mà ta thích!”.

Nến hồng cháy rực, soi sáng Tiểu hoàng thượng trước mắt, chỉ thấy hắc khoác trên người y phục màu đỏ, mặt không biểu cảm nhìn nàng ta. Một lát sau hắc mới bất chợt đưa tay phải lên, tay áo thêu mây đen từ từ rơi xuống. Đầu ngón tay chai sạn sượt qua má Văn Văn, cuộn tóc nàng ta vào ngón tay. Thanh âm như hương trà, nhàn nhạt mà vang xa: “Vậ nàng... thích nam tử như thế nào?”.

“Đương... đương nhiên phải cường tráng rồi!”, Văn Văn nhìn hắc cảm thấy khó thở.

Căn phòng như chìm vào tĩnh lặng.

Mãi lâu sau, Tiểu hoàng thượng mới “Ồ” một tiếng thật dài: “Cơ thể trẫm... đúng là hơi yếu ớt”.

Khuôn mặt Văn Văn bỗng chốc ửng đỏ, ngăn người tại chỗ không thốt nên lời.

Nàng ta học tiếng Hán cũng chưa lâu, tuy tư chất thông minh, song cứ hễ căng thẳng sẽ không tránh khỏi dùng nhầm từ. Chẳng hạn như ban nãy, kỳ thực nàng ta muốn nói... nàng ta thích nam nhân mạnh mẽ, chứ không phải cường tráng...

“Thật là một thiếu nữ không hiểu lòng nam nhân”, Sở Tử Phục cười bồn chồn nói: “Bất luận là ai phái nàng tới đây, nhưng khi ở cạnh trẫm, nàng chỉ được để ý tới trẫm mà thôi”.

“Ta đã để ý tới người đủ rồi!”, Văn Văn tức giận nói.

“Chỉ để ý tới trẫm sao?”, ngón tay thon dài của Sở Tử Phục vén tóc Văn Văn, rồi trượt tới bên bờ môi, đôi môi mỏng khẽ đặt lên trên đó một nụ

hôn, đôi mắt sáng ngời như ánh lửa, rạo rức nhìn nàng ta.

“Ta, ta...” Trong lòng Văn Văn rối bời, bóng hình của Chủ tế đại nhân lại vụt hiện lên trong đầu nàng ta, tấm áo bào đen tuyền khoác trên bờ vai rộng, tựa như màn đêm u ám phủ khắp vai người, từ xa nhìn lại, cảm giác ngột thở. Nhưng khi rời xa người, lòng lại đau như bị dao cứa.

Văn Văn trên chiến trường oai phong lẫm liệt là vậy, nhưng trên tình trường lại chỉ toàn gặp thất bại. Nàng ta có thể phán đoán được phương hướng hành động của thiên binh vạn mã, nhưng lại không nhìn thấu được lòng người. Nàng ta biết làm thế nào để công phá thành trì, nhưng lại không biết phải làm sao để giành được trái tim của người mình thích. Cứ tưởng chỉ cần đem ra chân tình thì đối phương sẽ đáp lại lòng mình. Vậy mà khi nàng ta đã đánh đổi hết những gì mình có, kết cục vẫn phải một mình lẻ bóng, chẳng nhận lại được thứ gì.

Trong phút chốc ngăn người, hoàng đế trẻ tuổi trước mặt đột nhiên dang tay ôm nàng ta vào lòng: “Trẫm... không có người thân, cũng không có bằng hữu. Thiên hạ rộng lớn, song lại không có thứ gì thực sự thuộc về trẫm”.

Hơi ấm cơ thể hòa vào nhau, tiếng thì thầm bên tai. Vẻ mặt của Sở Tử Phục chất chứa nỗi cô đơn: “Thứ thuộc về trẫm, cũng chỉ có thứ đang nắm giữ trong tay ở thời khắc này”.

Mi mắt Văn Văn khẽ run, nắm tay siết chặt dần buông lỏng. Nàng ta yếu đuối dựa lên vai trái đối phương, nước mắt ấm nóng thấm ướt áo bào đỏ của đối phương.

Muốn được trân trọng, muốn không bị quên lãng, cho dù nàng ta hô mưa gọi gió thế nào trên chiến trường, thì nàng ta cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi mà thôi. Tuy kiên cường rũ bỏ quá khứ, nhưng vẫn không tìm được lòng mình mà nhớ về nó. Nhưng quá khứ còn có gì đáng

để nàng ta lưu luyến? Nam Chiếu là Nam Chiếu của mọi người, tướng sỹ ai có gia đình của người ấy, còn sư phụ, cũng đã có ý trung nhân trong lòng mình... Trên thế gian này, rốt cuộc có còn thứ gì, còn có ai thực sự chỉ thuộc về mình nàng?

Có lẽ, chỉ có người thiếu niên trước mắt này mà thôi.

“Ta cũng như ngươi”, Văn Văn ôm chầm lấy người trước mắt, nhỏ giọng thầm thì: “Thứ thuộc về ta... cũng chỉ có thứ đang nắm giữ trong tay ở thời khắc này”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sát Ý Giấu Trong Tim

Type: Phương Phương

Chỉ trong một đêm, tuyết trắng phủ ngập lối.

Một vườn mai đỏ ngạo nghễ giữa đất trời.

Vãn Vãn ôm áo bào màu xanh da trời, lê từng bước sau lưng Sở Tử Phục.

Không biết đã trôi qua bao nhiêu tuế nguyệt, sự không tình nguyện ban đầu đã tiến triển thành thói quen.

“Muốn ta đem thứ gì cho nàng không?”, Sở Tử Phục dang hai tay, mặc cho Vãn Vãn chân tay lỏng ngóng khoác áo bào lên người mình. Thân hình như ngọc, thẳng ngay như trúc.

“Bánh hạt dẻ”, Vãn Vãn nói.

“Được”, Sở Tử Phục đồng ý ngay, song lại không kìm được, thêm vào một câu: “Thứ ấy nàng cứ bảo cung nhân mang tới cho nàng là được, tại sao lần nào cũng phải là trẫm mang tới cho nàng?”.

“Sao? Người không tình nguyện à?”, Vãn Vãn tay chống hông, trợn mắt nói.

“Ha ha, sao vậy được chứ!”, Sở Tử Phục mỉm cười nhìn nàng ta, tay phải vén lại tóc mai hơi rối cho nàng ta.

Vân Vân cúi đầu, mặt hơi ửng đỏ, bộ dạng nín thở như đóa hoa muốn nở rộ. Mãi tới khi Sở Tử Phục thu tay lại, quay người rời đi, nàng ta mới lấy lại dũng khí ngẩng đầu lên. Nhìn theo bóng dáng đi khỏi của hắn, nàng ta tức giận đạp chân xuống nền tuyết, khiến tuyết trắng bay tung tóe.

“Ta đâu thích loại nam nhân như hắn, có gì phải đỏ mặt chứ!”, Vân Vân cắn răng nói với chính mình.

Rõ ràng nàng ta chỉ thích nam nhân mạnh mẽ, có thể hô mưa gọi gió, trong lúc nói cười, giặc tan tác tro bay, phải là hình mẫu như Chủ tể đại nhân. Rõ ràng nàng ta chỉ thích nam tử nhiệt tình, biết hát những bài sơn ca, biết hái những đóa hoa chớm nở trên núi cho nàng ta. Nếu đem so ra, Tiểu hoàng thượng này không quyền không thế, thân thể yếu ớt, một mình nàng ta cũng có thể hạ gục được mười kẻ như hắn! Không những vậy còn không biết hát ca, cả ngày trầm ngâm, mi mày lúc nào cũng nhíu chặt, cứ như cả thiên hạ này đều nợ tiền hắn vậy. Nhưng... lúc hắn trở nên dịu dàng thì lại hoàn toàn khác, cứ y như ngọn lửa trại của Nam Chiếu, sưởi ấm trái tim của người khác.

Nhưng ngọn lửa trại ở Nam Chiếu không giống hắn, người như hắn... lúc nào cũng thích đùa giỡn với mái tóc nàng ta, khiến nàng ta bối rối.

“Vân phi nương nương, tuyết rơi lớn như vậy, sao người vẫn đứng ở ngoài sân thế kia?”

Sau lưng nàng ta, viên thái giám cầm dù chạy tới.

Bấy giờ Vân Vân mới phát hiện ra mình vẫn còn đứng ngây người tại chỗ, đờ đẫn nhìn theo hướng Sở Tử Phục rời đi.

Rõ ràng là một tên ưa bỡn cợt, nhưng tại sao cứ hề biến mất, nàng ta lại cảm thấy trong lòng trống vắng.

Nhớ lại đêm động phòng hoa chúc, nhớ lại lần đầu tiên hai người ôm nhau. Văn Văn không khỏi lẩm nhẩm: “Có lẽ là bởi vì... hẳn là thứ duy nhất mà mình có...”.

“Nương nương?”, viên thái giám mặc y phục màu xanh giơ cây dù giấy dầu màu vàng lên che cho Văn Văn, rất lấy làm cẩn trọng hỏi.

“Gần đây Hoàng thượng bận chuyện gì vậy?”, Văn Văn hướng tầm mắt về cõi xa xăm, hỏi.

“Việc này nô tài cũng không rõ, song chắc là xử lý chính sự”, viên thái giám cân nhắc trả lời.

Văn Văn mỉm cười.

Nàng ta đâu phải không nhận ra được mối quan hệ căng thẳng giữa Tiểu hoàng thượng và Quốc sư, nay càng sóng yên biển lặng, nàng ta lại càng nâng cao cảnh giác. Từng thống lĩnh quân đội Nam Chiếu chinh chiến bao năm, cảnh giác đối với sống chết, tồn vong của nàng ta hơn hẳn người thường. Lúc này, nàng ta âm thầm cảm nhận được sắp có chuyện lớn xảy ra, chỉ là Sở Tử Phục chưa từng nói cho nàng ta hay, còn nàng ta cũng chưa từng lên tiếng hỏi.

Huống hồ, với thân phận địa vị hiện giờ của nàng ta cũng không tiện hỏi nhiều, nếu quan tâm thái quá, trái lại sẽ khiến người khác sinh lòng hoài nghi. Những gì nàng ta cần làm chỉ là ở bên cạnh hẳn, thôi thúc hẳn chiến đấu và báo thù, chỉ vậy mà thôi...

Nhưng sau khi báo thù thì sẽ ra sao?

Trong lòng Văn Văn rung động, chợt con tim loạn nhịp đập thành thịch. Có lời nói như hoa sen không dính bùn, tĩnh lặng trôi trong lòng muốn nói với hẳn.

Dù sao ở đây người cũng không có người thân, không có bằng hữu, không có quá khứ, phía trước không có tương lai, nếu đã như vậy... sau khi báo thù, dù thành công hay thất bại, người có nguyện theo ta hay không?

Tuyết phủ trắng Trường An, hương hoa mai thoang thoảng trong đình.

Hai viên thái giám luôn tay vào ống tay áo, dẫn Sở Tử Phục bước đi trên hành lang dài ngoằn ngoèo như con rắn đầu đuôi nối nhau. Càng tiến về phía trước, thì càng không thấy điểm đến, đi mãi rồi vẫn cùng một cảnh sắc, vẫn cùng một mái hiên, cứ như mãi mãi quanh quẩn ở một nơi.

Đến khi một lão thái giám có lông mày trắng, mặc y phục màu đỏ xuất hiện ở phía trước.

“Hong công công”, hai viên thái giám cung kính hành lễ với ông ta.

“Các người hãy lui xuống đi”, Hồng công công mỉm cười bảo hai bọn họ: “Để ta dẫn bệ hạ tới ngự thư phòng”.

Hồng công công là tổng quản nội giám, có quyền có thế, thậm chí trong lòng đám thái giám, địa vị của ông ta còn cao hơn nhiều so với Tiểu hoàng thượng không khác gì con rỗi kia. Thấy ông ta muốn tiếp cận với Tiểu hoàng thượng, bọn họ đương nhiên là muốn tạo điều kiện. Vậy là, một người đột nhiên đau bụng, một người bỗng dưng đau đầu, lần lượt cáo bệnh lui đi.

Trong phút chốc, nơi này chỉ còn lại Tiểu hoàng thượng và Hồng công công.

“Hoàng thượng, mời!”, Hồng công công mỉm cười nói.

Tiểu hoàng thượng hờ hững nhìn ông ta, sau đó tiến lên một bước, đi phía trước ông ta.

Khoảng cách một bước, nhưng lại đầy thâm ý.

Trong hoàng cung này, có ai mà không mang đôi mắt mưu cầu quyền thế danh lợi. Quốc sư nắm giữ quyền lực, bởi vậy lúc đi đứng, ai cũng phải lùi sau chàng 1 bước, trừ phi chàng chủ động mở lời, bằng không chẳng ai dám đi ngang hàng với chàng. Nhưng nếu đối lại là Tiểu hoàng thượng, thì chẳng ai phải e dè nhiều đến vậy, muốn đi ngang hàng hay đi trước hẳn, hoàn toàn là phụ thuộc vào tâm trạng.

Chỉ có một loại người chịu đi đằng sau hẳn. Đó chính là nội ứng do tông môn họa bì sư cài vào.

“Hồng công công là người thận trọng, đi tới đâu cũng phải dẫn theo bốn năm hộ vệ, không ngờ các người vẫn có thể hành động”, Sở Tử Phục cười nhạo nói: “Song nói đi cũng phải nói lại, họa bì sư các người chẳng phải không ra tay với tấm da người sống hay sao?”.

“Việc cấp bách thì phải dùng tới quyền lực thôi”, “Hồng công công” cười nói: “Tất cả đều là vì đại nghiệp của bệ hạ và sự hưng thịnh của họa bì sư chúng ta”.

Nói lời xã giao, ai mà chẳng nói được, nhưng sự thực chẳng qua cũng là vì hai chữ: lợi ích.

Nếu không phải vì muốn lấy lại đại quyền, đoạt lại ngôi vị, Sở Tử Phục đâu chịu thực hiện kế sách lợi dụng tông môn họa bì sư để diệt trừ Phượng Huyết Ca. Cũng giống như vậy, nếu không phải vì để tranh đoạt cái danh tiếng đệ nhất thiên hạ, cũng như lợi ích to lớn mà danh tiếng ấy mang lại, tông môn họa bì sư cũng chẳng ra tay với người còn sống. Bao nhiêu năm nay, hết kẻ này tới kẻ khác xâm nhập hoàng cung, mỗi lần giết chết một người, thì cũng đều khoác lên mình tấm da của người ấy, sau đó sẽ lại thần không hay quỷ không biết giết người tiếp theo...

“Đại nghiệp? Hưng thịnh?”, Sở Tử Phục nói: “Nói vậy thì các người đã chuẩn bị xong cả rồi?”.

“Không sai”, “Hồng công công” đặc ý nói: “Tông môn ta đã có ba trăm tử sỹ trà trộn vào trong cung, cải trang thành những cung nhân thị nữ, giống như ba trăm thanh kiếm sắc bén giấu trong bao kiếm da người, chỉ cần thời cơ chín muồi sẽ lập tức phá bao kiếm mà xuất binh, lấy thủ cấp của Phượng Huyết Ca dâng lên Hoàng thượng!”.

Sở Tử Phục trầm mặc một hồi, sau đó lạnh nhạt liếc nhìn ông ta: “Cơ hội... phải chờ tới lúc nào?”.

“Cơ hội có thể để ba trăm người của chúng ta tập hợp ở một nơi”, “Hồng công công” liếc mắt nói: “Tốt nhất là tránh được người của Cẩm y vệ, chỉ dùng tới thái giám và cung nữ do ta gài vào”.

Sở Tử Phục nghe vậy thì nheo mày, trầm ngâm suy tư.

Ba trăm thích khách do tông môn họa bì sư phái tới tuy rằng tinh nhuệ, nhưng Cẩm y vệ cũng chẳng phải vừa. Ba trăm người này tuy có thể tránh được tai mắt của Cẩm y vệ, xâm nhập được vào cung, nhưng đa phần đều giả dạng thành nội giám, cung nữ bình thường, ít ai nắm được quyền như “Hồng công công”. Hơn nữa, ba trăm người này phân tán mọi nơi trong thâm cung, tuy làm vậy có thể giảm bớt được rất nhiều nguy hiểm, nhưng lại hầu hạ những chủ nhân khác nhau, cho nên việc gặp mặt nhau cũng rất khó. Về lâu về dài, đây cũng không phải kế sách hay.

Rốt cuộc phải dùng lý do gì để tập hợp ba trăm người này ở cạnh Phượng Huyết Ca?

Rốt cuộc phải làm sao mới có thể tránh được Cẩm y vệ, nhưng vẫn khuấy động được hoàng cung?

Trên đường đi, Sở Tử Phục không nói lời nào, còn “Hồng công công” cũng không thúc giục, chỉ khi dẫn hần tới trước ngự thư phòng, mới chăm chú nhìn hần, sau đó cất giọng hô: “Hoàng thượng giá đáo!”.

Lời vừa dứt, liền nghe một tiếng “Két”, hai cánh cửa đỏ thẫm trước mắt từ từ mở ra.

Nước Sở coi trọng màu đen, trong thư phòng, màn trướng đen tầng tầng lớp lớp rủ xuống. Những kệ sách được làm bằng gỗ đàn được kê ở bốn cột trụ, trên kệ đầy ắp những thư tịch, đều là những cuốn sách quý khó mà kiếm được trong dân gian. Lại có hai chiếc kê sát tường, trong kệ trên ấy đặt những kì trân dị bảo hiếm có trong thiên hạ để chủ nhân của ngự thư phòng thưởng ngoạn.

Có điều chủ nhân của ngự thư phòng này từ lâu đã không còn mang họ Sở.

Trên thư án làm bằng gỗ lê chất vài bản tấu chương còn chưa phê duyệt xong. Bên án, Phượng Huyết Ca ung dung, cao quý tựa người trên ghế vàng, uể oải đưa mắt, mỉm cười nhìn hần: “Vào đi”.

Sở Tử Phục nhìn Phượng Huyết Ca một hồi, sau đó lặng lẽ bước vào ngự thư phòng. Phía sau, “Hồng công công” đang định khép cửa lại, thì lại nghe người ngồi trên ghế vàng cười nói: “Hồng công công, người cũng ở lại đi. Chuyện ta sắp nói có liên quan tới người”.

Mí mắt “Hồng công công” chột giật, ông ta hoảng hốt cúi đầu, nhằm che giấu khuôn mặt biến sắc của mình, rồi cung kính nói: “Vâng”.

Còn Sở Tử Phục mặt không biến sắc, bộ dạng cứ như chưa từng quen biết người sau lưng, cũng như chưa từng cùng người sau lưng bày mưu tính kế lấy mạng người trước mặt. Hần vẫn điềm nhiên nhìn Phượng Huyết Ca, nở nụ cười nho nhã: “Chẳng hay hôm nay Quốc sư gọi trẫm tới là có chuyện gì?”.

Phượng Huyết Ca tiện tay nhặt lên một bản tấu chương, ném về phía Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục đưa tay ra đón... Nhưng hăn lại quên rằng cơ thể mình yếu ớt, phản ứng chậm hơn người thường, đến khi bản tấu chương lăn tới bên cửa, hăn mới định thần lại được.

Thấy Phượng Huyết Ca cười mà như không nhìn cánh tay đang giơ lên cao của mình, Sở Tử Phục nho nhã thu cánh tay lại, che miệng ho vài tiếng, sau đó lạnh lùng ngẩng đầu lên nói: “Tạ lỗi, gần đây cổ họng không được dễ chịu... Hồng công công, còn không mau dâng tấu chương lên đây”.

“Hồng công công” nhặt cuốn tấu chương dưới đất lên, không dám nhìn, mà hai tay dâng đến bên Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục mặt không biểu cảm mở cuốn tấu chương ra, chỉ liếc nhìn một cái mà mi mày đã nhú chặt.

“Hồng công công” thấy vậy, mí mắt không khỏi nháy dựng lên, trong lòng thầm nhủ: “Tiêu rồi! Không lẽ sự việc bị bại lộ!”.

Sở Tử Phục tiếp tục xem tấu chương, càng xem sắc mặt càng trở nên trầm mặc.

“Hồng công công” đáng thương đứng một bên, vẻ mặt của Sở Tử Phục chỉ là trầm lặng như nước, còn ông ta thực đã chảy nước... Chỉ thấy mồ hôi lăn dài từ hai bên tóc mai ông ta xuống, khiến Phượng Huyết Ca đầy hứng thú nhìn ông ta, cười hỏi: “Hồng công công, người nóng lắm sao?”.

“Bẩm Quốc sư, lão nô không nóng”, “Hồng công công” vội nói: “Chỉ là lão nô... mắc tật...”.

“Hà hà, trùng hợp thật, hai người các người cùng lúc mắc bệnh”, Phượng Huyết Ca vừa nhìn hai người họ vừa đưa ly rượu đã được hâm ấm đến bên miệng, bờ môi mỏng khẽ nhấp một ngụm nhỏ bên miệng chiếc chén bằng sứ trắng, đôi môi nhuộm sắc rượu hơi cong lên. Chàng cười nói: “Phải chú ý thân thể đó, tiết trời mỗi lúc một lạnh”.

“Đa tạ Quốc sư quan tâm...”

“Hồng công công” đã đôi chút thất vọng, quả nhiên đã bị phát hiện rồi sao? Nghe khẩu khí của Phượng Huyết Ca, hẳn là đã biết mình và Tiểu hoàng thượng cùng một bọn... Nhưng rốt cuộc y làm sao mà phát hiện ra được? Rốt cuộc là đã sơ hở ở chỗ nào?

“Trẫm cũng phải tạ ơn Quốc sư quan tâm”, Sở Tử Phục thong thả đóng tấu chương trong tay lại: “Nam nhi lập thế tử, nữ nhi gả phu quân, trẫm là bậc quân vương của một nước, hậu cung quả thật cũng có chút trống vắng, chuyện lập hậu nạp phi, cứ để Quốc sư làm chủ đi”.

Đang bên bờ tuyệt vọng thì nghe được những lời này, cặp mắt của “Hồng công công” bất giác lóe sáng, ngược mắt nhìn tấu chương trong tay Sở Tử Phục.

Ngón tay thon dài giữ tấu chương trong tay, nhưng “Hồng công công” vẫn nhìn ra được bốn chữ then chốt nhất qua kẽ tay hẳn: “Nam chiếu cầu thân”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tuyển Chọn Mỹ Nhân Trong Hoàng Cung

Type: Phương Phương

Trong điện Đông cung, Sở Tử Phục đang thổi thổi lá trà trong chén.

Trước mặt, “Hồng công công” mặt mày ửng đỏ, đi qua đi lại mãi không thôi.

“Có câu kẻ đi mòn giày lần chẳng ra, kẻ ngồi chơi không thì tự dừng được”, “Hồng công công” khua chân múa tay: “Ta không lên núi, núi lại tìm đến ta, ha ha! Phượng Huyết Ca giao chuyện cầu thân cho ta chủ trì, đúng là tự dẫn thân vào đường chết! Hoàng thượng, đại nghiệp sắp thành rồi!”.

“Vậy sao?”, Sở Tử Phục vẫn hờ hững nói.

“Hồng công công” ngoảnh đầu lại, chỉ thấy Sở Tử Phục lạnh lùng nhìn ông ta, trong mắt còn viết rằng: “Tông môn sao lại phái một tên phế vật như người tới để phò tá trẫm”.

“Hoàng thượng...”, “Hồng công công” rất lấy làm thận trọng hỏi.

“Ồ ngu!”, Sở Tử Phục lạnh lùng nói: “Khi này người làm sao vậy?”.

“Hồng công công” ngẩn người, rồi sức nhớ tới biểu hiện vô dụng của mình trước mặt Phượng Huyết Ca, cảm thấy hổ thẹn, xoa tay nói: “Chỉ trách tiếng dữ của Phượng Huyết Ca đồn xa, phạm phụ tục tử như chúng ta gặp y... thực khó giữ được bình tĩnh”.

“Phàm phu tục tử là muốn nói tới hạng người như người, liên quan gì tới trẫm”, giọng nói của Sở Tử Phục vẫn dửng dưng như không, trong ánh mắt nhìn “Hồng công công” viết rằng: “Tên phàm phu tục tử nhà người mau xéo về quê mà cấy cà đi, ở đây không còn chuyện của người nữa đâu”.

Xưa nay Sở Tử Phục chưa ăn nói tục tằn đay nghiến bao giờ. Nhưng hôm nay lại khiến “Hồng công công” không ngược nổi đầu, ông ta chỉ còn biết không ngừng chấp tay mà rằng: “Thật đáng xấu hổ. lần sau sẽ không tái phạm, sẽ không tái phạm...”.

“Hừ!”, Tiểu hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: “Nơi này là hoàng cung chứ không phải giang hồ. Hành tẩu giang hồ, sa cơ lỡ bước sẽ biến thành ngàn mối hận. Còn trong hoàng cung, nếu sa cơ lỡ bước, ngay tới tính mạng người cũng chẳng giữ được, chứ đừng nói là muốn làm chuyện gì”.

“Phải, phải, phải”, “Hồng công công” đáp lại lia lịa. Dưới uy thế của Sở Tử Phục, cột sống của hảo hán giang hồ cũng phải uốn cong. Lúc này chỉ thấy ông ta gập lưng, bộ dạng đầy vẻ xu nịnh, khiến Sở Tử Phục không khỏi nhú mày.

“Được rồi”, Sở Tử Phục liếc nhìn ông ta, thông thả nói: “Hãy bố trí cho ổn thỏa ba trăm tử sỹ kia của người, sẽ hành động vào ngày cử hành đại hôn của trẫm... Nhân tiện hãy chuyển lời của trẫm tới Tông chủ của môn phái rằng, chờ tới ngày trẫm dành lại được đại quyền, thì ngày ấy tông môn sẽ trở thành quốc giáo”.

“Phải, phải, phải!”, cặp mắt của “Hồng công công” chột sáng rực, đáp lại bằng giọng kiên quyết chắc nịch.

“Hãy lui ra đi”, Sở Tử Phục điềm tĩnh dặn dò.

Lão thái giám thân cận mỉm cười tiễn “Hồng công công” ra khỏi cửa, sau khi quay lại bèn khóa cửa phòng, trên khuôn mặt già nua nhuộm vẻ ưu

tử.

“Hoàng thượng, bây giờ hành động, có phải là quá nóng vội hay không?”, lão thái giám lo lắng nói.

“Nhưng đám họa bì sư kia thì không chờ đợi được nữa rồi!”, Sở Tử Phục vung tay hất ấm trà trên bàn xuống đất, sắc mặt âm trầm, đáng sợ: “Người hãy coi Hồng công công đấy, làm thái giám cũng ra trò lắm... Hừ, người trong giang hồ là vậy đấy, chỉ cần nắm chút vị ngọt, nắm được chút ít quyền lực là đã cảm thấy mãn nguyện, đúng là ếch ngồi đáy giếng. Trẫm cũng biết bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để hành động. Thời cơ tốt nhất chỉ có hai thời điểm, một là đợi Phượng Huyết Ca tuổi cao sức yếu, rồi để tên ngu ngốc Hàn Quang kia lên kế vị. Hai là cho ba trăm tử sỹ rêu rao lời đồn trong cung, rằng Hàn Quang muốn tranh giành hoàng vị, khiến hai sư đồ chúng đấu đá nội bộ, chỉ có như vậy hoàng cung mới hỗn loạn và ba trăm tử sỹ kia mới phát huy tác dụng! Chỉ đáng tiếc, những tên ngu xuẩn kia lại không kìm được cơn nóng giận!”.

“Nếu trong lòng hoàng thượng đã có chủ ý, vậy tại sao không nói cho bọn họ hay?”, lão thái giám không nén nổi lòng mình lên tiếng hỏi: “Nói rồi thì có tác dụng gì nữa chứ?”.

Sở Tử Phục cười khỗ nói: “Điều thứ nhất bọn chúng không chờ được, còn điều thứ hai thì bọn chúng lại không làm được. Hơn nữa điều đáng sợ hơn cả lại không phải hai điều này, mà chỉ sợ nghèo hóa sang thì vui, còn giàu hóa nghèo thì rầu! Bao năm qua, ba trăm tử sỹ kia sống trong cung, không phải giường manh chiếu đất, hàng ngày sống trong áo gấm cơm ngọc, nên ý chí đã bị hao mòn phần nào. Chỉ e nếu chờ đợi thêm một thời gian nữa thì sẽ chỉ xuất hiện thêm những kẻ rụt đầu rụt đuôi như tên Hồng công công kia mà thôi...”.

Lão thái giám nghe được những lời này, lòng dạ tê tái, ngẹn ngào nói: “Bệ hạ quả là tài trí và mưu lược hơn người, mang phong thái của bậc kiệt

xuất, chỉ tiếc lại không có người tài phò tá bên cạnh...”.

“Ài... chuyện đã tới nước này, thôi thì cứ chiến đấu vậy”, Sở Tử Phục ngồi trên ghế, trầm mặc hồi lâu, rồi lại than thở: “Ngoài có Tạ Thư Hiền, trong có họa bì sư, trầm cũng chưa hẳn sẽ thua”.

“Phải, phải, bệ hạ là long thiên tử, được trời xanh che chở, sao có thể thua cái đám loạn thần tặc tử kia được chứ?”, lão thái giám vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Hy vọng là vậy”, Sở Tử Phục trầm nghĩ bụng, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Vài ngày sau, tin Sở Tử Phục sắp thành hôn với Công chúa Nam Chiếu đã lan truyền khắp trong và ngoài triều. Kẻ nông cạn thì cho rằng, Công chúa Nam Chiếu tuy mang thân phận công chúa gả sang nước Sở, nhưng cũng chỉ được lập quý phi là cùng. Nhân quốc sự lần này, Phượng Huyết Ca lên tiếng yêu cầu song hỷ lâm môn, tìm luôn Hoàng hậu cho Sở Tử Phục.

Có điều, sau khi tin này lan truyền, thế gia vọng tộc đều im ắng.

Ngay cả khi lựa chọn hôn quân tiền nhiệm, bọn họ cũng không im ắng đến vậy...

Quân vương tiền nhiệm tuy bất tài vô dụng, nhưng tốt xấu gì cũng là vua của một nước, còn Tiểu hoàng thượng hiện giờ ngoài cái danh ảo ra, thì đâu còn gì nữa?

Phàm là trưởng nữ của đại tộc thế gia thì đều được chủ mẫu trong nhà dạy bảo, chưa kể cầm kỳ thi họa món nào cũng tinh thông mà ngay chuyện đấu đá trong gia tộc, hoàng cung cũng thuộc hàng sắc sảo, dưng tặng cho Tiểu hoàng thượng không quyền không thế kia, chẳng phải uổng phí lắm sao?

Nhưng nếu đối tượng là Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ thì vẫn có thể suy nghĩ thêm...

Đại sư huynh đối mặt với những lời bóng gió của đại tộc thế gia, hai tay khoanh trước ngực, ngược nhìn trời nói: “Bốn đại gia không có hứng thú với nữ nhân bình thường, bốn đại gia cũng không có hứng thú với nam nhân! Bốn đại gia chỉ hứng thú với nữ nhân biết võ nghệ, không cần võ nghệ phải cao cường, hạng nhất trở xuống, hạng ba trở lên, tuổi tác cũng không được lớn quá, nhưng cũng không được nhỏ quá, mười lăm trở lên, tuổi hai mươi trở xuống. Cử chỉ không cần phải quá đoan trang, tính cách cũng không cần quá dịu dàng, nhưng chí ít cũng phải thường xuyên làm cho bốn đại gia vui vẻ... Nếu là thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ thì càng tuyệt”.

Võ nghệ không cần cao cường, hạng nhất trở xuống, hạng ba trở lên, đó chẳng phải là muốn nói cao thủ hạng hai sao. Tuổi tác không được quá lớn, nhưng cũng không được quá trẻ, mười lăm trở lên, hai mươi trở xuống, đó chẳng phải là mười sáu tuổi hay sao. Cử chỉ không cần quá đoan trang, tính cách không cần phải quá dịu dàng, những danh môn khuê tú sao mà chịu đựng được nỗi đả kích này. Cuối cùng còn muốn thanh mai trúc mã, quen biết nhau từ thuở nhỏ. Điều này khiến thiên hạ phải nhỏ lệ, Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ, người cứ việc nói thẳng người có hứng thú với sự muội nhà mình là được rồi! Tội gì phải vòng vo như vậy?

Không còn trông mong gì vào vị Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ trước mắt, thiên hạ lập tức thay đổi mục tiêu, bắt đầu để mắt tới nam nhân có quyền uy mạnh nhất nước Sở... Nếu đối tượng là vị đại nhân này, vậy chẳng cần phải bận tâm suy nghĩ, nếu phải gả hết nữ nhi của nhà mình cho y thì cũng đáng lắm.

Trước những lời bóng gió của thế gia, Phượng Huyết Ca mắt phượng biết cười, ngón tay thon dài nhắc chén hoa mai tráng men màu đất lên. Thong thả nhấp một ngụm, sau đó từ từ nhả ra hơi rượu, ung dung nói: “Nữ

tử trong lòng bốn tọa... ắt phải là nữ nhân biết võ nghệ, võ nghệ không cần cao cường, hạng nhất trở xuống, hạng ba trở lên. Tuổi tác không được quá lớn, nhưng cũng không được quá trẻ, mười lăm trở lên, hai mươi trở xuống. Cử chỉ không cần quá đoan trang, tính cách không cần phải quá dịu dàng, nhưng ít nhất cũng phải thường xuyên làm cho bốn tọa vui vẻ... Tốt nhất là thứ tình buồn kiêu như ‘chàng sinh ta chưa sinh, ta sinh chàng đã già’, được vậy thì càng tuyệt!”.

Quốc sư đại nhân, tuy thiên hạ đều biết ngài sinh lòng bất chính với đồ đệ của mình, nhưng chẳng lẽ không che đậy được một chút hay sao, đâu cần phải bày tỏ lộ liễu đến vậy chứ?

Lại chí mới biết quay đầu, song bọn họ cũng coi như giữ thể diện cho Phượng Huyết Ca. Trong ngày đầu tuyển chọn cũng tập hợp được ba nữ tử con của chính thể, mười hai nữ tử con của thiếp, mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, được đưa tới trước mặt Hoa Diễm Cốt, lại thêm hai trăm tứ nữ được tuyển chọn trong dân gian. Cuộc tuyển chọn mỹ nữ này xem ra cũng được tổ chức hết sức chu đáo.

Bỗng chốc, trong điện Thế Nguyên, hoa miện áp mặt đưa nụ cười, trâm ngọc khắc mình phượng như muốn cất cánh bay, nữ nhi danh môn tú nhả đoan trang. Trong số đó không thiếu những nhân vật xuất sắc, khiến người ta phải thốt lên rằng, nước Sở quả vẫn là mảnh đất của vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt, như thế anh hùng mỹ nhân trên thế gian đều sinh ra và tề tựu ở nơi đây. Chỉ là anh hùng gặp mặt, ắt phải phân thắng bại, còn mỹ nhân gặp nhau, buộc phải phân cao thấp.

Chỉ thấy nữ tử trong điện, kẻ đưa ánh mắt, kẻ trao nụ cười, hoặc là chau mày bắt chước Chiêu Quân, hoặc là tỏ nét sầu cho giống Tây Thi, bày đủ mọi chiêu trò để thu hút sự chú ý của Tiểu hoàng thượng trên đài. Đáng tiếc, Sở Tử Phục một tay chống cằm, bộ dạng lơ đãng, còn đại sư huynh bên cạnh lại đang nghịch tẩm bài mỹ nhân trong tay, bộ dạng ra chiều kén chọn.

Hoa Diễm Cốt ngồi giữa hai người, cảm thấy đôi vai mình hơi trĩu nặng. Chờ tốp tú nữ đầu tiên lui ra ngoài, nàng hỏi ngay hai người: “Có vừa ý người nào không?”.

“Tự lo liệu đi!”, hai người đồng thanh đáp, rồi lại cùng trừng mắt hằn học nhìn đối phương. Sau đó “Hừ” lạnh một tiếng, rồi dời ánh mắt đi nơi khác.

“Muội tự lo liệu?”, Hoa Diễm Cốt nghĩ bụng, rốt cuộc ai mới cần tuyển phi chứ! “Được thôi, muội tự lo liệu. Cô nương tên Cầm sắt vừa rồi thế nào? Dáng điệu phong lưu, tư sắc mê người, mang vẻ đẹp mẫu đơn khuynh thành, dung nhan như đóa thực được đắm sương...”.

“Không cần phải nói nữa”, Đại sư huynh ngắt lời: “Hắn chúa ghét những nữ tử e ấp đào tơ”.

“Hừ, người nói cứ như hiểu trăm lăm không bằng”, Sở Tử Phục hơi ngược cằm lên, liếc mắt nhìn đại sư huynh với vẻ lạnh lùng ngạo mạn.

“Vậy là thích hay không thích?”, Hoa Diễm Cốt nhìn đại sư huynh, rồi lại quay sang nhìn Sở Tử Phục cất tiếng hỏi.

“Không thích!”, hai người lại đồng thanh nói, sau đó lại trừng mắt hằn học nhìn đối phương, “Hừ” lạnh một tiếng, rồi lại đánh mắt đi chỗ khác.

Hoa Diễm Cốt vừa Quảng Tẩm bài của Cầm sắt sang một bên, vừa làu bàu nghĩ bụng, không hổ là nam nhân lớn lên cùng nhau từ tấm bé, ngay tới mẫu người lý tưởng trong lòng đối phương cũng rõ mồn một.

“Vậy nữ tử cài trâm bạch ngọc lúc này thì sao? Tuy dáng vẻ không đoan trang như người thứ nhất, nhưng bước đi thì uyển chuyển như nước chảy mây trôi, rất có khí chất thần tiên.”

“Không thích”, đại sư huynh mất kiên nhẫn xoa xoa tay: “Kiều nữ tử ấy vừa nhìn là biết ngay tính cách khác người, khó chiều”.

Sở Tử Phục không tán đồng với ý kiến của cậu ta, song cũng không phản bác lại.

Hoa Diễm Cốt lại lẳng lặng quẳng tấm bài xuống, sau đó cũng chẳng buồn hỏi ý kiến của Sở Tử Phục... Bởi vì nàng phát hiện, cứ trực tiếp hỏi đại sư huynh là được rồi...

Kiều nam nhân vốn không biết thương hoa tiếc ngọc như Hàn Quang, thấy vừa ý thì giữ lại, còn không vừa ý thì quẳng tấm bài đi, phong thái cứ như ra trận giết địch, tan tác tro bay, nhanh chóng kết thúc cuộc sơ tuyển lần này.

Cuối cùng, ba vị khuê tú danh môn, mười hai tú nữ dân gian, cùng với Tiểu công chúa Xuân Phong của Nam Chiếu, tổng cộng mười sáu cái tên được liệt vào hai bản danh sách, dâng tới bên thư án của Phượng Huyết Ca và Sở Tử Phục.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tranh Đấu

Type: Phương Phương

Bên hành lang quanh co, hai nữ tử đứng đối mặt nhau.

Nhìn nghiêng, trông họ không khác gì hai đóa phù dung sinh ra từ cùng một thân trên mặt hồ, hoặc có thể nói người này là cái bóng của người kia soi trên mặt hồ, không những thân hình giống nhau, mà ngay tới ngón tay cũng dài ngắn như nhau.

Điểm khác biệt duy nhất chính là khuôn mặt của họ.

“Sao tử lại biến thành bộ dạng đức hạnh thế này?”, nữ tử kia từ từ giơ bàn tay thon thả lên, vuốt vào khuôn mặt Văn Văn, đôi môi đỏ thắm nở nụ cười: “Trước kia tử vốn đã chẳng phải là mỹ nhân gì, nay bộ dạng này lại càng không chấp nhận được”.

Văn Văn hất tay nữ tử kia ra, lạnh lùng nói: “Người nhận nhầm người rồi”.

“Ha ha ha, tử tử, tử giấu được người khác, chứ không giấu nổi ta đâu”, tiểu công chúa của Nam Chiếu – Xuân Phong lên giọng cười, trong tiếng cười miên man ấy ẩn chứa ác ý như kim châm. Nàng ta nói: “Chủ tế đại nhân không phải vẫn hay nói vậy sao... Người hiểu người nhất, chính là kẻ thù của người, mà kẻ thù lớn nhất trong đời ta, chính là tử đó”.

“Ta đã làm gì khiến muội phải hận ta như vậy?”, Văn Văn không nén nổi lòng mình, cất tiếng hỏi.

“Người sinh ra trên đời này chính là một sai lầm”, Xuân Phong nghiêm giọng nói: “Cũng giống như hai con chim non ở cùng một tổ, ắt sẽ có một con được ăn nhiều, một con ăn ít. Hai chúng ta nếu đã được sinh ra cùng nhau, vậy thì ngay từ lúc há miệng ra, đã bắt đầu tranh giành sữa của phụ mẫu, đến khi lớn lên sẽ tranh giành nhiều thứ hơn thế... Mà những thứ tốt nhất, nam nhân tốt nhất, mãi mãi cũng chỉ có một mà thôi, vậy nên không thể chia sẻ với người khác”.

“Chính là vì điều này sao?”, Văn Văn không dám tin, nhìn đối phương: “Mấy năm muội mất tích, ta đã phái người đi khắp nơi tìm muội, bất chấp phong ba bão táp, nhật nguyệt biến sắc, ta cũng chưa từng từ bỏ muội. Sau này muội quay về Nam Chiếu, những thứ tốt đẹp nhất ta đều dâng tới trước mặt muội. Kết quả muội vẫn hận ta, chỉ vì ta là tỷ tỷ của muội?”.

“Đừng có nói bản thân mình vĩ đại như vậy”, Xuân Phong khinh bỉ nhìn đối phương: “Người là công chúa, ta là công chúa, mọi thứ của Nam Chiếu đều có nửa phần của ta. Người đem dâng những thứ thuộc về ta đến trước mặt ta, ta phải đội ơn người hay sao? Huống hồ những y phục, trang sức mà người cho ta, phần lớn đều là những thứ cũ kỹ người đã từng dùng, dựa vào đâu ta phải nhật những thứ mà người không cần nữa, còn người hằng ngày vẫn được mặc những y phục mới”.

“Đó là bởi vì ta làm được nhiều việc hơn muội!”, Văn Văn thốt ra: “Nam Chiếu đâu phải nước Sở, nước Sở giàu có, nhà nào cũng có y phục mới để mặc, có thịt để ăn. Còn Nam Chiếu chúng ta quanh năm chinh chiến, hoạn nạn liên miên. Đối với chúng ta, mỗi một hạt gạo, mỗi một tấc vải cũng đều rất quý giá. Bởi vậy mà kẻ không công thì không được hưởng, đây là đạo lý muôn thuở! Ta được ăn nhiều hơn muội, được mặc nhiều hơn muội, là vì hằng ngày ta phải vào sinh ra tử, mỗi một khắc đều không biết chừng sẽ da ngựa bọc thây! Những lúc đó muội ở đâu? Những lúc đó muội

đang làm gì? Muội ở trong nhà ăn rồi lại ngủ. Vậy mà còn hận ta không trộm quân lương để mua y phục mới cho muội!”.

Hàm răng trắng đều của Xuân Phong cắn nhẹ vào môi dưới, mãi lâu sau mới “Hừ” một tiếng nói: “Người là tử tử, còn ta là muội muội, người chăm sóc ta... đó mới là đạo lý muôn thuở”.

“Giờ muội lại nhận tử tử này sao?”, Văn Văn cười mỉa nói.

“Đó đều đã là chuyện quá khứ rồi”, Xuân Phong cười trêu mếu nhìn nàng ta: “Bây giờ ta đã có Chủ tể đại nhân chăm sóc, ta không còn cần người nữa”.

Sắc mặt Văn Văn hơi bệch ra, sau đó cười lạnh nói: “Chủ tể đại nhân nếu chịu chăm sóc muội, vậy thì tại sao muội lại xuất hiện ở đây?”.

Xuân Phong cứng lưỡi không nói nên lời, nàng ta trừng mắt nhìn Văn Văn, trong chốc lát đã nghĩ ra bao nhiêu lý do, nhưng không lý do nào thuyết phục được bản thân mình, và càng không thể thuyết phục được tử tử giao hoạt của nàng ta. Cuối cùng chỉ đành cắn răng, bặm môi nói: “Còn không phải do người! Chính người đã bày kế hại ta phải không? Mọi chuyện đều là do người giở trò!”.

Văn Văn lạnh lùng nhìn muội muội trước mặt, trong lòng thầm nghĩ, Xuân Phong đứng ở đây, cũng coi như mưu kế của nàng ta đã thành. Chỉ có điều nàng ta không những không hề cảm thấy vui sướng, mà còn loáng thoáng thấy có chút kỳ quặc. Nếu Chủ tể đại nhân đã tặng lá bùa tình cho Xuân Phong, vậy thì tại sao mưu kế lại tiến hành thuận lợi đến vậy? Tại sao không thấy Chủ tể nổi giận? Mà vị đại nhân ấy lại hay bao che, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu động tới người mà hấn quan tâm, nếu không chết cũng sẽ bị lột da. Vậy tại sao chỉ thấy Xuân Phong được gả tới đây, mà không nghe ngóng được chút tin tức gì của hắn?

Bỗng chốc, trong lòng Văn Văn trăm mối tơ vò, nhưng không sao tìm ra được nút mở để giải tỏa mối nghi hoặc. Có điều nàng ta đã lơ là một chuyện.

Sau khi được Văn Văn bày tỏ lòng mình, Tiểu hoàng thượng đã đuổi theo nàng ta, lúc này đang nấp sau gốc cây, lảng lạng theo dõi một cặp tỷ muội bên hành lang, tay chấp sau lưng, trầm mặc, sắc mặt thâm trầm, khiến người khác khó lòng đoán được suy nghĩ trong lòng hăh...

Sau một thoáng gặp gỡ ngắn ngủi, Văn Văn và Xuân Phong chia tay nhau trong bầu không khí chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Nếu là kẻ thù thông thường, thì kẻ nào về nhà kẻ nấy, kẻ nào tìm mẫu thân của kẻ ấy, nhưng hai người họ lại là tỷ muội cùng một mẹ sinh ra, nghiệt duyên này, muốn tránh cũng không tránh được.

Bên này tỷ muội ruột biến thành kẻ thù, còn bên kia lại là một cặp huynh muội không có quan hệ huyết thống đang diễn trò...

Tuy Sở Tử Vương chỉ là quân vương bù nhìn, song tốt xấu gì trên danh nghĩa cũng là vua một nước, vậy nên đại hôn của hăh không được phép có gì sơ sẩy. Không những cả hoàng cung đều bận rộn vì chuyện của hăh, mà ngay tới Phụng Huyết Ca cũng phái Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt làm sứ giả tới phủ Lễ bộ thượng thư tuyên đọc chiếu thư, cử hành lễ cầu thân.

Lễ bộ thượng thư sau khi tiếp thánh chỉ, bèn chiếu theo thông lệ cử hành một buổi yến tiệc cầu thân.

Trong yến tiệc, trăm quan tề tựu, kính rượu liên miên, nhưng đối tượng mà bọn họ kính rượu lại chẳng phải là phụ thân của hoàng hậu, mà là Hàn Quang. Bởi theo quy củ triều đình từ xưa tới nay, sứ giả thay Hoàng đế cầu thân đều là cận thần của thiên tử, địa vị rất cao. Hàn Quang cũng là một nhân vật như thế. Ai biết Phụng Huyết Ca trăm năm sau có giao quyền

hành vào tay cậu ta hay không? Tới lúc đó, Tiểu hoàng thượng vẫn là hoàng đế bù nhìn, còn Hàn Quang lại trở thành hoàng đế thực sự.

Hàn Quang toàn thân sức mùi rượu đẩy cửa đi vào, Hoa Diễm Cốt bị bộ dạng của cậu ta làm cho hoảng sợ, chưa kịp nghĩ ngợi đã rút đao khỏi bao, nói: “Sao vậy? Bên ngoài có kẻ muốn cướp hôn?”.

Hàn Quang thâm trầm nhìn nàng, nói: “Không sai! Có một đám vô cùng lợi hại đang cướp hôn, sư muội, muội hãy mau đi cản bọn chúng lại, để bốn đại gia nghỉ ngơi chút đã!”.

“Kẻ nào lại dám cướp hôn sự của hoàng tộc, chắc là chán sống rồi, để muội cho bọn chúng biết tay!” Hoa Diễm Cốt hùng hực khí phách xông ra ngoài, song Hàn Quang còn chưa uống xong ly trà thì nàng đã chạy về, thờ hồn hển, đầu tóc rối tung, ngay tới ngọc bội giắt bên hông cũng không biết bị ai giật mất.

“Ừa, sư muội, sao muội mới ra ngoài một chuyến mà đã biến thành hoa tàn thế kia?”, Hàn Quang ra bộ cười trên nỗi đau của người khác nói.

“Hóa ra không phải cướp hôn sự của hoàng tộc, mà là tới cướp huynh”, Hoa Diễm Cốt vẫn chưa hoàn hồn, tiếp tục nói: “Đây chẳng phải là yến tiệc cầu thân hay sao? Đâu ra lắm bà mối đến thế?”.

“Đủ để tập hợp thành một đội quân hùng hậu trên chiến trường đó”, Hàn Quang với tư cách là chỉ huy sứ của Cẩm y vệ, chặc lưỡi ca thán: “Tuy tướng mạo của bọn họ không đáng kinh hãi, song sức chiến đấu thì ghê gớm lắm. Vừa trông thấy bốn đại gia là liền xông lên, sau đó kẻ ôm tay, kẻ giữ chân, còn có kẻ lôi ra dây thừng và bao tải... Bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì bốn đại gia? May mà bốn đại gia thiện chiến, nếu đổi là người khác, chỉ e đã không phá nổi vòng vây của bọn họ... Song cũng phải nói lại, sao muội lại thoát được ra vậy?”.

Hàn Quang vừa nói vừa kéo Hoa Diễm Cốt tới bên đùi mình, tháo tung mớ tóc rối của nàng, sau đó lấy cây lược gỗ bên gối ra chải tóc cho nàng.

Hoa Diễm Cốt mất tự nhiên uốn éo người, sau đó thấp giọng nói: “Muội đâu còn là trẻ nhỏ...”.

“Im miệng, hãy cứ ngoan ngoãn ngồi yên đó”, Hàn Quang thành thực chải gọn mái tóc cho nàng. Tuy hôm nay đã là chỉ huy sứ của Cẩm y vệ, nhưng cách mà cậu ta chải tóc cho Hoa Diễm Cốt vẫn không hề thay đổi: “Lát nữa sẽ ổn cả thôi, nếu muội nhàn rỗi buồn chán thì hãy trò chuyện với bốn đại gia, chẳng hạn như muội đã đối phó với cái đám bà mối kia như thế nào?”.

“Còn thế nào nữa, dùng vũ lực để phá vòng vây chứ sao”, Hoa Diễm Cốt nói: “Căn bản nói đạo lý với bọn họ chỉ vô ích, muội đã cho bọn họ hay, muội đã có người trong lòng rồi, vậy mà bọn họ lại mở miệng hỏi đã thành thân hay chưa? Nếu chưa thành thân thì chuyện gì cũng có khả năng...”.

“Thì ra là vậy...”, Hàn Quang giữ vai Hoa Diễm Cốt, kéo người nàng quay lại, sốt sắng hỏi: “Người trong lòng? Là ai vậy?”.

Hoa Diễm Cốt ngẩn người, sau đó thì cười mà nói: “Muội muội có chỗ khó, đương nhiên là sư huynh phải đứng mũi chịu sào... Có điều tên của huynh cũng cực kỳ có tác dụng, sau khi muội nói ra tên huynh, bọn họ không còn dám động tay động chân với muội nữa, chắc sợ bị định tội, bị xử phạt nặng ấy mà...”.

“Ta?”, Hàn Quang sững người, rồi ho hai tiếng, nhìn xoáy vào Hoa Diễm Cốt, hết sức nghiêm túc nói: “Quả đúng là chủ ý hay... Được, về sau bốn đại gia cũng làm vậy”.

“Muội chỉ nói đùa thôi! Huynh chớ có làm vậy thật!”, Hoa Diễm Cốt vội nói.

Hàn Quang trầm mặc một hồi, sau đó khẽ mỉm cười, búng tay lên trán Hoa Diễm Cốt, mỉm cười để lộ hai chiếc răng cợn: “Sau này còn dám nói đùa kiểu này, bổn đại gia sẽ phạt nặng đó!”.

“Không dám nữa, không dám nữa.”

Hàn Quang mỉm cười nhìn nàng, muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng không cất thành lời, chỉ đành véo lên đầu Hoa Diễm Cốt, khiến mái tóc vừa được chải gọn lại bị rối. Sau đó mới hài lòng bước ra khỏi cửa, vừa đi vừa nói với tiểu sư muội: “Muội có thể về nhà ngủ được rồi, chuyện còn lại để ta giải quyết là được”.

“Còn chuyện gì nữa?”, Hoa Diễm Cốt hỏi.

“Đem lễ vật về”, Hàn Quang mặt không biểu cảm, đánh mắt nhìn đám thái giám đang bận rộn: “Rườm rà lời thôi thật, lễ vật tặng Quốc cứu đều để lại, còn lễ vật tặng Hoàng hậu, sau khi đưa Hoàng hậu xem, vẫn phải mang về hoàng cung”.

“Vậy thì phiền phức quá”, Hoa Diễm Cốt vừa nói vừa tiện tay đỡ tiểu cung nữ bên cạnh.

Cung nữ đó không biết tại nhân duyên không tốt hay là thần lực trời sinh, tay đang ôm một chồng cao những lễ vật, mà vật nào cũng nặng. Hoa Diễm Cốt vốn có ý tốt, nhưng không ngờ cung nữ ấy lại phản ứng nhanh tới vậy. Sau khi lách người né cánh tay của Hoa Diễm Cốt, thì mấy thứ đồ như lư hương bằng đồng và trang sức đều bị đổ cả xuống đất. Một thứ trang sức trong số đó còn cứa một vết dài trên tay cung nữ ấy.

“Nô tỳ đáng chết!”, cung nữ kia vội quỳ xuống.

“Tay người không sao chứ?”, Hoa Diễm Cốt cúi xuống, nắm lấy tay phải của cung nữ.

Cung nữ ấy vội rút tay vào.

Hoa Diễm Cốt ngậy người.

Hai người gậy ồn ào, chẳng bao lâu đã khiến Tổng quản “Hồng công công” phải lao tới, nổi giận đùng đùng quát: “Nô tì nhà người làm việc kiểu gì thế hả? Còn không mau rút đi... Ai ôi, phó sứ, người không sao chứ?”.

“Không sao”, Hoa Diễm Cốt đưa mắt theo dõi người cung nữ kia dời đi, cảm thấy có điều gì khác thường, nhưng nhất thời không sao nói ra được.

Hàn Quang thấy nàng lơ đãng, tưởng rằng tối nay nàng uống nhiều rượu, chau mày, rồi gọi hai người của Cẩm y vệ vào, thấp giọng bảo Hoa Diễm Cốt: “Ta phái người đưa muội về, hôm nay muội đã thấm mệt rồi”.

“Cũng được.”

Hoa Diễm Cốt là phó sứ, không tránh khỏi được người ta kính rượu, tuy Hàn Quang đã ngăn giúp nàng không ít, nhưng lúc này trên người nàng vẫn nồng nặc mùi rượu. Hoa Diễm Cốt được hai người của Cẩm y vệ hộ tống về phủ. Lúc sắp bước tới cửa, nàng còn ngoảnh đầu lại kiểm tìm tông tích của cung nữ lúc nãy trong đám người.

Trong sân, thái giám, cung nữ dưới sự chỉ huy của “Hồng công công”, đang chuyển số lễ vật của Hoàng hậu đi.

Lúc trước nàng còn cho rằng có lẽ do men rượu nên mới thấy cung nữ kia có chút kỳ quái, nhưng bây giờ đánh mắt nhìn, lại cảm thấy tất cả cung nữ và thái giám đang có mặt đều có vẻ gì đó kỳ quái.

Phóng tầm mắt ra quan sát, không ít những cung nữ, thái giám đang ngược đầu ngó về phía Hoa Diễm Cốt, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Phó sứ, vẫn còn chuyện gì sao?”, không biết tự lúc nào “Hồng công công” đã xuất hiện bên cạnh Hoa Diễm Cốt, cúi đầu khom lưng, khuôn mặt đầy vẻ xu nịnh hỏi.

“Diễm Cốt muội không sao chứ?”, Hàn Quang cũng đi lại, nhíu mày nói: “Có phải say rồi nên không đi nổi nữa không, có cần bốn đại gia công muội về không?”.

“Không cần đâu, muội đi ngay đây”, Hoa Diễm Cốt quay đầu bước đi.

Trước cửa đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, nàng chui vào trong xe. Còn hai người của Cẩm y vệ nhảy lên ngồi ở trước xe, roi vừa quất, hai con ngựa trắng lao ngay về phía nơi ở của Hoa Diễm Cốt.

Ngồi trong xe, Hoa Diễm Cốt không ngừng nghĩ tới cánh tay của cung nữ kia.

Cho tới khi xuống xe, nàng vẫn không nhớ ra, rốt cuộc cánh tay của cung nữ ấy kì quái ở chỗ nào.

“Người đã về rồi đấy à”, Kinh Ảnh mở cửa phòng, đón nàng vào trong. Cậu ta đi đằng trước Hoa Diễm Cốt, vừa đi vừa bình thản nói: “Người hãy đi rửa tay, để ta pha trà giải rượu cho người”.

“Trông ta say ghê vậy sao?” Hoa Diễm Cốt dờ khóc dờ cười, sau đó đột nhiên sững người.

Nàng giơ cánh tay phải lên, cho lòng bàn tay hướng lên trên, đưa tới trước mắt mình.

Trong nháy mắt, một luồng khí huyết xông thẳng lên trán.

Trên bàn tay của mỗi người đều có vết chai sạn, vết chai sạn của người đọc sách và của người luyện võ hoàn toàn không giống nhau, mà của người đọc sách mười năm với của người đọc sách một năm cũng có độ nông sâu khác nhau. Trên đời này có một số kỳ nhân xem tướng không cần phải xem mặt, chỉ cần bắt tay đối phương, sờ một lượt là có thể nói chính xác được thân thể của đối phương.

Hoa Diễm Cốt tự thấy mình không có bản lĩnh này.

Nhưng vết chai sạn trên bàn tay của cung nữ kia lại giống hệt như của nàng. Mà vết chai sạn trên ngón tay của Hoa Diễm Cốt là vết tích để lại do dùng dao họa bì cho người khác.

“Họa bì sư...”, sắc mặt Hoa Diễm Cốt trở nên khó coi, nàng ngược đầu lên mà thốt: ”Không đúng!”.

Nàng quay người chạy ra khỏi cửa, lao như bay về phía hoàng cung.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Địa Phủ Có Đường, Trăm Xuống Trước

Type: Phương Phương

Hoàng cung đêm nay, yên tĩnh chỉ có tiếng gió thổi.

Trăng mờ gió lớn đêm sát nhân. Nếu Hoa Diễm Cốt muốn ra tay với kẻ nào đó, hẳn cũng sẽ lựa chọn vào một đêm như thế này.

Nhưng lạ thay trên đường đi ngay cả một thị vệ canh gác cũng không thấy, điều này cũng tệ thật đấy. Tuy rằng đêm nay bên phủ thượng thư bày yến tiệc cầu thân, văn thần võ tướng cao cấp đều tới tham gia, nhưng cũng chưa đến nỗi ngay cả thị vệ trong hoàng cung cũng chạy tới đó góp vui đấy chứ?

Hoa Diễm Cốt thở hổn hển đứng trước cửa điện Dưỡng Tâm, nàng ghé mắt nhìn xuống chân mình, trong lòng tê tái.

Máu từ dưới khe cửa tràn ra ngoài, dính ướt giày thêu hoa của nàng.

Một luồng máu nóng xông thẳng vào đại não, trước mắt Hoa Diễm Cốt cơ hồ như đã hiện ra cảnh tượng sư phụ và đại sư huynh đơn độc chiến đấu với cả trăm tên thích khách. Dầu đại sư huynh dũng cảm thiện chiến, nhưng thế địch đông đảo, sau khi sức cùng lực kiệt đã bị một trăm thanh kiếm cắm xuyên người treo trên tường, máu chảy cạn mà chết... Còn sư phụ vì quá nóng giận mà chất độc trong cơ thể đã nghịch chuyển vào mạch máu, khước miệng chảy ra một hàng máu... Ai ôi... đại sư huynh ơi, sư phụ ơi!

Hoa Diễm Cốt không chút do dự rút cây roi dài dắt bên hông ra, khí phách bi phẫn tràn đầy trong tim. Nàng thầm nghĩ, cho dù một đi không trở lại, cũng phải cùng sinh cùng chết với sư phụ và đại sư huynh.

Tới khi nàng phá cửa xông vào, một luồng huyết khí thâm thê đã xông thẳng vào mặt.

Bên trong, một nam tử đứng quay lưng về phía nàng, bên hông đeo bao kiếm màu đỏ, tay giữ chiến đao, toàn thân toát ra vẻ hiêu chiến lạnh lùng, đang vung đao kết liễu người bị khống chế dưới chân.

Hoa Diễm Cốt quát roi quấn vào tay cầm đao của đối phương, rồi hét lên: “Dừng tay!”.

Đối phương ngoái đầu lại, cánh tay không cầm đao cạo lên khuôn mặt dính đầy máu, sau đó mỉm cười để lộ hai chiếc răng cạo: “Chậc, sư muội, sao muội lại tới đây?”.

Hoa Diễm Cốt nhìn khuôn mặt người đó, sững sờ hồi lâu.

“Đại sư huynh, không phải huynh chết rồi sao?”

“Muội có chết thì bốn đại gia cũng còn lâu mới chết!”

Hàn Quang trở tay bắt lấy chiếc roi của Hoa Diễm Cốt, kéo nàng lại gần, dặn dò: “Nay là lúc bốn đại gia được dương oai diễu võ, kẻ ngốc nghếch như muội chỉ cần đứng một bên đánh trống phất cờ là được, không cho phép tham gia!”.

Dứt lời, cậu ta đúng thật đã nhặt từ dưới đất lên một chiếc trống con giắt hông đưa cho nàng.

Hoa Diễm Cốt nào ngờ ở đây cũng có trống, rốt cuộc trong thiên hạ này, cao thủ sử dụng binh khí kỳ lạ quả thực nhiều không kể xiết. Với tính

cách quái gỡ của họa bì sư, mười người thì phải tới chín người lựa chọn những vũ khí quái dị.

Tay xách chiếc trống còn dính đầy máu, Hoa Diễm Cốt đứng ở một góc xa, bấy giờ mới có thời gian quan sát mọi chuyện đang xảy ra trước mặt. Không ngoài dự tính, đám thái giám, cung nữ kia quả nhiên là họa bì sư giả dạng, tính sơ qua thì ước chừng cũng tới trăm kẻ.

Nhưng vào lúc này, quá nửa bọn chúng đều nằm dưới đất, chết không nhắm mắt.

Là bởi vì số hình giả mai phục bọn chúng còn nhiều hơn con số này nhiều.

Những hình giả này đều là những người có thân phận họa bì sư, nhưng lại xa rời con đường họa bì. Trong số đó, ví dụ điển hình nhất chính là Hàn Quang. Ba trăm hình giả và ba trăm họa bì sư là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cụ thể thế nào thì chỉ cần nhìn vào cảnh tượng nhân gian và địa ngục trước mắt là sẽ rõ.

“Hồng công công” hừng hực khí thế mà lao tới, nay chỉ còn biết trơ mắt mà nhìn kẻ tinh nhuệ cuối cùng của tông môn bị giết, hai mắt không khỏi nhòe đỏ, toàn thân run lẩy bẩy, nhìn nam nhân đang ngồi trên ngự tọa, tuyệt vọng gầm thét: “Phản đồ nhà ngươi sao mà xứng với liệt tổ liệt tông, không ngờ lại nuôi bao nhiêu sát thủ như vậy, còn tàn sát đệ tử tông môn của ta! Phượng Huyết Ca, ngươi chết không dễ coi đâu!”.

Trên ngự tọa, Phượng Huyết Ca một tay chống đầu, còn một tay cầm nửa cuốn thư tịch, tóc trắng, mình khoác bạch y, không dính chút bụi trần, như thể giữa nhân gian và địa ngục nảy ra một cây mai trắng, cao quý thanh tao, thuần khiết tựa trăng.

So với chàng, trạng thái của Sở Tử Phục lại hoàn toàn trái ngược.

Chỉ thấy vị Tiểu hoàng thượng này tay cầm thanh bảo kiếm Thủy Long Ngâm đứng trước mặt Phượng Huyết Ca, quật cường ngẩng mặt nhìn lên. Nhưng cái tư thái ngược mắt lên mà nhìn này cũng đủ khiến Tiểu hoàng thượng kia cảm thấy mình bị sỉ nhục, đâu lại có chuyện vua một nước phải ngẩng mặt lên nhìn bề tôi của mình như thế này chứ?

“Người đã sớm biết trăm sẽ hạ thủ trong đêm nay?”, Sở Tử Phục lạnh lùng hỏi.

Phượng Huyết Ca ưỡ oải tựa mình trên ngự tọa, nhắm hờ hai mắt, thậm chí còn không buồn liếc nhìn Tiểu hoàng thượng một cái, chỉ lạnh nhạt cười mà nói: “Chuyện này thật thiệt thòi cho Hồng công công quá”.

Cảm nhận được ánh mắt đầy sự khinh miệt và sát ý của Sở Tử Phục, “Hồng công công” vội biện giải: “Không phải nô tài? Không phải nô tài!”.

Nét mặt của Sở Tử Phục trầm như nước, hần từ từ ngoảnh mặt sang nhìn chằm chằm Phượng Huyết Ca, nói rành rọt từng chữ: “Trăm biết hôm nay nhất định phải chết, nhưng trăm muốn chết cho rõ ràng”.

“Hà hà...”, Phượng Huyết Ca đóng cuốn thư tịch trong tay lại, hơi ngược mắt lên, mỉm cười, nói: “Không sai, quả đúng là bốn tọa đã nhận được tin đêm nay có kẻ muốn hành thích bốn tọa... Song bao năm qua, những tin mật kiểu này đâu phải hiếm, là thật hay giả, bốn tọa nhất thời cũng khó phân biệt cho rõ, vậy nên mới gọi người và Hồng công công tới đây, chỉ cần thử là đã tỏ tường ngay”.

Sắc mặt của Sở Tử Phục và “Hồng công công” đều trở nên trắng bệch.

“Hồng công công” nghĩ tới bao nhiêu ngày qua mình đã ngấm ngấm điều binh khiển tướng dưới con mắt của Phượng Huyết Ca, cho chiêu tập ba trăm tử sỹ mai phục trong cung. Vậy mà cuối cùng vào đêm nay, lại dâng toàn bộ bọn họ tới trước mặt Phượng Huyết Ca dâng tới dưới lưỡi đao của hình giả...

Vừa nghĩ tới đây, mọi tia hy vọng đều hóa tro tàn. “Oe” một tiếng. “Hồng công công” ộc ra một ngụm máu, mặt mày rũ rượi, bật khóc đau thương.

Sở Tử Phục lạnh lùng nhìn ông ta, sau đó quay sang bảo Phượng Huyết Ca: “Phản đồ đó là kẻ nào?”.

Phượng Huyết Ca khẽ lắc đầu: “Người không cần phải biết... Người đâu”.

Hai hình giả một trái một phải đứng sau vai Sở Tử Phục.

Trong mắt Sở Tử Phục thoáng hiện lên vẻ bi ai, song vẫn cao ngạo quật cường nói: “Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, trăm không còn hối hận... Người hãy ra tay đi”.

“Bốn tọa chưa thể giết người”, Phượng Huyết Ca cười nhạt nói: “Nhưng từ nay về sau, người không được ra khỏi Đông cung nữa bước”.

Chàng vừa dứt lời, hai hình giả liền không chút khách khí lôi Sở Tử Phục đi.

Dưới sự khống chế của hai hình giả, Sở Tử Phục liêu xiêu ra khỏi điện Dưỡng Tâm. Lúc bước qua ngưỡng cửa, hắn còn ngoảnh đầu lại, nhìn vết máu để lại trên đường đi, trong lòng trào dâng niềm bi ai vô tận.

Dưới chân hắn dính máu của đồng minh.

Còn kẻ thù vẫn ngồi vững trên ngự tọa. Bản thân hắn... lại phải ở trong Đông cung sống nốt quãng đường tàn tạ, làm kẻ mang hoài bão lớn lao nhưng không được thỏa chí vẫy vùng, chỉ còn biết bầu bạn với đôi ba ly rượu nhạt bên ngọn đèn tàn.

Sử Tử Phục bỗng nhiên cảm thấy, trong trời đất rộng lớn này, hắn vẫn trắng tay. Giữa lúc mơ màng, bị đưa về Đông cung lúc nào hắn cũng không hay biết. Chỉ tới khi lão thái giám mở cây dù giấy dầu chạy ra ngoài che tuyết đang giăng kín trời cho hắn, thì hắn mới “A” lên một tiếng, định thần trở lại.

“Đã lập xuân rồi, vậy mà trời vẫn còn đổ tuyết”, Sử Tử Phục đưa tay ra hứng tuyết, hai hàng lệ bất chợt rơi xuống: ‘Ông trời... thật không có mắt’.

Lão thái giám trông bộ dạng này của hắn, biết ngay chuyện đêm nay đã thất bại. Nhưng trong lòng ông ta vẫn cảm thấy kì quái, Tạ Thư Hiền đã điều động thị vệ canh gác ở điện Dưỡng Tâm, còn “Hồng công công” cũng đã tập hợp đầy đủ binh mã, vậy tại sao vẫn thất bại nhanh chóng như vậy? Trong lòng ông ta gợn nổi bi thương, song lại không dám nói ra, chỉ có thể gượng dậy an ủi Tiểu hoàng thượng: “Hoàng thượng, người đừng quá đau lòng... còn rừng sợ chi không có củi đốt. Chỉ cần người vẫn ổn, mọi chuyện cũng sẽ ổn, về sau vẫn còn cơ hội”.

“Cơ hội?”, Sử Tử Phục thê lương nói: “Không còn cơ hội nữa rồi”.

“Hoàng thượng...”

“Đừng nói gì nữa”, Sử Tử Phục đưa tay lên che mắt, nói: “Lui xuống đi, trẫm muốn yên tĩnh một chút”.

“Vâng!”, lão thái giám trông bộ dạng hắn như vậy, thì biết trong chốc lát hắn chưa thể nào nghĩ thông suốt cho được, chỉ đành đưa hắn về tẩm cung. Nghĩ bụng, ngày tháng còn dài, cứ để Tiểu hoàng thượng ngủ một giấc cho tiêu tan uất ức trong lòng, rồi sau khuyên răn cũng chưa muộn.

“Két” một tiếng, cánh cửa đằng sau Tiểu hoàng thượng khép lại.

Hắn khó khăn bước tới bên giường, sau đó đỡ người ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào cây nến trên bàn. Cho tới khi một tia sáng lạnh từ ngoài cửa sổ lọt vào làm cho ánh nến chập chờn lay động, khi ấy hắn mới hoàn hồn, lão đảo bước tới bên cửa sổ, khép hai cánh cửa vào. Đến khi quay người lại, Sở Tử Phục kinh ngạc trông thấy một thân hình cao lớn đang đứng gần chiếc bàn, tay áo rộng khê buông, một bàn tay gân guốc từ trong ống tay áo thò ra, đặt bên ánh nến đang đong đưa.

“Kẻ nào?”, Sở Tử Phục thốt lên.

“Hà hà, mấy ngày không gặp, Hoàng thượng đã quên mặt tại hạ rồi sao?”, người kia quay mặt lại, trên khuôn mặt anh tuấn là rửa chiếc mặt nạ làm bằng đồng. Dưới ánh nến, chiếc mặt nạ đó càng trở nên dữ tợn như dã thú.

“Là người”, Sở Tử Phục nhìn xoáy vào chiếc mặt nạ trên khuôn mặt đối phương, bỗng nhiên bừng tỉnh, nghiêm sắc mặt nói: “Là người! Phản đồ kia chính là người! Vân Tà!”.

Vân Tà cũng là một trong ba trăm tử sỹ của tông môn, trận hỗn chiến vừa rồi, Sở Tử Phục không mấy để ý tới người này, nay lại thấy hắn vẫn lành lặn đứng ở đây. Điều này còn chưa đủ nói lên tất cả hay sao?

“Tiểu hoàng thượng, người nặng lời rồi”, Vân Tà ha ha cười lớn: “Lòng ta chưa từng đi theo tông môn, sao nói là phản bội được chứ”.

“Hồng công công là sư phụ người?”, Sở Tử Phục nhìn chăm chăm vào mắt đối phương: ‘Ông ta nhận nuôi người, truyền dạy cho người võ công kỹ nghệ, rồi đưa người tới cạnh trẫm giao phó trọng trách, vậy mà hôm nay người lại lấy oán báo ân?’.

“Ông ấy đã nuôi dưỡng ta mười năm nay”, Vân Tà lạnh nhạt nói: “Mười năm nay, ta cùng năm trăm cô nhi khác ngày đêm chém giết, cuối cùng chỉ còn lại mười người, sau đó được ông ta thu nhận làm con nuôi.

Đằng đẳng mười năm, ta chỉ ăn cơm thừa cháo cận, uống nước lạnh canh thiu. Giờ lại theo con đường làm ăn đùa giỡn với tính mạng... Nay mười năm đã qua đi, cũng xem như ta đã trả sạch ơn nuôi dạy của ông ta. Từ nay về sau, ông ta không còn quyền định đoạt sống chết của ta nữa. Cuộc đời ta, phải do ta làm chủ”.

Sở Tử Phục sững sờ, khuôn mặt hơi hồng đỏ, lạnh lùng nói: “Người muốn giết trẫm?”.

“Ta không giết người, người vẫn còn mặt mũi sống trên đời này sao?”, Vân Tà tiến lại gần một bước, thân hình cao lớn hất bóng đen ngòm, bao trùm toàn bộ thân hình Sở Tử Phục: “Con sâu cái kiến có thể sống tạm bợ qua ngày, nhưng người là vua của một nước, vậy mà lại cam chịu quỳ dưới chân Phượng Huyết Ca. Ngày tháng trôi qua, cho tới trăm năm sau, sẽ lại để con cháu người quỳ bái con cháu của Phượng Huyết Ca hay sao?”.

Sở Tử Phục nhìn hẳn, sắc mặt dần trở nên nhợt nhạt.

“Nếu là trước kia, người chịu nhẫn nhục thế nào cũng được”, Vân Tà tiến lại từng bước gần Sở Tử Phục, nhếch môi phát ra thứ âm điệu mê mị: “Nhưng nay người có nhẫn nhịn thêm nữa, thì còn ý nghĩa gì chứ? Tông môn họa bì sư đã bị giết sạch, sau này người còn có thể ra lệnh cho ai? Còn ai dám giúp người đối phó với Phượng Huyết Ca? Ồ, thiếu chút nữa quên mất, vào buổi chiều sáng mai, Phượng Huyết Ca sẽ ban bố ra ngoài rằng, người nhiễm trọng bệnh, cần phải ở trong thâm cung điều dưỡng mấy chục năm. Hà hà... sau mấy chục năm nữa, trung thần của Sở tất đều chết hết cả. Tới lúc đó Phượng Huyết Ca chỉ tay vào con mình, rồi nói đó là con người, là thái tử của nước Sở, người nói xem quần thần tin hay không tin?”.

Chỉ e tới lúc đó, Sở Tử Phục có đứng giữa triều chính miệng phủ nhận cũng chẳng ai tin.

“Theo như lời người, trẫm tất phải chết?”, Sở Tử Phục nhợt nhạt cười.

“Chết vào lúc này, người còn xứng với liệt tổ liệt tông, mà cũng vẹn toàn được thanh danh của mình”, Vân Tà cười nói: “Nếu đợi thêm mấy chục năm nữa, phải trở mắt nhìn con của Phượng huyết Ca kế thừa hoàng vị, khi ấy người vẫn còn mặt mũi đi gặp tổ tiên trong tông miếu hay sao?”.

“Còn nếu chết vào lúc này, không những khiến Phượng huyết Ca mang tiếng xấu, mà còn dấy lên được lòng bất mãn của những lão thần trung thành với Sở thất”, Sở Tử Phục cười khổ nói: “Trẫm chỉ không hiểu, người đã về phe của Phượng huyết Ca, sao còn nói những lời này với trẫm? Một kẻ nham hiểm như người, không thể nào lại làm chuyện không mưu đồ, dồn trẫm vào chỗ chết... Người được lợi ở chỗ nào?”.

Vân Tà khẽ mỉm cười, ngả người kề miệng bên tai Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục nghe được lời hăn nói, hơi sững người, rồi bỗng ha ha cười lớn một cách cuồng dại.

Còn Vân Tà chỉ đứng thẳng người, cười tít mắt nhìn hăn.

“Hay lắm!”, Tiểu hoàng thượng đột nhiên ngược đầu lên. Đôi mắt vốn nhuốm vẻ tuyệt vọng chợt lóe sáng. Hăn nói: “Trẫm sẽ đi trước một bước, xuống địa phủ chờ đợi... chờ người đưa ba sư đồ chúng xuống dưới đó phò tá trẫm!”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đêm Diệt Vong Của Quân Vương Cuối Cùng

Type: Phương Phương

Một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau, Sở Tử Phục cho bày yến tiệc thiết đãi tứ phi cùng chư vị tú nữ.

Thiệp mời vốn được gửi tới người nhà của Hoàng hậu, nhưng Quốc cữu lại cho rằng trước đại hôn của hai người không nên qua lại thường xuyên, huống hồ chỉ là uống rượu mua vui, nên đã từ chối khéo.

Sở Tử Phục cũng không phiền lòng, chỉ phát tay dọn dò, nào là phải bày mỹ tửu ngon nhất, thức ăn quý hiếm nhất, cùng những kỳ trân dị bảo của Đông cung để tô điểm cho yến tiệc lần này.

Vậy là mỹ tửu bồ đào, chén dạ quang, cùng sơn hào hải vị đều được bày biện trên bàn tiệc. Bỗng chốc, hương thơm lan tỏa khắp Đông cung, khiến người ta không còn nhận ra đó là yến tiệc trong nhân gian hay là giữa cửu thiên.

Bầy mỹ nhân mê mẩn trong sự xa hoa vô độ của Đông cung. Dù sao bọn họ thân là phi tử cũng chỉ mong ngày ngày được ân sủng, đêm đêm rộn tiếng đàn ca, nếu hằng ngày được hưởng yến tiệc, hầu hạ bên cạnh quân vương, thì xem như không uổng phí cuộc đời này.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Đó chính là Văn Văn.

Cánh cửa trong cung bị nàng ta đạp tung, còn chưa bước qua cửa, nàng ta đã gào lên: “Sở Tử Phục!”.

Mình khoác long bào, đầu đội mũ miện của quân vương, Sở Tử Phục ngồi trên ngự tọa, liếc nhìn nàng ta với ánh mắt của kẻ bề trên, hai bên là hai nữ tử mỹ miều. Nhìn kỹ, nữ nhân bên trái tư sắc như hoa đào, đương tuổi trăm rằm, chính là Xuân Phong – muội muội của Văn Văn. Chuyện người này thích làm nhất trong đời chính là cướp đoạt những thứ mà tỷ tỷ của nàng ta thích, bất luận là y phục hay là nam nhân. Nay thấy Văn Văn phần nộ đến bốc hỏa, nàng ta lại càng hả hê, nằm trong lòng Sở Tử Phục cười khúc khích.

Văn Văn siết chặt nắm tay, cơn thịnh nộ trào dâng, trừng mắt nhìn Sở Tử Phục.

“Sao ngươi lại trở nên phóng đảng đến mức này!”, Văn Văn căm phẫn đánh mắt nhìn oanh oanh yến yến trên điện, mỹ tửu cùng sơn hào hải vị, sau đó nói với Sở Tử Phục: “Trước kia ngươi đâu như vậy”.

“Con người ta có thể thay đổi.” Sở Tử Phục điềm tĩnh nhìn nàng ta: “Chứng kiến trẫm của ngày hôm nay, ngươi còn thích hay không?”.

Đại điện bỗng trở nên tĩnh lặng, còn Văn Văn lại ngẩn người.

“Hãy trả lời trẫm”, vẻ mặt Sở Tử Phục vẫn không chút biến đổi, nhưng ngôn từ lại như muốn bức ép người.

“... Nếu thích thì sao chứ?”, Văn Văn cắn răng nói: “Cho dù ta không thích ngươi, thì cũng không muốn thấy ngươi làm càn! Gần đây rất cuộc người sao vậy! Còn chưa thỏa chí nguyện, ngươi hãy vực dậy cho ta!”.

Sở Tử Phục nhìn nàng ta, đột nhiên bật cười: “Nhưng trẫm không còn thích người nữa”.

Hắn đột nhiên ôm lấy Xuân Phong bên cạnh, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt của đối phương, nồng nhiệt hôn một cái, sau đó liếc nhìn Văn Văn, cười giỡn nói: “Hôm nay có rượu ta cứ say, ngày mai sâu tới ta hăng sâu... trẫm đã không còn mồn bàn chuyện chí nguyện chưa thỏa gì cùng người nữa, mà chỉ muốn nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, cảnh đẹp đêm xuân cùng mỹ nhân trong lòng mà thôi”.

Sắc mặt Văn Văn đã nhợt đi.

Trông bộ dạng Văn Văn như vậy, Xuân Phong cười hả dạ, đưa hai cánh tay trắng ngần ra ôm lấy cổ Sở Tử Phục, hơi thở như hoa lan thổi vào trong tai hắn: “Hoàng thượng, đừng để ý tới ả xấu xí bên dưới nữa, người hãy mau đuổi ả ta đi, để Xuân Phong nhảy múa cho người xem”.

“Người đâu, hãy đuổi ả ra khỏi cung”, Sở Tử Phục cúi mặt ra lệnh, thị vệ trong điện lập tức bước tới sau lưng Văn Văn.

“Sở Tử Phục”, Văn Văn không mấy khó khăn để khống chế hai tên thị vệ, sau đó đoạt lấy đao giắt bên hông bọn chúng, hai tay giữ đao, phóng mắt về phía ngự tọa: “Người có biết rằng, chỉ cần ta muốn, ta có thể dễ dàng đâm cả chục nhát đao lên người người!”.

Sở Tử Phục vẫn nhìn nàng ta bằng ánh mắt của kẻ bề trên.

Kẻ thắng lợi trong ái tình vẫn thường mang cái tư thái ngạo nghễ như vậy.

Trong tay giữ binh khí, nhưng con tim lại run rẩy. Nếu đây là chiến trường, Văn Văn là kẻ ham sống sợ chết chỉ lo thoát thân, nàng ta nhỏ lệ, lấp bắp nói: “Chỉ là ta không nhẫn tâm”.

Vì không nhẫn tâm hại đối phương, nên nàng ta chỉ còn cách một mình chịu đựng thương tổn.

Thị vệ đoạt lấy trường đao trong tay Văn Văn, áp giải nàng ta đi. Nàng ta quay lưng về phía Sở Tử Phục, nghẹn ngào nói: “Ta thật rất hối hận...”.

Bàn tay giữ ly rượu khẽ run rẩy, Sở Tử Phục không chút biểu cảm ngược mắt lên, dõi theo bóng hình thảm hại kia.

“Ta buồn lòng lắm... Sớm biết như thế này, ta đã không nói ra”, Văn Văn gục đầu khóc: “Nếu không nói ra... nếu không cho người biết rằng ta thích người... có phải ta vẫn được ở lại bên cạnh người không...”.

Giọng nói và bóng hình của nàng ta biến mất nơi tận cùng cung điện.

Sở Tử Phục siết chặt bình rượu, im lặng hồi lâu.

Tới khi trăng lên, trong hoàng cung, khi tú nữ cuối cùng đã gục trên bàn, Sở Tử Phục mới từ từ ngẩng đầu, gọi: “An Phúc”.

“Vâng, Hoàng thượng.”

Lão thái giám xách một thùng dầu bước vào, sau đó miệt mài đổ dầu khắp các góc trong cung điện. Bất luận là ngọc khí do tiên hoàng để lại hay là tranh họa danh gia treo trên tường, và cả đám cung phi đang gục trên bàn tiệc...

“Hoàng... Hoàng thượng...”, Xuân Phong mê man dưới đất, hoảng sợ chứng kiến cảnh tượng trước mắt, mình mấy không khỏi lạnh cóng, bèn liều mạng giơ tay ra, run rẩy lôi tay áo của Sở Tử Phục.

“Ồ! Không hổ là Công chúa Nam Chiếu, nữ tử sinh ra trên mảnh đất sản sinh ra bách độc, quả có sức đề kháng mạnh mẽ đối với thuốc mê”, Sở

Tử Phục phất tay áo, tư thái như nước chảy mây trôi: “Đáng tiếc, nếu người tình lại, lát nữa chỉ e sẽ càng đau đớn”.

Tiếc cho hoa đào trôi theo dòng nước, Xuân Phong không nén nổi lòng liền bật khóc: “Người... người muốn làm gì? Dừng tay! Mau dừng tay!”.

Lão thái giám ra vẻ không nghe thấy, chỉ lẳng lặng dùng gáo vàng múc dầu rưới lên người nàng ta.

Còn Sở Tử Phục lại thông thả nhắc đài nển ba chân bằng bạc trên bàn lên, đong đưa ánh lửa trên khuôn mặt tuấn tú nhưng nhợt nhạt, giống y như ngọn lửa ma trời bên mộ, rọi sáng một tấm bài vị mới.

“Cơ nghiệp bốn trăm năm của Đại Sở, hôm nay lụi tàn trong tay trẫm”, Sở Tử Phục cười thê lương nói: “Trao giang sơn vào tay kẻ khác, trẫm thà rằng thiêu rụi tất cả, bất luận là Đông cung của trẫm, phi tử của trẫm... hay là ngay chính bản thân trẫm!”.

Vừa dứt lời, đài nển bằng đồng từ ngón tay hăn rớt xuống, lăn tới tấm thảm Ba Tư dưới đất.

Một bông hoa lửa bùng lên.

An Phúc cung kính quỳ bên cạnh Sở Tử Phục, còn Xuân Phong kêu la dữ dội.

“Ha ha ha!”, Sở Tử Phục ngược mặt lên cười một cách phóng túng, cuồng dại. Như thế ngọn lửa không phải thiêu đốt Đông cung hoa lệ mà là thiêu đốt nỗi niềm mấy chục năm kìm nén trong lòng hăn. Tiếng cười ấy văng vẳng giữa cung điện, cứ như đổ thêm dầu vào đám cháy, khiến ngọn lửa thiêu đốt càng thêm dữ dội.

“Người không thể giết ta!”, Xuân Phong vừa khóc vừa la lên: “Ta là công chúa của Nam Chiếu, ta còn là đồ đệ của Chủ tế đại nhân! Nếu người giết ta, sự phụ ta quyết không tha cho người!”.

“Ha ha! Vậy thì sao!”, Sở Tử Phục thản nhiên chứng kiến mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, nhìn ngọn lửa lan vào rèm trướng, lan sang bàn tiệc, lan vào mái tóc đen như gỗ mun của đám mỹ nữ. Cất tiếng cười lớn: “Trẫm là quân vương cuối cùng của nước Sở, Đại Sở là của trẫm, trẫm cũng chính là Đại Sở... Sau khi trẫm chết, hồng thủy cuộn cuộn thế gian cũng mặc!”.

Xuân Phong tuyệt vọng nhìn nam tử trước mắt, mãi lâu sau mới thống thiết kêu lên: “Nếu người muốn cả thế gian này tuấn táng theo người... vậy tại sao người lại tha cho ả!”.

Bên ngoài, tuyết lớn rơi ngập trời.

Trên phố, hành nhân thưa thớt, thỉnh thoảng mới có vài bóng người, ai cũng ra vẻ vội vàng, bước chân dồn dập đi về nhà, duy chỉ có một nữ tử thất thần đứng giữa trời tuyết. Trời đất rộng lớn, vậy mà không biết đi đâu về đâu.

Cho tới khi một cây dù giấy dầu che trên đầu nàng ta, một giọng nói ung dung, phóng túng văng bên tai: “Lời hẹn một năm giữa người và ta còn chưa tới, không từ mà biệt, khó tránh mất lòng tin, Văn Văn cô nương”.

Y phục màu tím, Văn Văn từ từ quay đầu lại, nghẹn ngào nói với hắn: “Ta bị hắn đuổi ra khỏi cung”.

“Thì sao?” Ngón tay hiện rõ xương khớp giữ cán ô, Vân Tà một thân y phục màu đỏ, đứng dưới ô. Thân hình cao lớn hắt bóng đen ngòm, y như một chiếc lồng nhốt Văn Văn ở trong đó: “Bởi vậy mà người chấp nhận từ bỏ?”.

“Ta còn biết làm sao được nữa?”, Văn Văn phẫn nộ: “Hắn đã không thích ta, ta vẫn còn bám riết hắn không tha hay sao? Đời này ta hận nhất hạng nữ nhi không biết sĩ diện như thế!”.

“Hà hà...”, Vân Tà cười nói: “Nhưng rời bỏ hắn, ngươi còn đi đâu được nữa?”.

“Làm người ai mà không có dục vọng, dù là thiên tử cao cao tại thượng, hay là kẻ ăn mày đói rách”, Vân Tà đưa tay khẽ giữ cằm Văn Văn, ép nàng ta phải ngước đầu lên nhìn mình: “Kẻ ăn mày mong được ăn no mặc ấm, Sở Tử Phục lại mong muốn có được quyền lực, còn thứ ngươi muốn... lại là một người yêu người sâu đậm”.

“Đừng đùa cợt nữa”, khuôn mặt Văn Văn thoáng hiện vẻ khó chịu: “Ai bảo ta không có chỗ để đi? Lần này ta sẽ quay về Nam Chiếu! Ai bảo cả đời này ta chỉ có thể thích một mình hắn. Sau khi trở về Nam Chiếu, ta sẽ tìm ngay cả tá tình lang, sinh một bầy con...”.

“Ngươi là phản đồ”, Vân Tà không chút nể tình ngắt lời nàng ta, sau đó mỉm cười ngấm nghĩa vẻ mặt của nàng ta, ngấm nghĩa đủ rồi mới ôn tồn nói: “Ngươi trộm đi là tình bùa của sư phụ, đẩy sư muội vào hố lửa, lại còn đem lòng yêu thương quân vương của địch quốc... Văn Văn, ngươi đã phản bội sư phụ ngươi, phản bội gia đình ngươi, phản bội cả con dân ngươi. Nếu ngươi quay về Nam Chiếu, chỉ có thể lấy cả đời này ra để chuộc tội thôi”.

“Ta đâu phải...” Trong lòng Văn Văn gợn trào con sóng kinh hãi.

“Ta biết ngươi không phải con người như vậy”, Vân Tà cười rồi giơ một ngón tay ra, ấn lên bờ môi Văn Văn: “Sư phụ ngươi đã phản bội ngươi trước, phụ mẫu ngươi quá thiên vị cho muội muội ngươi, còn ngươi đã đánh đổi biết bao nhiêu cho Nam Chiếu, vậy mà vào giờ khắc then chốt,

con dân của Nam Chiếu lại chỉ nghe theo Chủ tể, mà không nghe người... phải vậy không?”.

Văn Văn nhất thời không biết nên tán đồng hay nên phản đối lời hăn nói. Trong lòng nàng muốn tán đồng, nhưng nếu tán đồng mọi chuyện, vậy thì nàng vẫn quay về Nam Chiếu được hay sao?

“Nam Chiếu sinh ra người, nuôi người khôn lớn, nhưng dù là sư phụ người, phụ mẫu người hay là con dân người, bọn họ đều đang lợi dụng người, bọn họ không hề yêu thương người”, Vân Tà cười rồi xoay người chỉ về hướng Đông cung nói: “Hãy nhìn đi”.

Ngọn lửa sáng ngùn ngụt thiêu đốt màn trời đỏ rực. Văn Văn nhìn về hướng đó, không nén nổi lòng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Hôm nay là đêm diệt vong của quân vương nước Sở”, Vân Tà cảm thán nói: “Một ngọn lửa của Sở Tử Phục đã thiêu rụi toàn bộ Đông cung, thiêu rụi hết mọi kỳ trân dị bảo của Đông cung, cũng như đám phi tử tương lai và cả chính hăn nữa... Văn Văn, người hãy cho ta hay, hăn không buông tha ngay cả bản thân mình, vậy thì tại sao lại chỉ tha cho mình người?”.

Văn Văn ngược lên nhìn bầu trời thê lương mà diễm lệ, hồi lâu không cất nên lời, chỉ có đôi mắt là dần ướt nhòa.

“Ta không biết...”, nàng ta thẫn thờ nói.

“Vậy hãy đi hỏi hăn”, Vân Tà đứng sau lưng nàng ta khẽ đẩy một cái, hết sức nhẹ nhàng như thể đẩy một người đang đứng bên vực thẳm. Trong tiếng cười dịu dàng của hăn chứa đầy sự ma mị thiếu thiện ý: “Cả đời này chưa từng ai quan tâm tới người, trừ hăn. Cũng chưa từng ai xem trọng tính mạng của người hơn cả tính mạng của chính mình, trừ hăn... Nửa đời trước kia cũng vậy, mà nửa đời còn lại chắc cũng vẫn thế mà thôi, người không còn tìm được người nào quan tâm tới người như hăn được nữa. Nếu đã như

vậy, người vẫn nhẫn tâm để hãn tồn tại trong quá khứ... còn người lại sống ở tương lai sao?”.

Vãn Vãn sững người. Ngay sau đó, nàng ta không chần chừ, lao về phía Đông cung.

Vân Tà ở sau lưng nàng mỉm cười giữ cây dù giấy dầu, ngắm nhìn dáng vẻ như con thiêu thân lao đầu vào lửa của nàng ta, ngắm nhìn ngọn lửa dữ ngút trời, ngắm nhìn mọi chuyện đang diễn ra như trong dự liệu của hãn. Cho tới khi một bóng người mờ nhạt xuất hiện đằng sau, chau mày hỏi: “Tại sao ngay tới một nữ tử trẻ tuổi như kia người cũng không buông tha?”.

“Lâu ngày không gặp, không ngờ Tà tướng quân vẫn còn thương hoa tiếc ngọc như vậy”, Vân Tà quay đầu lại, cười mà nhìn vị nho tướng ôn hòa như ngọc.

Tạ Thư Hiền không đồng tình nhìn hãn, nói: “Quân vương hung ác bạo tàn, chết không đáng tiếc. Nhưng người không nên ra tay với một nữ tử còn trẻ như vậy”.

“Tướng sỹ nước Sở chết dưới tay ả không tới một ngàn cũng phải tám trăm. Trên đời còn có nữ tử nào đáng sợ hơn thế sao?”, Vân Tà phản bác, sau đó quăng tay nải treo dưới cây dù giấy dầu cho Tạ Thư Hiền: “Hãy giúp ta thêm một việc, hãy mang thứ này tới Nam Chiếu, giao tới tay của Chủ tể”.

“Hãy nói trong đó là thứ gì trước đã”, Tạ Thư Hiền nói.

“Người có thể tự mở ra xem”, Vân Tà ung dung đáp.

Tạ Thư Hiền đầu khách khí với hãn, lập tức mở tay nải ra xem, thì thấy bên trong là một chiếc hộp gỗ chạm hoa. Mở một góc của chiếc hộp

đó ra, một luồng dị hương xộc ngay lên mũi, một tấm mỹ nhân bì tuổi trắng rằm nằm trong hộp, lặng lẽ mỉm cười với Tạ Thư Hiền.

Khóe mắt Tạ Thư Hiền khẽ co giật, lập tức đóng nắp lại, trầm giọng nói: “Đây là ai?”.

“Đệ tử của Chủ tế Nam Chiếu, cũng chính là người mà người vừa nhắc tới”, Vân Tà nói bằng giọng cợt nhả.

Tạ Thư Hiền ngẫm nghĩ, mặt liền biến sắc: “Mục đích của người là...”.

“Không sai”, Vân Tà ngạo mạn nói: “Thầy tế rất xem trọng chuyện kế tục, người nói xem, nếu hãn mà biết... hai đệ tử sẽ kế tục sự nghiệp của hãn đều đã chết trong Đông cung, lại còn bị lửa thiêu, hãn sẽ thế nào?”.

DIỀM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tháo Mặt Nạ Xuống Hiện Tu La

Type: Phương Phương

Lửa dữ thiêu rụi Đông cung.

Trong ngọn lửa ngút trời, Sở Tử Phục ngồi ngay ngắn trên ngự tọa, hai mắt khẽ nhắm, như đang ngồi thiền.

Dưới chân là thi thể của lão thái giám và chúng phi tử.

Văng bên tai là tiếng kêu cứu của cung nhân đang chạy loạn khắp nơi.

“Sở Tử Phục!”

Sở Tử Phục từ từ mở mắt nhìn nữ tử trước mặt.

Y phục màu tím, khuôn mặt mỹ lệ động lòng người được ánh lửa rọi sáng, rực rỡ như thể phượng hoàng tắm trong biển lửa.

Sở Tử Phục khẽ mỉm cười như đóa hoa ưu đàm bà la¹, giọng nói ôn tồn: “Trẫm đã thả nàng đi, nàng còn quay lại làm gì?”.

1 Ưu Đàm bà la: trong tiếng Phạm có nghĩa là “loài hoa linh thiêng mang đến điềm lành từ trời”, có truyền thuyết nói rằng, loài hoa này 3000 năm mới nở một lần, và khi hoa ưu đàm bà la nở để báo hiệu một vị Phật ra đời.

Vân Vân tiến lên vài bước kéo tay hắn nói: “Người hãy đi theo ta”.

Mười ngón tay đan vào nhau, con tim Sở Tử Phục khẽ rung động, sau đó cười mà lắc đầu: “Nàng còn điều gì băn khoăn nữa sao? Sao cứ nhất định phải muốn chết như thế này?”.

Vãn Vãn ôm lấy cánh tay hắn, ra sức kéo hắn ra khỏi cung, Sở Tử Phục bị nàng ta lôi đi, bước chân lảo đảo, tới khi đứng vững, mới kiên định đẩy nàng ta ra.

“Nàng hãy cứ đi một mình”, Sở Tử Phục phũ tay áo: “Hãy để trẫm yên tĩnh”.

Vãn Vãn làu bàu: “Bây giờ nếu người muốn yên tĩnh thì cả đời đừng mong cử động được nữa”.

“Đâu liên quan tới nàng”, Sở Tử Phục điềm tĩnh nói.

Vãn Vãn trầm mặc một hồi, rồi đột nhiên ngoảnh đầu lại, chăm chú nhìn hắn: “Nếu không can hệ tới ta, thì ta không liều chết để quay về tìm người”.

“Nàng không cần phải quay đầu”, Sở Tử Phục lạnh nhạt nói: “Giữa trẫm và nàng không có thứ tình cảm sống chết có nhau, nàng đối tốt với trẫm, trẫm không nhất thiết đã nhận. Lúc trước thả nàng đi, không phải vì tình cảm, chỉ là vì...”.

“Vì điều gì?”, Vãn Vãn hỏi.

Sở Tử Phục im lặng, lại chuyển chủ đề: “Tóm lại, nàng hãy quay về Nam Chiếu”.

“Người vừa nói gì?”, Vãn Vãn sững người, chau mày nhìn hắn: “Người, người đã biết...”.

“Chuyện nàng là Văn Văn – công chúa Nam Chiếu trăm đã biết”, Sở Tử Phục nói: “Hãy trở về đi, nơi đó còn có thân nhân, bằng hữu, con dân của nàng... Nàng đâu cần phải lãng phí sinh mệnh ở nơi này”.

“Người không trách ta gạt người sao?”, Văn Văn khờ khạo hỏi.

“Không những chẳng lừa được của cải, mà còn không lừa được tình ái, cuối cùng còn suýt bỏ mạng, kẻ lừa gạt như nàng thực quá thiệt thòi rồi”, Sở Tử Phục cười nói: “Còn trăm không những không mất gì, trái lại còn có được một quãng thời gian vô cùng tươi đẹp”.

“Ta vẫn có thể ở bên người mãi mãi”, Văn Văn nhìn hấn nói: “Về sau... nếu chúng ta vẫn được ở bên nhau, nhất định sẽ còn rất nhiều chuyện tốt đẹp nữa”.

Sở Tử Phục cúi mặt cười nhạt, đưa tay vuốt mái tóc của nàng ta lần cuối: “Chỉ tiếc trăm không thể ở bên nàng”.

Tiếng ngói rơi tường đổ rầm rầm do bị lửa thiêu. Văn Văn hoảng hốt quay đầu nhìn, chỉ thấy cửa lớn của cung điện dường như đã bị chìm trong biển lửa.

Tiểu công chúa Xuân Phong xưa nay vốn kiêu căng ngạo mạn, vui sướng trên nỗi đau của người khác là vậy, lúc này lại đáng thương như con chó mất nhà. Chỉ thấy nàng ta đầu tóc xõa xượi nằm dưới đất, trong nháy mắt ngược đầu lên nhìn Văn Văn cứ y như nhìn thấy ngọn cỏ cứu mạng rồi òa khóc, sau đó tay chân loạng quạng lết lại gần, ôm chặt lấy chân đối phương.

“Tỷ tỷ!”, nàng ta nấc nghẹn vừa khóc vừa kêu: “Tỷ tỷ! Mọii sợ lắm”.

Văn Văn vốn muốn bỏ nàng ta ở lại, nhưng nay trông bộ dạng đáng thương kia, nàng ta lại mềm lòng rồi nhớ tới quan hệ thân thiết giữa hai người hồi nhỏ. Vậy là than thở, sờ đầu Xuân Phong.

Gió đêm tạt vào người Văn Văn, nàng ta từ từ quay đầu, nhìn về phía cung điện đang vùi trong biển lửa. Biển lửa ấy cứ như mười trượng hồng trần phủ mờ mắt nàng ta. Còn người ngồi trong biển lửa ấy lại khiến con tim nàng ta rối bời.

“Tỷ đừng đi”, giọng nói của Xuân Phong làm Văn Văn giật mình thức tỉnh.

Bấy giờ nàng ta mới phát hiện mình bất giác lại chạy về phía cung điện.

“Ta còn một câu quên chưa hỏi hẳn”, Văn Văn vừa bứt tay Xuân Phong ra, vừa lẩm nhẩm: “Ta nhất định phải biết trên đời này còn thứ gì quan trọng hơn cả tính mạng?”.

Xuân Phong không chịu buông tay, trải qua hoạn nạn lần này, Tiểu công chúa vốn tự cao tự đại ít nhiều đã nhận ra một vài sự thực. Nhận ra bản thân mình chẳng hề xuất sắc như trong tưởng tượng, và cũng nhận ra người chịu được tính cách của nàng ta, xem ra cũng chỉ có người nhà mà thôi. Còn một khi bước chân ra khỏi nhà, lòng người khó đoán, có những lúc ngay tới việc bảo vệ chính mình nàng ta cũng không làm được...

“Có lẽ... có hay không có đáp án cũng không còn quan trọng nữa, ta chỉ muốn mượn cớ để trở về bên hẳn”, Văn Văn lẩm nhẩm: “Xuân Phong, muội hãy buông tay ra”.

“Muội không buông, có chết cũng không buông”, Xuân Phong ôm chân nàng ta càng chặt hơn, ra sức van nài: “Tỷ tỷ, đừng lo cho hẳn nữa, chúng ta cùng nhau trở về Nam Chiếu được không? Muội xin thề với tỷ, sau khi quay về, muội sẽ nghe lời tỷ, muội cũng không giở thói với tỷ nữa, cũng sẽ không tranh giành Chủ tể đại nhân với tỷ nữa...”.

“Nếu ta quay về, sự phụ cũng sẽ không tha thứ cho ta”, Văn Văn bi thương vuốt tóc Xuân Phong, sau đó hất nàng ta ra: “Nơi ấy giờ ta quay về

hay không cũng như nhau cả thôi... muội tự mình quay về là được, hãy chăm sóc phụ mẫu với cả sư phụ”.

Xuân Phong lặn mấy vòng dưới mặt đất, đến khi nàng ta khó nhọc bò dậy, thì chỉ thấy bóng dáng đã khuất xa của Văn Văn, vội hét gào: “Đợi đã, tử tử, muội đã gạt tử, kỳ thực, Chủ tế đại nhân...”.

Một bàn tay to lớn nổi rõ cả xương khớp bịt lấy miệng Xuân Phong.

Một con dao hình bán nguyệt rạch vào cổ họng của nàng ta.

Lời vừa nói tới cửa miệng bỗng dừng tắt lịm.

“Nữ tử nếu muốn lấy lòng người khác thì không được quá nhiều lời”, một giọng nói đầy ma mị văng lên bên tai nàng ta, thậm chí hấn còn dụi dàu lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng ta. Đến khi nàng ta hoàn toàn tắt thở, mới nhân lúc vắng người, đem ném thi thể của nàng ta vào trong biển lửa, rồi thông thả vẩy sạch máu dính trên dao.

Biển lửa trước mắt đã che đậy mọi chuyện mà hấn làm.

Hấn dôi mắt nhìn nữ tử mặc y phục màu tím kia xông vào biển lửa, cười mỉa, sau đó quay người rời khỏi hoàng cung, trở về nơi ở tạm của hấn. Ngón tay thon dài cởi bỏ y phục nhuộm máu đang mặc trên người, hấn tháo mặt nạ xuống, đặt con dao bán nguyệt đầy máu tanh xuống bàn, sau đó nhắc thanh trường kiếm sạch sẽ bên cạnh lên giặt bên hông.

Sợi dây dài buộc trên chuôi kiếm được kết hình trái tim, có lẽ là lễ vật năm mới của nữ tử nào đó tặng hấn, chỉ tiếc không được khéo tay cho lắm nên trông rối tung.

Nhưng hấn không để tâm tới điều đó.

Hai tên hộ vệ uống rượu cầm chừng, bởi vậy mà phản ứng nhanh hơn hẳn, cơ hồ như trong nháy mắt hẳn đi qua, thì đã lập tức nắm lấy binh khí trên tay. Nguyên nhân là do khoảng cách gần có thể người thấy mùi máu tươi trên người hẳn. Thứ mùi này người bình thường khó lòng người ra, nhưng bọn họ đều là hộ vệ ưu tú nhất, sát thủ lợi hại nhất trong doanh trại của Phượng Huyết Ca. Bọn họ tuyệt đối không nhận lầm... Kể trước mắt, chắc chắn vừa giết người.

Chỉ thấy trong chớp mắt, hai người kia đã giữ nguyên tư thế vừa xong, đứng bất động bên bàn.

Một hồi sau, trên cổ bọn họ mới xuất hiện vết máu, tới khi bọn họ đổ xuống đất, máu tươi từ cổ họng bọn họ mới trào ra, giàn giụa khắp căn phòng.

Một cao thủ hạng hai như Hoa Diễm Cốt lúc này mới định thần, nàng không dám tin theo dõi nam tử trước mắt, từ kẽ răng buột ra mấy chữ: “Kính Ảnh... tại sao?”.

Hắn nở nụ cười ôn hòa nhìn nàng.

Mây sắc như kiếm, mắt sáng như sao, tư thế như thể một thanh kiếm cổ cắm trên đỉnh núi, đón nhận tinh hoa của nhật nguyệt, thiên địa, khiến người ta không thể rời mắt.

“Hãy tin ta, Diễm Cốt”, một nắm tay hẳn dấm vào lồng ngực Hoa Diễm Cốt, còn tay kia lại thân mật ôm lấy thắt lưng nàng, ngả người hôn lên bờ môi đang nhỏ máu của nàng: “Đây... là lần cuối ta khiến người bị thương”.

Cuối cùng, hắn nghiêng nát tâm mạch của Hoa Diễm Cốt.

Cũng vào lúc đó, Phượng Huyết Ca đang phê duyệt tấu chương trong cung đột nhiên ôm ngực.

“Quốc sư đại nhân, người sao vậy?”, viên tể tướng hỏi.

Phượng Huyết Ca không trả lời, chàng ôm ngực, chỉ cảm thấy nơi đó trống trải, như thể bị người ta lấy mất đi thứ gì đó quan trọng...

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kẻ Tóc Trắng Tiễn Kẻ Đầu Xanh

Type: Phương Phương

Hàn Quang không thể giải bày tâm trạng mình vào lúc này...

Đội vệ binh đã kéo tới trước cung điện, hàng chục vòi nước đang phun nước vào những nơi bị thiêu cháy nghiêm trọng nhất. Cung nhân cũng tất bật không kém, tất cả những đồ vật có thể chứa nước như thau rửa mặt, thau rửa chân, bình hoa, thùng gỗ... đều được bọn họ sử dụng.

Sau đó, vài thi thể cháy đen được khiêng tới trước mặt Hàn Quang.

“Chỉ huy sứ đại nhân, xin người hãy xác nhận”, cung nhân xu nịnh nói.

Hàn Quang từ từ cúi đầu xuống, mặt không biểu cảm nhìn thi thể cháy đen trước mắt, lạnh lùng nói: “Không phải hẳn”.

“Ồ!” Cung nhân kia sững sờ, vội nói: “Nhưng bộ y phục này đích xác là hôm nay hoàng thượng đã mặc...”.

“Chỉ là một bộ y phục thì nói lên được điều gì?”, Hàn Quang lạnh lùng nhìn cung nhân kia: “Bây giờ nếu người mặc bộ y phục này vào, có phải ta cũng phải quỳ xuống trước mặt người rồi hô vạn tuế?”.

“Nô tài không dám, nô tài không dám”, cung nhân kia vội vã quỳ xuống.

Hàn Quang chẳng buồn bận tâm tới cung nhân kia nữa, cặp mắt vô hồn chăm chú nhìn hai thi thể cháy đen ôm nhau chết nằm dưới đất. Một thi thể mặc trên người để phục còn chưa cháy hết, hạt châu trên mũ miện lăn tới bên chân cậu ta.

Còn nhớ hồi nhỏ, Hàn Quang từng nói với Sở Tử Phục: “Cho dù người cháy thành tro, bổn đại gia cũng nhận ra người”.

Không ngờ lời nói đùa lúc nhỏ nay lại thành sự thực. Nhưng Hàn Quang thà rằng không nhận ra, thà tin người dưới đất không phải là Sở Tử Phục.

“Tiếp tục tìm kiếm”, Hàn Quang gầm lên ra lệnh: “Người nằm dưới đất kia tuyệt đối không phải là hãn, Sở Tử Phục chắc chắn đã trốn đi rồi. Các người hãy đào đất phá tường, cứ phải xới tung Đông cung cũng phải tìm cho ra bằng được hãn cho ta”.

Đám cung nhân đánh mắt nhìn nhau, rất nhiều người trong số họ đã tận mắt trông thấy Sở Tử Phục vào trong cung điện mà không thấy đi ra. Nhưng trong lúc này, ai dám cả gan trái lời Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ, bọn họ chỉ đành tuân lệnh mà đi tìm kiếm Sở Tử Phục. Chỉ là bọn họ vừa tìm kiếm, vừa càu nhàu, theo lý mà nói Tiểu hoàng thượng chết đi thì để vị sau này sẽ thuộc về Hàn Quang, cậu ta nên vui mừng mới phải, nhưng tại sao cậu ta lại hành xử như vậy? Về điều này ngay tới Hàn Quang cũng không sao hiểu nổi.

Bởi vì không cùng hướng đi, cho nên từ mười năm trước Hàn Quang và Sở Tử Phục đã cắt đứt tình nghĩa, mấy năm nay hai người lại tranh đấu long trời lở đất. Nay Sở Tử Phục đã chết, cậu ta nên vui sướng mới phải. Song cậu ta lại không thấy hả dạ, cũng không cảm thấy thương tâm. Nhìn thi thể cháy đen dưới đất, ánh mắt Hàn Quang vô thần, không chút biểu cảm. Cậu ta đưa tay ôm ngực, nơi đó tuy vẫn đang đập nhưng lại cảm thấy trống trải vô cùng...

Hàn Quang không sao hình dung được tâm trạng của mình lúc này. Vậy là cậu ta bỏ lại đám cung nhân sau lưng, một mình rời khỏi cung, đi tới trước cửa nhà Hoa Diễm Cốt.

Không biết vì cố gì, đêm nay cậu ta rất muốn uống rượu.

Trên mặt cậu ta cố nở điệu cười khó coi, còn giả bộ tiện đường đi ngang qua, vỗ vỗ hũ rượu nhỏ khảm vàng dắt bên hông, nghênh ngang đẩy cửa bước vào.

“Sư muội, mau cười với bốn đại gia một cái”, cậu ta lớn tiếng cười ha hả: “Không thì để bốn đại gia cười một cái cho muội xem cũng được”.

Bỗng cậu ta giẫm phải vũng máu, nụ cười trên khuôn mặt dần biến mất.

Ánh trăng sáng rọi vào phòng, khiến thi thể dưới đất như được phủ lên một lớp vải trắng, máu chảy ra từ thi thể nhuộm đỏ mặt đất. Hàn Quang đột nhiên nghẹt thở, ánh mắt cậu ta lướt từng khuôn mặt chết không nhắm mắt tới bóng đỏ bên góc tường.

“Nam tử hán đại trượng phu, khóc cái nỗi gì chứ?”, Phượng Huyết Ca uể oải nói: “Đêm hôm khuya khoắt trông thấy bộ mặt kia của con, có phải vì sư mơ thấy ác mộng?”.

Lời đùa giỡn chột ngưng lại bên miệng, bởi Phượng Huyết Ca đã nhìn thấy người mà Hàn Quang đang bế trong lòng.

Ban đầu chàng còn tưởng màu đỏ là của áo bào, bây giờ mới phát hiện màu đỏ chính là máu từ trên áo bào nhỏ xuống.

“Sư muội chết rồi”, Hàn Quang ngược đầu, vẻ mặt giống như một con sói bị thương, ngay tới hơi thở cũng mang theo mùi máu tanh nồng: “Sư phụ, chúng ta phải báo thù cho muội ấy”.

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Phụng Huyết Ca đứng bật dậy, bước lại gần cậu ta, nhìn Hoa Diễm Cốt đã tắt thở nằm trong lòng cậu ta, chau mày, lạnh lùng hỏi: “Kẻ nào đã ra tay?”.

“kẻ nào ra tay đâu còn quan trọng”, Hàn Quang cười nói: “Là tông môn họa bì sư, là tàn dư của Sở Thất, hay là tên Kinh Ảnh kia... cứ giết sạch bọn chúng là được”.

Thoáng chốc, trên người cậu ta phát ra huyết quang, nhưng Phụng Huyết Ca chỉ liếc nhìn cậu ta một cái thì đã khẽ búng tay lên trán cậu ta: “Có thì giờ rảnh rồi nguyên rửa sư muội, chẳng bằng giúp vi sư phê chuẩn tấu chương thì hơn”.

Phụng Huyết Ca vừa ôm Hoa Diễm Cốt đi về phía tẩm cung, vừa dặn dò: “Tể tướng, Hàn Quang và tấu chương giao cả cho người đó”.

Trong thoáng chốc sư phụ sượt ngang qua, trán Hàn Quang ửng đỏ vì bị búng, cậu ta ngây người mãi hồi lâu, sau đó mới định thần, quay đầu lại nhìn về phía Phụng Huyết Ca rồi kêu lên: “Sư phụ... ý người là... sư muội vẫn chưa chết?”.

“Con còn rửa thêm vài câu nữa Diễm Cốt sẽ chết chắc”, Phụng Huyết Ca cũng không ngoảnh đầu lại nói: “Phạt con bảy ngày phê duyệt tấu chương, không làm xong thì đừng hòng ra ngoài”.

Hàn Quang vừa thở phào, sau khi nghe được lời này thì bèn kêu la thảm thiết: “Không được!”.

Lúc này cậu ta hận một nỗi không thể trói mình vào người sư muội, cậu ta sợ mình sẽ phê bốn chữ “Gọi sư muội tới” lên tất cả các tấu chương.

Song tiếng kêu của tể tướng còn thảm thiết hơn cả cậu ta. Ai mà không biết Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ chỉ anh hùng trên sa trường, chứ còn văn chương cầm bút thì dở tệ. Chỉ huy sứ thường viết sai thì đã

đành, nhưng với trạng thái của cậu ta lúc này, nếu như trên tất cả tấu chương đều phê bốn chữ “Gọi sư muội tới” thì thật không biết phải xoay sở sao nữa? Quốc sư đại nhân, người làm vậy không phải là làm khó cho chỉ huy sứ đại nhân, mà là đang làm khó cho lão thần.

Phượng Huyết Ca chẳng bận tâm đến bọn họ, chàng bế Hoa Diễm Cốt về tấm cung, rồi cho cung nhân lui đi hết, sau đó đặt Hoa Diễm Cốt lên giường mình, từ từ cúi đầu, mái tóc trắng tựa hoa lê phủ ngập trời buông xuống người Hoa Diễm Cốt.

Chàng nắm lấy tay Hoa Diễm Cốt.

Trước kia chàng cũng vẫn hay nắm lấy bàn tay này.

Năm đầu tiên, chàng ôm huyết hải thâm thù, còn nàng vẫn nằm trong tã. Chàng thò tay về phía bé gái, ngón tay non nớt nắm lấy ngón tay chàng rồi cho vào miệng, mút hồi lâu vẫn không thấy sữa thì liền òa khóc ầm ức. Chàng mỉm cười, rồi tự tay đan một chiếc giỏ tre, đặt bé gái cùng một đứa trẻ nhỉnh hơn một chút vào trong giỏ, đeo gùi trên lưng. Từ đó, trên vai chàng không chỉ gánh thù hận mà còn có cả hai sinh mệnh bé nhỏ.

Năm thứ hai, chàng nắm tay bé gái ấy dạy tập đi, chập chững từng bước. Cô bé ấy ngoái đầu lại cười, để lộ ra hàm răng sữa còn thiếu chiếc răng cửa. Hàn Quang đã mọc đủ răng còn cười châm chọc, bé gái thấy vậy liền lấy tay che miệng, rồi mím môi, ngại ngùng ngược đầu nhìn chàng, đôi mắt vừa to vừa đen như hai trái nho mọng nước.

Năm thứ ba phải ngủ trong miếu hoang, bé gái nhỏ bé chui vào trong lòng chàng để tránh muỗi trong miếu. Chàng từ từ mở mắt, cả đêm không ngủ, chiếc quạt mo trong tay không ngừng phe phẩy, cho tới khi bé gái nở nụ cười giữa giấc mơ.

Tháng qua tháng, năm qua năm. Bàn tay này lớn lên trong tay chàng, đứa trẻ ấy trưởng thành trước mắt chàng. Vậy mà giờ chỉ vì một vật mà đã

nằm bất động.

Phượng huyết Ca nhìn chăm chăm vào vật kia, trong đầu đã thấp thoáng có câu trả lời, song chàng vẫn chưa hoàn toàn xác định... Vật ấy vô cùng quý hiếm, theo lý thì không thể xuất hiện ở đây. Chỉ tới khi chàng cúi người nhặt vật đó lên, sau khi tỉ mỉ quan sát mới đưa ra kết luận. Đó là một lá bùa tình.

Phượng huyết Ca đột nhiên siết chặt lá bùa ấy, xoay người lao tới bên cạnh Hoa Diễm Cốt.

“Tiểu Diễm Cốt, tính mạng con vẫn còn cứu được”, chàng siết chặt lá bùa tình trong tay, kiên nghị nói: “Sự phụ nhất định sẽ cứu con bằng mọi giá”.

Dù biết vật này lai lịch không rõ ràng, dù biết vật này ẩn tàng âm mưu, dù biết một khi dùng tới lá bùa tình này sẽ phải chịu hậu họa khó lường, dù biết uống lá bùa này sẽ rất nguy hiểm, thì cũng xem như là uống độc để giải khát. Bất luận thế nào chàng vẫn lựa chọn cách rạch cổ tay, nhỏ máu lên lá bùa tình, những mong lấy máu mình để làm nó tỉnh dậy.

Bùa tình là bí mật của thầy tế, được nuôi bằng máu của thầy tế. Nếu rơi vào thân thể người bình thường thì người đó buộc phải luôn ở cạnh thầy tế, nếu phản bội mà bỏ đi, sẽ lập tức chịu nỗi đau đớn như bị cào xé tim can. Vì lẽ đó mà người ta xem thầy tế như rắn, coi bùa tình là kịch độc.

Nhưng Phượng huyết Ca còn biết, bùa tình không chỉ là kịch độc, trong một vài hoàn cảnh, nó còn là tiên dược hiếm có trên đời.

Chẳng hạn như lá bùa trong tay chàng đây, nếu rơi vào cơ thể của người sống, chuyện sống chết mặc nó định đoạt. Nhưng nếu rơi vào cơ thể của người bị tổn thương tâm mạch mà chết, lá bùa tình này sẽ ở trong tim của đối phương, sau đó sẽ hoán đổi tim cho người đó.

Nói cách khác, một lá bùa tình cũng chính là một quả tim mới.

“Dù sau này có xảy ra chuyện gì, vi sư sẽ gánh chịu tất cả”, Phương Huyết Ca đỡ Hoa Diễm Cốt dậy, đem lá bùa tình nhuộm máu mình đưa tới bên môi nàng: “Vi sư chỉ cần con sống lại”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Than Ôi! Người Sinh Ra Thì Ta Đã Già

Type: neko tama

Sự kỳ lạ của bùa thuật cũng không kém gì với thuật hoạ bì, chỉ một lá bùa tình mà có thể giành lại tính mạng từ tay Diêm Vương. Ba ngày sau, Hoa Diễm Cốt mê man tỉnh lại, nàg nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn màn trướng trên đầu, phải mãi hồi lâu mới nhận thức được mình vẫn chưa chết. Nàng vạch cổ áo, chạm vào vết bầm trên ngực, cơn đau nhói tim cho nàng hay, mọi chuyện xảy ra vào đêm hôm đó không phải cơn mơ.

Kinh Ảnh đã phản bội nàng.

Hoa Diễm Cốt không hiểu cậu ta có lý do gì để phản bội nàng. Nàng đối xử với cậu ta còn chưa đủ tốt hay sao? Tuy danh nghĩa là chủ tớ, nhưng thực tế thì ngay tới xương cá nàng cũng nhặt ra cho cậu ta. Nếu nói là hộ vệ, thì thực tế trước khi gặp cậu ta, lần bị thương nặng nhất của nàng là vào năm mười hai tuổi do không cẩn thận làm gãy móng tay, nhưng chút thương tích ấy sao bì lại được vết thương chí mạng trên ngực nàng? Ăn của nàng, uống của nàng, mặc của nàng, để rồi sau đó nhẫn tâm làm đứt tâm mạch của nàng, tại sao? Bởi vì có người cho hẳn đồ ăn thức uống ngon hơn sao?

“Đúng là có mắt như mù!”, Hoa Diễm Cốt nói bằng giọng khinh bỉ, không biết là muốn trách Kinh Ảnh hay là trách chính mình. Nàng hẳn học xoa mặt, sau khi bình tĩnh được một chút, bèn lão đảo bước xuống giường. Chỉ tiếc chưa đi được mấy bước đã nhũn người ngã xuống đất.

Bất chợt một người đẩy cửa lao vào, vội vàng bước tới bên nàng: “Su muội à, tướng ngũ của muội sao lại tệ vậy chứ!”.

Hàn Quang bế nàng lên giường, sau đó đắp chăn cho nàng, trông thấy đôi mắt đang trừng to của nàng, thần sai quỷ khiến thế nào cậu ta còn đưa lòng bàn tay ấm áp vuốt mắt nàng, rồi lẩm bẩm: “Bị thương cũng không nhẹ, ngay cả mắt cũng không nhắm lại được”.

“Muội đã tỉnh rồi”, Hoa Diễm Cốt nghiêng răng nói.

Hàn Quang sững người, sau đó lộ ra vẻ mặt vui sướng khôn tả, ôm chầm Hoa Diễm Cốt vào lòng, còn dúi đầu vào vai và mái tóc nàng, cười nhỏ nói: “Bổn đại gia biết mà... người tốt không trường thọ, tai vạ truyền ngàn năm, muội nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi!”.

“Vớ vẩn! Huynh nói chuyện dễ nghe một chút có được không!”, Hoa Diễm Cốt bỗng cảm thấy mắt mình cay cay. Nàng vòng tay ôm lấy lưng Hàn Quang, vùi đầu vào vai cậu ta, yếu ớt nói: “Chính là Kinh Ảnh... chúng ta phải đề phòng hẳn”.

“Bổn đại gia sớm đã nhắc muội phải cẩn thận với hẳn rồi mà”, Hàn Quang tức tối nói: “Tên khốn đó, cứ chờ tới khi bổn đại gia bắt được hẳn, nhất định sẽ róc xương hẳn ra để hầm, khiến hẳn muốn sống không được mà chết cũng chẳng xong!”.

Nhớ tới Kinh Ảnh, trong lòng Hoa Diễm Cốt lại nhói đau, tình đầu chớm nở, con tim xuyên xao, chỉ tiếc đã chọn sai đối tượng. Không sai, Hoa Diễm Cốt quả thực đã đem lòng yêu mến Kinh Ảnh, chỉ là nàng chưa từng nói ra, sau này cũng sẽ không nói ra. Thích một người đã tiếp cận nàng vì mục đích, lợi dụng nàng, thậm chí còn ra tay giết nàng mà không chút nương tình. Chuyện này nếu đem kể với bất kỳ ai thì họ cùng đều cho nàng là kẻ ngốc. Mà nếu là Kinh Ảnh, chỉ e hẳn cũng không kiềm chế nổi mà bật cười thật lớn, rồi sau đó sẽ mỉa mai nàng là đồ ngu ngốc.

Còn sư phụ và đại sư huynh có lẽ sẽ thất vọng vô hạn về nàng.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể nói ra.

Thôi thì cứ chôn giấu mảnh tình đại khờ ấy trong sâu thẳm đáy lòng vậy.

“Được rồi, được rồi, không nhắc tới hần nữa.” Không biết Hàn Quang cảnh giác ra điều gì hay chỉ thuần túy nhắc tới Kinh Ảnh thì khó chịu, nên đã chủ động kết thúc câu chuyện, vừa dụ Hoa Diễm Cốt ngồi xuống, vừa nói: “Tóm lại đi một ngày đàng học một sàng khôn, sau này muội có đại sư huynh và sư phụ là đủ rồi. Ngoài chúng ta ra, trên đời này kẻ nào cũng có tâm địa bất chính, muội không cần phải quan tâm, cũng không được tin lời bọn họ, cũng không được ăn thứ gì của đối phương...”.

Khoé môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật: “Những lời này mười năm trước huynh đã nói với muội rồi”.

Hàn Quang cười bất lực nói: “Mười năm nay, muội chưa bao giờ nghe lời ta”.

Hoa Diễm Cốt đang muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Hàn Quang đã đưa tay bịt miệng nàng lại, ra bộ nghiêm túc nói: “Ta không cần muội thề độc, ta chỉ cần trong lòng muội hiểu rằng, mỗi lần muội làm sai một việc gì đó, đại sư huynh cũng đều đứng ra giúp muội xử trí, mỗi lần muội tin lầm một ai đó, thì mái tóc của sư phụ lại bạc thêm một sợi... À! Quên mất là sư phụ bạc tóc từ khi còn trẻ, mười năm trước thì người đã trắng xoá rồi!”.

Lời nói đùa không làm thay đổi bầu không khí giữa hai người. Hoa Diễm Cốt vẫn ngẩn người nhìn Hàn Quang, hai mắt nhoè đi, giọt lệ châu lăn dài trên má ngọc.

“Đây cũng không phải là lỗi của một mình muội!”, Hàn Quang thấy Hoa Diễm Cốt rơi nước mắt thì tay chân lóng ngóng, lời nói trở nên lộn

xôn: “Phía sau mỗi nữ nhi được chiều chuộng sủng ái đều có một nam nhân yêu thương nàng ta hết mực, huống chi phía sau muội còn có những hai người. Đặc biệt là sư phụ, người không chỉ nuôi con cái, mà còn biết đùa giỡn với trẻ nhỏ! Muội còn nhớ không, lúc chúng ta còn nhỏ, mỗi lần tới bữa ăn người đều gắp thức ăn ngon vào trong bát của mình, sau đó lại cười ha hả đổi bát cho muội...”.

Chính vì vậy, dù là những tháng ngày sống trong cơ hàn, nhưng chỉ cần có Phượng Huyết Ca bên cạnh thì Hoa Diễm Cốt sẽ không bao giờ phải chịu đói.

“Đại sư huynh, đừng nói nữa”, Hoa Diễm Cốt nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, trong lòng đã hạ quyết tâm: “Chờ muội lành bệnh, huynh hãy bắt Kinh Ảnh về đây, chính tay muội sẽ trừng trị hắn”.

Bất cứ ai cũng đều phải chịu trách nhiệm về việc mình đã làm, cho dù đó là việc làm sai trái.

Vậy nên Kinh Ảnh phải chịu trách nhiệm cho sự phản bội của hắn, hắn buộc phải chết. Còn Hoa Diễm Cốt phải chịu trách nhiệm khi đã tin lầm người, phải chính tay nàng khiến Kinh Ảnh hoá thành tro.

“Muôi hạ quyết tâm được như vậy thì tốt rồi”, Hàn Quang xoa đầu nàng: “Giờ hãy nghỉ ngơi đi, tâm mạch của muội bị tổn thương nặng, hôm đó bốn đại gia suýt nữa còn tưởng muội đã chết... Ài, ta không muốn nói gì nữa, tóm lại thời gian này muội hãy nghỉ ngơi để bình tâm lại, tu tâm dưỡng tính, có cần bốn đại gia mang tới cho muội vài cuốn sách không?”.

“Ai lại dùng sách để dưỡng tâm chứ?”, Hoa Diễm Cốt đau khổ nhắm mắt.

“Còn hay hơn Tam tự kinh kia nhiều!” Hàn Quang thở dài, đang muốn bàn tiếp về sự tinh túy của sách thì lại thấy Hoa Diễm Cốt ôm ngực, sắc

mặt trắng bệch, thần sắc cổ quái. Hàn Quang thấy vậy thì giật mình, vội hỏi: “Sư muội, muội thấy không khoẻ chỗ nào?”.

Hoa Diễm Cốt nhìn Hàn Quang, ngập ngừng như có điều muốn nói.

“Thái y”, Hàn Quang hô gọi.

“Muội không sao”, Hoa Diễm Cốt kéo ngón tay Hàn Quang, mỉm cười nói: “Có lẽ là do đã ngủ quá lâu, vừa rồi lại nói nhiều... cho nên... muội thấy hơi đói”.

“Bốn đại gia đã đem thức ăn tới cho muội rồi.” Hàn Quang hé mắt nhìn nàng, khoẻ môi hơi giật.

Tuy không biết lúc nào Hoa Diễm Cốt tỉnh lại nhưng trong phòng lúc nào cũng chuẩn bị sẵn một bát cháo nóng. Cứ mỗi một canh giờ lại có cung nhân vào xem tình trạng của Hoa Diễm Cốt, sau đó se xthay bát cháo nguội bằng một abts cháo nóng mới, cứ lặp lại nhiều lần cho tới khi Hoa Diễm Cốt tỉnh lại.

Cháo đã đặt trên bàn được một lúc, Hàn Quang bưng lên ném thử một tiếng, cảm thấy độ nóng vừa miệng mới vội chạy tới bên giường, múc một thìa bón cho Hoa Diễm Cốt. Thìa thứ nhất, Hàn Quang làu bàu: “Còn trông mong sau khi muội lớn sẽ hiền lương thực nữ, hầu hạ bốn đại gia chuyện ăn ở, không ngờ vẫn không khác nào hồi nhỏ...”.

Hoa Diễm Cốt từ từ húp cháo trong thìa.

Thìa thứ hai, Hàn Quang than thở: “Như thế này cũng không phải không tốt...”.

Hoa Diễm Cốt gặm thìa, gắng gượng húp hết nửa thìa còn lại, rồi từ từ ngã xuống giường.

Hàn Quang sững người, trong lòng chột ớn lạnh, đặt tay lên mạch của nàng, sau đó sắc mặt thay đổi hẳn, ngay tới giọng nói cũng trở nên run rẩy tuyệt vọng: “Sao có thể như vậy?”.

Rõ ràng còn vừa nói chuyện với cậu ta. Rõ ràng còn vừa than với cậu ta rằng mình đói bụng. Rõ ràng đã sống lại, tại sao lại từ từ chết đi trước mắt cậu ta?

“Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?”, Hàn Quang loạng quạng ôm nàng vào lòng, sau đó ra sức truyền nội lực vào cơ thể nàng, những mong dùng chân khí để kích thích sự sống của nàng, nhưng vẫn không có tác dụng gì. Nàng nằm trong lòng cậu ta dần nhắm mắt, hơi thở mỗi lúc một yếu ớt, tất cả dường như đang tái diễn lại cảnh tượng đêm hôm đó.

“Két” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra.

Hàn Quang còn đang mơ hồ chưa phát giác, cho tới khi một bàn tay to lớn đặt trên vai, bấy giờ cậu ta mới giật mình tỉnh lại, quay đầu lại nhìn, rồi run rẩy gọi: “Sư phụ...”.

Phượng Huyết Ca nhiều ngày không ngủ nghỉ, gương mặt vẫn luôn tỏ ra thư thái thì nay đã thoáng vẻ mệt mỏi. Vẻ mặt chàng thâm trầm chứng kiến cảnh tượng trước mắt, sau đó không chút chậm trễ ngồi xuống mép giường, vòng tay ôm lấy eo Hoa Diễm Cốt, để nàng tựa vào lòng, mái tóc trắng thẳng tảo như dòng ngân hà buống thông trên vai nàng, trượt qua má nàng. Nhưng kỳ lạ thay, Hoa Diễm Cốt vừa xong còn thoi thóp hơi thở, vậy mà vừa ngã vào lòng chàng thì đã như hoa đào tắm gột trong sương đêm, sắc mặt nhợt nhạt đang dần hồng hào lên, từ trạng thái hấp hối trở thành rạo rức sức sống. Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Hàn Quang trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng không kìm được lòng mình hỏi: “Chuyện này là thế nào?”.

“Bùa tình”, Phượng Huyết Ca lạnh nhạt nói: “Hàng trăm loại độc vật được tập hợp ở cùng một chỗ, rồi cho chúng tàn sát lẫn nhau, cuối cùng mới luyện ra được một con cở trùng màu vàng. Ngày đầu tiên dùng máu trong tim thầy tế để nuôi nó, những ngày sau đó sẽ nuôi nó bằng thịt của chín mươi chín kẻ phụ tình, sau một trăm ngày sẽ được một loại cở trùng (còn gọi là bùa tình)... Vi sư đã dùng vật này để duy trì mạng sống cho sư muội con”.

“nghe có vẻ còn độc hơn cả thạch tín, dùng thứ này để duy trì tính mạng thực sự không sao chứ?” Khoé môi Hàn Quang co giật, ánh mắt đầy vẻ lo âu.

“Chuyện này còn phải tùy thuộc vào con”, Phượng Huyết Ca uể oải liếc nhìn Hàn Quang: “Người bình thường nếu bị tổn thương tâm mạch, muốn hồi phục thì phải bình tâm tịnh khí, nhưng sư muội con thì ngược lại, nó không còn tâm mạch, nếu muốn sống tiếp thì buộc phải đại hỷ đại bi đại nộ để kích thích lá bùa tình đang sống trong tim”.

Hàn Quang há mồm trợn mắt: “Vậy con phải làm sao? Hễ gặp mặt là túm tóc muội ấy sao?”.

Phượng Huyết Ca mỉm cười: “Con năm nay mới tám tuổi đầu à? Cách làm ngu ngốc như vậy cũng nghĩ ra được!”.

Hàn Quang nhăn nhó, mãi lâu sau mới nói: “Vậy bốn đại gia sẽ kể chuyện cười cho muội ấy nghe!”.

Phượng Huyết Ca lại mỉm cười nói: “Con năm nay bảy tuổi à? Cái trò ngờ nghệch ấy mà cũng nghĩ ra được sao!”.

Hàn Quang cắn răng nghiêng lợi: “Vậy lão tử sẽ nhảy múa cho muội ấy xem!”.

Phượng Huyết Ca mỉm cười mà như không lướt qua Hàn Quang, khẽ than thở: “Sau này nhớ ăn thêm vài bát đậu hũ để bổ não... vừa rồi vi sư chỉ nói đùa thôi, không phải con tưởng thật đấy chứ?”.

Năm đấm Hàn Quang kêu “Rắc, rắc”. Nếu nam tử trước mắt không phải có ơn nuôi dạy, thì cậu ta sớm đã khiến đối phương thành tro rôi.

Sau khi chuyển được sang chủ đề khác, Phượng Huyết Ca không khỏi lắc đầu. Đồ đệ này tuy là anh tài võ thuật thật, nhưng đầu óc lại không được nhanh nhạy. Tuy chưa đến nỗi khờ khạo, nhưng lại quá thẳng thắn, không biết dùng thủ đoạn. Người khác chỉ cần giở một chút thủ đoạn là có thể lừa được cậu ta. Người như cậu ta làm được tới chức Chỉ huy sứ Cẩm y vệ đã là cực ạn rồi, nếu muốn tiến xa hơn hoặc đứng ở vị trí cao hơn thì sẽ càng ngã đau hơn mà thôi.

Hàn Quang không thích hợp ở chốn cung đình. Và Hoa Diễm Cốt thì lại càng không thích hợp.

Nghĩ đến tương lai sau này của hai người, Phượng Huyết Ca không khỏi chau mày.

Có lẽ chàng không nên lựa chọn con đường báo thù, có lẽ năm xưa sau khi giết chết tiên đế chàng không nên ở lại, có lẽ năm xưa chàng nên vừa bỏ hết những phù hoa hư danh, dẫn theo hai đứa trẻ phiêu bạt biển rộng trời cao, để sau này sử xanh còn lưu tên ba hiệp khách. Có lẽ chàng nên dẫn chúng tới nơi non xanh nước biếc ẩn cư, từ đó sống cuộc đời tiêu diêu tự tại, không màng thế sự nhân gian.

Bây giờ nói gì cũng đều đã muộn.

Cuộc đời của Hàn Quang đã bị chàng làm lỡ dở, người đã làm chỉ huy sứ Cẩm y vệ thì sẽ không bao giờ trở thành hiệp khách. Còn tình cảnh của Hoa Diễm Cốt còn tệ hại hơn, hôm đó tình thế cấp bách, chàng chỉ còn

cách bỏ bùa tình vào trong cơ thể nàng mà đã quên đi sự bá đạo của loại bùa tình này...

Cho hàng trăm loại độc vật được tàn sát lẫn nhau, cuối cùng mới luyện ra được một con cở trùng màu vàng. Ngày đầu tiên dùng máu trong tim thầy tế để nuôi nó, ngày thứ hai sẽ bắt đầu cho nó ăn thịt của chín mươi chín kẻ phụ tình, sau một trăm ngày mới có được một loại cở trùng (bùa tình). Người bình thường nếu trúng phải bùa tình này, nếu như ngày hôm đó không gặp thầy tế thì sẽ khó chịu giống như bảy ngày bị bỏ đói, bởi vậy người nay cả đời không được rời khỏi thầy tế. Hoa Diễm Cốt đã trúng phải bùa tình, ngày hôm đó nếu không gặp Phượng Huyết Ca, xem chừng cả đời nay cũng không thể gặp được nữa.

Phượng Huyết Ca đâu bận tâm đến điều đó, chàng võ dĩ đã thích được trông thấy tiêu đồ đệ, để nàng dính chặt bên mình cũng không hề gì. Chàng có thể ở bên nàng một ngày, một tháng, một năm, mười năm... nhưng chàng có thể ở bên nàng được cả đời hay không?

Chàng đã hơn ba mươi tuổi. Còn người đồ đệ này mới chỉ mười tám.

Than ôi, người sinh ra thì ta đã già, quãng đời còn lại của nàng, chàng không thể ở bên cạnh.

Phượng Huyết Ca lấy tay làm lược, chải lại tóc rối vương trên khuôn mặt nàng. Chàng dịu dàng ghé mắt xuống nhìn nàng, sau đó bảo Hàn Quang: “Hãy phái người tới Nam Chiếu cho mời Chủ tế đến kinh thành”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Khúc Tận Người Tan Đêm Chưa Tàn

Type: neko tama

Nguyên nhân Đông cung bị thiêu rụi được truyền ra ngoài là do cung nhân bất cẩn làm rơi đèn Lưu Ly.

Sở vương đã chết, Phượng Huyết Ca bèn lựa chọn ngay trong tông thất một đứa trẻ sáu tuổi lên làm hoàng đế.

Những tướng sẽ được xem một màn kịch hay giết đế tước ngôi, cuối cùng lại thấy Thái hậu ăn vận lộng lẫy dắt tay đế vương nhỏ tuổi, ung dung, quý phái ngồi trên ngự toạ.

Tể tướng không lấy gì làm vui vẻ, vốn cứ tưởng Quốc sư đại nhân cuối cùng cũng có thể phế đế xưng vương. Nhưng nay quả nhiên thuyết giáo vẫn chưa đủ, tối nay ông ta phải tới gặp Quốc sư đại nhân để chong đèn đàm đạo thâm đêm...

Thái hậu cũng không vui vẻ gì, nàng ta thân là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư, đoan trang, hiền thực, tài danh đồn xa, bởi vậy mà được chọn làm Hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ. Ai ngờ còn chưa vào động phòng thì hay tin Sở vương qua đời, vậy là còn chưa kịp mặc y phục thành thân màu đỏ, nàng ta đã phải khoác tang y màu đen dành cho Thái hậu, ôm đứa cháu nhỏ ngồi lên vị trí quyền uy nhưng cô quạnh kia. Phía dưới quần thần cao giọng hô: Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.

Chín mươi chín màn rèm châu buông xuống như thể màn đêm bao phủ, che đi dung nhan mỹ miều, trẻ trung của Thái hậu. Trước khi màn rèm cuối cùng buông xuống, nàng ta khẽ đưa mắt nhìn về phía nam tử khoác bạch y đứng cạnh ngự toạ.

Mái tóc trắng xoá như tuyết. Nếu như được định đoạt cuộc đời mình, nàng ta thà rằng dùng những tiếng hô thiên tuế kia để đổi lấy mỗi nhân duyên trăm năm cùng người đó.

Trong buổi dạ yến, rượu qua chén lại, vui trọn đêm nay.

Chỉ là rượu qua tam tuần, mọi người bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Kịch bản được dâng tới tay Thái hậu, khúc Ngọc đài xuân được biểu diễn hết lần này đến lần khác.

Có mặt ở đây đều là những người tinh ý, sao mà không nhìn ra được ẩn ý trong đó. Trong ánh mắt ngược nhìn Phượng Huyết Ca không khỏi mang theo bảy phần thăm dò, ba phần ám muội.

Khúc Ngọc đài xuân kể về câu chuyện tình yêu giữa một nữ tử xấu xí và một hoạ bì sư trẻ tuổi, sau này nữ tử kia tiến cung, nhưng do tướng mạo xấu xí nên gặp nhiều bất lợi. Thấy vậy, hoạ bì sư bèn đổi cho nàng một tấm da nghiêng nước nghiêng thành. Nhờ đó nữ tử kia một bước lên mây, được trở thành hoàng hậu, cả đời được sủng ái, phong quang vô hạn.

Trên đài, đào nữ uốn cong tấm lưng mảnh, đang xướng tới đoạn nữ tử xấu xí được lên làm hoàng hậu, nhưng nàng ta lại nhận ra con tim mình từ lâu đã thuộc về hoạ bì sư anh tuấn kia. Một khúc ca buồn dưới trăng, bóng người nhảy múa hỗn độn.

Dưới đài, một lão thái giám cung kính hành lễ với Thái hậu, thấp giọng nói: “Thái hậu nương nương, Quốc sư đại nhân hỏi người, phải

chăng nên đổi một màn diễn khác?”.

Thái hậu mím chặt môi, ngược mắt về phía nam tử bạch u đằng xa, sau đó điềm tĩnh mà cứng rắn lắc đầu.

Không lâu sau, Phượng Huyết Ca tự xưng tửu lượng không tốt, xin cáo lui trước, còn sai người mang một bàn rượu tiệc tới phòng chàng. Nhưng chàng vừa uống xong, bàn tiệc này hiển nhiên không phải để chuẩn bị cho chàng.

Quốc sư đại nhân thết tiệc trong phòng là để chiêu đãi ai?

Những người có mặt lại có đề tài mới để thảo luận.

Ngón tay đặt trên gối Thái hậu từ từ siết lại, ngón tay nhọn đâm vào lòng bàn tay. Trên đài vẫn đang xướng khúc Ngọc đài xuân, tiếc là chỉ có mình nàng ta thưởng thức. Cho tới khi khúc tận người tan, chỉ còn lại đài trống, nàng ta mới đặt tay lên trên tay của tỳ nữ thân cận, lạnh nhạt nói: “Ai gia mệt rồi, bãi giá hồi cung”.

Trên đường hồi cung, Thái hậu ngang qua nơi ở của Phượng Huyết Ca – điện Giao Thái. Nàng ta do dự một hồi, cuối cùng thì khẽ vén rèm kiệu, hạ lệnh đi thẳng tới điện Giao Thái. Cung nữ, thái giám ra sức khuyên ngăn, rằng hành động này không hợp lẽ, sẽ làm tổn hại thanh danh của Thái hậu.

“Ai gia chỉ ghé vào một lát thôi.” Trên gương mặt thanh tú của Thái hậu hiện lên vẻ cố chấp.

Nàng ta chỉ muốn biết nữ tử có thể xứng với Quốc sư đại nhân rốt cuộc là người như thế nào.

Không ngăn được Thái hậu, đám người đành phải đi về phía điện Giao Thái. Thị vệ canh gác ở điện Giao Thái thấy Thái hậu giá đâu, rất lấy làm

kinh ngạc, rồi vội hành lễ. Thái hậu miễn lễ, sau đó hạ lệnh cho bọn họ không được lên tiếng. Sau khi ngẫm nghĩ, lại hạ lệnh cho bọn họ lui đi, không được xuất hiện trước mặt nàng ta. Đám thị vệ đang muốn báo tin cho Phượng Huyết Ca nghe được lời này thì vẻ mặt ai nấy đều trở nên khó coi như thể phải nuốt sống một trăm trái chuối xanh vậy.

Sau khi thoát khỏi đám thị vệ, Thái hậu đi thẳng vào điện Giao Thái mà không gặp cản trở.

Được đám thái giám cho biết Phượng Huyết Ca đang ở hậu hoa viên, Thái hậu lập tức cho người lui ra, chỉ để thị nữ bồi giá thân cận dìu tới hậu hoa viên.

Mặt hoa dáng liễu, bước dưới ánh trăng. Càng tới gần người, trong lòng càng rối.

Năm xưa trong cung thết yến tiệc, nàng ta đã cùng phụ thân tới dự yến. Nàng ta đã choáng ngợp trước phong thái anh tuấn của chàng, từ ấy lòng thầm khó quên. Sau này bằng lòng xuất giá vào cung, một phần là do lệnh của phụ mẫu, một phần cũng là để được thường xuyên trông thấy chàng. Sau khi hay tin SỞ vương qua đời, nàng ta không những không chút đau buồn, trái lại trong lòng còn nhen nhóm hy vọng... Có lẽ trong lòng Quốc sư đại nhân vẫn có nàng ta, bởi vậy nàng ta vẫn sống sót, trong khi SỞ vương và những phi tử khác đều đã mất mạng... từ nay ở lại trong cung, chỉ có nàng ta và chàng.

Trong mắt Thái hậu tràn trề hy vọng.

Lúc này, nàng ta cứ như thiếu nữ sợ lỡ buổi hẹn, vội vã đi tới hoa viên.

Nhưng khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, nụ cười trên khuôn mặt nàng ta dần tan biến, chỉ còn lại vẻ nhợt nhạt.

Gió nổi, đem vắng, mây tan trăng ló, soi bóng hoa.

Phượng Huyết Ca đang đứng quay lưng về phía nàng ta, dáng vẻ như ngọc, khoác trên mình bạch y, làn tóc trắng, phong tư anh tuấn, thân thái điềm nhiên cứ như một vàng trắng rơi xuống chốn phàm trần.

Đôi tay ngọc ngà với tay áo màu đỏ rũ xuống hai bên đang vòng qua hông chàng không phải là của nữ tử bình thường, bởi lẽ, nếu bất cẩn sẽ trở nên quá ư trần tục. Song nữ ử trứ trước mắt tuy chưa lộ khuôn mặt, chỉ đôi tay trắng ngần toát ra vẻ băng cơ ngọc cốt kia thôi cũng đủ để át đi sắc đỏ ấy.

Thái hậu ngăn người nhìn đôi tay trắng như ngọc ấy, cho tới khi tỳ nữ bên cạnh nhỏ giọng cất tiếng gọi: “Thái hậu”.

“Hừ!”, Phượng Huyết Ca chậm rãi nghiêng đầu, uể oải thốt lời. Khuôn mặt anh tuấn tựa thần tiên, mái tóc trắng được gội dưới ánh trăng, khiến người ta không khỏi tưởng tượng, nếu mái tóc ấy rơi xuống nước, phải chăng sẽ biến thành một hồ trắng.

Khi chàng nghiêng mình đã để lộ ra nữ tử trong vòng tay. Nữ tử ấy mặt đỏ ửng, y phục xộc xệch, nếu là những nữ tử khác trong bộ dạng này, sẽ chỉ lộ ra vẻ lá lơi. Nhưng dung mạo của nàng ta quá ư tuyệt sắc, dáng vẻ quá khuynh thành. Vậy nên, bất luận là trong tư thế nào cũng chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: “Diễm át quần phương(*)”.

(*)Đẹp hơn tất cả

Thái hậu lặng nhìn nữ tử ấy một hồi, sau đó đột ngột quay người đi, lạnh nhạt nói: “Quốc sư đang có khách, ai gia không quấy rầy nữa”.

Lời nói nhẹ nhàng tựa như gió thoảng mây trôi. Duy chỉ có bàn tay đặt trên tà tỳ nữ là siết chặt.

“Là ai vậy?”, sau lưng, Hoa Diễm Cốt tựa vào lòng Phượng Huyết Ca, ngược lên hỏi, khuôn mặt thoáng vẻ ngại ngùng và bối rối khi bị người

khác phát hiện.

“Ai biết chứ!”, Phụng Huyết Ca khẽ cười nói: “Chất độc trong người con phát tác ngày càng nhiều, chỉ bằng đêm nay hãy ở lại điện Giao Thái, như vậy nửa đêm vi sư không phải tới tìm con”.

“Đại sư huynh cũng ở lại phải không?”

“Hãy thử nghĩ tới những lời bình phẩm về vi sư đi!”, Phụng Huyết Ca dạo bước dưới hoa, tay phải khẽ nắm lấy ngón tay Hoa Diễm Cốt, cười khổ nói: “Chỉ giữ mình con ở lại vi sư cũng đã mang tiếng rồi, nếu lại thêm Hàn Quang nữa, vậy thì càng không tránh khỏi tai tiếng đồng tính nam, mà không chừng sử quan còn cho thêm tội ô loạn hậu cung”.

Hai người sánh bước trò chuyện một hồi, sau khi dùng một chút đồ ăn, Phụng Huyết Ca cho người dọn bàn tiệc đi, sau đó đưa Hoa Diễm Cốt về phòng, cười mà nói với nàng: “Ngủ đi”.

“Con không ngủ được”, Hoa Diễm Cốt nằm trên giường với lấy tay áo chàng: “Sư phụ, người hãy kể những chuyện tai tiếng của mình có con nghe đi”.

Phụng Huyết Ca nhìn nàng cười mà không nói.

“Không thì sư phụ kể những chuyện tai tiếng của đại sư huynh cho con nghe cũng được.”

“Được, chúng ta bắt đầu từ năm nó lên ba tuổi mà vẫn đái dầm”, Phụng Huyết Ca cảm lạnh trước những chuyện về mình, nhưng khi nhắc tới những chuyện tai tiếng của Hàn Quang lại thao thao bất tuyệt, hận một nỗi không thể kể liền bảy ngày bảy đêm.

Thú thực, Hoa Diễm Cốt không mấy hứng thú với những chuyện tai tiếng của Hàn Quang, hai người ở bên nhau từ nhỏ, mỗi lần cậu ta gây

chuyện gì, nàng hầu như đều ở bên cạnh cười nhạo. Vậy nên, Phượng Huyết Ca kể ra mười chuyện, thì có tới chín chuyện nàng đã đích thân chứng kiến. Nhưng nàng vẫn muốn nghe, bởi vì giọng nói của sư phụ khiến nàng cảm thấy an lòng.

Sau khi bị Kinh Ảnh phản bội, nàng trở nên yếu đuối, nàng cần thứ cảm giác ấy, rất cần cảm giác thân thuộc từ Phượng Huyết Ca, chỉ có như vậy nàng mới cảm thấy an toàn.

Gối mặt lên cánh tay Phượng Huyết Ca, Hoa Diễm Cốt thầm nhủ với chính mình, cứ như thế này mình sẽ chóng ổn thôi. Vào lúc này của ngày mai, mình sẽ quên Kinh Ảnh, quên hết những chuyện liên quan tới hắn, trở về làm một đồ đệ tốt, sư muội tốt. Cả đời này sẽ không thích bất kỳ ai nữa.

Phượng Huyết Ca ngồi bên mép giường, tới khi Hoa Diễm Cốt đã chìm vào giấc ngủ, bấy giờ mới thương yêu vuốt lên khuôn mặt nàng, sau đó nằm xuống cạnh nàng, đưa tay vạch cổ áo, để lộ ra bờ vai động lòng người, ôm thân hình mỏng manh của nàng vào trong lòng, nhịp đập con tim giữa hai cơ thể giao hoà với nhau.

Chất độc của bùa tình chỉ có thân thể chàng mới có thể kìm hãm. Tuy không thể âm dương giao hợp nhưng trong giới hạn cho phép, hai người vẫn có thể ôm nhau ngủ.

Chỉ có điều, nàng đã không còn là một đứa trẻ.

Hoa Diễm Cốt lúc ngủ say khó đối phó hơn nhiều so với khi tỉnh. Khi tỉnh, nàng còn nhớ một số sự đồ tôn ti, chứ còn lúc ngủ say thì ngay tới nam nữ cũng không phân biệt được. Dưới sự thôi thúc của bùa tình, nàng không ngừng dụi mặt vào ngực Phượng Huyết Ca. Tuy không còn động tác nào khác, nhưng chỉ với cơ thể mỹ miều của mùi hương toát ra cũng đủ để nhắc Phượng Huyết Ca một điều, đồ đệ của chàng nay đã lớn rồi.

Bàn tay đặt bên hông Hoa Diễm Cốt khẽ siết chặt, trên khuôn mặt thanh tịnh thoáng vẻ ảo não. Phụng Huyết Ca nhẹ nhàng nghiêng người, không khỏi than thở về chuyện Chủ tế Nam Chiếu đến giờ vẫn chưa tới, từ Nam Chiếu tới nước Sở lại xa xôi đến vậy sao? Có cần phái người dùng kiệu khiêng hân về đây hay không?

“Quốc sư đại nhân!”, một giọng nói lạnh lạnh ở ngoài cửa vang lên, như thanh đoản đao chọc thủng màn đêm.

“Vào đi.” Phụng Huyết Ca đáp chần lên người Hoa Diễm Cốt, sau đó đưa tay hạ rèm.

Bách Lý Độ còn chưa chuẩn bị tâm lý, vừa đẩy cửa bước vào đã trông thấy ngay cảnh tượng này, mà con mắt hân lại cực kỳ tinh tường, chỉ cần lướt qua đã thấy mồn một thân hình cũng như diện mạo của nữ tử đang nằm phía sau Phụng Huyết Ca.

Trời ơi! Bách Lý Độ suýt chút nữa đã tự móc mắt mình. Hân không hề muốn trong thấy cảnh tượng sư đồ như thế này!

Sau khi định thần, Bách Lý Độ cúi đầu giả bộ như không thấy gì, quỳ một gối xuống, cung kính noi: “Đại nhân, Chủ tế Nam Chiếu đã vào kinh, nay đang ở đình Xuân Thu ngoài thành... Ngoài ra...”.

“Nói”, Phụng Huyết Ca nói.

“Chỉ huy sứ của Cẩm y vệ sau khi hay tin đã hành động trước một bước”, Bách Lý Độ cười khổ nói: “Chỉ huy sứ đại nhân nói, trước bữa sáng ngày mai nhất định sẽ bắt Chủ tế Nam Chiếu, ép đối phương giao thuốc giải”.

“Làm càn!”, Phụng Huyết Ca đập bàn đứng dậy.

Giới thầy tế có nguồn gốc lâu đời, trong đó không thiếu những người tài năng, song dựa vào đâu mà Chủ tế vương đời này lại được xem là mạnh hơn cả? Chỉ dựa vào khả năng đơn phương độc mã chiến đấu của hãn, thì đừng nói là hiện giờ, mà cho dù là năm trăm trước hay năm trăm năm sau cũng không có đối thủ. May thay hãn không có dã tâm, với tài năng đó của hãn nếu lại thêm vào chút dã tâm, thì thiên hạ này sẽ nằm trong tay hãn rồi. Nếu muốn đối địch, trừ phi phải có thể lực hùng mạnh tương xứng với hãn. Hàn Quang ăn no hết việc hay sao mà lại chạy đi đấu sức với hãn, có khác nào thành tâm dâng con tin cho hãn!

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Không Cùng Chí Hướng Khó Đi Cùng Đường

Type: neko tama

Ngoài đình Xuân Thu, một mảnh rừng trúc nghiêng dạt.

Trên bàn đá trong đình được bày những quân cờ đen trắng.

Một nam tử mặc Miêu phục thân cao tám thước, hông dắt đao, đang ngồi nướng thịt bên đồng lửa, dưới chân còn vương vãi xương hổ ăn còn chừa lại. Khuôn mặt của hắn được ánh lửa nhuộm thành màu đồng, lúc này trông hắn như một pho tượng được thờ cúng ngàn năm trong miếu, mãi mai cao cao tại thượng, ghé mắt nhìn chúng sinh.

“Ăn đi”, hắn đột nhiên vung tay, ném miếng thịt hổ nướng chín về phía trước.

Người ngồi đối diện với hắn chính là Hàn Quang, cậu ta bị đánh đến nổi mặt mũi tím bầm sưng phù, bàn tay đón miếng thịt nướng cũng bị bỏng. Cậu ta tức tối ném trả miếng thịt hổ, nổi giận quát: “Bổn đại gia không ăn đồ bố thí!”.

Nam tử mặc Miêu phục đón lại miếng thịt hổ, không muốn lãng phí thức ăn nên cho ngay vào miệng, chỉ nhai vài miếng đã nuốt gọn vào bụng, sau đó nói với Hàn Quang: “Người phải biết kiềm chế tính khí của mình, tính cách người nóng nảy như vậy sau này sao mà kế thừa được vị trí thống soái thầy tế Nam Chiếu của ta chứ?”.

Hàn Quang trừng mắt nhìn hần hồi lâu: “Người đang nói chuyện với bốn đại gia?”.

“Đương nhiên”, Nam tử mặc Miêu phục mặt không biểu cảm nói: “Phượng huyết Ca đã giết một đồ đệ của ta, đương nhiên phải đền cho ta đồ đệ khác. Ta thấy người căn cốt rất tốt, tư chất bất phàm, quả là trời sinh ra để làm thầy tế, cần phải dẫn người về tiến hành huấn luyện đặc biệt”.

Nói tới đây, trong mắt nam tử mặc Miêu phục hừng hực ngọn lửa dữ khiến toàn thân Hàn Quang nổi da gà, hận một nỗi không thể lập tức bay xa ba ngàn dặm, tránh quái vật này càng xa càng tốt.

Khi Phượng huyết Ca vội vã tới, lại được chứng kiến cảnh hai người họ bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách rất gần nhưng lại xa vời tận chân trời.

“Sư phụ mau cứu con!”, Hàn Quang cắn răng nghiến lợi thét lên.

“Hử?”, Phượng huyết Ca cảm thấy kỳ lạ, đứa trẻ này đã bị người ta làm gì mà biết mở miệng kêu cứu, bình thường chẳng phải thà chết cũng không chịu khuất phục hay sao.

“Đến đúng lúc lắm”, nam tử mặc Miêu phục mặt không biểu cảm về phía Phượng huyết Ca, giọng nói như tiếng trống gióng lên nơi chiến trận, hùng hồn quyết liệt. Sau đó chỉ tay về phía Hàn Quang nói: “Người đã giết hai đồ đệ của ta, giờ người phải đền đứa này cho ta, như vậy là ta đã giảm cho người một nửa rồi đó”.

Phượng huyết Ca cười khô: “Hoá ra đồ đệ cũng có thể cắt giảm thành một hoặc một nửa”.

“Đương nhiên”, nam tử mặc Miêu phục nói bằng giọng thản nhiên: “Để thống lĩnh giới thầy tế ắt phải có đồ đệ tài giỏi nhất kế tục. Hai đệ tử được ta thu nhận trước kia, một người chiều được lòng ta, nhưng tiếc rằng không có tài năng, còn một người có tài năng, nhưng tính tình khiến ta căm

ghét. Trong lòng ta, cả hai người đó đều không xứng làm đồ đệ, chẳng qua là vì thể diện nên mới không ra tay rủ bỏ mà thôi”.

Nói tới đây, nam tử mặc Miêu phục nhìn Hàn Quang bằng ánh mắt tán thưởng, nói: “Đứa trẻ này cả tính cách lẫn tài năng đều phù hợp với tiêu chuẩn trong lòng ta, nếu người chịu nhường nó cho ta, điều kiện tùy người ra”.

“Chủ tế vương nói đùa rồi”, Phượng Huyết Ca không cần suy nghĩ lắc đầu nói: “Đứa trẻ này đầu to nhưng không có não, lại không có chí lớn, hành vi cử chỉ chẳng khác gì đứa trẻ năm tuổi, dẫn ra ngoài gặp người cũng còn lo mất mặt thì sao mà đem tặng được chứ?”.

“Không sao”, nam tử mặc Miêu phục điềm nhiên nói: “Người không dạy được thì để ta dạy, chờ sau khi ta dẫn cậu ta về Nam Chiếu, ta sẽ cho cậu ta một liều thất tâm, để cậu ta quên đi mọi chuyện trước kia, chuyên tâm theo ta học nghệ”.

“Lão độc vật người thật nham hiểm!”, Hàn Quang không kiềm chế được buông lời chửi rủa: “Bốn đại gia có chết cũng không theo người!”.

Chủ tế vương chẳng mảy may lời cậu ta nói. Trong mắt hắn, Hàn Quang vẫn chỉ là một đứa trẻ, người có thể quyết định kết cục không phải cậu ta mà là nam tử bạch y trước mắt.

“Xem ra đồ đệ vô dụng này của ta cũng không cam tâm”, Phượng Huyết Ca không tỏ thái độ nói: “Cho dù bằng lòng thì nó cũng chỉ được tính là một nửa, vậy còn một nửa Chủ tế vương định tính sao đây?”.

“Hai đồ đệ của ta chết trong tay người...”

Chủ tế vương còn chưa nói xong thì đã bị Phượng Huyết Ca khéo ngắt lời.

“Khoan đã”, Phượng Huyết Ca nói: “Ta và hai vị ái đồ của các hạ chỉ gặp mặt một lần, hưởng hồ với thân phận và địa vị của ta, chẳng những không có lý do gì để giết hpj, mà nếu muốn giết cũng không cần làm âm ỉ như vậy, để đến nỗi chỉ trong vài ngày đã truyền tới các hạ”.

Trước đó khi Sở vương băng hà, Phượng Huyết Ca đã cảm thấy chuyện này có điều gì đó kỳ lạ nên đã phái người đi điều tra uẩn khúc. Tuy thời gian cấp bách, song cũng đã phát hiện ra được rất nhiều manh mối. Như chuyện trong sổ các phi tử tuần táng cũng có hai người là công chúa Nam Chiếu, trong đó có một người qua lời miêu tả của cung nhân thì dung mạo hiển nhiên đã có sự thay đổi lớn, chắc chắn đã từng được cao nhân hoá bì, mà cái chết của người còn lại còn đáng ngờ hơn, nguyên nhân cái chết không phải do bị lửa thiêu mà bị cắt cổ.

Tuy có khá nhiều nhân chứng vật chứng, tiếc thay vẫn khó lòng thuyết phục Chủ tế vương. Bởi lẽ nhân chứng đều là thủ hạ của Phượng Huyết Ca, còn hai công chúa của Nam Chiếu đích xác là đã chết trong hoàng cung, chết trong địa bàn của Phượng Huyết Ca, dù thế nào chàng cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Quả nhiên, Chủ tế vương mỉm cười phóng khoáng.

“Ta rõ chứ”, hắn nói: “Ta biết có kẻ muốn hãm hại ngươi, cũng biết mọi chuyện phần lớn đều do hai đồ đệ của ta gây ra, bởi vậy mà ta giảm cho ngươi một nửa, còn một nửa xem như tặng ngươi”.

Chủ Tế Vương là con người không sống vì tình cảm, sở thích lớn nhất trong cuộc đời hắn là nghiên cứu thuật tế, sở thích thứ hai là đôn đốc đồ đệ chuyên tâm rèn luyện thuật tế. Nếu đảm trường lão không ra sức ngăn cản, hắn thậm chí còn muốn bắt chước trung nguyên cho mở các trường tư thực, quốc tử giám chuyên đào tạo thầy tế ở Nam Chiếu... Mười năm sau, những trường học này sẽ theo chế độ khoa cử mà cống nạp tài tử, thầy tế được tiến

cống vào điện Chủ tế vương sẽ dồi dào như nước, vậy cũng xem như không uổng phí cuộc đời.

Tâm tư này của hãn đều dồn hết vào việc dạy bảo đồ đệ, nhưng tiếc là hai đồ đệ hãn lại không thấu hiểu tình cảm của hãn. Đại đồ đệ Văn Van không có tài thì đã đành, nhị đồ đệ Xuân Phong có tài nhưng lại không cầu tiến, chỉ biết bài trừ người khác, được đặc sủng mà ngạo mạn, thậm chí còn lén lấy cặp bùa tình của hãn mang ra ngoài. Cũng bởi trong tay chỉ có một đồ đệ ấy có thể dạy bảo, nên Chủ tế vương cũng đành nhẫn nhịn, nhưng không ngờ đồ đệ kia lại gây ra chuyện lớn đến vậy, đã mượn bùa tình của hãn để dối trên lừa dưới, ép tỷ tỷ ruột của mình phải ra đi.

Lòng người còn đáng sợ hơn cả bùa độc, Chủ tế vương tuy không có tình cảm với Văn Van, nhưng dù gì cũng là sư đồ mười mấy năm, sau khi chuyện kia xảy ra, mỗi lần gặp Xuân Phong là hãn cảm thấy căm ghét, vậy là bèn trực xuất nàng ta ra khỏi điện Chủ tế vương, mặc nàng ta dẫn thân vào con đường diệt vong, trong lòng thâm hạ quyết tâm, sau này sẽ không thu nhận đệ tử của vương thất nữa, mà sẽ dựa vào tài năng và tính cách để thu nạp.

Và Hàn Quang chính là đệ tử đầu tiên lọt vào mắt hãn trong chuyến đi này, nếu có được anh tài trời phú này... như vậy cũng xem là không uổng phí cuộc đời.

Song chuyện nào ra chuyện nấy, Hàn Quang tuy đáng giá một nửa, nhưng vẫn còn lại nửa ân oán không thể hoá giải.

Chủ tế vương nói: “Ta không phí lời với người nữa, ta và người hãy vui vẻ đấu với nhau một trận, bất luận sinh tử, ân oán nửa phân, đồ đệ kia gia giữa chúng ta coi như chấm dứt”.

“Nếu ta thắng thì sao?”, Phượng Huyết Ca uể oải nói.

“Sẽ không có chuyện ta thua!”, Chủ tế vương ha ha cười lớn: “Ta đã phái tinh binh mai phục khắp nơi, chỉ cần cất tiếng hạ lệnh, cả vạn mũi tên sẽ được bắn ra...”.

Phượng Huyết Ca vẫn giữ bộ dạng uể oải: “Dám hỏi Chủ tế vương đại nhân phải chăng là có cơ thể bất tử?”.

Chủ tế vương im lặng không nói.

“Ta có thể đấu một trận với người, nhưng điều kiện phải do ta quyết định”, Phượng Huyết Ca lạnh nhạt nói: “Bất luận sinh tử, người cũng đều phải đưa thuốc giải bùa tình ra để đồ đệ ta mang về”.

Ánh mắt của Chủ tế vương thoáng vẻ do dự, thuốc giải bùa tình đối với người khác là quý giá, nhưng đối với hắn lại chẳng phải thứ không nỡ cho đi, chỉ là nếu phải từ bỏ một kỳ tài như Hàn Quang, trong lòng hắn tiếc nuối khôn nguôi.

Phượng Huyết Ca nói: “Thuốc giải này là để cho tiểu đồ đệ của ta, tâm mạch của nó bị tổn thương nặng, trong lúc hết cách, chỉ đành dùng bùa tình để duy trì mạng sống, mong Chủ tế vương đại nhân rộng lòng cho thuốc giải”.

“Ồ!”, cặp mắt của Chủ tế vương bỗng sáng rực: “Đồ đệ nào mà khiến người phải đem tính mạng ra để đánh đổi, mau dẫn tới đây cho ta gặp mặt, phải chăng là thiên tài đặc biệt hay là tài hoa tuyệt thế?”.

“Không hơn gì hai nghịch đồ của người”, Phượng Huyết Ca khẽ lắc đầu mà than thở: “Chỉ biết ăn những thứ không nên ăn, làm những chuyện không nên làm, kết giao với băng hữu không nên kết giao, để rồi chuốc đại họa”.

Chủ tế vương chẳng biết nói gì hơn: “Thứ đồ đệ như vậy người còn giữ lại làm gì? Mau trục xuất khỏi sư môn, không gặp mặt là tốt nhất”.

Phượng Huyết Ca cười nhạt.

Cũng như chàng không sao hiểu nổi chuyện Chủ tế vương sao có thể đem đồ đệ ra để tính toán thêm bớt, thì Chủ tế vương cũng không hiểu được tình cảm mà chàng dành cho đồ đệ. Người khác dĩ nhiên không thể tha thứ cho lỗi lầm mà đưa trẻ đó phạm phải, nhưng trong lòng chàng, đồ đệ kia ăn thứ không nên ăn là vì đói bụng, làm chuyện không nên làm là vì còn ngây thơ, kết giao với những băng hữu không nên kết giao là vì bị kẻ gian lừa gạt, để đến nỗi gây ra đại họa, nhưng trong lòng chàng sớm đã tha thứ cho đồ đệ đó rồi.

Đối với Chủ tế vương, đồ đệ chỉ là thứ để kế thừa kỹ nghệ của hắn, ngoài ra không còn thứ gì lọt vào mắt hắn. Nhưng đối với Phượng Huyết Ca, tình cảm sư đồ cũng như tình cảm của người một nhà. Trong cuộc đời lênh đênh của chàng, thứ chàng xem trọng nhất chính là tình thân ấy, cho nên bất luận thế nào cũng không thể từ bỏ nó.

Không cùng chí hướng khó đi cùng đường, Chủ tế vương thấy vậy cũng không nhiều lời nữa. Hắn trở tay rút thanh đao bán nguyệt giắt bên hông ra, rồi nói với Phượng Huyết Ca: “Không thể nói chuyện tiếp với người được nữa, hãy động thủ đi”.

“Chủ tế đại nhân đồng ý rồi sao?”, Phượng Huyết Ca cười nói.

Chủ tế vương cũng muốn đấu một trận, liền chấp thuận ngay việc nhỏ này: “Được! Bất luận sinh tử, ta cũng sẽ cho người thuốc giải!”.

Phượng Huyết Ca nghe vậy thì mỉm cười, chiếc roi trắng được quất ra tựa như con rắn thè lưỡi.

Cao thủ gặp nhau, ắt có trận chiến, nam tử gặp mặt, ắt có tranh đấu.

Trong khi Phượng Huyết Ca và Chủ tế vương đang đấu với nhau một trận sinh tử thì cửa phòng Hoa Diễm Cốt bị đẩy ra.

Thái hậu được cung nhân dìu bước vào phòng, đầu đội mũ cửu long phượng phú quý đường hoàng, trên người khoác bộ tang y màu đen cao quý, môi không tô son mà đỏ, mày không vẽ mà vẫn đen, ngón tay đeo bộ móng màu xanh cong lên.

“Quốc sư đại nhân không có ở đây.”

Hoa Diễm Cốt đang ở trong tấm cung của Phượng Huyết Ca. Trông thấy Thái hậu, phản ứng đầu tiên của nàng là nghĩ ngay Thái hậu tới là để tìm sư phụ.

“Ai gia hôm nay tới đây không phải để gặp Quốc sư”, Thái hậu phong tử mỹ miều ngồi đối diện với Hoa Diễm Cốt: “Hôm nay ai gia tới tìm người”.

Hoa Diễm Cốt ngơ ngác nhìn Thái hậu.

Thái hậu cũng không vội vào ngay việc chính, chỉ nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng không câu nào nằm ngoài “Nữ giới” hay “Chu lễ”. Tuy có vẻ như không có chủ đích, nghĩ tới đâu thì nói tới đó, nhưng nếu ngẫm nghĩ kỹ sẽ nhận ra Thái hậu chỉ toàn nhắc tới tam tông tứ đức, lễ nghĩa hiếu đễ.

HDC cũng chưa vội lên tiếng, nàng tiện tay nhón lấy miếng bánh, vừa ăn vừa quan sát màn thuyết giảng của Thái hậu.

Quả nhiên, sau một hồi, Thái hậu cuối cùng cũng dẫn sang chủ đề khác, lãnh đạm nói: “Hoa Diễm Cốt, ai gia khuyên người hãy học làm người trước”.

Thông qua cách ăn vận và cử chỉ, Hoa Diễm Cốt đã nhận ra đối phương là Thái hậu tâm nhiệm. Nghe được lời này của Thái hậu, nàng không nhin nổi, cười nói: “Ta đã gây ra chuyện gì tổn hại đạo lý để khiến Thái hậu phải loại bỏ ta ra khỏi hàng ngũ con người như thế?”

Toàn thân Hoa Diễm Cốt không chỗ nào mà không đẹp, nụ cười ấy cũng đẹp như hoa rơi, khiến Thái hậu không khỏi chau mày, cất giọng nói lạnh lùng: “Một ngày làm thầy suốt đời làm cha, người đã đến tuổi xuất giá, vậy mà ngày đêm lại ở lại tư phòng của sư phụ, hành vi này thật trái với luân thường”.

Chuyện này không thể giải thích rõ với Thái hậu, Hoa Diễm Cốt chỉ đàn nói: “Ta cũng vì không còn cách nào”.

“Nghe người nói cứ như Quốc sư đại nhân cường ép người vậy.” Thái hậu nổi giận, phất tay cho cung nhân đem một chồng giấy đặt lên bàn, sau đó chỉ vào đó, nói: “Đây là sổ thuốc thái y kê cho người, tổng cộng có mấy chục bài thuốc nhưng không có phần nào giống nhau là sao?”.

Hoa Diễm Cốt ra bộ uể oải nói: “Thái hậu thử nói xem”.

Thái hậu đập bàn đứng dậy: “Bởi vì người không có bệnh!”.

Hoa Diễm Cốt cười nói: “Sao Thái hậu không nói bọn họ y thuật kém cỏi, không bắt được bệnh trong người ta?”.

Thái hậu cất giọng khinh miệt: “Thái y viện là nơi tập trung thánh thủ trong thiên hạ, bọn họ lại không bắt được bệnh của người hay sao!”.

Hoa Diễm Cốt thực không muốn tiếp tục tranh luận chuyện “Người có bệnh, ta không có bệnh” nữa, nàng nhìn chăm chăm vào Thái hậu. Thái hậu nói cả nửa ngày trời cho tới khi miệng khô, hoa mắt chóng mặt, Hoa Diễm Cốt mới “A” một tiếng, cất lời xin lỗi nhìn Thái hậu: “Ai ôi, ban nãy không để tâm, Thái hậu vừa nói gì vậy?”.

Thái hậu là người được dạy dỗ cẩn thận, nhưng lúc này đây cũng không kiềm chế được muốn đấu đá với nàng.

Không cùng chí hướng khó đi cùng đường, Thái hậu là nữ tử xuất thân trong gia đình nhà quan, phụ thân là Lễ bộ thượng thư, trong nhà có bao nhiêu thế thiếp, đã quen với thói đấu đá trong phủ. Còn Hoa Diễm Cốt đường đường là một hoạn nữ, những người xuất thân nghề này đều có một thói quen xấu, đó là khi gặp gỡ ai không thuận mắt thì hai còn mắt sẽ như thanh đao xẻ da vào tận tim phổi, người thường thì sao mà chịu nổi.

Chẳng hạn như Thái hậu.

Kẻ địch khiêu khích nhưng ta vẫn bất động, mặc cho Thái hậu lời lẽ sắc như đao, Hoa Diễm Cốt vẫn không tiếp chiêu. Nàng không tiếp chiêu đã đành, vậy mà còn nhìn chăm chăm Thái hậu, ánh mắt ấy hết sức ghê rợn, thực sự khiến người ta cảm giác như gặp ma giữa ban ngày.

“Người nói gì đi chứ!”, Thái hậu ảo não nói.

Khoé môi Hoa Diễm Cốt khê giật, rồi thong thả nói: “Thái hậu đổ kỵ với ta sao?”.

Thái hậu nhìn xoáy vào Hoa Diễm Cốt, chậm rãi nói: “Ai gia là Thái hậu, là nữ nhân cao quý nhất Sở quốc, dung mạo người rồi cũng có ngày tàn tạ, nhưng địa vị của ai gia mãi mãi không thay đổi, đợi tới ngày đó, người có gì đáng để cho ai gia đổ kỵ?”.

Hoa Diễm Cốt cười mà như không: “Dung mạo?”

Sắc mặt Thái hậu bỗng thay đổi hẳn, vừa rồi không cần thận đã lỡ miệng...

Hoa Diễm Cốt đâu chịu bỏ qua cơ hội này, nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình, làn da trắng như tuyết, ửng hồng như áng mây, nụ cười yêu kiều, cất lời đánh trúng tim can của Thái hậu: “Thì ra Thái hậu nương nương cao cao tại thượng như vậy lại mong muốn có được khuôn mặt của ta...”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hư Danh Chi Là Vật Ngoài Thân

Bị Hoa Diễm Cốt nói trúng tâm sự, Thái hậu không khỏi nổi giận.

“Ông trời thật không có mắt”, Thái hậu thầm nghĩ: “Không những cho nữ nhân này dung mạo tuyệt thế, mà còn cho ả nam nhân tốt nhất trên đời. Những thứ tốt đẹp trên đời này cứ sao lại để một mình ả chiếm hữu hết cả? Còn ta thì sao! Thế nhân khi nhắc tới ta, trước hết sẽ nhắc tới gia thế của ta, cứ như gia tộc ta có sáu tấm bài trình tiết, trời sinh ra ta đã thích ở góa vậy. Cái gì mà đoan trang thực đức, tam trinh tứ liệt, tất cả chỉ là hư danh! Đâu giống Hoa Diễm Cốt kia, những thứ ả có đều là thực cả”.

Trong lòng gợn nổi bi ai, căm hờn, Thái hậu cảm thấy những thứ mình có đều không phải là thứ mình cần, còn những thứ mình cần thì lại không sao có được. Gia tộc nàng ta có nhiều tiết phụ, những tiết phụ này chấp nhận ở góa, dùng thanh xuân ngăn ngủi và cuộc đời dang dăng của mình để đổi lấy những lời ca tụng của người đời. Nhưng nàng ta lại không muốn cam chịu cuộc đời như thế! Mẫu nghi thiên hạ thì sao, lưu danh sử sách thì sao, đều chỉ là những thứ mà người đời thêm thắt vào cho người chết mà thôi. Nàng ta đâu bận tâm tới những điều ấy, nàng ta thà mang tiếng xấu ô loạn hậu cung, bị người đời phỉ báng, ô danh lưu truyền muôn đời, thì cũng muốn được như Hoa Diễm Cốt, có một nam nhân thương yêu mình. Như vậy mới không uổng phí cuộc đời này!

Hoa Diễm Cốt chỉ uống trà mà không lên tiếng. Kỳ thực, tướng mạo của Thái hậu cũng đẹp lắm, tuy không tuyệt sắc, nhưng ngũ quan cân đối, khí chất cao quý, hết như nhân vật bước ra từ Liệt nữ truyện và nghiêm nhiên cũng như một tấm bài trình tiết sống vậy. Đây là lần đầu tiên Hoa

Diễm Cốt gặp một người có tướng mạo trinh liệt như vậy. Nếu là trước kia, nàng nhất định phải tìm cách họa bì, không những có thể hóa giải nỗi ưu sầu cho đối phương, mà còn đoạt được tấm da khuôn mặt kia, vì người vì ta, chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Chỉ tiếc thứ Thái hậu cần lại là tấm da khuôn mặt nàng, Hoa Diễm Cốt là họa bì sư, chứ không phải Phật Tổ hiển thân mình làm mồi cho đại bàng, sao có thể lột da mình cho người khác được chứ?

Chỉ là sau khi uống hết ba ly trà, Hoa Diễm Cốt bỗng nhiên ôm ngực, nằm gục xuống bàn, toàn thân run rẩy, chau mày ngược nhìn Thái hậu nói: “Có thể gọi Quốc sư tới cho ta được không?”.

Thái hậu định thần lại, trông bộ dạng bệnh cũ tái phát của nàng, mĩa mai nói: “Trước mặt ai gia, người không cần phải giả vờ như vậy”.

Không nói lại được với Thái hậu, Hoa Diễm Cốt chống chọi với cơn đau, nói với cung nhân sau lưng: “Mau gọi Quốc sư tới”.

Hai cung nhân đánh mắt nhìn nhau, một người trong đó lẳng lẳng bước ra ngoài cửa, nhưng không ngờ Thái hậu đột nhiên quay người, giáng một cái bạt tai vào mặt cung nhân ấy, sau đó quay sang nhìn Hoa Diễm Cốt, cười lạnh nói: “Kẻ nào dám?”.

Thái hậu đâu lo Hoa Diễm Cốt chết ở đây, trước đó, nàng ta thông qua chư vị thái y được biết, nữ nhân này trong người nào có bệnh gì, vậy mà còn giả bộ yếu ớt lắm bệnh, thân mắc trọng bệnh, để ở lì trong phòng của Quốc sư đại nhân không chịu đi. Yêu nghiệt đem họa cho nhân gian, nhân vật cao quý như Quốc sư lại bị yêu nghiệt này lừa gạt, lại xem lời nói dối của ả là thật, hằng ngày sau khi lo xong quốc sự thì lại phải tới hầu hạ chuyện ăn ở. Như vậy thì đâu còn thời gian quan tâm tới nữ nhân khác!

Chuyện Hoa Diễm Cốt trúng độc bùa tình không ai hay biết, thứ độc này không màu không vị, thái y còn không chẩn đoán ra. Nhưng một khi

phát tác lại kịch liệt hơn bất cứ độc dược nào. Đầu tiên Hoa Diễm Cốt cảm thấy cơn đau đớn dữ dội, sau đó thì cảm thấy tay chân rã rời không còn sức lực, hai mắt mờ dần, sắc mặt nhợt nhạt, như người sắp chết. Nàng liệt người trên ghế, cắn răng, thoi thóp nói với Thái hậu: “Hôm nay người phải tay bàng quan, được lắm... chỉ hy vọng sau này người có cách ăn nói với Quốc sư”.

Trông sắc mặt nàng không giống như đang giả vờ, Thái hậu bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Thái hậu không sợ Hoa Diễm Cốt chết trước mặt mình, hay nói đúng hơn nàng ta sẽ vui sướng khi nữ nhân này chết đi, nhưng với điều kiện không được chết trước sự chứng kiến của nàng ta. Trong cung lắm tai mắt, khi nàng ta tới cũng không che giấu hành tung, nay ai cũng biết Thái hậu ghé thăm phủ Quốc sư, kết quả vừa ra về thì Hoa Diễm Cốt lại chết, Quốc sư đại nhân sẽ nghĩ về nàng ta thế nào?

Huống hồ, lần này nàng ta tới là vì muốn lột bỏ mặt nạ giả tạo của Hoa Diễm Cốt, chỉ cần Hoa Diễm Cốt phát bệnh mà không chết, thì có thể khẳng định ả giả mang bệnh. Như vậy, Quốc sư sẽ sinh lòng chán ghét ả, sau này ả sẽ không ngày đêm ở bên ả nữa...

Đang do dự không quyết thì bỗng cửa phòng bật tung, Thái hậu bấy giờ mới quay đầu lại nhìn nam tử áo trắng đang đứng trước cửa, hoảng hốt nói: “Quốc sư đại nhân, người tới thật đúng lúc, a đầu này bỗng nhiên phát bệnh, ai gia đang chuẩn bị gọi thái y...”.

Bộ dạng Phượng Huyết Ca hết sức gấp gáp, trên mặt và trên người dính đầy máu, mái tóc trắng cùng y phục màu trắng càng làm tôn thêm vẻ thê lương mà diễm lệ. Thái hậu thấy người mình thương yêu trong bộ dạng ấy thì hoảng hốt cho người đi gọi thái y. Còn Phượng Huyết Ca lại đẩy Thái hậu sang một bên, lao thẳng tới trước mặt Hoa Diễm Cốt, đỡ nàng vào lòng, sau đó nuốt viên đan dược màu đỏ trong lòng bàn tay vào miệng nàng.

“Diễm Cốt, hãy nuốt đi”, chàng ra lệnh.

Sau vài lần thấy Hoa Diễm Cốt khó lòng nuốt được, chàng bèn ngược đầu lên, nghiêm giọng nói với Thái hậu: “Đem nước tới đây”.

Thái hậu tay chân lóng ngóng đổ một chén nước rồi dâng tới tay chàng, ngón tay thon dài chạm vào ngón tay ấm nóng của chàng khiến mặt Thái hậu ửng đỏ. Nữ tử có tướng mạo trinh liệt như nàng ta, một khi lộ vẻ thiếu nữ thì sẽ gây ra lực sát thương cực kỳ lớn đối với nam nhân. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, ánh mắt của Phượng Huyết Ca từ đầu chí cuối chỉ hướng về Hoa Diễm Cốt mà thôi.

Ngậm ngậm trà trong miệng, Phượng Huyết Ca cúi người hôn lên bờ môi Hoa Diễm Cốt, dùng lưỡi cạy răng nàng ra, bón trà vào miệng, cho tới khi nàng nuốt được viên đơn được, y mới thở phào một hơi, quay sang nhìn Thái hậu, bình tĩnh nói: “Sao người còn ở đây? Mau lui xuống đi”.

Mệnh lệnh này cứ như nàng ta là hạ nhân.

Thái hậu cảm thấy con tim mình rạn nứt, trước kia nàng ta còn nghĩ, những người khác đều tuân táng theo Hoàng đế, chỉ có nàng ta bình yên tiến cung, còn được Phượng Huyết Ca phò trợ ngồi lên ngôi vị Thái hậu, thì ắt hẳn trong lòng chàng mình không giống với những người khác, nhưng nay xem ra... Nàng ta quả nhiên khác với Hoa Diễm Cốt, trong mắt Quốc sư, Hoa Diễm Cốt là bảo vật, còn nàng ra chẳng khác nào hạ nhân thô bỉ rót nước bưng trà.

Thái hậu cố đè nén cảm giác bi ai trong lòng, rồi tự nhủ với lòng mình, nàng ta vẫn chưa thua, đây chẳng qua mới chỉ là khởi đầu. Hoa Diễm Cốt có nhan sắc, còn nàng ra có mưu lược và sự khôn khéo, người tài giỏi như Quốc sư, chắc chắn sẽ không xem trọng dung mạo của nữ tử, chỉ trách lần này nàng ta đến đây vội vã, với tình hình trước mắt thì vẫn phải từ từ bày mưu vạch kế lâu dài...

Nghĩ tới đây, Thái hậu liền lấy lại ung dung cao quý cáo biệt Phụng Huyết Ca.

Trận đấu này còn chưa kết thúc, nhưng chỉ cần dáng vẻ yêu kiều lúc rời đi của nàng ta để lại ấn tượng trong lòng Quốc sư, như vậy là đã đạt được mục đích rồi.

Nàng ta quả nhiên đã đạt được mục đích, Phụng Huyết Ca quả thực đã để mắt tới nàng ta. Bởi lẽ nàng ta vừa đi khỏi, Phụng Huyết Ca liền dặn dò hạ nhân, nếu lần sau Thái hậu tới, hãy viện lý do để chặn nàng ta lại, chẳng hạn như Hoa Diễm Cốt mắc bệnh nằm liệt giường, Hoa Diễm Cốt đang tắm, hoặc Hoa Diễm Cốt đang sinh con...

“Con đâu thể sinh con được chứ!”, Hoa Diễm Cốt tuy không còn sức lực, nhưng gặp tình huống này, nàng buộc phải phát biểu ý kiến.

“Sao lại không thể? Chẳng lẽ còn muốn vi sư đích thân dạy con hay sao?”, Phụng Huyết Ca uể oải nói.

Hoa Diễm Cốt chẳng biết nói gì hơn với sư phụ đồ đốn của mình.

Phụng Huyết Ca vừa căn dặn hạ nhân chuẩn bị đồ ăn, vừa ôm Hoa Diễm Cốt đang ngồi trên lòng mình, rồi đưa tay véo mũi nàng, bộ dạng như vẫn chưa qua cơn sợ hãi: “Vừa rồi con thực đã dọa vi sư gần chết, vất vả lắm mới mang được thuốc giải về cho con, lại trông thấy cái bộ dạng ấy của con, vi sư suýt nữa còn tưởng rằng không kịp”.

Hoa Diễm Cốt cúi đầu không nói, mặt hơi ửng đỏ.

Nàng muốn nói với sư phụ rằng, thực ra không phải nàng bệnh đến nỗi không nuốt nổi thuốc, mà là vì viên đan dược ấy lớn quá, mắc ở cổ họng không trôi xuống được.

Thực ra khi Phụng Huyết Ca hôn nàng, nàng vẫn đang tỉnh.

Tuy trong thời gian độc bùa tình phát tác, Hoa Diễm Cốt và Phượng Huyết Ca đều ôm nhau ngủ, nhưng khi ấy Phượng Huyết Ca lúc thì đỡ nàng ngủ, lúc thì trực tiếp điếm huyết ngủ của nàng vậy nên dù Hoa Diễm Cốt có biết, nhưng cảm nhận vẫn không được rõ rệt. Nhưng nay thì... chỉ còn biết giả bộ như không hay biết.

Cũng may thức ăn dọn lên nhanh, Hoa Diễm Cốt nhân cơ hội ấy thoát khỏi vòng tay của Phượng Huyết Ca, giúp cung nhân bày biện thức ăn. Phượng Huyết Ca ngồi một bên, mỉm cười quan sát, cho tới khi thức ăn được dọn đầy bàn, chàng mới cho cung nhân lui đi sau đó hai tay chống cằm, cười mà như không nhìn Hoa Diễm Cốt đang ngồi đối diện.

“Ăn cơm thôi!”, Hoa Diễm Cốt lúc này vẫn còn chút ngại ngùng, thấy chàng nhìn mình chăm chăm, bèn lấy đũa gõ mạnh xuống bát.

“Thật là tốt biết mấy!”, Phượng Huyết Ca bỗng nhiên thốt lời cảm thán.

“Sao vậy?”, Hoa Diễm Cốt hỏi.

“Nhân sinh trắc trở, nhưng có một căn phòng như thế này, bên trong lại có mỹ tửu và thức ăn ngon, còn có con ở bên cạnh, thật là tốt biết mấy...”, Phượng Huyết Ca chậm rãi gắp lấy một miếng thịt, vẻ mặt như đang cảm thán mà cũng như rất thỏa mãn, chân thành mà không giả tạo: “Sau cơn sóng gió có thể trở về nơi này, trong lòng ta đã mãn nguyện lắm rồi”.

Hoa Diễm Cốt không hiểu tại sao hôm nay sư phụ lại cảm khái đến vậy, chỉ biết sư phụ vì kiếm thuốc giải mà đã hoang phí bao nhiêu công sức nên đang muốn làm nũng. Nhưng chợt trông thấy miếng thịt mỡ trên đũa sư phụ, nàng chợt sững người, buột miệng nói: “Sư phụ, người bị đả thương chỗ nào? Chẳng phải xưa nay người không ăn đồ dầu mỡ hay sao?”.

Hoa Diễm Cốt vừa dứt lời, chiếc đũa kia chợt lượn một vòng giữa không trung, sau đó cả miếng thịt mỡ chui tọt vào trong miệng nàng.

“Đây là cho con”, Phượng Huyết Ca mỉm cười nói: “Ăn no rồi vi sư sẽ dạy làm thế nào để sinh con”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Biến Người Mênh Mông Ai Biết Ta

Type: Phương Phương

Thuốc giải quả nhiên phát huy tác dụng, sau khi dùng được ba ngày, thời gian độc bùa tình phát tác ngày càng ngắn, Hoa Diễm Cốt tính toán chỉ trong vài ngày nữa là nàng có thể dọn ra khỏi điện Giao Thái.

Nhưng Phượng Huyết Ca lại không quan tâm tới điều ấy.

Dù sao những người có tai mắt đều đã biết Hoa Diễm Cốt ở trong điện Giao Thái hơn nửa tháng nay, thanh danh của hai người đã bị bôi nhọ, giờ ở chung hay riêng cũng không có khác gì nhau. Mà cho dù tách ra đi nữa thì Tế tướng cũng sẽ có ngày khuyên chàng sớm thành thân, cho Hoa Diễm Cốt một danh phận. Như vậy sau này đứa trẻ sinh ra sẽ là con trưởng, kế thừa sự nghiệp của phụ thân, chấn hưng gia tộc, còn nếu không danh không phận, dù là con riêng cũng dễ sinh biến cố.

Ngoài những quan viên cố chấp, đa phần triều thần đều đã không thể không thỏa hiệp. Dù sao Phượng Huyết Ca cũng đã nhiều tuổi, nếu cứ mãi không thành thân thì sẽ lung lay quốc thể, mà nào có ai coi trọng đứa trẻ sáu tuổi đang ngồi trên ngự tọa kia, còn nếu Chỉ huy sứ đại nhân của Cẩm y vệ được làm người kế tục, thì tính tình lại quá ư bông bột. Nếu Phượng Huyết Ca có con, từ giờ bắt đầu chuyên tâm dạy dỗ, lại thêm vào sự phò trợ của quần thần, sau này dù là thừa kế sự nghiệp của phụ thân hay là trực tiếp phế đế xưng vương thì cũng đều là cảnh tượng mà toàn triều mong đợi.

Nay triều thần của Sở quốc có một nửa là quan viên mới do Phượng Huyết Ca tuyển chọn, nửa còn lại là những quan viên từng bị tiên đế ghê

lạnh hoặc hãm hại, bởi vậy mà từ lâu đã hận Sở thất tới tận xương tủy, một lòng đi theo Phượng Huyết Ca. Tuy ô danh của Phượng Huyết Ca không hay ho gì, nhưng người xưa có câu “Bất hiếu hữu tam, vô hậu tối đại”¹, chỉ cần Quốc sư đại nhân mau chóng có người nối dõi, thì những chuyện khác cũng sẽ dễ bàn.

1 Bất hiếu có ba loại, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Hai điều bất hiếu kia là: một là hùa theo cha mẹ để cha mẹ rơi vào chỗ bất nghĩa, hai là không ra làm quan để lấy bổng lộc mà phụng dưỡng cha mẹ khi về già.

Chỉ có Thái hậu là ngoại lệ.

Sở vương tuổi còn nhỏ, Thái hậu nương nương nhiều khi phải bế cậu nhóc lên chầu buổi triều sớm. Mỗi lần triều thần nhắc tới chuyện này, thì vị nữ tử nổi tiếng đoan trang hiền thực lại trở nên khó nói chuyện.

Còn nhớ lúc Thái hậu vừa nhập cung, một khúc Ngọc đường xuân được xướng lên cả đêm đã khiến quần thần sinh lòng nghi ngờ. Bởi vậy mà bọn họ lại càng ra sức khuyên Quốc sư đại nhân sớm thành thân. Bọn họ còn thầm nghĩ bụng, Quốc sư lấy đồ đệ của mình còn tốt hơn nhiều so với lấy Thái hậu. Nếu lấy đồ đệ thì sự tình may ra còn êm đẹp, chứ nếu lấy Thái hậu, một khi xảy ra chuyện thì văn võ bá quan chỉ còn biết đứng xếp hàng nhảy sông như bỏ sủi cỏ vào nồi nước mà thôi.

Thái hậu cũng chẳng bận tâm tới cảm nhận của triều thần, dù cho mẫu thân nàng ta đích thân tiến cung để nói chuyện, thì nàng ta cũng chẳng chút để trong lòng. Dưới con mắt nàng ta, thế nhân đều vì hư danh mà khốn đốn, ngay tới phụ mẫu nàng ta cũng không phải ngoại lệ. Họ chỉ muốn nàng ta làm tròn bổn phận của một Thái hậu, lúc sống giữ trọn trinh tiết, ngậm đắng nuốt cay nuôi dạy đứa cháu khôn lớn để nó kế tục sự nghiệp, sau này chết đi sẽ được lưu danh trong “Hoàng hậu truyện”, để hậu thế bàn luận. Như vậy thì lúc sống khổ sở, sau khi chết cũng vẫn khổ sở, đó đâu phải cuộc sống mà nàng ta mong muốn.

Ngồi trước tấm gương, Thái hậu trút bỏ cây trâm ngọc hồng bảo thạch trên đầu, thay vào đó bằng một cây trâm khác giản dị hơn. Nàng ta khẽ thở dài, làm mờ đi dung nhan yêu kiều trong gương. Dù sao nàng ta cũng không phải Hoa Diễm Cốt, đâu xứng với những thứ trang sức diễm lệ ấy. Nếu cứ miễn cưỡng, vậy có khác nào “Đông Thi bắt chước nheo mày”.¹

1 “Đông Thi nheo mày”: câu thành ngữ này xuất phát từ điển cố thời Xuân Thu Chiến Quốc, Đông Thi xấu xí bắt chước dáng bộ nhăn mặt nheo mày của Tây Thi, kết quả ngược lại bị người đời chê cười. Ý muốn nói, bắt chước người khác một cách mù quáng, không phù hợp với bản thân thì sẽ chỉ trở nên ngớ ngẩn mà thôi.

Nghĩ tới Phượng Huyết Ca sắp tan buổi chiều sớm, nàng ta vội cởi bỏ bộ y phục đỏ rực trên người, sau đó thay bộ y phục thêu hoa màu trắng tinh khiết. Tới khi nàng ta sửa soạn xong xuôi thì có cung nhân tới báo Phượng Huyết Ca đã đến tiền điện. Nghe vậy, Thái hậu liền căn dặn: “Dẫn Quốc sư vào đây”.

Không lâu sau, cung nhân đã dẫn Phượng Huyết Ca tới, rồi đóng cửa phòng lại.

Thái hậu nho nhã, từ từ cúi người, đang muốn hỏi han vài câu khách sáo thì Phượng Huyết Ca đã đưa tay ra vờ diu đỡ, rồi hờ hững nói: “Quốc sư bận rộn, khỏi cần khách sáo, Thái hậu lần này gọi tại hạ đến là vì chuyện gì, xin cứ nói thẳng”.

Thái hậu thầm nghĩ rằng, biết rằng tâm tư của chàng đều dành hết cho Hoa Diễm Cốt, không muốn lãng phí thì giờ với nàng ta. Vậy là nàng ta vào ngay chuyện chính.

“Ta muốn cùng Hoa Diễm Cốt kết nghĩa tỷ muội, chẳng hay ý Quốc sư thế nào?” Thái hậu chậm rãi bước tới trước mặt Phượng Huyết Ca, váy trắng như đóa hoa nở rộ, kéo dài sau lưng nàng ta.

“Ồ?”, Phượng Huyết Ca nheo mắt nhìn nàng ta: “Làm vậy là có ý gì?”.

“Trong Lễ ký có nói, thiên tử lập ra lục cung, tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ. Quốc sư đại nhân tuy không mang danh thiên tử, nhưng lại nắm giữ quyền thế của thiên tử, sau này cũng không tránh khỏi chuyện tam thê tứ thiếp”, Thái hậu cười nói: “Nhà lớn nghiệp lớn, ắt phải có người quán xuyến, Quốc sư đại nhân bận quốc sự, khi trở về nhà cũng không thể lo những chuyện nhỏ nhặt. Còn Diễm Cốt muội muội lại ốm yếu, thực sự không tiện làm những chuyện mệt nhọc này”.

“Khà khà”, Phượng Huyết Ca cười nhạt: “Vậy theo Thái hậu... ai mới thích hợp?”.

“Ta muốn chia sẻ cùng Quốc sư đại nhân”, Thái hậu ngạo mạn ngẩng đầu: “Phụ thân ta một lòng theo đuổi quan trường, bởi vậy mà gia nghiệp đều do mẫu thân ta lo liệu. Ta từ nhỏ đã ở cạnh mẫu thân, bốn tuổi biết dùng bàn tính, sáu tuổi bắt đầu đỡ đàn công việc làm ăn, mười tuổi đã thay mẫu thân trị gia. Có ta phò trợ, Quốc sư đại nhân có thể chuyên tâm lo quốc sự, Diễm Cốt muội muội cũng không cần lo lắng sau này bị người khác bắt nạt, mình thương ám tiền đều có ta chặn cho muội ấy”.

Lời lẽ này của Thái hậu nghiêm nhiên là đang đặt mình vào vị trí chính thất, chọn người có đức làm thê, chọn người có sắc làm thiếp. Tuy không một từ thô tục nhưng hiển nhiên là đang ngầm chỉ Hoa Diễm Cốt đã thành phế vật không có gì ngoài mỹ sắc, chỉ có thể sống thoi thóp dưới sự che chở của nàng ta. Những lời này lại hết sức thành khẩn, trong câu chữ không để lọt chỗ nào bất hợp lý, có vẻ như đang nghĩ cho Phượng Huyết Ca và Hoa Diễm Cốt. Nếu là người khác, chỉ e đã bị nàng ta tác động, rồi sẽ cảm thấy nữ tử tài đức vẹn toàn, lại không mang lòng đổ kỵ như thế này mới thích hợp lấy làm chính thất.

Nhưng Phượng Huyết Ca chỉ đứng đưng nhìn chăm chăm nàng ta.

Thái hậu cứ ngỡ lời lẽ của mình sẽ thuyết phục được bất kỳ ai, nhưng Quốc sư đại nhân rõ ràng là đã nằm ngoài phạm trù của nhân loại. Nhìn bộ dạng không hề dao động của chàng, Thái hậu nghiêng răng, chỉ đành cho liều thuốc mạnh hơn.

“Sau khi cùng ta kết nghĩa tử muội, Diễm Cốt muội muội sẽ được liệt tên vào trong tộc phả Nạp Lan”, Thái hậu nói tiếp: “Dòng họ Nạp Lan nhà ta là danh gia vọng tộc ở kinh thành, được dòng họ Nạp Lan chống lưng, thân phận sẽ khác. Hơn nữa ta đã nghĩ rồi, Diễm Cốt muội muội thân thể yếu ớt, sợ là khó sinh con, ta nguyện sinh con cho Quốc sư, rồi sẽ mang danh nghĩa là con của Diễm Cốt muội muội”.

Nghe những lời này cứ như thể Thái hậu đang nhượng bộ hết sức, kỳ thực lại không phải vậy. Từ đầu chí cuối, mục đích của Thái hậu chính là có được Phượng Huyết Ca, nàng ta ước ao có thể kết nghĩa phu thê đúng nghĩa với chàng, còn về phu thê trên danh nghĩa, có thì càng tốt, mà không có cũng không sao, bởi nàng ta không quan tâm tới những hư danh ấy. Huống hồ, sau khi trở thành nữ nhân của Phượng Huyết Ca, nàng ta có thể ngang hàng với Hoa Diễm Cốt. Hoa Diễm Cốt lại thích giả bộ mang bệnh, nàng ta sẽ làm cho bệnh tình của nàng ngày càng nặng hơn, chí ít cũng phải khiến nàng không sinh nở được. Như vậy, con cháu của dòng họ Nạp Lan sẽ trở thành con trưởng của Phượng Huyết Ca. Mẫu thân hưởng lây từ nhi tử, trước mặt Phượng Huyết Ca, lời nói của nàng ta sẽ có trọng lượng hơn. Nàng ta cũng không lo đứa trẻ phải mang danh nghĩa là con của Hoa Diễm Cốt, bởi vì nàng ta có thủ đoạn khiến đứa trẻ phải nghe lời.

Nàng ta tính toán chu toàn đầu vào đấy, Phượng Huyết Ca chỉ mỉm cười tiêu diêu.

Chàng nói: “Thái hậu nói nhiều như vậy, song ta chỉ có một câu thôi”.

Thái hậu ngăn người: “Quốc sư cứ nói”.

“Nếu ta chỉ lấy một mình nàng ấy, những chuyện kia có thể xảy ra được không?”

Thái hậu câm lặng.

“Thế gian bao nhiêu điều phiền não, đều là do con người tự gây ra cả. Nếu không tam thê tứ thiếp thì đâu sinh ra chuyện tranh sủng đấu sắc?”, Phượng Huyết Ca lạnh nhạt nói: “Huống hồ đã có ta yêu thương Diễm Cốt thì đâu cần một gia tộc Nạp Lan chống lưng cho nàng ta nữa. Thái hậu, đừng quá đề cao bản thân, để tránh về sau trèo cao ngã đau”.

Dứt lời, Phượng Huyết Ca liền phủ tay áo bỏ đi.

Chàng chuyên sủng một người như vậy, Thái hậu thực sự hết cách, bởi lẽ tất cả những lời nàng ta nói đều là trên nền tảng nam nhân phải tam thê tứ thiếp. Nếu chàng vẫn cứ một lòng một dạ như vậy, nàng ta cũng không còn cách nào.

Thấy Phượng Huyết Ca sấp ra khỏi cửa, Thái hậu vội thốt lên: “Khoan đã!”.

Sau đó, nàng ta như chim én sà tới, hai tay vòng qua hông của Phượng Huyết Ca, cơ thể mỹ miều dính sát vào lưng chàng, giọng nức nở: “Người đừng đi”.

Phượng Huyết Ca mặt không biểu cảm hơi quay đầu lại.

“Mong Quốc sư chớ giận, ta sở dĩ phải dùng tới hạ sách này là vì ta ái mộ người đã lâu”, Thái hậu ngẩng đầu lên khóc lóc nói: “Ta không cầu danh phận, nhưng cầu được yêu thương!”.

“Ái mộ?”, Phượng Huyết Ca nhìn nàng ta một hồi, bỗng nhiên bật cười nói: “Người ái mộ ta điều gì?”.

“Ngày uống rượu Hoa Điêu, đêm ngắm Viễn Sơn đồ.”

Hoa Điêu là thứ rượu mà Phượng Huyết Ca thích uống, còn Viễn Sơn đồ là bức tranh sơn thủy do chính tay Phượng Huyết Ca vẽ, sau này đã tặng cho Lễ bộ thượng thư. Thái hậu nhìn Phượng Huyết Ca, ánh mắt mông lung lộ ra đầy vẻ tình ý.

“Ta ái mộ người, cho nên ngay cả bức họa mà người tùy bút vẽ, và rượu người từng dùng cũng đều nâng niu như bảo vật, ngày đêm chỉ nhớ nhung giọng nói, nụ cười của người... Quốc sư đại nhân, Diệc Song mãi luôn đem lòng ái mộ người!”

Lời tỏ tình chân thành như vậy, nhưng khi lọt vào tai, Phượng Huyết Ca lại phản ứng hết sức kỳ quặc. Chàng hơi ngẩn người, sau đó thì không nén nổi mà lớn tiếng cười ha hả.

Thái hậu cũng sờ nhìn chàng.

“Câu chuyện cười này buồn cười thật đấy.” Phượng Huyết Ca quay người lại, đưa tay siết cầm Thái hậu. Rõ ràng là ngón tay của người mình ái mộ, rõ ràng là động tác thân mật đến vậy, nhưng không hiểu vì sao, Thái hậu lại cảm thấy rất sợ hãi, chỉ cảm thấy thứ đang chặn trước cổ họng mình, không phải là năm ngón tay, mà là năm thanh đao nhỏ.

Phượng Huyết Ca mỉm cười nhìn Thái hậu: “Chỉ tiếc chuyện cười dù hay tới mấy, nhưng nghe quá một lần rồi cũng trở nên mất hay, Thái hậu hiểu ý ta chứ?”.

Thái hậu thực ra lại không hiểu, nàng ta chẳng qua chỉ muốn bày tỏ tấm lòng ái mộ thôi mà, chàng cứ sao phải nổi giận như vậy. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt không chút cảm xúc của chàng, nàng ta chỉ còn biết run rẩy gật đầu.

“Vậy thì tốt.”

Phượng Huyết Ca từ từ buông tay, để mặc Thái hậu ngã xuống đất.

Thái hậu ngẩn người nhìn theo bóng dáng khuất dần của chàng, hai hàng lệ lăn dài trên má.

“Tại sao người chỉ quan tâm tới ả, mà nhẫn tâm với ta như vậy!”, nàng ta gào thét trong lòng: “Ngoài dung mạo, ả ta có điểm nào hơn ta!”.

Ngoài dung mạo...

Thái hậu vừa khóc trong câm lặng, vừa sờ lên khuôn mặt mình, móng tay sắc nhọn như muốn đâm vào da thịt, như muốn lột bỏ tấm da khuôn mặt này đi để thay vào một tấm da mới đẹp hơn.

Phượng Huyết Ca sau khi ra khỏi tâm cung của Thái hậu thì tới thẳng nơi ở của Hoa Diễm Cốt.

Hoa nhẹ bay như trong giấc mộng, lúc chàng tới, Hoa Diễm Cốt đang luyện kiếm trong hậu hoa viên, váy đỏ như lửa, ánh kiếm như tuyết. Thấy chàng tới, nàng mỉm cười thu kiếm, vừa rồi động tác như nữ hiệp, vậy mà xoay người một cái đã biến thành thực nữ.

“Người tới thật đúng lúc”, Hoa Diễm Cốt quăng một thanh kiếm khác đang đặt trên bàn đá về phía sư phụ: “Luyện kiếm cùng con một lát”.

Phượng Huyết Ca mỉm cười đón lấy kiếm, tay phải thuần thục tuốt kiếm ra khỏi bao, động tác tựa nước chảy mây trôi, như thể đã từng luyện trăm ngàn lần vậy.

Tay giữ kiếm, nụ cười của Hoa Diễm Cốt ngay trước mắt khiến Phượng Huyết Ca ngơ ngẩn một hồi, sau đó mới thu kiếm vào bao, nói: “Chỉ dựa vào dáng người nhỏ bé này của con mà muốn đi đại chiến ba trăm hiệp với ta ư?”.

Cung nữ trẻ tuổi hầu hạ bên cạnh bật cười, Hoa Diễm Cốt bèn trừng mắt nhìn.

Phượng Huyết Ca lại giúp đỡ đỡ trừng mắt nhìn cung nữ kia, ra vẻ nghiêm túc nói: “Bớt nghe chuyện người khác sẽ tốt cho cơ thể”.

“Nô tỳ rõ rồi”, cung nữ trẻ tuổi cúi người thưa.

Hoa Diễm Cốt xoa trán: “Bỏ đi, người lui xuống đi, ở đây không cần người hầu hạ nữa”.

Cung nhân lui đi, nơi này chỉ còn lại Hoa Diễm Cốt, Phượng Huyết Ca cùng một bàn thức ăn.

Phượng Huyết Ca nhìn lướt một lượt, cười nói: “Quả là mỹ tửu cùng thức ăn ngon, cũng thịnh soạn lắm!”.

Hoa Diễm Cốt bĩu môi: “Đương nhiên rồi, chỗ này là phần ăn dành cho ba người đó! Nhưng đại sư huynh tham ăn lại không biết đi đâu mất rồi! Con đã phái người đi tìm nhưng vẫn chưa thấy!”.

Phượng Huyết Ca cười nói: “Nó đang tuổi kiến công lập nghiệp, sao có thể suốt ngày ăn cơm cùng con được chứ, vi sư đã phái nó đi tuần tra Giang Nam rồi”.

Hoa Diễm Cốt nhăn mặt: “Giang Nam thì tốt quá ấy chứ! Bình minh lên hoa ven sông đỏ rực như lửa, xuân tới thì nước sông xanh trong như bầu trời... Sư phụ sao không để con đi? Đại sư huynh mặt dày như vậy, người cứ phái huynh ấy đi trấn thủ biên cương là được rồi”.

Phượng Huyết Ca phì cười: “Để vi sư suy nghĩ đã... À, con định mua chuộc vi sư thế nào đây?”.

Hoa Diễm Cốt đảo mắt: “Một bàn thức ăn ngon, thêm vào một đoạn múa kiếm mới tập thì thế nào?”.

“Được! Quay về ta sẽ cho người đi báo tin gấp, chuyển Hàn Quang tới Tân Cương ăn nho.”

Hai sư đồ bất lương nhìn nhau cười, sau đó Hoa Diễm Cốt rót rượu đầy chén cho chàng, sau đó tay cầm song kiếm bắt đầu múa.

Rượu Hoa Điêu, thức ăn mang vị biển, người đẹp hơn hoa. Phượng Huyết Ca mỉm cười uống rượu, dùng đồ ăn, thưởng thức điệu múa kiếm. Nụ cười này khác hẳn với ngày thường, nụ cười trước mặt quần thần, nụ cười trước mặt Thái hậu đều chỉ là giả tạo, chỉ là cười cho người khác nhìn mà thôi. Chỉ khi trông thấy Hoa Diễm Cốt thì nụ cười ấy mới thực sự xuất phát từ nội tâm.

Cho tới khi mũi kiếm sắc lạnh lóe lên, xé gió lao tới, đâm thẳng vào giữa trán, Phượng Huyết Ca vẫn không ngước đầu lên, hai ngón tay dựng thẳng. Mũi kiếm bị kẹp giữa hai ngón tay, men theo thân kiếm, Phượng Huyết Ca lướt mắt nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Hoa Diễm Cốt, lạnh nhạt nói: “Tại sao?”.

Hoa Diễm Cốt cười lạnh một tiếng: “Ta phải hỏi người trước đó, người là ai?”.

Ánh mắt của Phượng Huyết Ca chợt lóe lên, khuôn mặt thoáng hiện nụ cười, uể oải nói: “Ái đồ, con nói vậy là có ý gì?”.

“Ý gì trong lòng người tự rõ!”, Hoa Diễm Cốt lạnh lùng nói tiếp: “Sư phụ ta ăn chay bao năm nay, hôm đó thấy người ăn thịt mỡ ta đã cảm thấy kỳ lạ. Sau đó ta dò la mới biết, sư phụ đã cùng đại sư huynh đi tìm thuốc cho ta, nhưng khi trở về lại chỉ có mình người. Ta muốn hỏi người, đại sư huynh đâu rồi?”.

Phượng Huyết Ca cười nói: “Vi sư chẳng phải đã cho con hay rồi sao? Để rèn luyện năng lực cho nó, vi sư đã để nó đảm nhiệm chức khâm sai đại thần, thay vi sư tới Giang Nam, Đây là mệnh lệnh mật, người khác không biết là phải”.

“Khéo mồm lắm!”, Hoa Diễm Cốt không chút lung lay, vẫn lạnh lùng nhìn người trước mặt.

“Không ngờ vi sư vì con mà mấy chuyến lao đao, vậy mà lại suýt nữa mất mạng dưới kiếm của con...”, Phượng Huyết Ca ra bộ nghiêm túc, cười tự giễu nói: “Nếu con không có chứng cứ thì hãy bỏ kiếm xuống đi. Sau đó để sư phụ đánh vài phát vào mông xem như trừng phạt”.

Từng ánh mắt, từng nụ cười, từng cử chỉ, từng lời nói của người này quả thực giống y hệt Phượng Huyết Ca trong trí nhớ của Hoa Diễm Cốt. Nhưng càng như vậy thì trong lòng nàng càng cảm thấy nôn nóng, phẫn nộ. Cuối cùng không kiềm chế nổi phải hét lên: “Người không phải sư phụ! Sư phụ ta không ăn được tôm, nếu người ăn tôm mà lại uống rượu thì toàn thân sẽ nổi mẩn đỏ!”.

Phượng Huyết Ca ngẩn người, ánh mắt liền lướt sang bàn thức ăn, quả đúng là hầu hết các món đều có tôm. Bây giờ mới sáng tỏ, thì ra bàn thức ăn chính là một phép thử, Hoa Diễm Cốt đã tính toán từ trước, hẳn chỉ sai một nước cờ thì đã lộ chân tướng.

Nhưng kỳ lạ thay trong lòng hẳn lại không hề tức giận, ngược lại còn nảy sinh niềm vui sướng.

“Nàng nhận ra ta rồi, phải không?”

Hắn từ từ đứng dậy, hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm, tiến lại gần Hoa Diễm Cốt. Lúc này, Hoa Diễm Cốt không những không thể uy hiếp được hẳn, trái lại còn bị hẳn khống chế.

“Kính Ảnh!”

Ánh mắt của Hoa Diễm Cốt tăng thêm phần phẫn nộ, nàng thét lên một tiếng rồi bỏ trường kiếm trong tay phải ra, còn thanh kiếm bên tay trái chĩa về phía hấn.

Mũi kiếm ấy đâm vào ngực “Phượng huyết Ca”. Nhưng “Phượng huyết Ca” vẫn mỉm cười.

Biển người mênh mông, người lừa dối ta, họa bì cho ngàn khuôn mặt, muôn hình vạn trạng.

Điều hấn cần không phải là sự hoàn hảo không chút khuyết điểm, mà chỉ mong vẫn có một người nhận ra hấn giữa biển người mênh mông.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Địa Lao Tăm Tối Nhất Hàn Quang

Type: Phương Phương

Kinh Ảnh vẫn mỉm cười.

“Ta rất vui khi nàng vẫn nhận ra ta.”

Hoa Diễm Cốt đâm mũi kiếm vào ngực hắn, nhưng lại như đâm vào đá cứng, chỉ đâm vào được nửa phân thì không thể lay động mũi kiếm. Cao thủ võ lâm Kinh Ảnh có khả năng khống chế từng tấc cơ thịt trên cơ thể. Trước khi bị mũi kiếm đâm vào, hắn đã làm cho cơ bắp căng chặt, khiến mũi kiếm không thể đâm sâu hơn được nữa.

Cho nên máu đỏ thấm đẫm y phục kia trông có vẻ đáng sợ, nhưng kỳ thực lại chỉ là vết thương ngoài da.

Bàn tay giữ kiếm của Hoa Diễm Cốt dần rời lỏng, nhưng lại nhanh chóng siết chặt hơn.

“Sư phụ và đại sư huynh ta ở đâu?”, nàng nói bằng giọng hơi run: “Người đã làm gì họ”.

“Ta sẽ đưa nàng đi gặp bọn họ.” Kinh Ảnh cười nói: “Nhưng phải ăn cơm xong đã”.

Hoa Diễm Cốt nhìn hắn chăm chăm, vẻ mặt do dự, cuối cùng cũng buông tay, mặc cho song kiếm rơi xuống đất.

Kinh Ảnh điểm vài huyết đạo trên người mình, máu liền ngừng chảy. Hắn ngược đầu nhìn Hoa Diễm Cốt, nụ cười hắn thuần khiết như chồi non đầu xuân, không nhuốm chút phong sương của nhân gian, mà chỉ có sắc màu ban sơ.

“Diễm Cốt, hãy đút cơm cho ta.”

“Cái gì?”, Hoa Diễm Cốt lập tức cúi đầu nhặt kiếm dưới đất.

“Đút cơm cho ta rồi ta sẽ đưa nàng đi gặp Phượng Huyết Ca.”

Hoa Diễm Cốt lại đứng dậy, cầm đĩa ngọc trên bàn, gắp đồ ăn đến bên miệng hắn, rồi quát: “Ăn đi!”.

Kinh Ảnh nghe lời há miệng, đón lấy miếng cá được thái mỏng như cánh ve.

Sau đó hai người không nói với nhau một lời nào, một người im lặng đứng gắp thức ăn, còn một người ngồi yên mà ăn. Liều rủ bên hồ gió nhẹ đưa, khung cảnh này quả như thơ như họa.

Một người cảm thấy thời gian trôi đi đặng đặng như ngày tháng đông dài, lòng dạ như lửa đốt, hận một nỗi không thể cạy miệng hắn ra rồi đổ cả đĩa thức ăn vào.

Còn một người lại trân trọng từng khoảnh khắc trôi qua, chậm rãi ăn từng miếng thức ăn, tuy thức ăn trên bàn đã nguội lạnh nhưng hắn vẫn ăn hết sạch không chừa lại chút gì.

“Mấy ngày không gặp, ăn nhiều hơn trước rồi đó.”

Hoa Diễm Cốt dứt lời mới cảm thấy giọng điệu của mình quá đổi thân mật, vậy là bèn quay mặt đi.

“Sau này ta vẫn sẽ ăn thức ăn thừa của nàng.” Kinh Ảnh nghe được lời lẽ thân mật kia thì ánh mắt nhìn Hoa Diễm Cốt chứa chan tình ý.

“Ăn xong hãy dẫn ta đi gặp sư phụ”, Hoa Diễm Cốt tỏ bộ mặt lạnh lùng nói.

“Được”, có lẽ do tâm trạng đang tốt, lần này Kinh Ảnh không vòng vo nữa mà đồng ý ngay.

Xe lăn bánh ra khỏi hoàng cung, tiến ra ngoài thành. Trên đường đi Hoa Diễm Cốt cố ghi nhớ đường, còn Kinh Ảnh chỉ cười mà nhìn nàng, như thể không bận tâm tới thủ đoạn nhỏ nhặt ấy của nàng. Chừng hai canh giờ sau, xe ngựa dừng lại bên một ngôi miếu hoang ngoài thành. Hoa Diễm Cốt đang muốn nói gì đó thì đã thấy Kinh Ảnh bước vào trong miếu, sau đó xoay cánh tay phải của bức tượng Phật, cánh cửa mật trên bức tường lập tức được mở ra. Nàng vẫn giữ im lặng theo sau Kinh Ảnh đi vào trong mật thất.

Bên trong cánh cửa là một địa lao. Dưới sự quản lý của Cẩm y vệ, có rất nhiều những mật thất như thế này và được phân bố khắp nơi, hẳn đây cũng là một trong số đó. Nhưng tại sao Cẩm y vệ lại nghe lời hăn? Lòng dạ Hoa Diễm Cốt trĩu nặng, đầy lo âu, cho tới khi đâm sầm vào lưng Kinh Ảnh, nàng mới định thần lại.

Tiếng xiềng xích leng keng văng lên bên tai.

Hoa Diễm Cốt ngược đầu nhìn qua bờ vai Kinh Ảnh, chỉ thấy trước mắt là song sắt đã han gỉ, bên trong địa lao tăm tối ẩm mốc có hai người, một người nằm ngửa ra đất, không rõ còn sống hay đã chết, còn một người nằm co quắp, hai tay hai chân và cổ đều bị xiềng xích đen kịt nặng trĩu cùm chặt, một đoạn xiềng xích trói quanh người ấy, còn một đoạn cắm sâu vào trong tường, khiến người đó giống như đang muốn vùng vẫy thoát khổ nhưng lại không sao thoát khỏi.

Hoa Diễm Cốt sững người, nàng lao như mũi tên tới bên song sắt, thò tay vào bật khóc nói: “Đại sư huynh!”.

Người trong song sắt sững sờ, rồi không chút do dự nhào về phía nàng, nhưng còn chưa kịp chạm vào tay đối phương thì đã bị xiềng xích quanh cổ kéo giật lại.

“Súc sinh!”, Hàn Quang nhìn nam tử đứng sau lưng Hoa Diễm Cốt phần nộ quát: “Ngay cả nữ nhân người cũng không tha sao?”.

“Nữ nhân là nữ nhân, Diễm Cốt là Diễm Cốt”, Kinh Ảnh từ phía sau đưa tay ra khẽ nâng cằm Hoa Diễm Cốt, như là đang bày bảo vật cho người khác xem, cười đầy vẻ khoe khoang nói: “Nữ nhân khác thì khó nói, nhưng Diễm Cốt là thê tử của ta, ta sẽ đối xử thật tốt với nàng”.

Hàn Quang hít sâu một hơi, còn Hoa Diễm Cốt đã quay người lại đấu với Kinh Ảnh một trận.

“Quên rồi sao? Nàng không phải là đối thủ của ta.”

Kinh Ảnh gập chiêu nào tiếp chiêu ấy, mặt vẫn nở nụ cười. Từ đầu chí cuối chỉ dùng một tay đối phó, công lực mức này chẳng thua kém gì Hàn Quang, hoặc có lẽ chỉ dưới Phượng huyết Ca. Như vậy nếu những tay võ sĩ tầm thường mà không có tới hai mươi người thì đừng hòng tiếp cận hẳn. Điều này chứng tỏ, mấy lần hẳn làm hộ vệ cho Hoa Diễm Cốt mà bị thương, kì thực đều là cố ý. Đám tư binh hào môn, du hiệp giang hồ ấy căn bản không phải là đối thủ của hẳn.

“Vậy thì đã sao?”, Hoa Diễm Cốt đã tức giận đến mất lý trí, đại sư huynh bị hấn trói như trói cầu nhốt ở nơi tối tăm không thấy mặt trời, còn sư phụ nằm ở đó không rõ sống chết. Nàng hận một nỗi không thể kéo gã nam tử trước mặt xuống ngay hoàng tuyền. Nàng vừa phần nộ xuất thủ, vừa gào thét: “Ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi cũng không thể giả mạo sư phụ ta mãi được! Sư phụ ta là anh hùng cái thế, đâu thể để kẻ

tiểu nhân giấu đầu giấu đuôi như người giả mạo! Chờ khi nào người lộ sơ hở, sẽ có ngàn vạn người kéo người ra để ngũ mã phanh thây”.

Kinh Ảnh vẫn bình tĩnh mỉm cười, hãnh thong thả nói: “Ta đã làm Quốc sư được một tháng, ngoài nàng ra, còn ai nhận ra ta?”.

Dứt lời, hăn đột nhiên xuất chiêu, một tay kìm chặt hai cánh tay Hoa Diễm Cốt bẻ ra sau, tay kia nâng cằm nàng lên, ép nàng nhìn Hàn Quang trong song sắt, rồi từ từ đưa môi kề bên tai nàng, ngữ điệu đầy ma mị: “Có biết tại sao bọn họ lại bị bắt về đây không? Đều là vì nàng đó. Nếu không phải muốn lấy thuốc giải cho nàng, Phượng Huyết Ca sẽ tuyệt đối không hẹn gặp Chủ tế vương, càng không thể nhận lời quyết đấu, sau đó tuy y lấy được thuốc giải, nhưng lại bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Còn đại sư huynh của nàng do phân tâm bảo vệ y, vậy nên mới bại dưới tay ta. Vậy là cả hai bọn họ đều trở thành tù nhân của ta, tất cả đều nhờ vào công lao của nàng...”.

“Khốn khiếp!”, Hàn Quang gào thét, giọng nói khản đặc do thiếu nước nhiều ngày: “Nếu không phải người hãm hại cho sư phụ ta, đả thương sư muội của ta, liệu Chủ tế vương kia có tới quyết đấu một trận sinh tử với sư phụ ta hay không? Sư phụ ta liệu có phải xin hăn thuốc giải? Mọi chuyện đều do người bày ra! Không phải do sư muội ta!”.

Hoa Diễm Cốt quỳ xuống trước song sắt, sững người nhìn Hàn Quang.

Nàng có tài đức gì, vậy mà chuyện đã tới nước này, sư huynh vẫn không chút do dự đứng về phía nàng.

“Người muốn sao mới chịu tha cho họ?”, hai hàng lệ lăn dài trên má Hoa Diễm Cốt, nàng cũng không quay đầu lại, hỏi Kinh Ảnh.

“Tha cho bọn họ là điều không thể”, Kinh Ảnh bình thản nói: “Nhưng ta có thể cải thiện chuyện ăn ở cho họ, thậm chí có thể mời đại phu tới xem bệnh cho họ”.

“Điều kiện!”, Hoa Diễm Cốt mất kiên nhẫn quát.

Kinh Ảnh im lặng đứng sau lưng nàng, ghé mắt nhìn nữ tử ở dưới chân mình. Hắn dang rộng hai tay, bóng người như thể đôi cánh đen ngòm, cúi xuống ôm Hoa Diễm Cốt vào lòng, cứ như một chiếc lồng đáng sợ giam hãm nàng vào trong đó.

“Chỉ có một điều kiện”, hắn mỉm cười nói: “Nàng phải thương yêu ta như trước kia”,

Hoa Diễm Cốt bỗng cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Đó là một bí mật.

Nàng vốn muốn mang theo bí mật này vào trong quan tài, hoặc ít nhất cũng không thể để sư phụ và đại sư huynh biết...

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Dã Thú Bên Gối Nói Yêu Hận

Type: Phương Phương

Sau khi hồi cung thì trăng đã treo trên ngọn liễu.

Chờ cung nhân lui ra, Kinh Ảnh mới nằm xuống cạnh Hoa Diễm Cốt, mày đối mày, mắt đối mắt, vẫn giống như mọi khi Phượng Huyết Ca giải độc bùa tình cho Hoa Diễm Cốt, hẩn vẫn ôm nàng ngủ. Hoa Diễm Cốt nhìn hẩn, lạnh lùng nói: “Trước mặt ta, người không cần giả dạng thành sư phụ của ta”.

“Ừ, ta biết”, Kinh Ảnh nhìn xoáy vào nàng: “Dù ta biến thành bộ dạng nào thì nàng cũng đều hận ra ta”.

Nghe vậy, Hoa Diễm Cốt không khỏi nở nụ cười chế giễu: “Càng ngày ta càng không nhận được ra người rồi... Không, có lẽ ta chưa bao giờ hiểu rõ về con người người”.

Kinh Ảnh từ phía sau vòng tay ôm nàng vào lòng. Giọng nói trong trẻo vang vọng trong đêm, như nước suối róc rách gột rửa lòng người. Khuông mặt và giọng nói của hẩn thực khác với nội tâm của hẩn một trời một vực, cứ như cạm bẫy vậy. Hẩn khẽ nói: “Vậy ta sẽ kể nàng nghe chuyện của ta”.

Hoa Diễm Cốt chọc khuỷu tay nói: “Ta không muốn nghe!”.

Khuỷu tay nàng chọc vào vết thương trên ngực hẩn, lập tức máu chảy ra thấm đẫm y phục hẩn, song hẩn không hề bận tâm, một tay gối đầu,

thong thả nói: “Nhưng ta lại muốn cho nàng biết mọi chuyện về ta”.

Cho dù biết tất cả mọi chuyện thì có thể thay đổi được gì chứ? Hoa Diễm Cốt thầm cười nhạo trong lòng, sau khi hăn bỏ đi, nàng đã tìm đủ mọi cách để quên hăn, nhưng gương mặt hăn vẫn hiện hữu trong tim nàng, không rõ là tình yêu mãnh liệt hay là sự thù hận sâu sắc. Giờ hăn đã trở về, trong lòng nàng chỉ có cảm giác không thoải mái, không phải yêu cũng chẳng phải hận, mà chỉ có cảm giác mệt mỏi khôn cùng. Nàng chỉ muốn nhanh chóng kết thúc tất cả, từ nay về sau sẽ không phải gặp lại hăn nữa.

Giọng nói của Kinh Ảnh vang lên sau lưng nàng: “Những gì ta từng nói với nàng, có một nửa là giả, nhưng cũng có một nửa là sự thật. Chẳng hạn như ta đúng thật là một tử sỹ, có điều ta không phải là tử sỹ của nhà Triệu Như Thì, mà là tử sỹ của tông môn họa bì sư...”.

Tông môn được kế thừa qua ngàn đời và phân thể chế rõ ràng, Kinh Ảnh thuộc cấp bậc thấp nhất. Hăn được tông môn nhận nuôi từ nhỏ, nói là nhận nuôi, thực chất là nuôi bầy, tức là hàng trăm đứa trẻ được nhận nuôi trong một đại viện lớn. Hằng ngày phải dậy từ khi trời còn chưa sáng, không những phải giặt giũ nấu cơm cho các họa bì sư tông môn, mà còn chịu sự huấn luyện hà khắc. Chỉ cần ho he oán thán nửa lời thì sẽ bị lôi ra ngoài đánh một trận như tử, sau đó phải quỳ dưới ánh nắng như thiêu đốt, luôn mồm hô: “Ta sai rồi”. Nếu tâm trạng của quản sự tốt thì may ra còn được giữ lại mạng sống, còn nếu tâm trạng của quản sự không tốt thì cứ mặc cho đứa trẻ ấy phơi dưới nắng gắt đến chết.

“Giờ mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu ta lại hiện lên hình ảnh tường trắng ngói đỏ”, Kinh Ảnh nằm cạnh Hoa Diễm Cốt, lẳng lặng nói: “Ngày nào cũng có người trèo tường chạy trốn. Sau khi bị bắt lại sẽ bị treo lên cây liễu gần bờ tường rồi bị đánh cho tới chết. Máu đỏ thấm xuống rễ cây, khiến lá của cây liễu ấy biến thành màu đỏ”.

Hơn nữa họa bì sư còn không cho bọn họ ăn no, một trăm người nhưng chỉ phát phần ăn của năm mươi người. Đến khi đói không chịu nổi thì ăn rễ cỏ vỏ cây, hoặc là bắt côn trùng trong thân cây mà nấu lên ăn. Mùa xuân hay mùa thu còn đỡ, chứ còn tới mùa đông, vạn vật điêu tàn, thì không biết lần đâu ra thứ gì mà ăn.

“Khi ấy đến năm mơ cùng thềm được ăn một miếng thịt quay”, Kinh Ảnh cười nhạt: “Lúc tỉnh dậy lại càng đói hoa mắt, nhìn thấy thịt trên bấp tay mình cũng nhỏ dãi, hận một nỗi không thể gặm một miếng vào trong bụng”.

Vậy là mùa đông năm ấy đã diễn ra một trận chiến quy mô lớn, chỉ vì những chiếc bánh bao cứng ngắt, một trăm thiếu niên thiếu nữ đã liều mạng giết chóc lẫn nhau. Cuối cùng, những người khỏe mạnh cường tráng có được bánh bao ăn, còn những người thân thể yếu đuối thì phải ngã trong vũng máu mà nài nỉ, van xin. Một số không gượng được đến ngày hôm sau, nửa đêm đã tắt thở, sáng hôm sau họa bì sư phái người tới dùng chiếu cỏ gói xác ném ra mả hoang.

“Sao các người không cùng nhau vùng lên phản kháng?”, Hoa Diễm Cốt nằm quay lưng với Kinh Ảnh, đột nhiên hỏi.

“Khi ấy còn nhỏ, lại bị đánh cho hãi rồi”, Kinh Ảnh cười: “Huống hồ đã xảy ra chuyện ấy, ai còn dám tin tưởng người bên cạnh mình? Bánh bao giành giật có được để ăn đều nhuốm máu của đồng bọn.”

Mùa đông năm ấy chết mất hai mươi người, những tưởng năm sau nếu mọi người gắng gượng một chút thì vẫn ăn no được bảy phần, nhưng ngờ đâu thức ăn phát cho lại chỉ còn có bốn mươi phần, vừa đủ cho một nửa số người. Bấy giờ ai nấy mới bàng hoàng tỉnh ngộ, thì ra tông môn cố ý làm vậy, mục đích là muốn để bọn họ vì thức ăn mà sinh lòng căm ghét nhau, rồi dẫn đến tàn sát lẫn nhau.

“Số người chúng ta ngày một ít đi”, Kinh Ảnh cười nhạt: “Nhưng những người sống sót đều là tinh anh.”

Dù là kỹ năng chém giết hay sức dẻo dai của cơ thể đều không phải của con người, nói đúng hơn họ là một bầy dã thú. Không hiểu thế nào là lễ nghi, không hiểu thế nào là hiếu kính, không biết thế nào là yêu, mà chỉ có sự lạnh lùng, nghi kỵ và tàn sát.

“Tuy ta sống sót nhưng lại không phải là kẻ mạnh nhất trong số đó”, Kinh Ảnh thấp giọng nói: “Ta rất tuyệt vọng, bởi lẽ nếu không đủ mạnh, cũng đồng nghĩa với chuyện ta sẽ không phải là người sống sót cuối cùng, rồi cũng có ngày ta sẽ bị người mạnh nhất giết chết”.

Kinh Ảnh tuy không phải kẻ mạnh nhất, nhưng lại là kẻ giáo hoạt hơn cả, mười mấy “con dã thú” hung hãn vô bì, cuối cùng chỉ còn lại hai người, và hẳn là một trong hai người đó. Nhưng đó đã là cực hạn của hẳn, bởi vì khi ấy hẳn mới chỉ mười tuổi, còn đối phương đã mười sáu tuổi, không những vậy còn cao to khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, đâu giống hẳn vì thiếu ăn mà sắc mặt nhợt nhạt, vừa gầy vừa nhỏ con.

Chưa kể kỹ thuật như thế nào, chỉ nhìn thể lực của hai người đã nhận thấy khác biệt một trời một vực. Không những vậy đối phương còn rất kiên nhẫn, hẳn chờ chực tới mùa đông mới ta tay. Nơi ấy hoang vu hẻo lánh, hễ mùa đông tới thì không còn kiếm được thức ăn, Kinh Ảnh khi ấy đã sắp chết đói, chạy trốn khắp nơi, đối phương lại bắt đầu săn đuổi.

Nếu không nằm ngoài dự tính, mùa đông năm ấy sẽ là lúc tận thế của Kinh Ảnh.

“Nhưng người sống sót lại là ta”, Kinh Ảnh cười tự giễu nói: “Nàng biết vì sao không?”.

Trận tàn sát ấy khác với thường lệ vì có người tới xem. Hôm ấy, Tông chủ của họa bì sư đích thân tới hiện trường. Bước đi của bọn họ khoan thai

nhàn tản, cười nói vui vẻ, ánh mắt bọn họ nhìn hai người chém giết lẫn nhau cứ như đang quan sát hai con gà chọi đang trong trận đấu vậy. Mà đối thủ của Kinh Ảnh quả thực cũng giống một con gà chọi, hùng hực khí thế vỗ ngực, hận một nỗi không thể cởi sạch y phục trên người để chư vị quý nhân được nhìn thấy cơ bắp trên người mình. Trong khi đó Kinh Ảnh lại bị thương nặng, quằn quại dưới chân hấn, khoe môi thắm nhếch điệu cười giễu cợt chứng kiến cảnh tượng ghê tởm trước mắt.

Cây rìu của đối phương vung cao, hấn chỉ còn biết nhắm mắt buông xuôi.

Nhưng rồi máu đổ, người ngã xuống lại không phải là hấn.

Tông chủ giơ chân đá thi thể của đối thủ đi, sau đó đưa tay kéo Kinh Ảnh lên, thậm chí còn dùng tay áo bằng tơ lụa quý giá lau đi vết máu trên mặt hấn, để lộ dung mạo bị che lấp. Thời khắc ấy, Kinh Ảnh đã trông thấy vẻ kinh hãi trong đôi mắt ông ta.

“Tướng mạo của ta rất giống với Phượng huyết Ca”, Kinh Ảnh cười nhạo: “Đó là lý do ta sống sót”.

Kỳ lạ là, sau đó Tông chủ họa bì sư đã nhận hấn làm con nuôi, nhưng điều này không có nghĩa là hấn được bay lên đầu càn trở thành phượng hoàng. Tông chủ có tất thảy mười con nuôi, nhưng cứ sau vài năm lại thay người mới. Bấy giờ Kinh Ảnh mới hay, thì ra con nuôi của ông ta chẳng qua cũng chỉ là vật hy sinh mà thôi. Bọn họ phải vì Tông chủ mà vào sinh ra tử để đổi lấy một chốc vinh hoa phú quý ngắn ngủi, nhưng cứ hễ xảy ra chuyện gì, Tông chủ dễ dàng ruồng bỏ bọn họ và lại thu nhận người mới.

“Sau khi được Tông chủ nhận làm con nuôi, ta mới bắt đầu học nghệ”, Kinh Ảnh cười nói: “Ta mười tuổi gia nhập dưới trướng của bọn họ, mười ba tuổi ông ta đã không còn gì để dạy cho ta, vậy là bèn ban cho ta cái danh

hiệu Thao thiết. Từ đó trở đi, ta cả ngày đeo mặt nạ, chưa bao giờ tháo mặt nạ thú bằng đồng thau xuống trước mặt người khác”.

Cùng với chiếc mặt nạ được giao tới tay hãn, vẫn còn bức họa của một nữ tử. Bọn họ cho hãn hay, người trong tranh là Hoa Diễm Cốt, chính là đệ tử yêu của Phượng Huyết Ca và cũng là đối tượng mà hãn phải tiếp cận sau này. Kinh Ảnh giữ bức họa trong tay, ánh mắt đầy mộng lung. Những gì hãn học được từ tông môn đều là kỹ năng giết người, hãn biết cách dùng một sợi tóc để đưa người khác vào chỗ chết, cũng biết cách dùng đại đao hành hạ kẻ khác, nhưng lại không biết làm cách nào để tiếp cận một nữ tử.

“Nếu Tông chủ là bước ngoặt đầu tiên trong cuộc đời ta, thì nàng chính là bước ngoặt thứ hai trong đời ta”, Kinh Ảnh từ từ ôm Hoa Diễm Cốt vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Tông chủ biến ta từ con người trở thành dã thú, còn nàng lại biến ta từ một con dã thú trở về là con người”.

Hằng ngày Tông chủ cho Kinh Ảnh hai canh giờ ở một mình, trong khoảng thời gian ấy, hãn không cần phải thực hiện bất kỳ nhiệm vụ nào, mà chỉ cần một mình trong căn phòng nhỏ đọc hết tất cả những tư liệu liên quan tới Hoa Diễm Cốt. Đó cũng là khoảng thời gian quý giá nhất trong cuộc đời Kinh Ảnh, bởi có lẽ chỉ có khi ấy, trên người hãn mới sạch sẽ, không có thương tích cũng không có máu tanh, chỉ có khi ấy, hãn mới được lột bỏ mặt nạ, trở về là chính mình, cũng chỉ có khi ấy, hãn mới không phải đối mặt với những lừa lọc gian dối trên thế gian, ở bên cạnh hãn chỉ có một bát thịt quay thơm lừng và nữ tử trong bức họa.

“Nàng không biết ta, nhưng ta từ nhỏ đã biết tới nàng”, trong giọng nói bình tĩnh của Kinh Ảnh ẩn giấu đầy tình cảm: “Tông chủ mua chuộc họa sư trong cung đình, bởi vậy mà những bức họa về chân dung nàng ngày nào cũng được đưa tới tay ta. Phượng Huyết Ca và Hàn Quang nhìn nàng lớn lên, ta cũng vậy... một mình ở nơi phương xa nhìn nàng lớn lên.

Tông chủ chắc chắn sẽ không ngờ được rằng, khi chưa tiếp cận Hoa Diễm Cốt, thì Hoa Diễm Cốt đã trở thành thánh địa trong lòng hắn. Càng không thể nào ngờ được, dã thú vốn chỉ cần được nuôi bằng thức ăn lại bỗng nhiên sinh lòng tương tư, từ dã thú biến thành con người.

“Năm lên mười ta tuổi ba đã bắt đầu muốn có được nàng.” Ánh mắt Kinh Ảnh sâu thẳm tựa đầm nước: “Thịt quay có thể lấp no bụng ta, còn nàng có thể lấp đầy nỗi trống trải trong lòng ta. Mong ngày ba bữa, đêm tối có chỗ nghỉ chân. Ta không gạt nàng, kỳ thực ta không đòi hỏi nhiều”.

“Vậy tại sao người lại ra tay với sứ phụ và đại sư huynh ta?”, Hoa Diễm Cốt ghen ngào nói: “Tại sao người lại ra tay với ta hiểm độc như vậy... Mong ngày ba bữa, đêm tối có chỗ nghỉ chân, những thứ ấy ta đã cho người cả rồi đó”.

“Phải, nàng đã cho ta”, Kinh Ảnh nói: “Nhưng nàng có thể cho ta cả đời được hay sao?”.

Những gì đã từng trải qua trong quá khứ khiến Kinh Ảnh luôn trong trạng thái bất an. Hắn luôn mang lòng nghi kỵ, tính cách lầm lũi, thích bóng tối. Hắn chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có người yêu thương hắn, càng không dám nghĩ sẽ có người nào vô duyên vô cớ đối xử tốt với hắn. Nhưng Hoa Diễm Cốt thực sự đối xử với hắn rất tốt, cho hắn đồ ăn thức uống, năm mới còn tặng hắn lễ vật. Khi hắn hôn nàng, thậm chí con tim của nàng còn đập loạn... Tất cả những điều ấy khiến Kinh Ảnh cảm giác mình đang được yêu. Mà người như hắn, một khi trong lòng có cảm giác được yêu thì sẽ không chịu buông tay.

“Ta đã thương nàng không phải để lấy mạng nàng”, Kinh Ảnh nắm lấy vai Hoa Diễm Cốt, cố để nàng quay người lại nhìn hắn: “Đó là một môn võ ta học được của tông môn, người bị đã thương tưởng chừng như tâm mạch đứt hết, nhưng thực ra chỉ là giả chết. Nếu Phượng Huyết Ca hạ táng nàng, ta sẽ cật nấp quan tài, sau đó dẫn nàng cao chạy xa bay. Còn nếu y dung

bùa tình để cứu nàng, ta sẽ lợi dụng cơ hội ấy để phục kích y, rồi thay thế thân phận y mà đến bên nàng. Dù y lựa chọn cách nào thì chúng ta cũng đều được ở bên nhau suốt đời, không còn chia lìa nữa”.

“Ta không cần một cuộc đời như vậy”, Hoa Diễm Cốt cười khổ nói: “Nếu người làm vậy, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho người”.

“Vậy không cần tha thứ cho ta là được”, Kinh Ảnh hôn nhẹ lên má Hoa Diễm Cốt: “Yêu ta, hận ta, trong lòng nàng chỉ có mình ta, như vậy thì thật là tốt”.

Ánh mắt Hoa Diễm Cốt lộ vẻ sợ hãi, còn Kinh Ảnh lại nở nụ cười điềm nhiên.

Hắn thực lòng ái mộ Hoa Diễm Cốt, chỉ là cách yêu của hắn đầy tăm tối.

Những gì từng trải qua trong quá khứ tạo cho Kinh Ảnh một thói quen, phàm là thứ hắn muốn, thì nhất định phải giữ chặt trong tay và phải nuốt chửng ngay, bằng không sẽ bị kẻ khác cướp mất, chẳng hạn như thịt quay, chẳng hạn như Hoa Diễm Cốt.

Tông môn muốn lợi dụng nàng, giết chết nàng, hắn đã phản bội tông môn, chính tay đẩy tông môn vào địa ngục.

Phượng Huyết Ca muốn che chở nàng dưới đôi cánh của mình, nhưng hắn đã bẻ gãy đôi cánh ấy rồi nhốt chàng vào lồng.

Giờ đây không ai có thể ngăn cản hắn. Cuối cùng hắn cũng được ở bên cạnh Hoa Diễm Cốt.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ta Có Một Kế Hiến Thái Hậu

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng cái nửa tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian ấy, Kinh Ảnh đối xử rất tốt với Hoa Diễm Cốt, bao nhiêu kỳ trân dị bảo đều mang tới cho nàng, từ đồ ăn thức uống tới y phục đều không thua kém Hoàng hậu. Nhưng phàm khi xuất hành thì kẻ hầu người hạ nhiều như nước, nếu nàng bước chân tới cửa cung, sẽ có hai thị vệ trang bị vũ trang chắn trước mặt nàng, rồi mời nàng quay về.

Nàng chẳng khác nào con chim bị nhốt trong lồng.

Ngồi bên khung cửa sổ, Hoa Diễm Cốt úp tấm gương trên bàn xuống, tỳ nữ hầu hạ bên cạnh đang bê nào là áo gấm, nào là trang sức ngọc, không ngừng khuyên nhủ: “Cô nương, nữ nhi phải chăm chút dung mạo vì người mình yêu, người không thể gặp Quốc sư với bộ dạng lôi thôi như thế này”.

Hoa Diễm Cốt giễu cợt nói: “Quốc sư vốn không có ở đây, hẳn chỉ là tên giả mạo thôi”.

Tỳ nữ cười nói: “Cô nương, người lại nói đùa rồi”.

Cuộc đối thoại này đã lặp lại nhiều lần trong tháng nay.

Hoa Diễm Cốt bị giam lỏng trong cung, ngoài cung nữ, thái giám, nàng không được gặp bất kỳ ai. Vậy là mỗi lần gặp ai, nàng lại vạch trần bộ mặt thật của Kinh Ảnh, ban đầu họ chỉ cho rằng nàng nói đùa, nhưng rồi về sau tới một nửa số người trong hoàng cung đã truyền tai nhau rằng nàng bị điên. Bị cung nhân khinh miệt nhưng nàng chẳng bận tâm, lời đồn càng

nhiều, trong lòng nàng càng vui sướng. Chỉ cần có người truyền tin ra ngoài cung, thì vẫn còn cơ may xoay chuyển tình thế.

Trong số thủ hạ của sư phụ có biết bao người tài, hơn nữa trong cung ít nhiều cũng có tai mắt, chỉ cần có chút bất thường, bọn họ sẽ suy đoán được ra chân tướng sự việc.

Vậy la chưa đầy một tháng ngắn ngủi, trong triều đã nổi sóng ngầm, khiến Kinh Ảnh phải dốc toàn bộ tâm sức ứng phó. Mấy ngày đầu hẳn còn có thời gian tới tẩm cung gặp Hoa Diễm Cốt, nhưng gần đây nàng không còn trông thấy bóng dáng hẳn nữa. Song chỉ vậy thôi thì chưa đủ, những gì nàng truyền ra ngoài chỉ là lời lẽ không có chứng cứ, chỉ khiến hẳn rối loạn tạm thời, mọi chuyện sớm muộn cũng sẽ chìm xuống. Nếu muốn vạch trần hẳn thì cần phải có chứng cứ xác thực...

Nhưng chứng cứ xác thực biết tìm đâu ra?

Từng ngày trôi qua, nghĩ tới sư phụ và đại sư huynh còn đang chịu cực khổ trong địa lao, lòng dạ Hoa Diễm Cốt như lửa đốt. Đã nhiều ngày liền ăn không ngon ngủ không yên, khiến nàng hao gầy trông thấy. Y phục mới may tháng trước thì tháng này đã không còn mặc vừa.

“Thái hậu giá đáo!”

Một tiếng hô lớn cất dài, kéo Hoa Diễm Cốt ra khỏi trạng thái trầm tư.

Thái hậu cao quý, nho nhã bước vào phòng, ngón tay đeo bộ móng khảm phi thúy quỳ hoa toát ra ánh sáng, hoa mỹ dị thường. Thấy vậy, Hoa Diễm Cốt chỉ sai tỳ nữ dâng lên một ly trà, cũng chẳng buồn đứng dậy nghênh tiếp.

“To gan!” Cung nhân hầu hạ bên cạnh Thái hậu lên tiếng quát mắng, nhưng lại bị Thái hậu vung tay phui đi, cung nhân kia liền lui sang một bên.

Thái hậu không tỏ thái độ, hạ lệnh: “Hãy lui cả ra ngoài đi, ai gia có chuyện muốn nói với Hoa Diễm Cốt”.

Cánh cửa được đóng lại sau lưng Thái hậu.

“Bốp, bốp, bốp”, Hoa Diễm Cốt vỗ tay nói: “Này phong thật đấy”.

Thái hậu mỉm cười ngạo nghễ, sau đó thông thả ngồi xuống trước mặt Hoa Diễm Cốt, nói bằng giọng rất đổi thân mật: “Nếu Quốc sư đại nhân đã để ai gia cai quản chuyện hậu cung vậy thì ai gia không thể phụ lòng người, đương nhiên phải làm cho ra dáng chứ”.

Hoa Diễm Cốt lặng thinh.

Thái hậu càng đắc ý đánh mắt nhìn nàng, rồi nói tiếp: “Nếu là trước kia, với tuổi tác và tư chất của ta e là không cai quản nổi bọn loạn thần trong cung. Nhưng nay lại khác, Quốc sư đại nhân đã đề bạt phụ thân ta làm hữu tể tướng, quyền thế khuynh triều, vì thế địa vị của ai gia nay cũng đã khác. Diễm Cốt muội muội, muội quá thuần lương, e là không hay biết, hoàng cung là chốn hiểm đấp người, nếu muội có quyền có thế, người khác sẽ phải nghe theo, còn nếu muội không có chỗ dựa vững chắc, chỉ nương vào ân sủng để sống qua ngày, khó tránh sẽ có ngày nhan sắc tàn phai mà bị thất sủng, tới lúc ấy dù muội có uy phong đến mấy, cung nhân cũng không còn sợ”.

Sắc mặt Hoa Diễm Cốt trầm hẳn xuống. Cánh hữu và cánh tả của sư phụ đều là Tể tướng, nay Kinh Ảnh kia lại đề bạt thêm Hữu tể tướng để làm gì? Không lẽ hẳn muốn tiến hành thanh lọc triều đình, kẻ nào theo hẳn thì được phong tước, còn nếu chống đối hẳn sẽ phải chết. Rồi những cận thần đắc lực của sư phụ sẽ bị hẳn thanh trừ hết, chỉ giữ lại những kẻ trung thành với hẳn? Phải rồi, sao nàng lại quên mất điều này. Kẻ xảo trá nham hiểm như hẳn sao lại mặc cho nàng lan truyền tin đồn ra ngoài cung như vậy chứ, chỉ e là hẳn cố ý làm vậy. Hẳn muốn thông qua phản ứng của quan viên để

nhận biết ai là đảng phái của sư phụ, ai là phản nghịch, những tên phản nghịch sẽ được hấn thu dùng, còn những người trung thành sẽ bị hấn diệt trừ sạch sẽ.

Thấy Hoa Diễm Cốt trầm ngâm, Thái hậu càng tỏ vẻ đặc ý, đứng dậy bước tới cạnh nàng, khẽ nghiêng người, kề môi bên tai nàng, thấp giọng cười nói: “Kẻ dùng sắc để hành sự thì được mấy chốc hoan lạc, người yên tâm, sau này mỗi lần ai gia tiến thêm một bước thì người sẽ càng khó sống thêm một phần”.

Hoa Diễm Cốt đột ngột ngẩng đầu lên, cặp mắt sâu thẳm như hỏa tinh đong đưa nhìn chăm chăm vào Thái hậu, nói: “Nói vậy, nay Thái hậu hấn là đã nắm quyền thế trong tay rồi?”.

Bắt gặp ánh mắt của nàng, Thái hậu giật thót trong lòng, song vẻ mặt vẫn làm ra vẻ tự nhiên, cười nói: “Tất nhiên”.

Hoa Diễm Cốt cười nhạt nói: “Chẳng hay Quốc sư đại nhân đã giao cho Thái hậu bao nhiêu quyền hành?”.

Chuyện này vốn không tiện nói ra, nhưng Thái hậu tới là muốn huênh hoang trước mặt nàng, nếu như có thể khiến nàng không vui thì trong lòng Thái hậu càng đặc ý. Thái hậu bèn mỉm cười nhìn nàng nói: “Quốc sư yêu thương ai gia nên đã giao cả hậu cung vào tay ta. Ai gia không những có thể giúp người quản giáo những kẻ không nghe lời trong hậu cung, mà còn có thể giúp người xử lý chuyện trong cung. Nếu sự việc hệ trọng không thể đưa ra chủ ý thì ta mới phải trực tiếp xuất cung tìm người. Để bảo đảm an toàn cho ai gia, Quốc sư đại nhân thậm chí còn phái cả một đội cấm vệ quân bảo vệ ai gia”.

“Vậy xem ra, nếu Quốc sư đại nhân không có mặt thì Thái hậu chính là người cai quản hậu cung này?” Hoa Diễm Cốt vừa cười vừa từ từ đứng dậy, đối mặt với Thái hậu.

Thái hậu nở điệu cười ngạo nghễ, thoáng ẩn vẻ khinh miệt giống như đang chờ Hoa Diễm Cốt phải cúi đầu làm kẻ dưới.

Nhưng nghênh đón Thái hậu lại là một cái bạt tai trời giáng.

Thái hậu ngây người hồi lâu, rồi mới từ từ đưa tay lên, đầu ngón tay chạm vào má phải, chỉ cảm thấy cơn đau rát như lửa.

Thái hậu không dám tin nhìn Hoa Diễm Cốt, giọng nói đầy sự phẫn uất: “Người dám ra tay với ai gia? Người không sợ ai gia lôi người ra trừng trị theo pháp quy hay sao?”.

Hoa Diễm Cốt cười lạnh nói: “Chỉ e Quốc sư không cho người quyền này”.

Nghe được lời này, Thái hậu chỉ còn biết câm lặng. Quả đúng như vậy, Quốc sư đã giao cho Thái hậu rất nhiều quyền lực, nhưng duy nhất lại không giao Hoa Diễm Cốt cho nàng ta. Không những vậy Quốc sư còn thăng thưởng cho Thái hậu hay, nếu Hoa Diễm Cốt mất đi một sợi tóc, thì nàng ta phải đền cả mái tóc, nếu Hoa Diễm Cốt thiếu một cái móng tay, thì nàng ta phải đền cả cánh tay. Như vậy Thái hậu không những không được động vào Hoa Diễm Cốt, mà còn phải ra sức bảo vệ nàng.

Đọc được sự căm hờn, không cam tâm trong ánh mắt của Thái hậu, Hoa Diễm Cốt thong thả giơ tay ra, chạm vào gò má vừa bị tát của Thái hậu, giọng nói ôn nhu như gió xuân thổi qua đóa sen: “Kẻ dùng sắc để hành sự thì được mấy chốc hoan lạc, lời này không phải là giả, nhưng mà Thái hậu, ta rồi cũng có ngày nhan sắc tàn phai, còn người thì tốt đẹp tới bao giờ? Chỉ e ngày tháng tươi đẹp của người còn ngắn ngủi hơn ta”.

Thái hậu hất tay nàng ra, cười lạnh nói: “Đừng có ở đây dọa người!”.

“Ta có dọa hay không, trong lòng Thái hậu hiểu rõ”, Hoa Diễm Cốt tươi cười nói: “Xưa nay người được giao quyền cai quản hậu cung đều la

hoàng hậu. Nay người đã ở trên đỉnh vinh quang, nhưng sau khi Quốc sư đăng cơ thì sao?”.

“Người, người thực muốn phế đế xưng vương sao?” Thái hậu nghe vậy thì vừa mừng vừa bi. Mừng là vì người mà mình đem lòng ái mộ sẽ trở thành chủ nhân thiên hạ, như trăng sáng treo giữa trời khiến vạn người lóa mắt. Bi là bởi nếu người đó đăng cơ thành hoàng đế, thì một là hoàng đế tân triều, còn một là Thái hậu tiền triều, chỉ e giữa hai bọn họ không còn cơ hội.

“Không sai”, Hoa Diễm Cốt vờ ra vẻ kiêu ngạo, liếc nhìn Thái hậu, lạnh nhạt nói: “Đó là lời thủ thi bên gối của Quốc sư đại nhân, sao mà giả cho được”.

Thái hậu trừng mắt nhìn xoáy vào Hoa Diễm Cốt, hồi lâu sau mới cố cười ngạo mạn: “Nếu lời này là thật, vậy gia phụ ta sẽ là cận thần, có người tương trợ, địa vị của ai gia trong cung sẽ càng vững chắc hơn!”.

“Nếu ta là lệnh tôn thì sẽ trực tiếp lấy một nữ nhi vào cung để phong làm hậu”, Hoa Diễm Cốt lắc đầu nói: “Lập một hoàng hậu đương triều vẫn tốt hơn so với giữ lại một thái hậu tiền triều. Nếu là người đương triều thì nghiêm trọng lắm cũng chỉ là can dự chính sự, còn nếu là người của tiền triều thì nhẹ nhất cũng là lưu luyến tiền triều, dễ sinh lòng mưu đồ với tân triều. Chuyện này ta nghĩ trong lòng lệnh tôn ắt hiểu rõ. Chẳng hay trong nhà Thái hậu còn có tỷ muội nào chưa thành thân hay không?”.

Nghĩ tới trong nhà còn một vài muội muội như hoa như ngọc, trong lòng Thái hậu không khỏi ớn lạnh. Tuy vẻ mặt vẫn kiêu ngạo, lạnh lùng, song giọng điệu đã có phần dịu đi. Thái hậu dường như đang ôm cọng cỏ cứu mạng, chua chát nói: “Bao ngày qua, ai gia đã vì Quốc sư mà dốc hết tâm sức, quên ăn quên ngủ để cai quản cả một hậu cung rộng lớn, tóc không biết đã bạc bao nhiêu sợi, đuôi mắt cũng đã xuất hiện nếp nhăn... ai gia có ích với người như vậy, người quyết sẽ không vứt bỏ ta!”

“Thái hậu nói đùa rồi”, Hoa Diễm Cốt thương tiếc nhìn Thái hậu: “Quốc sư giao cho người là quyền sinh sát cả hậu cung. Bất luận người giao quyền ấy cho ai, thì người đó cũng đều phải vì người mà dốc hết tâm sức, quên ăn quên ngủ”.

Thái hậu ứ nghẹn, hồi lâu không thốt nên nổi một chữ.

Thái hậu chỉ cảm thấy trước khi bước chân vào trong cánh cửa này, nàng ta còn oai phong, cao cao tại thượng. Nhưng từ khi bước chân vào cánh cửa này, lại không khác gì từ trên mây cao rơi xuống bùn lầy, cả con người đã không còn nguyên vẹn. Những điều Hoa Diễm Cốt nói, nàng ta không phải chưa từng nghĩ đến, chỉ vì những ngày qua nàng ta đã quá vui sướng, khi được Phượng Huyết Ca giao cho quyền cai quản hậu cung, nàng ta vui sướng tới không kìm được lòng mình, không phải vì được cai quản chuyện sinh tử của vô số người trong hậu cung, mà là vì trong mắt của Quốc sư vẫn còn có nàng ta.

“Ông trời thật không có mắt”, Thái hậu nhìn Hoa Diễm Cốt, cay đắng nói: “Rõ ràng ai gia mới có tài phò trợ, nhưng trong mắt Quốc sư lại chỉ có người, nữ nhân như người ngoài dung mạo ra thì còn điểm nào sánh được với ai gia? Bi ai, bi ai, Quốc sư một đời anh minh, sớm muộn rồi cũng bại hoại trong tay người”.

Nghe Thái hậu ví mình như Đát Kỷ, Bao Tự, Hoa Diễm Cốt chẳng hề bận tâm, trái lại còn cười khúc khích nói: “Tiểu nữ tử chưa bước chân ra khỏi nhà như người thì có bao nhiêu tài năng, Quốc sư dựa vào đâu mà lại bỏ qua những tú sỹ trong thiên hạ, chỉ xem trọng người?”

“Bởi vì ai gia ái mộ người!” Thái hậu cuối cùng cũng thổ lộ lòng mình: “Kẻ khác vì quyền thế của Quốc sư mà đến bên người, còn ai gia lại khác, ai gia là vì ái mộ người nên mới đến bên người. Lúc người phú quý, ai gia cùng người hưởng vinh hoa, lúc người bần cùng, ai gia cũng nguyện cùng người chịu cảnh nghèo hèn!”.

Hoa Diễm Cốt sững người: “Người thực sự thích Quốc sư tới vậy ư?”.

“Đương nhiên!, Thái hậu thẳng thắn thừa nhận, nàng ta cũng không e ngại Hoa Diễm Cốt sẽ truyền đạt tới Quốc sư: “Đã có duyên gặp gỡ, nguyện chung tình suốt đời, cả đời này ai gia chỉ yêu một nam nhân, đó chính là Quốc sư”.

“Vậy ư?”, ánh mắt Hoa Diễm Cốt thoáng vẻ giễu cợt, sau đó vừa vuốt ve một lọn tóc, vừa thong thả nói: “Vậy thì đáng tiếc thật, với tài năng của Thái hậu, thích ai cũng được, cứ sao lại cứ thích Quốc sư. Với quyền thế và thủ đoạn của Quốc sư, vốn dĩ đã không cần bất kỳ thứ gì phò trợ. Lòng ái mộ của người, gia thế của người, sự tài hoa của người, người đều chẳng quan tâm... Trái lại, người dùng nhan sắc để hành sự như ta đây mới có thể lọt vào mắt người.”

“Người không thể trở thành hoàng hậu”, Thái hậu cay đắng cố chấp nhắc lại lần nữa: “Người không có chỗ dựa, lại ngạo mạn, chỉ có mỹ sắc, người cũng không thể làm hoàng hậu được”.

“Cũng tạm tạm thôi”, Hoa Diễm Cốt lạnh nhạt nói: “Ta không có chỗ dựa, không thể dựa vào gia tộc mà trợ giúp Quốc sư, nhưng nếu lập ta làm hậu, thì Quốc sư tuyệt đối không phải lo ta can dự chính sự. Ta ngạo mạn để đắc tội người khác, nhưng nếu lập ta làm hậu, ta chỉ cần sống bám vào Quốc sư, kẻ nào muốn lợi dụng ta, Quốc sư sẽ nhận ra ngay. Cho nên ta có thể làm hoàng hậu được hay không, người chưa có quyền quyết định.”

Sắc mặt Thái hậu xám xịt, thảm bại.

“Nhưng chung quy cũng chỉ tạm tạm mà thôi”, Hoa Diễm Cốt lại đổi giọng, rồi đột nhiên than thở: “Nếu có được dung mạo của ta, lại thêm vào tài năng của Thái hậu, thì ngôi vị hoàng hậu kia chỉ trong tầm tay”.

Thái hậu nheo mắt nhìn nàng một hồi, rồi trầm giọng nói: “Người muốn liên thủ với ai gia?”.

Thái hậu chỉ muốn giễu cợt Hoa Diễm Cốt, dựa vào đâu mà Thái hậu phải giúp nàng?

Nhưng lại thấy Hoa Diễm Cốt tiến lên trước một bước, thấp giọng nói: “Đâu cần phiền phức như vậy, ta có một kế hiến Thái hậu, sau khi xong việc, người ắt sẽ có được thứ mình muốn, bất luận là Quốc sư hay vị trí hoàng hậu, tất cả sẽ nằm trong tay người. Còn phải xem người có chịu mạo hiểm hay không!”.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kế Thành Máu Nhỏ

Thái hậu ở chỗ Hoa Diễm Cốt đến hoàng hôn mới bước ra.

Sắc mặt nàng ta hơi nhợt nhạt, ngay cả bước chân cũng loạng choạng.

“Chuẩn bị kiệu, xuất cung”, Thái hậu vịn vào tay cung nữ thân cận, giọng nói trầm khàn, mang theo vẻ vội vã.

“Cung tiễn Thái hậu nương nương!”

Đám cung nhân hầu hạ ở điện Giao Thái đứng sang hai bên, trong số đó có một người hơi ngược đầu, đưa mắt thăm dò Thái hậu, sau đó liếc mắt ra hiệu cho cung nữ theo hầu cạnh Thái hậu.

“Nương nương, sắc trời đã tối, nếu không có việc gì gấp, chi bằng hãy để ngày mai xuất cung”, cung nữ dìu Thái hậu lên tiếng thăm dò.

“Khỏi cần, ai gia không chờ được dù chỉ một khắc”, Thái hậu tức giận nói: “Ai gia phải về nhà mẫu thân một chuyến, tối nay ăn cơm ở nhà mẫu thân ta cũng được”.

Thì ra là vậy, cung nữ và cung nhân khẽ đánh mắt nhìn nhau như đã hiểu ra vấn đề. Thái hậu trẻ tuổi đến tìm Hoa Diễm Cốt để gây sự, kết quả lại là người chịu thiệt, để đến nỗi phải nổi giận về nhà mẫu thân cầu cứu viện binh. Nhưng nàng ta lại không nghĩ ra hay sao, phụ thân bất tài của nàng ta sở dĩ được lên là Hữu tể tướng, đều là nhờ Quốc sư chống đỡ. Cho dù tìm ông ta, thì ông ta cũng nào dám xía vào chuyện nhà của Quốc sư.

Nghĩ tới đây, cung nữ cũng không muốn ngăn cản nữa, căn dặn hạ nhân mau chóng chuẩn bị xe ngựa. Vốn dĩ khi Thái hậu xuất hành thì ngựa đẹp xe hương nối đuôi nhau dài như rắn, kẻ theo hầu cũng nhiều vô số, thanh thế ngút trời, chẳng những lãng phí tiền của mà còn hao phí thời gian. Nhưng hôm nay Thái hậu hiển nhiên không thể chờ đợi, chỉ giản đơn một cỗ xe ngựa cùng hơn chục hộ vệ xuất cung, đi thẳng tới phủ Hữu tể tướng.

Hữu tể tướng tân nhiệm thấy con gái của mình thân là Thái hậu trở về nhà thì đích thân ra nghênh đón. Thái hậu vịn vào tay ông ta, bên cạnh chỉ có cung nữ thân cận đi theo, vì nàng ta vào trong nội trạch nên đám thị vệ theo từ hoàng cung tới đều phải ở bên ngoài. Dù sao ở trong nội trạch đa phần đều là những thế thiếp quan gia có thân phận cao quý hoặc là tiểu thư khuê tú, không phải là người mà bọn họ có thể tùy tiện tiếp cận. Huống hồ từ khi Hữu tể tướng thăng quan, bên cạnh ông ta luôn có hai hộ vệ võ nghệ cao cường đi theo, có hai người họ thì còn lo gì không an toàn.

Lúc đến, Thái hậu chỉ nói đúng một câu: “Con có chuyện quan trọng muốn nói với phụ thân”.

Sau rồi thì không thấy mở lời nữa.

Hữu tể tướng thấy vậy, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, dẫn con gái tới thư phòng, sau đó lệnh cho thị nữ lui ra, chỉ giữ lại hai hộ vệ thân cận. Bấy giờ thái độ mới dịu lại nói với Thái hậu: “Diệp Song, con có chuyện quan trọng gì muốn nói với phụ thân?”.

Cung nữ cung kính đứng sau lưng Thái hậu, nhưng thực ra lại đang khinh miệt trong lòng mà thầm nghĩ, nào có chuyện quan trọng gì, chẳng qua là tới làm nũng, kể khổ, muốn phụ thân dâng vài bản tấu chương, nói tốt cho ả ta vài lời, rồi nhân tiện nói xấu Hoa Diễm Cốt kia luôn.

Nhưng không ngờ Thái hậu đột nhiên quay lại, ánh mắt sáng như ngọn lửa, giơ tay chỉ thẳng vào mặt cung nữ ấy, lớn tiếng quát: “Hãy bắt lấy phản

đồ này trước đã!“.

Cung nữ kia hãi hùng thất sắc, còn hai hộ vệ kia đánh mắt nhìn nhau, rồi cùng xông về phía cung nữ.

“Các người dám!”, cung nữ la lớn: “Ta là người của Quốc sư“.

Ả vừa dứt lời, Thái hậu liền đoạt lấy thanh trường kiếm giắt bên hông hộ vệ, đâm ngay một nhát vào ả. Cung nữ kia từ từ ngã xuống dưới chân Thái hậu.

Hữu tể tướng bấy giờ mới kịp phản ứng nhìn thi thể nằm dưới đất, sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, giọng nói run rẩy: “Con gái, chuyện này rốt cuộc là...“.

Thái hậu từ từ quay đầu lại, trên khuôn mặt trắng như tuyết dính vài giọt máu, đôi mắt như hai ngọn lửa nhìn xoáy vào Hữu tể tướng, giọng nói trầm xuống: “Phụ thân, người tin ả hay tin con?“.

“Chuyện này... vi phụ đương nhiên là tin con rồi”, Hữu tể tướng vẫn chưa hoàn hồn, lấy tay áo che mặt: “Mau khiêng thi thể này ra ngoài!“.

“Khiêng ả ra ngoài chỉ đánh rã động cỏ thôi”, Thái hậu nói với Hữu tể tướng: “Con có nhiệm vụ quan trọng nên không thể để xảy ra sơ suất“.

“Là nhiệm vụ do Quốc sư đại nhân giao cho con sao?”, ánh mắt tể tướng chợt lóe sáng.

“Phụ thân không cần hỏi nhiều”, Thái hậu khẽ mỉm cười: “Chỉ cần xua đám thị vệ bên ngoài đi chỗ khác là được“.

“Trong đám thị vệ ấy có phản đồ?” Hữu tể tướng đảo mắt nhìn quanh: “Có cần...“.

“Không được làm lớn chuyện này”, Thái hậu nhíu mày: “Làm chuyện cha cần làm là được, những chuyện khác cứ để con tự giải quyết“.

“Được, được”, Hữu tể tướng tuân lệnh, trong lòng thầm nghĩ, quả là quyền thế tạo ra con người, nữ tử nhà ta tiến cung chưa lâu mà cứ như đã biến thành một con người khác vậy.

Vậy là Hữu tể tướng phái người đi chiêu đãi đám thị vệ bên ngoài, chỉ nói rằng Thái hậu nhớ nhà đã lâu, hôm nay muốn ở lại. Trong khi đó, Thái hậu sớm đã cởi bỏ trâm phượng, thay y phục của nam tử, sau đó ra khỏi phủ Hữu tể tướng bằng cửa sau. Hữu tể tướng đã phái người đi theo nữ nhi nhà mình nhưng bọn họ đều đã bị nàng ta đuổi về, chỉ nói rằng, Quốc sư đã sắp xếp, không cần phụ thân bận tâm.

Ra khỏi phủ Hữu tể tướng, Thái hậu thuê ngay một cỗ xe ngựa rồi lôi ra một thỏi bạc để phu xe đưa mình ra ngoài thành. Thấy Thái hậu chi trả hào phóng, lại từ phủ Tể tướng đi ra nên phu xe không dám từ chối, cũng không dám chậm trễ. Tuy cảm thấy kỳ lạ là giữa đêm hôm khuya khoắt còn ra ngoài thành để làm gì, nhưng khi nhìn nét mặt của Thái hậu thì phu xe rùng mình, không dám lên tiếng, chỉ ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh. Đến nơi, phu xe đang lúc muốn quay người đi thì không ngờ đối phương lại ném ra một nén bạc, rồi nói: “Đây là bạc đặt cọc, người hãy chờ ở ngoài này, sau ta sẽ trả cho người thêm ba nén bạc nữa”.

Phu xe cả tháng cũng chẳng kiếm nổi nửa thỏi bạc, huống hồ đây lại không phải bạc lẻ mà dân gian vẫn dùng, mà là thứ bạc ròng của quan viên, bởi vậy mà phu xe vui sướng khôn xiết, liền đồng ý ngay”.

Thái hậu bỏ phu xe ở bên ngoài rồi xông vào trong ngôi miếu hoang trước mắt, sau khi xoay cánh tay phải của tượng Phật thì lộ ra một cánh cửa bí mật. Thắp sáng ngọn đuốc trong tay, nàng ta bước vào trong mật đạo, những tiếng động loạt soạt của chuột vàng lên bên tai, ánh lửa chiếu sáng tới đâu là chỗ đó liền có đàn chuột xám lao ra.

Trong lòng nhói lên cảm giác bi thương, nàng ta nhanh chân chạy xuống bậc thềm, con tim đập loạn, cho tới khi ánh lửa vờn dài tới song sắt

han gi, nàng ta mới chậm bước, mon men tiến về phía trước.

“Ai?” Trong địa lao, Hàn Quang khoanh chân ngồi dưới đất, nghe thấy tiếng động thì từ từ ngước đầu lên.

Thái hậu đứng trước mặt cậu ta, hai người cách nhau bởi song sắt, Thái hậu cúi đầu nhìn cậu ta.

Ánh lửa lập loè rọi vào khuôn mặt nàng và cũng chiếu sáng cả máu trên khuôn mặt... Một giọt lệ lăn dài từ khóe mắt xuống cằm, nhỏ xuống trước mặt Hàn Quang.

Hàn Quang sững sờ nhìn nàng, hồi lâu sau, sắc mặt bỗng trở nên dữ tợn, vung bật dậy, tiếng xiềng xích trên người vang lên như vũ bão. Cậu ta phẫn nộ quát: “Muội đã làm gì với bản thân mình, Diễm Cốt?”.

Hoa nở hai cành, mỗi bông một vẻ.

Lúc này, trong điện Giao Thái, Thái hậu thực sự đang cầm gương trên tay, ngần ngợ ngắm nhìn dung nhan trong gương, sắc đẹp ấy kiều diễm như thược dược đẫm sương, tú lệ như phù dung trên mặt nước, tuyệt sắc khuynh thành đến vậy cũng khó trách Quốc sư vì sao lại một mực si mê.

Cung nữ phía sau đang vấn tóc phi tiên cho nàng ta, ngưỡng mộ nói: “Cô nương, người thật là đẹp, hôm nay Quốc sư gặp người nhất định sẽ ở lại”.

Vừa dứt lời thì đã nghe tiếng hô ở bên ngoài truyền vào: “Quốc sư giá đáo!”.

Khuôn mặt cung nữ bỗng ửng đỏ, rồi nhảy cẫng lên như chim sẻ: “Cô nương, cô nương, Quốc sư đến rồi!”.

Thái hậu ngoái đầu lại, thấy cung nữ kia đang ngơ ngẩn nhìn về phía cửa, không khỏi nhú mày, lạnh nhạt nói: “Tiện tỳ, Quốc sư là người có thể để kẻ như ngươi thèm khát hay sao?”

Cung nữ kia nghe được lời này thì sững người, vội cúi đầu thưa: “Nô tỳ không dám”.

“Hừ, trở về phòng mình mà quỳ chịu tội đi.” Thái hậu căn dặn xong thì bỏ cung nữ ấy sau lưng, đổi sang vẻ mặt tươi cười dịu dàng bước về phía cửa. Trong lòng thầm nghĩ, “Ngày mai nhất định sẽ thanh trừ một loạt đám tỳ nữ trong cung nếu kẻ nào vẫn tơ tưởng muốn được bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng thì ta sẽ tìm lý do trừng trị bọn chúng, rồi sẽ cho chúng nó giặt giũ quần áo suốt đời, để xem còn kẻ nào dám mơ tưởng tới Quốc sư nữa hay không!”.

Cửa phòng mở ra, Kinh Ảnh thoăn thoắt cất bước đi vào, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng vẻ mệt mỏi, nhưng trong thoáng chốc ngược mắt nhìn Thái hậu thì vẻ mệt mỏi kia lập tức tiêu tan.

“Diễm Cốt”, hần đưa tay kéo nữ tử trước mặt vào lòng, giọng nói trầm ấm dịu dàng.

Cơ thể Thái hậu cứng đờ trong vòng tay của hần, nhưng sau đó lại dần mềm người ra.

Thì ra Quốc sư đại nhân cũng có lúc dịu dàng như vậy. Khóe mắt nàng ta nhạt nhòa, nỗi sợ hãi lo âu và hoài nghi khi đối da với Hoa Diễm Cốt trong phút chốc hóa thành một hồ nước ấm, xoa dịu nỗi lòng nàng ta.

“Bỏ đi”, nàng ta nghĩ bụng: “Xuất thân thế gia, ngôi vị Thái hậu và đại quyền sát sinh của cả hậu cung này đều dâng tặng cả cho Hoa Diễm Cốt vậy. Ấy cũng thật ngốc, những thứ ấy nào sánh được với sự ái mộ của Quốc sư đại nhân. Tuy ta không biết tại sao ả muốn hoán đổi dung mạo với ta, nhưng sau này nếu ả hối hận, ta cũng sẽ không thừa nhận chuyện này. Từ

nay về sau, ta sẽ là Hoa Diễm Cốt, là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cũng là người Quốc sư yêu thương nhất”.

Kinh Ảnh dần đẩy nàng ta ra, cặp mắt phượng dài nhìn chăm chăm vào nàng ta.

Thái hậu từ nhỏ tới lớn chưa từng được nam nhân nào nhìn như vậy, cho nên khuôn mặt bỗng ửng đỏ, quay đi chỗ khác, nhỏ nhẹ nói: “Quốc sư, sao người lại nhìn ta như vậy?”.

Một bàn tay thô ráp miết cằm nàng ta, ép nàng ta phải ngược đầu nhìn hẳn, đôi môi lạnh như tuyết kề vào môi nàng ta.

Khuôn mặt Thái hậu đã ửng đỏ, hơi thở dồn dập, tim đập loạn nhịp, đôi mắt nhắm hờ. Phải tới khi đôi môi ấy rời khỏi bờ môi mình, nàng ta mới tiếc nuối mở mắt. Nhưng vừa ngẩng đầu lên thì đã trông thấy khuôn mặt không chút biểu cảm, cặp mắt phượng dài lạnh lùng nhìn xoáy vào nàng ta, ánh mắt sắc bén như hai mũi tên đã lên dây cung chỉ chực chờ bắn vào mắt nàng ta.

“Người là ai?”, hẳn lạnh lùng hỏi, giọng lạnh tanh không một chút tình cảm.

“Ta... ta là Diễm Cốt!” Thái hậu sợ hãi lùi lại một bước, đôi mắt đăm lẹ, lẹ châu rơi xuống, nhưng cúi đầu nhìn lại phát hiện ra trên mu bàn tay lại là một giọt máu đỏ tươi.

Thái hậu hoảng sợ ngẩng đầu, ngẩn người nhìn Kinh Ảnh một hồi, rồi hét lên một tiếng, nhào về phía tấm gương trên bàn. Trong gương là dung mạo diễm lệ của một nữ tử, nhưng khóe mắt lại đang nhỏ ra một dòng lệ máu, khiến dung mạo khuynh thành kia nhuốm vẻ thê thảm.

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy!”

Thái hậu run rẩy đưa tay áo lau vết máu trên khuôn mặt, nhưng lệ máu tuôn ra mỗi lúc một nhiều. Cho tới khi Kinh Ảnh tiến lên phía trước vài bước, một tay cầm lọ sứ nhỏ màu trắng, một tay cầm thiên dực đao, đồ cao dực màu xanh lên thiên dực đao, làm thanh đao mỏng thoáng ra mùi thuốc, sau đó đưa thanh đao sượt nhanh qua khuôn mặt của nàng ta.

“Không được khóc”, Kinh Ảnh lạnh lùng nói.

“Vâng, vâng”, Thái hậu cố cầm nước mắt: “Quốc sư hãy cứu ta, Quốc sư hãy cứu ta”.

Kinh Ảnh không một câu an ủi, chỉ lập tức bôi thuốc cho nàng ta, sau rồi đứng dậy bước ra ngoài, vừa đi vừa lớn tiếng căn dặn: “Người đâu”.

“Quốc sư, người dừng đi!” Thái hậu gặp đại nạn này, trong lòng vừa hận Hoa Diễm Cốt đến tận xương tủy, lại vừa sợ hãi đến nỗi toàn thân run rẩy. Thấy hãn rời đi thì vội quỳ xuống ôm lấy chân hãn, khóc lóc van xin: “Hãy ở lại với ta, xin hãy ở lại với ta, ta sẽ không làm lỡ nhiều thì giờ của người, chỉ một lát thôi... cầu xin người hãy ở bên cạnh ai gia”.

Kinh Ảnh từ từ quay đầu lại, cúi nhìn nàng ta.

“Thái hậu”, giọng nói sắc lạnh như đao sượt qua tai nàng ta: “Hôm nay ta giữ lại mạng hèn của người chỉ là muốn mượn thân xác người để nuôi dưỡng tấm da khuôn mặt này... Người dám lừa gạt ta, sau này ta sẽ xử tội người!”.

Thái hậu đau xé lòng. Cung nữ xông vào áp giải nàng ta. Hai cánh tay bị cung nữ kéo đi nhưng trong mắt nàng ta chỉ có bóng hình đang khuất dần kia. Nàng ta chỉ còn biết ra sức vùng vẫy, lớn tiếng la hét về phía bóng hình đó: “Quốc sư! Tại sao?”.

Tại sao ta ái mộ người như vậy, nhưng người lại không quay đầu lại?

Tại sao ta đã đánh đổi bao nhiêu vì người, nhưng người vẫn không coi ta ra gì?

Nam nhân ấy từ trước tới giờ chưa từng quay đầu lại nhìn nàng ta lấy một lần.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phượng Huyết Ca Tái Sinh

“Muội đã làm gì với bản thân mình? Diễm Cốt!”, Hàn Quang nổi giận nói.

“Muội không sao”, Hoa Diễm Cốt mỉm cười an ủi: “Muốn chạy trốn ra ngoài thì phải trả giá thôi mà”.

Cái giá nàng phải trả là khuôn mặt của mình. Nàng đã hoán đổi khuôn mặt mình cho Thái hậu để đổi lấy đặc quyền tự do xuất cung. Chỉ có điều họa bì trong lúc vội vàng đâu được dài lâu, sau này máu sẽ chảy ra ngoài. Hành vi này đã xúc phạm nghiêm trọng giới luật của họa bì sư, nhưng Hoa Diễm Cốt không hối hận. Thay vì bị nhốt cả đời trong thâm cung, bị ép ở bên cạnh kẻ thù, nàng thà lựa chọn con đường đầy máu không thể quay đầu này. Thay vì phải sống kiếp đời dê hèn, muốn khóc không được, muốn cười không xong, muốn giết cũng không thể giết, muốn chết cũng không được chết, nàng thà nghịch thiên cải mệnh, dù thân vong hồn phách tiêu tan cũng không hối hận.

Hàn Quang nhìn chăm chăm nàng một hồi, giọng khản đặc nói: “Giúp ta giải huyết Bách Hội”.

Hoa Diễm Cốt dùng nội lực bẻ gãy song sắt, nhanh chân bước tới sau lưng Hàn Quang, sau đó đặt tay lên lưng cậu ta, nội lực của nàng như nước chảy truyền vào khắp người cậu ta, rồi cuộn cuộn xông lên huyết Bách Hội, liên tiếp vài lần thì đã giải được huyết này.

Huyết đạo được khai thông, nội lực bị phong bế lâu nay lập tức được giải phóng, làm ấm kinh mạch toàn thân Hàn Quang. Cậu ta nhắm mắt hít

sâu một hơi, sau đó chột chồm người lên, hét to một tiếng.

Địa lao vang “Rầm” một tiếng, xiềng xích cắm trong tường đều bị cậu ta giật đứt. Hàn Quang siết chặt năm tay, cúi người cõng Phượng Huyết Ca trên lưng, rồi ngẩng đầu nói với Hoa Diễm Cốt: “Đi thôi!”.

Phu xe chờ ngoài miếu hoang từ xa nhìn thấy có hai người đang chạy về phía mình, một người trong đó tay chân còn đeo xiềng xích như thể đạo tặc vừa trốn khỏi nhà lao. Ông ta sợ hãi tới độ sắc mặt bất định, chiếc roi trong tay đã mấy lần định quất vào lưng ngựa, cho tới khi Hoa Diễm Cốt móc ra một miếng vàng lá, ánh trăng rọi vào lấp lánh.

“Chúng ta muốn mua cỗ xe ngựa này”, Hoa Diễm Cốt nói: “Người hãy xuống xe”.

“Được, được, được.”

Miếng vàng lá này đủ để phu xe mua được ba cỗ xe ngựa mới, ông ta sao mà không đồng ý cơ chứ.

Đội phu xe bước xuống, hai người lập tức đưa Phượng Huyết Ca vào trong xe. Nhưng ngay sau đó đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ đằng xa vang lại. Khuôn mặt Hàn Quang biến sắc, ngược đầu nhìn về phía xa, rồi cương quyết bảo Hoa Diễm Cốt: “Muội hãy đi trước, để ta chặn bọn chúng lại”.

“Đại sư huynh!” Hoa Diễm Cốt kếp lấy tay cậu ta không chịu buông.

Hàn Quang siết lấy tay nàng rồi kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt, một hồi sau mới quyến luyến đẩy nàng ra, cặp mắt nhìn chăm chăm vào nàng như thể muốn khắc ghi thật sâu hình ảnh của nàng lúc này trong lòng mình, để sau này xuống dưới cửu tuyền dù uống canh Mạnh Bà cũng không thể nào quên.

“Phải có người ở lại cắt đuôi bọn chúng.” Cậu ta vừa nhảy xuống xe, vừa vung tay đánh một chưởng vào lưng ngựa. Ngựa đau quá nên lập tức phóng đi như bay.

“Đại sư huynh!”. Hoa Diễm Cốt chỉ đành ngồi ở vị trí đánh xe, đôi mắt nhòe lệ, ngoảnh đầu nhìn lại.

“Sư muội!” Tay chân Hàn Quang kéo lê dây xích dài, đứng theo nhìn nàng: “Sau này, đưa con đầu tiên của muội có thể theo họ ta không?”.

Bất hiếu hữu tam, vô hậu tối đại. Cậu ta muốn mượn đứa con của Hoa Diễm Cốt để duy trì hương hỏa. Còn về bao nhiêu tình ý chứa đựng bên trong không nói thành lời thì chỉ có trong lòng cậu ta mới biết được.

“Muội đồng ý!”, Hoa Diễm Cốt ngoái lại thốt lên thật to: “Nhưng huynh không thể để đứa trẻ ra đời mà không có cha!”.

“Yên tâm, vẫn còn sư phụ mà”, Hàn Quang gượng nở nụ cười: “Hôm nay bốn đại gia vì sư phụ đại chiến một trận, bất luận sống chết, sư phụ đều nợ ta một ân tình lớn... Muội hãy để đứa con của ta nhận người làm cha dưỡng!”.

“Sư phụ sẽ tức điên mất!” Giọng nói của Hoa Diễm Cốt mỗi lúc một xa dần.

“Ha ha ha, không đâu”, Hàn Quang lớn tiếng cười ha hả, cho tới khi xe ngựa biến mất trong tầm mắt, và cho tới khi không còn nghe thấy giọng nói của Hoa Diễm Cốt, cậu ta mới cay đắng lẩm nhẩm: “Nữ nhân mà sư phụ quan tâm nhất trong đời chính là muội... dù muội cầu xin sư phụ điều gì thì người cũng đều vui vẻ nhận lời... dù sao thì sư phụ đối với muội...”.

Nhi nữ tình trường giấu trong tim, Hàn Quang nhắm nghiền mắt, cho tới khi tiếng vó ngựa gần ngay trước mặt, cậu ta mới bất chợt mở mắt, hét to một tiếng, rũ mạnh dây xích trên tay.

Con ngựa dẫn đầu cứ như bị lao vào bức tường thành dày mà bay ngược ra sau. Những người còn lại, kẻ thì thẳng cương ngựa, kẻ thì bị con ngựa bay ngược kia tông ngã lăn xuống đất, bỗng chốc dậy lên những tiếng kêu thảm thiết. Chờ tới khi bọn chúng hoàn hồn thì Hàn Quang đã đoạt được một con chiến mã, một cây thương dài, ngạo nghễ cưỡi trên lưng ngựa, toàn thân toát ra sát khí đặng đặng. Từ xa nhìn lại cứ như có một luồng khói đen bốc ra từ trong cơ thể cậu ta, nhuộm xám cả một vùng trời.

Cây thương vung cao, hướng về phía binh sỹ đuổi theo sau lưng.

Vẻ mặt Hàn Quang đầy thách thức, ngông cuồng cười nói: “Nào! Hãy đấu với ta một trận!”.

Đám truy binh trước mặt không kẻ nào dám ứng chiến với Hàn Quang, mãi sau mới chia thành hai hàng, một nam tử cưỡi con bạch mã trắng từ từ tiến về phía Hàn Quang.

Hàn Quang lạnh lùng nhìn khuôn mặt giống y hệt sư phụ của đối phương.

Kinh Ảnh cũng nhìn cậu ta, trong tay giữ thanh danh kiếm Thủy Long Ngâm, lạnh nhạt nói: “Tránh ra”.

Hàn Quang cười lạnh: “Người hãy bước qua xác ta trước”.

“Mồ đồng rền chướng khí, trăng lạnh rọi hung y. Trăm trận tướng sỹ chết, mười năm tráng sỹ về.”(*)

(*) Bốn câu thơ trích trong bài Mộc Lan tử, là bài quân ca nổi tiếng trong lịch sử văn học Trung Quốc.

Hàn Quang cứ như bức tường thép trấn thủ nguyên tại chỗ, nhằm giành cơ hội sống sót cho Hoa Diễm Cốt và Phượng Huyết Ca. Còn Kinh Ảnh lại dựa vào thân phận của mình để bố trí thiên la địa võng khắp nơi.

Chẳng mấy chốc mà Hoa Diễm Cốt đã phát hiện ra, không những quan đạo bị phong tỏa, mà tứ phương tám hướng đều có cấm vệ quân truy đuổi, bọn chúng bao vây nàng cứ như thể bầy sói săn đang bao vây con mồi vậy.

Hoa Diễm Cốt đã vài lần chuyển hướng nhưng đều bị bọn chúng dồn quay đầu trở lại. Cuối cùng đám cấm vệ quân vây thành vòng tròn, Hoa Diễm Cốt cô độc đứng ở giữa, hy vọng dùng thân hình bé nhỏ của mình để bảo vệ cỗ xe ngựa phía sau.

Gió nổi, tiếng vó ngựa ngày càng gần, bạch mã trắng muốt như tuyết xuất hiện trong tầm mắt của Hoa Diễm Cốt.

Kinh Ảnh tay cầm trường kiếm, mũi kiếm còn đang nhỏ máu, mái tóc trắng tung bay sau lưng hắt như ngọn cờ. Hắn ngồi thẳng trên lưng ngựa, giơ tay trái lên búng nhẹ, vòng vây cấm vệ quân đen sì trước mặt Hoa Diễm Cốt lập tức mở lối để hấn thúc ngựa vào.

Hoa Diễm Cốt ngược đầu nhìn hấn, ánh mắt đầy tuyệt vọng.

Kinh Ảnh từ từ đưa một cánh tay về phía nàng, ống tay rộng rủ xuống như tuyết. Hấn ghé mắt nhìn nàng, giọng nói sắc lạnh: “Lại đây”.

Hoa Diễm Cốt lắc đầu.

“Lại đây với ta”, Kinh Ảnh vẫn chìa tay: “Hoặc cùng chết với y”.

Hoa Diễm Cốt vẫn lắc đầu.

“Ta đã làm biết bao chuyện vì nàng”, Kinh Ảnh từ từ hạ cánh tay xuống, nụ cười trên khuôn mặt thoáng vẻ cay đắng: “Nhưng nàng vẫn phụ ta”.

“Người đã cướp đi mọi thứ của ta”, Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu nhìn hấn, nghẹn ngào nói: “Người chỉ ghi nhớ những chuyện đã làm cho ta,

nhưng tại sao lại không nhớ người đã làm tổn thương ta như thế nào”.

“Ta đã nói rồi”, Kinh Ảnh nói: “Sau này ta sẽ không làm tổn thương nàng nữa”.

“Đã không còn sau này nữa rồi”, Hoa Diễm Cốt gào thét.

Tình cảm trước kia đang dần tan biến, tuy tình đầu chớm nở là vì hấn, nhưng nay nàng lại cảm thấy sợ hãi nhiều hơn. Hấn ái mộ nàng thực lòng, nhưng thứ tình cảm của hấn quá ư phức tạp, chỉ mang lại những tổn thương... Hoa Diễm Cốt không thể sống với hấn cả đời. Bởi vì nàng không nhìn thấy tương lai của hai người, mà chỉ nhìn thấy bóng tối u ám đáng sợ.

Kinh Ảnh trầm mặc nhìn nàng một hồi, sau đó cay đắng cười nói: “Cho dù như vậy, ta cũng không thể buông tay”.

Hấn nhảy khỏi lưng ngựa nhún vai bước tới ngay trước mặt Hoa Diễm Cốt, một bàn tay giữ chặt lấy cổ tay nàng, còn một tay giơ cao hạ lệnh: “Hãy nghe lệnh! Mục tiêu là cỗ xe ngựa phía trước, phóng hỏa tiễn!”.

“Không!” Hoa Diễm Cốt đau đến xé lòng, nàng hét Kinh Ảnh ra rồi lao vào trong xe ngựa.

“Dừng tay”, Kinh Ảnh vội hô.

Nhưng mệnh lệnh của hấn đưa ra quá chậm, trong đám người đã có kẻ bắn ra vài cây hỏa tiễn, mũi tên rơi xuống rèm xe ngựa, chẳng mấy chốc đã bùng lên ngọn lửa lớn bao phủ cả cỗ xe. Con ngựa đen giật mình rống dài một tiếng, rồi kéo theo chiếc xe điên cuồng lao ra khỏi đám người.

Chỉ có mình Kinh Ảnh đuổi theo xe ngựa, hấn thi triển khinh công lao vào trong xe, chỉ thấy Hoa Diễm Cốt đang thu mình bên cạnh Phượng Huyết Ca, ôm chàng khóc không chịu buông tay. Thấy vậy, Kinh Ảnh tức

giận kéo tay nàng, lớn tiếng hét lên: “Nàng thực sự muốn chết cùng y sao?”.

Hoa Diễm Cốt ngẩn người nhìn hẳn, rồi nở nụ cười giải thoát: “Như vậy cũng tốt”.

Kinh Ảnh trừng mắt: “Nàng!”.

“Ta mồ côi, xuất thân bần hàn, lại sinh ra với tướng mạo này, nếu không được sư phụ nhận nuôi và bảo vệ, ta sớm đã bị bọn hào môn bắt về làm tiểu thiếp hoặc là bị bọn xấu bán vào trong kỹ viện để vạ kẻ chà đạp rồi”, Hoa Diễm Cốt gục xuống cạnh người Phượng Huyết Ca, nhỏ giọng nói: “Không có sư phụ, có lẽ ta đã chết từ lâu rồi”.

“Sau này ta sẽ bảo vệ nàng”, Kinh Ảnh muốn kéo nàng vào lòng, nhưng nàng như thể đã bám chặt vào lòng đất vậy.

“Người là người, sư phụ là sư phụ.” Ánh lửa rọi sáng khuôn mặt Hoa Diễm Cốt, nàng thì thầm: “Sư phụ không gạt ta, sư phụ không hại ta, sư phụ cũng không cưỡng ép ta... người thay đổi liên tục, ta sắp không nhận ra người rồi. Nhưng sư phụ ta thì chưa bao giờ thay đổi, người lúc nào cũng ân cần... Hồi ta còn nhỏ, người có thứ gì ngon đều để ta nếm trước, hết miếng này tới miếng khác, cuối cùng khi ta đã ăn hết không chừa lại chút gì, người mới hỏi ta ăn có ngon không... Hồi nhỏ khi ta học đi, người lúc nào cũng nắm lấy tay ta, khiến ta lên ba tuổi mới biết tự đi...”.

Nói rồi, nước mắt Hoa Diễm Cốt tuôn rơi.

Trước kia nàng không để tâm, nhưng nay nàng mới nhận ra sư phụ đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và tình cảm cho nàng. Cuộc đời nàng dường như đều giẫm trên dấu chân của sư phụ, mọi chông gai trên đường đi đều đã được sư phụ san bằng. Trước kia nàng chỉ thấy con đường bằng phẳng thênh thang mà không nhìn thấy vết máu dưới chân người.

Trước kia nàng ngạo mạn xem thường những tử đệ thế gia tam thê tứ thiếp, một lòng tìm kiếm nam nhân mà trong lòng chỉ có mình nàng. Đã từng một thời gian dài, nàng cứ ngỡ người ấy là Kinh Ảnh, nhưng tới hôm nay, nàng mới phát hiện ra, tìm chàng giữa chốn trăm ngàn lượt, chợt quay đầu lại, người ngay trước mắt.

Trước kia nàng chỉ một lòng mong mỗi một nam nhân thuần túy, toàn tâm toàn ý yêu nàng. Nhưng trên đời này làm gì có thứ tình cảm nào thuần túy như vậy, dù là Kinh Ảnh, lúc nào cũng cất lời yêu nàng, nhưng nếu hẳn thực sự yêu nàng thì đã không xử sự tới bước này. Hẳn thực sự yêu nàng, song trên hết vẫn là tham vọng quyền lực, chiếm hữu, và báo thù tông môn họa bì sư. Còn thứ tình cảm của sư phụ dành cho nàng, tuy không phải thuần khiết mà xen lẫn sư ân, tình thân và ái mộ... nhưng có lẽ trên hết vẫn là tình thân. Thân tình cũng là thứ tình cảm khó làm tổn thương con người ta nhất và cũng là thứ tình cảm có thể tồn tại bên ta suốt đời.

Nàng chỉ oán hận bản thân không thức tỉnh từ sớm, đã bỏ lỡ bao nhiêu ngày tháng, để đến nỗi hôm nay không thể bù đắp được tất cả.

Kinh Ảnh nắm chặt lấy cổ tay nàng, muốn đưa nàng đi.

Nhưng tay trái Hoa Diễm Cốt lại níu chặt lấy ngón tay Phượng Huyết Ca, cứ như một người đuối nước bám được vào khúc gỗ trôi, có chết cũng không chịu buông tay.

Mái tóc trắng xõa xuống như hoa lê, Phượng Huyết Ca im lặng nằm trong xe, lông mày mảnh dài cũng trắng xóa như tuyết.

“Người hãy tỉnh lại đi...”, Hoa Diễm Cốt khóc lóc nói:

“Sư phụ!”

“Đại sư huynh chết rồi...”

“Con cũng sắp chết rồi...”

“Sư phụ... Người hãy tỉnh lại đi...”

Kinh Ảnh tức giận, mạnh tay kéo nàng vào lòng, phần nộ nói: “Đừng gọi nữa! Y đã chết rồi!”.

“Sư phụ!”, Hoa Diễm Cốt vừa khóc vừa la hét.

Đôi mắt Phượng Huyết Ca đột nhiên mở trừng.

DIỄM CỐT

Mộng Yểm Điện Hạ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Kiếp Này Không Hận Nghịch Trời Xanh

Phượng Huyết Ca từ từ ngồi dậy, tư thái ung dung nhìn Kinh Ảnh đang há mồm trợn mắt, rồi uể oải nói: “Buông tay”.

Ngay sau đó, một luồng chưởng khí dữ dội đánh bật Kinh Ảnh ra xa.

Kinh Ảnh hay ngược ra khỏi xe, loạng choạng vài bước mới đứng vững. Ngẩng đầu lên đã thấy Phượng Huyết Ca nắm lấy tay Hoa Diễm Cốt bay ra khỏi xe ngựa, cứ như thể thần tiên bước xuống từ cung trăng, thanh cao diễm lệ hơn tất cả vạn vật.

Ánh mắt lóe lên vẻ căm phẫn, Kinh Ảnh đưa tay ra lệnh: “Bắt lấy hãn!”.

Phượng Huyết Ca cũng lạnh nhạt nói: “Bắt lấy hãn!”.

Chỉ nghe tiếng “Leng keng”, cấm vệ quân sau lưng hãn đã nhất loạt vung gươm giáo nhắm thẳng vào Phượng Huyết Ca.

Và dường như trong lúc ấy, tiếng vó ngựa động trời cũng vang lên. Ngược mắt trông thì thấy cờ bay phấp phới, nào là quân binh, ngự lâm quân, Cấm vệ cùng lúc xuất binh. Trường giáo, cung tên, Tú Xuân đao, cùng lúc nhắm chuẩn cấm vệ quân.

Thoáng chốc, sắc mặt Kinh Ảnh trở nên hết sức khó coi.

“Các người muốn tạo phản sao?”, Kinh Ảnh quát lớn: “Ta mới là Quốc sư!”.

Phượng Huyết Ca nhìn hẳn bằng ánh mắt thương hại: “Người còn chưa rõ tình thế hay sao?”.

Trong đoàn quân binh kinh sư, ngự lâm quân, Cẩm y vệ rất nhiều nhân vật dần bước ra. Chỉ nhìn vào triều phục thì có thể nhận thấy đều là văn võ đại thần trong triều, trong số ấy còn có cả Tế tướng, Bách Lý Độ... và cả Hàn Quang.

“Các người đã phản bội ta!” Kinh Ảnh đánh mắt nhìn đám đông, trong ánh mắt đầy vẻ căm hờn.

“Chưa từng làm quần thần thì đâu ra chuyện phản bội.” Phượng Huyết Ca cười nói: “Từ lúc người giả dạng ta thì người đã thua rồi”.

Kinh Ảnh ngoảnh đầu nhìn y, trầm giọng: “Người nói cái gì?”

“Một tháng trước ta đã phát hiện ra có kẻ ngấm ngầm bày mưu vạch kế sau lưng ta”, Phượng Huyết Ca lạnh nhạt nói: “Kẻ này không dám lộ diện chống đối ta mà chỉ dám ra tay với hai đồ đệ của ta”.

Kinh Ảnh mấp máy môi nhưng rốt cuộc lại chẳng nói được lời nào.

“Ta nhận thấy kẻ này hành sự nham hiểm, bí ối, hơn nữa lại cực kỳ e ngại ta, cứ như thể chỉ cần ta còn sống thì hẳn mãi mãi chỉ dám ở trong bóng tối giở trò”, Phượng Huyết Ca cười: “Nếu đã như vậy, để diệt trừ tận gốc mối họa, ta chỉ đành giả chết một lần”.

Nghe được những lời này, Kinh Ảnh chua chát nói: “Ăn nói xằng bậy! Người đâu, mau bắt hẳn lại”.

Chỉ tiếc là đội cấm vệ quân được hẳn đích thân đề bạt đều đã bị vô số đao thương chĩa vào, cứ như thú hoang bị giam hãm không thể nào cử động.

“Chẳng ích gì đâu”, Phượng Huyết Ca tỏ vẻ thương hại nhìn hãn: “Trước khi hẹn gặp Chủ tế vương, ta đã triệu tập trọng thần văn võ trong triều, để cho mọi người hay chuyện ta sẽ mượn cơ hội này dùng khí công để chìm vào giấc ngủ sâu trong một tháng. Trong thời gian ta chìm trong giấc ngủ, tên tiểu nhân núp trong bóng tối chắc chắn sẽ thừa cơ xuất hiện. Khi ấy không ai được hành động, chỉ cần yên lặng chờ đợi một tháng, rồi tên tiểu nhân đó và đồng bọn của hãn sẽ phải biến mất...”.

Sắc mặt Kinh Ảnh tái nhợt, hãn từ từ ngoái đầu nhìn đám người xung quanh.

Ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ khinh miệt. Tế tướng từ lần đầu gặp hãn đã giả bộ lú lẫn, khiến hãn không thể không đề bạt một kẻ ngu xuẩn khác thay thế ông ta. Vậy mà hôm nay, Tế tướng khoác trên mình triều phục, phong thái uy nghiêm, sau lưng là một tốp văn thần nho nhã. Tế tướng nhìn hãn nở điệu cười đầy vẻ mưu mô.

Trên vai họa hình én lượn sinh động như thật, đệ nhất thám tử của Cẩm y vệ - Bách Lý Độ vẫn bộ dạng “Ta biết quá nhiều rồi, ta phải từ chức về quê làm ruộng thôi”, nhưng đây lại là lần đầu tiên Kinh Ảnh gặp hãn. Từ khi được thăng lên làm Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, người này chẳng khác nào thần long thấy đầu không thấy đuôi, lần nào hỏi tới cũng đều là đang ra ngoài làm nhiệm vụ, dẫn tới việc Kinh Ảnh không thể chỉ huy tổ chức tình báo tiếng tăm thiên hạ như Cẩm y vệ.

Thân khoác áo bào, tay cầm chiến đao, Hàn Quang cười trên lưng ngựa dưới sự điều binh của Cẩm y vệ và quân binh kinh sư, lạnh lùng nhìn Kinh Ảnh. Trong trận đại chiến trước đó, Kinh Ảnh lợi dụng Hàn Quang tay không vũ khí, chân tay lại bị xiềng xích, sau cả ngàn chiêu, cuối cùng hãn cũng đâm được Hàn Quang một nhát kiếm, sau đó lệnh cho cấm vệ quân bắt lấy cậu ta, còn bản thân một mình truy đuổi Hoa Diễm Cốt và Phượng Huyết Ca... Nhưng hiện giờ Hàn Quang vẫn sống sót và đứng ở đây, như vậy có nghĩa đội cấm vệ quân kia hãn đã bị tiêu diệt.

Với ba người này dẫn đầu, văn võ bá quan trong triều hầu hết đều có mặt. Nhưng trọng thần sớm hay biết tin thì khỏi cần nói, bọn họ còn chẳng thèm nhìn Kinh Ảnh lấy một cái. Đám quần thần sau này mới biết chuyện thì không còn nhìn Kinh Ảnh bằng ánh mắt cung kính như trước nữa, thay vào đó là sự lạnh nhạt và khinh miệt, cứ như đang nhìn một con gà chọi thua trận vậy.

Ánh mắt của bọn họ khiến Kinh Ảnh hồi tưởng lại những ngày tháng được tông môn họa bì sư nuôi dưỡng. Hắn không nén nổi lòng mình siết chặt nắm tay, cảm giác bi thương nhen nhóm trong lòng.

Kết cục là hắn vẫn không thể vụt sáng...

Đã phải trả giá nhiều như vậy, nhưng hắn vẫn chỉ là một cái bóng đê hèn thôi sao...

Tia sáng lạnh chợt lóe lên, một thanh trường kiếm cắm trước mặt hắn.

Kinh Ảnh từ từ ngẩng đầu, mắt nhìn theo hướng bay của thanh kiếm.

Phía sau Phượng Huyết Ca là đội quân binh kinh sư, chàng trả lại bao kiếm cho vị tướng quân bên cạnh, sau đó lạnh nhạt nói với Kinh Ảnh: “Người hãy tự xử đi“.

Một đời kiêu hùng, nay nếm mùi thất bại.

Kinh Ảnh cúi người nhặt kiếm dưới đất.

Gió cát nổi lên, sượt qua khuôn mặt hắn, thổi bay mái tóc trắng sau lưng. Hắn đột nhiên bật cười, tiếng cười mỗi lúc một lớn. Hắn đưa kiếm chỉ về phía Phượng Huyết Ca, điên cuồng cười lớn, nói: “Ta không thua! Nếu ta không nương tình ra tay giết người ngay từ đầu, vậy thì hôm nay mỉm cười sẽ chính là ta!“.

Dứt lời, thân hình hẫ như cơn lốc, tay cầm trường kiếm đâm về phía Hoa Diễm Cốt đang đứng cạnh Phượng Huyết Ca.

Nếu phải chịu thất bại, ít nhất hẫ cũng phải mang theo Hoa Diễm Cốt....

Nếu nhất định phải chết, hẫ không muốn phải đơn độc một mình...

Quân binh kinh sư ở cạnh Hoa Diễm Cốt lập tức rút kiếm ngăn cản, ánh mắt Kinh Ảnh vẫn dán vào Hoa Diễm Cốt. Cặp mắt phượng dài dường như đã nhòe lệ. Hẫ nói với Hoa Diễm Cốt: “Hãy chết cùng ta có được không”.

Hoa Diễm Cốt từ đằng xa lắc đầu nhìn hẫ.

Kinh Ảnh nhìn nàng, nhìn Phượng Huyết Ca đang ung dung đứng cạnh nàng, mỉm cười thê lương.

Đời này nghịch thiên hành sự vậy mà cũng không thoát khỏi kết cục định sẵn. Hẫ không muốn trở thành một tử sỹ, sau trận mưa mau gió tanh, chết ở một xó xỉnh nào đó không ai biết đến. Hẫ không muốn trở thành một tử sỹ, lúc sống không ai biết tên, khi chết không người cúng bái. Sống cuộc đời của một tử sỹ, hẫ thà chết để trở thành một họa bì sư, nghịch thiên cải mệnh, chết không hối hận!

Phải, hẫ không hối hận.

Vung trường kiếm trong tay, vấy đi máu tanh, Kinh Ảnh quyết không tự vẫn để giữ toàn thân. Hẫ lựa chọn cách chém giết đến cùng, mỗi bước một người, dần tiến về phía Hoa Diễm Cốt. Hẫ đã thua Phượng Huyết Ca, nhưng chí ít hãy để hẫ dẫn theo Hoa Diễm Cốt, chí ít hãy để hẫ có được một thứ thuộc về mình.

Phượng Huyết Ca tiến lên trước một bước, đứng ngay trước mặt Hoa Diễm Cốt, làn tóc trắng như tuyết tỏa ra ánh bạc lọt vào trong mắt Kinh Ảnh, đoạt đi tia hy vọng mong manh cuối cùng của hắn.

“Diễm Cốt”, qua bờ vai của Phượng Huyết Ca, Kinh Ảnh nhìn Hoa Diễm Cốt, thê lương cầu xin: “Hãy chết cùng ta...”

Hoa Diễm Cốt nhìn hắn một hồi rồi khẽ lắc đầu, giọng nói như đao kiếm đâm vào tim hắn: “Không... ta muốn sống tiếp cùng sư phụ”.

Kinh Ảnh tuyệt vọng nhắm mắt, tiếng thở hỗn hển như con dã thú bị thương.

“Được...được...được...”, hắn mở mắt ra, mỉm cười nhìn nàng nói: “Vậy thì nàng cứ sống tiếp đi, nhưng không được nhắm mắt lại, ta muốn nàng tận mắt chứng kiến ta chết trước mặt nàng”.

Dứt lời, hắn xông về phía trước giữa rừng thương mưa tên, cho tới khi toàn thân đầm máu, kiệt quệ mà chết.

Trong giờ khắc cuối cùng của cuộc đời, hắn đã giơ tay về phía Hoa Diễm Cốt, đôi mắt mờ lung đã không còn nhìn rõ, hắn chỉ cảm giác nếu tiến về phía trước một bước nữa thì sẽ với được thứ gì đó, nhưng khi hắn siết chặt tay mình lại mới phát hiện ra tất cả chỉ là ảo giác. Hắn không nắm bắt được thứ gì, hắn chẳng có gì hết....

Hắn từ từ khụy gối, quỳ xuống dưới đất, trường kiếm trong tay cũng rơi xuống.

“Ta thua rồi”, Kinh Ảnh ngẩng đầu nhìn trời, lòng thầm nghĩ: “Nhưng ít nhất...ta đã để nàng nhớ tới ta...”.

Rồi hai mắt hắn nhắm lại.

Cùng với cái chết của hắn, màn kịch soạn vị này cuối cùng cũng hạ màn.

Phượng Huyết Ca lại trở về ngự tọa, thưởng phạt trong trận chiến đấu vừa rồi.

Hào Quang bị trọng thương trong trận chiến với Kinh Ảnh, do đó mượn lý do dưỡng thương để giao hết toàn bộ công việc của Chỉ huy sứ Cẩm y vệ cho Bách Lý Độ. Khiến Bách Lý Độ phải thâm đêm viết bảy mươi bản tấu chương từ quan để trút hận... nhưng cuối cùng lại không có gan gửi đi.

Còn Hoa Diễm Cốt, sau khi được Phượng Huyết Ca họa bì lại, nàng đã trở về được đường ở trấn Trầm Hương. Bấy giờ rượu hoa đào ủ dưới đất đã có thể uống được, chỉ tiếc người giúp nàng năm xưa nay đã không còn. Năm năm tháng tháng hoa còn đó, tháng tháng năm năm người chốn nao. Nàng ôm vò rượu hoa mà suy tư, rồi quay đầu lại hỏi nam nhân ở sau lưng: “Có muốn uống không?”.

Làn tóc trắng như tuyết, Phượng Huyết Ca đứng dưới gốc đào. Hoa đào ngời ngời sức sống cũng không sánh được với vẻ rạn rở của chàng. Trong thoáng chốc, Hoa Diễm Cốt dường như trông thấy một bóng người khác giống hệt chàng đang đứng cô độc dưới gốc cay, mặc cho cánh hoa đào rơi xuống khuôn mặt, hắn quay đầu lại, mắt phượng từ từ mở ra.

“Con vẫn còn nhớ tới hắn sao?”

“Có những người chỉ có thể xem như hồi ức.”

Hoa Diễm Cốt mỉm cười, sau đó dốc hũ rượu khảm vàng trong tay, đổ đầy rượu hoa đào vào hai chiếc chén bạch ngọc trên bàn đá.

Có những người được định sẵn chỉ để giấu trong nỗi nhớ, có những người lại có thể ở cạnh bên ta cả một đời.

Nàng sẽ không để mình lún sâu vào sai lầm nữa.

Phượng huyết Ca mỉm cười, nâng ly rượu trên bàn.

Hoa Diễm Cốt đặt vò rượu xuống rồi cũng đưa tay nâng ly rượu lên.

“Cách” một tiếng, hai ly rượu khẽ va vào nhau giữa không trung.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Họa Bì Bên Hồ Trầm Hương (1)

Chương 1+2: Họa Bì Bên Hồ Trầm Hương (2)

Chương 2: Ngàn Lượng Đối Được Mỹ Lang Quân

Chương 3: Hương Này Tên Là Triệu Như Thì

Chương 4: Một Tay Họa Bì Trao Cuộc Đời Mới

Chương 5: Đêm Nay Thức Trọn Cùng Chàng

Chương 6: Có Nàng Mỹ Nhân Tên Mạc Sầu

Chương 7: Quân Đem Chân Tình Đổi Lòng Ta

Chương 8: Thiết Luật Thứ Tư Gây Phong Ba

Chương 9: Thê Thiếp Muôn Đời Không Đội Trời Chung

Chương 10: Đỗ Quyên Nhỏ Máu Không Người Thương

Chương 11: Sắc Phai Hương Nhạt Ai Người Thương Hoa

Chương 12: Nam Tử Hiệu Thao Thiết

Chương 13: Phượng Hoàng Rụng lông Không Bằng Lông Gà

Chương 14: Nhất Kiếm Sương Hàn Thập Tứ Châu

Chương 15: Hoa Ta Mà Nở Thì Đẹp Hơn Hẳn Trăm Hoa Khác

Chương 16: Mùi Sơn Phấn Nơi Mả Hoang

Chương 17: Tìm Nàng Giữa Chốn Trăm Ngàn Lượ

Chương 18: Dưới Bóng Sói Hú Gặp Hàn Quang

Chương 19: Vẫn Nhớ Thanh Mai Trúc Mã Thuở Nào

Chương 20: Đại Sư Huỳnh Gặp Nữ Nhân Xấu Xí

Chương 21: Chỉ Nhật Hoa Rơi Không Nỡ Hái

Chương 22: Nương Tử Bốn Lượng Lên Ngàn Vàng

Chương 23: Mai Thời Trả Tuyết Một Vài Thoáng Hương

Chương 24: Tạ Tiểu Tướng Độc Chiếm Hoa Khôi

Chương 25: Một Phen Nổi Giận Bởi Hồng Nhan

Chương 26: Bọ Ngựa Bắt Ve Sầu, Chim Sẻ Rình Sau Lưng

Chương 27: Kẻ Đa Tình Thường Phải Ôm Mối Hận

[Chương 28: Ba Hoa Một Cành, Ai Mới Là Kẻ Độc Tôn](#)
[Chương 29: Nụ Hôn Đầu](#)
[Chương 30: Dời Non Lập Biển Hôn Thư Tới](#)
[Chương 31: Tuốt Dao Không Thu Lại](#)
[Chương 32: Phượng Hoàng Chỉ Tới Phượng Hoàng Đài](#)
[Chương 33: Vẫn Nhớ Thanh Mai Trúc Mã Thuở Nào](#)
[Chương 34: Sống Vui Hết Mình Chết Không Hồi Hận](#)
[Chương 35: Sát Ý Giấu Trong Tim](#)
[Chương 36: Tuyển Chọn Mỹ Nhân Trong Hoàng Cung](#)
[Chương 37: Tranh Đấu](#)
[Chương 38: Địa Phủ Có Đường, Trẫm Xuống Trước](#)
[Chương 39: Đêm Diệt Vong Của Quân Vương Cuối Cùng](#)
[Chương 40: Tháo Mặt Nạ Xuống Hiện Tu La](#)
[Chương 41: Kẻ Tóc Trắng Tiễn Kẻ Đầu Xanh](#)
[Chương 42: Than Ôi! Người Sinh Ra Thì Ta Đã Già](#)
[Chương 43: Khúc Tận Người Tan Đêm Chưa Tàn](#)
[Chương 44: Không Cùng Chí Hướng Khó Đi Cùng Đường](#)
[Chương 45: Hư Danh Chỉ Là Vật Ngoài Thân](#)
[Chương 46: Biến Người Mệnh Mông Ai Biết Ta](#)
[Chương 47: Địa Lao Tăm Tối Nhất Hàn Quang](#)
[Chương 48: Dã Thú Bên Gối Nói Yêu Hận](#)
[Chương 49: Ta Có Một Kế Hiến Thái Hậu](#)
[Chương 50: Kế Thành Máu Nhỏ](#)
[Chương 51: Phượng Huyết Ca Tái Sinh](#)
[Chương 52: Kiếp Này Không Hận Nghịch Trời Xanh](#)